เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ

(Proceeding)

การประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1

“ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”

24-25 มีนาคม 2559

จัดโดย

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

คำกล่าวอธิการบดี
ในโอกาสเปิดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1 :
“ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”
วันพฤหัสบดีที่ 24มีนาคม พ.ศ. 2559
ณ ห้องประชุม63205 คณะบริหารธุรกิจ

ท่านผู้ทรงคุณวุฒิ /ผู้บริหารมหาวิทยาลัย /คณาจารย์ /นักศึกษา /เจ้าหน้าที่ และแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน

ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติและยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มาเป็นประธานในวันนี้ และขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่การประชุมวิชาการ ด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1: “ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย” ซึ่งถือเป็นการประชุมทางวิชาการที่มุ่งส่งเสริม สนับสนุน ให้นักศึกษามีเวทีในการเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่สาธารณะ อีกทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศทางวิชาการ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และความคิดเห็นร่วมกันระหว่างนักศึกษาและนักวิจัย อันจะนำไปสู่การพัฒนาผลงานวิจัยให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

การจัดงานประชุมวิชาการในครั้งนี้ถือเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินนโยบายของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยในการสนับสนุนส่งเสริมการทำวิจัยของนักศึกษา และแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีศักยภาพ สามารถนำกระบวนความรู้ที่ได้จากการศึกษา ค้นคว้างานวิจัยมาถ่ายทอดสู่สังคม และนำไปใช้ประโยชน์ อันถือเป็นกลไกสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

ดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการแลกเปลี่ยนความรู้ผ่านการบรรยายและการนำเสนอผลงานในครั้งนี้ จะสร้างประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมงานทุกท่านบัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ดิฉันขอเปิดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1 “ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย” และขอให้การจัดงานครั้งนี้ประสบความสำเร็จ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกประการ

คำกล่าวรายงานของคณบดีคณะศิลปศาสตร์
ในโอกาสเปิดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1 :
“ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”
วันพฤหัสบดีที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2559
ณ ห้องประชุม 63205 คณะบริหารธุรกิจ

เรียนอธิการบดี

ในนามของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ขอขอบพระคุณอธิการบดีเป็นอย่างสูงที่ได้ให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีเปิดการประชุมวิชาการในวันนี้

การทำวิจัยนับเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ผลงานวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระและงานวิจัยของนักศึกษานับเป็นแหล่งข้อมูลและองค์ความรู้ที่มีคุณค่าสำคัญยิ่ง สามารถพัฒนาและนำไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา คณะศิลปศาสตร์ได้ดำเนินการตามนโยบายของมหาวิทยาลัยในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาและบุคลากรผลิตผลงานวิชาการ และพัฒนางานวิจัยอย่างต่อเนื่อง และในโอกาสที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จะมีวาระครบรอบ 1 ทศวรรษในปี พ.ศ. 2559 จึงได้จัดให้มีการประชุมวิชาการโดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.เพื่อเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ในโอกาสครบรอบ 1 ทศวรรษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

2. เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยและมหาวิทยาลัยอื่นๆ

3. เพื่อเป็นเวทีสร้างสรรค์การนำเสนอผลงานการวิจัย โครงงาน หรือการศึกษาอิสระสู่สาธารณชน เปิดโอกาสให้มีการเสวนา แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างนักศึกษา คณาจารย์ และนักวิชาการ

4. เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานวิทยานิพนธ์และการศึกษางานวิจัยให้ก้าวสู่มาตรฐานสากล

สำหรับรูปแบบของการจัดงานในวันนี้ช่วงเช้าเป็นการบรรยายทางวิชาการ โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และช่วงบ่ายเป็นการนำเสนอผลงานของนักศึกษา จำนวน 37 ผลงาน แบ่งเป็น สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว 6 ผลงาน สาขาภาษาต่างประเทศ 21ผลงาน สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 2 ผลงาน สาขาคหกรรมศาสตร์ 3 ผลงาน และสาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม 5 ผลงาน

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ขอเรียนเชิญอธิการบดีกล่าวเปิดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1: ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย และขอให้ท่านได้ให้โอวาทเพื่อเป็นขวัญกำลังใจแก่ผู้เข้าร่วมงานเป็นลำดับต่อไป

สารจากรองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตระหนักถึงความสำคัญของงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ของนักศึกษา โดยมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาผลิตผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงการสนับสนุนงานวิจัยต่อยอดร่วมกันในการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา ที่มุ่งเน้นให้มีการรังสรรค์งานวิจัยและสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับต่อสาธารณชน และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของ ***การจัดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 1*** ที่เป็นเวทีให้นักศึกษาได้นำเสนอผลงานการวิจัย โครงงาน หรือการศึกษาอิสระสู่สาธารณชน เปิดโอกาสให้มีการเสวนา แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างนักศึกษา คณาจารย์ และนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยต่างๆ อันจะเป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางด้านวิชาการระหว่างสถาบันการศึกษา และเป็นการพัฒนาต่อยอดงานวิจัย ตลอดจน พัฒนางานวิจัยไปสู่ชุมชน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนางานวิจัยที่เข้มแข็ง ยั่งยืน และตอบสนองความต้องการของสังคมอย่างแท้จริง

ดังนั้นการจัดการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ระดับบัณฑิตศึกษา ***ครั้งที่ 1*** นับได้ว่ามีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจประเด็นดังกล่าวดังปรากฏในหัวข้อการปาฐกถาพิเศษและประเด็นการนำเสนอบทความวิชาการ หวังว่าการประชุมวิชาการในครั้งนี้ จะมีส่วนส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ทรงคุณค่าสมดังเจตนารมณ์ที่ตั้งไว้ทุกประการ

รองศาสตราจารย์มุกดา สุขสวัสดิ์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ

สารจากคณบดี

ในนามของคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ขอต้อนรับทุกท่านสู่การประชุมวิชาการ ครั้งที่ 1 ซึ่งจัดโดยคณะศิลปศาสตร์ หนึ่งในพันธกิจของคณะศิลปศาสตร์ คือการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งสร้างสรรค์งานวิจัยและนวัตกรรมอันเป็นบ่อเกิดองค์ความรู้ใหม่ในสาขาที่หลากหลาย ทั้งนี้ทางคณะศิลปศาสตร์เล็งเห็นความสำคัญของการวิจัยเพราะถือเป็นภารกิจหนึ่งที่สำคัญของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอีกทั้งนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย มีการทำวิจัย โครงงาน และการศึกษาอิสระแต่ยังไม่มีเวทีการนำเสนอผลงานของตนเอง

คณะศิลปศาสตร์จึงเปิดเวทีประสบการณ์ในการนำเสนอผลงานให้กับนักศึกษา ภายใต้ชื่องานว่า การประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1:“ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”1st Liberal Arts Conference : Integrated Disciplines and Research (LAC 2016) โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือการเปิดเวทีการนำเสนอผลงานของนักศึกษาทั้งในและนอกมหาวิทยาลัยเปิดโอกาสให้มีการเสวนา แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ระหว่างนักศึกษา คณาจารย์ และนักวิชาการ ผนวกกับเป็นการเฉลิมฉลองครบรอบ1 ทศวรรษ ของคณะศิลปศาสตร์

ในโอกาสนี้ ในนามของคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ขอขอบคุณวิทยากรและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่สละเวลามาให้ความรู้ ความคิดอันเป็นประโยชน์ ขอแสดงความชื่นชม ยินดีกับผู้นำเสนอผลงานวิจัยทุกท่านที่ให้ความร่วมมือจนประสบความสำเร็จ ขอบคุณผู้เข้าร่วมการประชุม คณะกรรมการดำเนินงานทั้งนี้ขอให้งานประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1: “ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย” ครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงและบรรลุวัตถุประสงค์ทุกประการ

(นางนุชลี ทิพย์มณฑา)
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

กำหนดการ

โครงการการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1 : “ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”

1st Liberal Arts Conference: Integrated Disciplines and Research (LAC 2016)

ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

วันที่ 24 มีนาคม 2559

เวลา	**กิจกรรม**
08.30-09.00น.	ลงทะเบียนผู้เข้าร่วมโครงการ
09.00-09.30น.	พิธีเปิดโดย**ผศ.รุจา ทิพย์วารี** อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ณ อาคาร 63 ห้อง 63205 คณะบริหารธุรกิจ
09.30-10.30 น.	การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ **ผศ.ดร.อภิรักษ์ สงรักษ์** เรื่อง การบูรณาการงานวิจัยเพื่อการรับใช้สังคม
10.30-11.30 น.	การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ **ผศ.ดร.อัญชลี ชยานุวัชร** เรื่อง การวิจัยด้านสาขาภาษาต่างประเทศ
11.30-12.30น.	การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ **รศ.ดร.นันทกาญจน์มุรศิต** เรื่อง การวิจัยด้านสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
12.30-13.30 น.	**พักรับประทานอาหารกลางวัน**

อาคาร 62 ห้อง 62601 คณะศิลปศาสตร์

การนำเสนอผลงานสาขาภาษาต่างประเทศ

ผู้ควบคุมการบรรยาย : นางสาวกิตติยา พิศุทธางกูร

นางสาวธินัฐดา โกมล

13.40-14.00 น.	**FLO-01**ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา นายธนวัฒน์ เอี่ยมศรี
14.00-14.20 น.	**FLO-02**ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย นางสาวผาณิต ทองไสย
14.20-14.40 น.	**FLO-03**ความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

นางสาวศุภากรณ์วงศ์ธรรม

14.40-15.00น. **FLO-04**ผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
นางสาวมัณฑนาดิสโร

15.20-15.40 น. **FLO-05**ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
นางสาวมนสิชา ชุติกาญจน์พร

15.40-16.00 น. **FLO-06**ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่ 5
นางสาวรษาป้อมสวัสดิ์

16.00-16.20 น. **FLO-07**การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
นางสาววรรณระวี ทิพย์ประพัทธ์กุล

16.20-16.40 น. **FLO-08**ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
นางสาวเนตรนรินทร์ ลิ่มเล็ก

16.40-17.00 น. **FLO-09**การศึกษาคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท
นายสุพรรณทองศิริ

17.00-17.20 น. **FLO-10**ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
นางสาวศิริภา สุวรรณ

อาคาร 62 ห้อง 62602 คณะศิลปศาสตร์
การนำเสนอผลงานสาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

ผู้ควบคุมการบรรยาย : นายวราวุฒิ ดวงศิริ
นายอดิศักดิ์ จิตภูษา

13.40-14.00 น. **STO-01**การพัฒนาเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนัก
นางสาวจุฑารัตน์ นาคทุ่งเตา

14.00-14.20 น. **STO-02**ชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง
นายกฤษฎา แก้วมรกฏ

14.20-14.40 น. **STO-03**การวัดระดับน้ำโดยใช้หลักการความจุไฟฟ้า

นางสาวนันท์นภัสเพชรมณี

14.40-15.00น. **STO-04**ชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน
นายณัฐวัตร บัวพรหม

15.20-15.40น. **STO-05**การพัฒนาแบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคาร
นายวิทยา ทวีพงศ์ศักดิ์

การนำเสนอผลงานสาขาคหกรรมศาสตร์

ผู้ควบคุมการบรรยาย: นางสาววนิดา บุรีภักดี
นายนรินทร์ภพ ช่วยกร

15.40-16.00น. **FSO-01**การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ
นางสาวลัคนาแก้วนก

16.00-16.20 น. **FSO-02**การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ
นางสาวเสาวลักษณ์ ทองชูช่วย

16.20-16.40น. **FSO-03**ผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า
นางสาวศิริลักษณ์ เรืองกูล

วันที่ 25 มีนาคม 2559

อาคาร 63 ห้อง 63205 คณะบริหารธุรกิจ

09.00-10.00น. การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ผศ.ดร.นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต
เรื่อง การวิจัยด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

10.00-11.00 น. การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ รศ.ดร.ประมาณ เทพสงเคราะห์
เรื่อง การวิจัยด้านสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

11.00-12.00 น. การบรรยายโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ผศ.ไชยยะ ธนพัฒน์ศิริเรื่อง งานวิจัยและการบริการวิชาการ

12.30-13.30 น. **พักรับประทานอาหารกลางวัน**

อาคาร 62 ห้อง 62601 คณะศิลปศาสตร์

การนำเสนอผลงานสาขาภาษาต่างประเทศ

ผู้ควบคุมการบรรยาย : นางสาวกิตติยา พิศุทธางกูร
นางสาวธินัฐดา โกมล

13.40-14.00 น. **FLO-11**ทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย
นางสาวณัฏฐวรรณพืชพรรณ์

14.00-14.20 น. **FLO-12**ความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร
นางสาวปัทมาภรณ์ปัญญา

14.20-14.40 น. **FLO-13**ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สายศิลป์ภาษาอังกฤษ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา
นางสาววันวิสา สังข์ด้วง

14.40-15.00น. **FLO-14**เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
นางสาว ฮุสนาบิลเต๊ะ

15.20-15.40 น. **FLO-15** วิเคราะห์การแปลคำสแลงจากบทบรรยาย เรื่อง Ted หมีไม่แอ๊บ แสบได้อีก
นางสาวจิราภรณ์ ใยอิ้ม

15.40-16.00 น. **FLO-16**การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ
นางสาวมาลียา มูเก็ม

16.00-16.20 น. **FLO-17**การศึกษาความสามารถทางด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
นางสาวสุภาภรณ์ มิตรเกษม

16.20-16.40 น. **FLO-18** การประเมินคู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบินของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
นางสาวอัจจิมา สุวรรณรัตน์

16.40-17.00 น. **FLO-19**ผลของการมีส่วนร่วมในโครงการด้านภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
นางสาวจิราพัชร ปานมาศ

17.00-17.20 น. **FLO-20**ผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
นายติดมีซรี รุ่งสวัสดิ์

17.20-17.40 น. **FLO-21**ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิในการเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา
นายประวุฒิ บุญสพ

18.00 น. **พิธีปิดโครงการ**

อาคาร 62 ห้อง 62602 คณะศิลปศาสตร์

การนำเสนอผลงานสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผู้ควบคุมการบรรยาย : นางสาวปวีณ์กร สุรบรรณ์
นางสาววิลาสินี สุขกา

13.40-14.00 น. **HSO-01**การมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว

นางสาววิชชุตา รักษาสัตย์

14.00-14.20 น. **HSO-02** ฝ่ายมีชีวิต: ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

สิบตรีหญิงธัญพร เกื้อชู

การนำเสนอผลงานสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ผู้ควบคุมการบรรยาย: นางสาววิชชุลดา ไชยธานี

นางสาวรวิวรรณ พวงสอน

14.20-14.40 น. **THO-01**การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำจังหวัดสงขลา

นางสาวอาทิตยา พูลสมบัติ

14.40-15.00 น. **THO-02** การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

นางสาววรัญญา หนูแก้ว

15.20-15.40 น. **THO-03**องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

นางสาวฟอลีดาร์ราชภักดี

15.40-16.00 น. **THO-04**พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

นางสาวมัญชุพรหลุมเพ็ต

16.00-16.20 น. **THO-05**การท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

นางสาวจุไรรัตน์ ทิพย์ประสงค์

16.20-16.40 น. **THO-06**ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

นางสาวขนิษฐา สิทธิวัง

หมายเหตุ: กำหนดการสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

: พักรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่ม เวลา 10.30 – 10.45 น. และเวลา 15.00 - 15.20 น.

FLO – สาขาภาษาต่างประเทศ

STO – สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

FSO –สาขาคหกรรมศาสตร์

HSO – สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

THO – สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

สารบัญ

	หน้า
คำกล่าวอธิการบดี	ก
คำกล่าวคณบดีคณะศิลปศาสตร์	ข
สารจากรองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ	ค
สารจากคณบดี	ง
กำหนดการ	จ
สาขาภาษาต่างประเทศ	1
FLO-01 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา	2
FLO-02 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	7
FLO-03 ความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา	12
FLO-04 ผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา	18
FLO-05 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา	24
FLO-06 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่ 5	28
FLO-07 การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	36
FLO-08 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา	41
FLO-09 การศึกษาคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท	45
FLO-10 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	50
FLO-11 ทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย	55
FLO-12 ความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร	61
FLO-13 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายศิลป์ภาษาอังกฤษ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา	65

สารบัญ (ต่อ)

FLO-14 เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย 70

FLO-15 วิเคราะห์การแปลคำสแลงจากบทบรรยาย เรื่อง Ted หมีไม่แอ๊บ แสบได้อีก 76

FLO-16 การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ 79

FLO-17 การศึกษาความสามารถทางด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา 83

FLO-18 การประเมินคู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบินของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย 87

FLO-19 ผลของการมีส่วนร่วมในโครงการด้านภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล 91

FLO-20 ผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล 96

FLO-21 ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา 100

สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม **105**

STO-01 การพัฒนาเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนัก 106

STO-02 ชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง 112

STO-03 การวัดระดับน้ำโดยใช้หลักการความจุไฟฟ้า 116

STO-04 ชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน 120

STO-05 การพัฒนาแบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคาร 124

คหกรรมศาสตร์ **127**

FSO-01 การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ 128

FSO-02 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ 133

FSO-03 ผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า 137

สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ **141**

HSO-01 การมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว 142

HSO-02 ฝายมีชีวิต: ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 146

สารบัญ (ต่อ)

สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว **151**

THO-01 การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา 152

THO-02 การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา 157

THO-03 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช 164

THO-04 พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 171

THO-05 การท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ 177

THO-06 ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 183

ภาคผนวก **191**

สาขาภาษาต่างประเทศ

FLO-01

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

Factors affecting English learning of students with High achievement in English for International Communication program, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya

ธนวัฒน์ เอี่ยมศรี[1,*] รัชยา สุวรรณรัตน์[2] ธีรกานต์ จรเจนเกียรติ[3] และ นิตธิยา ชูดำ[4]

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

Corresponding author Thanawat Iamsri
E-mail address: boschz@live.com

บทคัดย่อ

ในสังคมปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อสังคมโลกเป็นอย่างมาก ถือเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการศึกษา ผู้เรียนจึงต้องมีองค์ประกอบหลายอย่างที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนที่ดี การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4ปีการศึกษา 2558 จำนวน42คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกับปัจจัย 3ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีทั้งหมด 5 ตอนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลจากการศึกษาพบว่า 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4ในระดับมาก โดยปัจจัยที่ส่งผลสูงที่สุด คือ ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน คิดเป็นค่าเฉลี่ย($\bar{x}$ = 4.17) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม คิดเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.93)และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.67)

คำสำคัญ: ปัจจัย, นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง, การเรียนภาษาอังกฤษ

Abstract

Currently, English is an International language of people around the world. It is an important part of education. Learners have several elements in English learning that affect students to have good grade. Therefore, the purpose of this research was to study factors affecting English learning of students with high achievement in English. The participants were 42 senior students majoring in English for International Communication. A questionnaire about three factors as student factors, teacher factors and environmental factors divided into 5 parts was employed. The statistics used to analyzed the data were mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D), and percentage (%).

The finding indicated that three factors affecting English learning of fourth year students with high grade in English for International Communication program, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya. The most factors that affected to the achievement in English learning was teacher factors ($\bar{x}$ = 4.17) followed by environmental factors ($\bar{x}$ = 3.93) and student factors ($\bar{x}$ = 3.67).

Keywords: factors, students with high grade,English learning

1. บทนำ

ในสังคมปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อสังคมโลกอย่างมากเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา และกำลังจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปี 2558ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะต้องมีบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ความรู้ และความสามารถในด้านภาษาอังกฤษที่ดียิ่งขึ้น เพื่อเป็นการพัฒนาและเสริมสร้างให้ประเทศไทยมีความเจริญรุ่งเรืองต่อไปในภายภาคหน้า (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

ประเทศไทยไม่ได้มองข้ามความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งนักเรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟังพูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา

ความคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและสามารถสื่อสารกับชาวชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้นแต่ก็ยังมีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษหรือไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ทั้งๆที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้แม้ว่าทุกวันนี้เด็กไทยจะมีแนวทางและโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลายขึ้น ทั้งจากครูผู้สอนในห้องเรียน สื่อ เพลง ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต แต่เด็กไทยปัจจุบันพัฒนาการทางภาษาอังกฤษยังไม่ได้แตกต่างไปจากสมัยก่อนมากนัก หลายคนมีมุมมองเสนอทางออกที่แตกต่าง เช่น ถึงเวลาที่จะต้องพัฒนาการเรียนการสอนใหม่ ควรปรับวิธีการถ่ายทอดของครูใหม่ ควรจัดครูสอนที่ตรงวุฒิ ควรปรับหลักสูตรใหม่ เป็นต้น (ฟาฏินา วงศ์เลขาม, 2553)

ในระดับอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 ตามกฎบัตรอาเซียนมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของภาษา ทั้งภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน และภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน(จดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา, 2554: http://www.mua.go.th)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว การที่ประเทศจะมีทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพได้นั้น ควรเริ่มต้นจากการศึกษา เพราะการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของคำว่า บุคคลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งบุคคลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้นก็มีผลมาจากหลายปัจจัยด้วยกัน ดังแนวคิดของ วอลเบิร์ก (Walberg, 1989) ผู้ตั้งทฤษฎีผลผลิตทางการศึกษา (Atheoryofeducation productivity) ให้ความเห็นว่า ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ 1. ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์เดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 2.ปัจจัยด้านการเรียนการสอนประกอบด้วยพฤติกรรมการสอนของครูและกลยุทธ์ในการเรียนของนักเรียน 3.ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน

จากความสำคัญดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์แก่มหาวิทยาลัย อาจารย์ผู้สอน นักศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงการศึกษาให้ดีต่อไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

3. วิธีการดำเนินงาน

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 42 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือก แบบเฉพาะเจาะจง โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับเกณฑ์ที่ดี (B+ขึ้นไป) ในรายวิชาภาษาอังกฤษ1

3.2เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้(1) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา(2) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในด้านตัวผู้เรียน(15ข้อ) (3) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในด้านอาจารย์ผู้สอน(15ข้อ)(4) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในด้านสิ่งแวดล้อม(15ข้อ)(5) แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ

3.3การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (2) ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (3) ร่างแบบสอบถามโดยกำหนดหัวข้อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง โดยใช้คำถามทั้งเชิงบวกและเชิงลบ เป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิดและมาตราส่วนประมาณค่า(4)นำแบบสอบถามที่ร่างไว้ส่งคณะกรรมการการผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของแบบสอบถาม

3.4การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้ (1) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยตนเอง ให้กับประชากรในการตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 42 ชุด **(2)** ตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ทั้งหมด 42 ชุด (3) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรวจวัดให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ดี

3.5การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1) เป็นข้อมูลที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 โดยรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์เสนอข้อมูลเป็นตารางโดยนำเสนอข้อมูลในรูปของร้อยละ

ส่วนที่ 2) เป็นการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 โดยให้นักศึกษาประเมินค่าจากแบบสอบถาม แล้วนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากรในส่วนของตอนที่ 1 จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และ ผลการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ 1เมื่อพิจารณาประชากรทั้งหมด จำนวน 42 คน ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีผลการเรียนในระดับเกณฑ์ที่ดี (B+) ขึ้นไปในวิชาภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 76.19 รองลงมาคือ เพศชาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 23.81จำนวนร้อยละ

ของผู้ตอบแบบสอบถามของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีผลการเรียนในระดับเกณฑ์ที่ดี (B+) ขึ้นไป ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามผลการเรียนเมื่อพิจารณาประชากรทั้งหมดจำนวน 42 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีผลการเรียนในระดับเกณฑ์ที่ดี (B+) ขึ้นไปในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ พบว่า มีผลการเรียนอยู่ในระดับ B+ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ38.10 และผลการเรียนอยู่ในระดับ A จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 61.90

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1.ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน	3.67	0.16	มาก
2.ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน	4.17	0.10	มาก
3.ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	3.93	0.19	มาก
รวม	3.92	0.05	มาก

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 แยกเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 ละปัจจัยด้านตัวผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 ตามลำดับ

ตารางที่ **1**ปัจจัยที่มีผลค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนของความคิดเห็นสูงที่สุดห้าอันดับเกี่ยวกับปัจจัยในด้านตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ข้าพเจ้ามีความใส่ใจในการเรียน	4.12	0.50	มาก
2. ข้าพเจ้ากระตือรือร้นต่อการเรียนเสมอ	4.00	0.62	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความชอบต่อรายวิชาที่เรียน	3.93	0.68	มาก
13. ข้าพเจ้าเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการรับชนภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษให้ดีมากขึ้น	4.00	0.94	มาก
14. ข้าพเจ้าเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการฟังเพลงสากลซึ่งมีส่วนช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษให้ดีมากขึ้น	4.24	0.93	มากที่สุด

จากตารางที่**1** ปัจจัยในด้านตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 โดยภาพรวม พบว่า ปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียนเองมีผลอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมดเท่ากับ 3.67 โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด 5 ลำดับแรก ซึ่งปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียนเองข้อที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูงมากที่สุด ได้แก่ ข้าพเจ้าเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการฟังเพลงสากลซึ่งมีส่วนช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษให้ดีมากขึ้น (4.24) รองลงมาคือ ข้าพเจ้ามีความใส่ใจในการเรียน (4.12) ข้าพเจ้ากระตือรือร้นต่อการเรียนเสมอ (4.00) ข้าพเจ้าเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากการรับชมภาพยนตร์ต่างประเทศ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมและพัฒนาทักษะการฟัง การพภาษาอังกฤษให้ดีมากขึ้น (4.00) และข้าพเจ้ามีความชอบต่อรายวิชาที่เรียน (3.93) ตามลำดับ และปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียนเองที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูงโดยเรียงจากค่าเฉลี่ย 3 ลำดับที่น้อยที่สุด ได้แก่ ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าหาตำราประกอบการเรียนด้วยตนเองอยู่เป็นประจำ (3.26) ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียน (3.12) และสุดท้ายคือ ข้าพเจ้ามักจะทบทวนบทเรียนเป็นประจำ (2.95) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในด้านอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
2. อาจารย์ผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน	4.45	0.59	มากที่สุด
3. อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน	4.48	0.63	มากที่สุด
4. อาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเอง และสามารถให้คำปรึกษาได้	4.26	0.80	มากที่สุด
5. อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ถามและรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเป็นอย่างดี	4.29	0.77	มากที่สุด
9. อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถถ่ายทอดในการให้ความรู้นักศึกษาอย่างเต็มที่	4.43	0.63	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ปัจจัยในด้านอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 โดยภาพรวม พบว่า ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนมีผลอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด เท่ากับ 4.17 โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด 5 ลำดับแรก ซึ่งปัจจัยที่เกิดจากอาจารย์ผู้สอนข้อที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูงมากที่สุด ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน (4.48) รองลงมาคือ อาจารย์ผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน (4.45) อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถถ่ายทอดในการความรู้ให้นักศึกษาอย่างเต็มที่ (4.43) อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้ถามและรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาเป็นอย่างดี (4.29) อาจารย์ผู้สอนมีความเป็นกันเองและสามารถให้คำปรึกษาได้ (4.26) อาจารย์ผู้สอนให้ความสนใจนักศึกษาอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ (4.26) และ

ปัจจัยที่เกิดจากอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูง โดยเรียงจากค่าเฉลี่ย 3 ลำดับที่น้อยที่สุด ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนใช้สื่อต่างๆมาประกอบการเรียนการสอนอยู่บ่อยครั้ง (4.02) อาจารย์ผู้สอนมีการเพิ่มกลวิธีทางการเรียนการสอนโดยการใช้ภาคปฏิบัติเพิ่มเติมจากภาคทฤษฎี (4.02) อาจารย์แนะนำและส่งเสริมให้นักศึกษาหาความรู้จากแหล่งความรู้ใหม่ๆ (4.00) และสุดท้ายคือ อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิคกลวิธีการสอนที่แปลกใหม่น่าสนใจ (3.95)ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. พ่อแม่มีความเข้าใจและให้โอกาสอิสระทางการเรียน	4.52	0.63	มากที่สุด
3. พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียนอย่างเต็มที่	4.57	0.63	มากที่สุด
4. เพื่อนมีความช่วยเหลือและเกื้อกูลในการเรียน	4.19	0.74	มาก
7. บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายและเหมาะสมกับนักศึกษา ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้อย่างดีขึ้น	4.17	0.62	มาก
10. สื่อต่าง ๆ (มัลติมีเดีย สื่อสิ่งพิมพ์ ฯลฯ) รอบตัวทำให้เปิดโลกทัศน์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้น	4.29	0.81	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ปัจจัยในด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 โดยภาพรวมพบว่าปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนมีผลในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด เท่ากับ 3.93 โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด 5 ลำดับแรก ซึ่งปัจจัยที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูงในระดับมากที่สุด ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียนอย่างเต็มที่ (4.57) รองลงมาคือ พ่อแม่มีความเข้าใจและให้โอกาสอิสระทางการเรียน (4.52) สื่อต่างๆ (มัลติมีเดีย สื่อสิ่งพิมพ์ ฯลฯ) รอบตัวทำให้เปิดโลกทัศน์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้น (4.29) เพื่อนมีความช่วยเหลือและเกื้อกูลกันในการเรียน (4.19) บทเรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายและเหมาะสมกับนักศึกษา ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้อย่างดีขึ้น (4.17) และปัจจัยที่เกิดจากโดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด 5 ลำดับแรก และปัจจัยที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูง โดยเรียงจากค่าเฉลี่ย 3 ลำดับที่น้อยที่สุด ได้แก่ สถานศึกษามีอุปกรณ์สื่อในด้านต่างๆที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนที่มีความทันสมัย (3.55) และสุดท้ายคือ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีผลต่อเรียน (3.52) และสุดท้าย คือ ในสาขารุ่นพี่ รุ่นน้อง หรือคณะของนักศึกษามีส่วนช่วยเหลือเกื้อกูลกันในด้านการเรียนอย่างเต็มที่ (3.48) ตามลำดับ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 โดยภาพรวมปัจจัยทั้งสามด้านส่งผลต่อนักศึกษา อยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนส่งผลต่อการมีผลการเรียนสูงของนักศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม และปัจจัยด้านตัวผู้เรียนสุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 อ้างถึงใน วนิดา ดีแป้น, 2553) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จและมีความรู้พร้อมกับประสบการณ์ในด้านต่างๆได้อย่างดีนั้น อาจารย์ผู้สอนถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างมาก กล่าวได้ว่า อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในฐานะให้ความรู้ โดยผู้สอนต้องเข้าใจเรื่องของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน และต้องมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ มีแนวการสอนที่ดี แมคเคลแลนด์ (1980) ได้ศึกษาพบว่า ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในด้านการเรียนได้มากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีค่อนข้างสูง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในตัวของเด็กเป็นอย่างมาก Eysenck, Arnold and Meili (1972 อ้างถึงใน พัฒนาพงษ์ สีกา, 2551) ได้กล่าวไว้ว่า ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล โดยผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนอาจได้จากการทดสอบ เช่น การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรือเกรดของการเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลา หรืออาจวัดด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

จากผลการอภิปรายสามารถสรุปได้ว่า แต่ละปัจจัยส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง โดยปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม และสุดท้ายคือปัจจัยด้านตัวผู้เรียน **P.J. Flowers (1998)** ได้ทำการศึกษาถึงวิธีการจำคำศัพท์ของนักเรียน โดยการใช้สื่อเพลงและการเปรียบเทียบคำศัพท์ที่คัดเลือกมาเฉพาะบทเพลงกับคำศัพท์ปกติทั่วไปนักเรียนจะจำแบบไหนได้ดีกว่า พบว่านักเรียนสามารถเรียนรู้วิธีการจำคำศัพท์โดยผ่านสื่อเพลงได้เป็นอย่างดี และนักเรียนสามารถจำคำศัพท์ที่ดัดแลงมาจากเพลงได้เร็วกว่าคำศัพท์

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอนะต่อการนำไปใช้ประโยชน์

ควรนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาต่อและปรับปรุงแก้ไขด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงในการเรียนภาษาอังกฤษในนักศึกษารุ่นต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีผลการเรียนในระดับเกณฑ์ที่ต่ำ
2. ควรศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาอื่นๆ เช่น สาขาการโรงแรม ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ อาจารย์กิตติยา พิศุทธางกูร อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ ตลอดจนได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

อาจารย์ ดร.นุชลี ทิพย์มณฑา คณบดีคณะศิลปศาสตร์ และคณาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา ทุกท่านที่ได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะในการศึกษาตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา

อาจารย์ Neil C. Cuthbertson ที่สละเวลาอันมีค่าในการช่วยตรวจสอบความถูกต้องของภาษาอังกฤษ ตลอดจนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 42 คน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กัญญัฐฐ์ เอื้อภราดร. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่5และมัธยมศึกษาปีที่6**: กรณีศึกษา โรงเรียนพระแม่สกลสงเคราะห์ อำเภอบางบัวทอง. จังหวัดนนทบุรี.

[2] ขนิษฐา บุญภักดี. (2552).**การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและ เทคโนโลยีมหาวิทยาลัย. เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

[3] ณัชชารีย์ ทรัพย์เย็น. (2556). **การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นปวช.ปีที่1 สาขาวิชาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์**. วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโกบ้านโป่ง.

[4] ทิพย์วรรณ สุขใจรุ่งวัฒนา และธีรศักดิ์ อุ่นอารมณ์เลิศ. (2553). **การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนที่ดีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3**.คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

[5] นิตญา วิมล.(2554). **ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคคลีแลนด์**.มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี.

[6] ปัญจา ชูช่วย. (2551). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต.มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

[7] พัฒนพงษ์ สีกา. (2551). **การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ซึ่งเป็นผลจากการทดสอบคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2548 ของจังหวัดอุตรดิตถ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิจัยและประเมินผล. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

[8] พิมพ์ประภา อรัญมิตร. (2552). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 3 โดยการวิเคราะห์พหุระดับ**.วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

[9] ไพบูลย์ สุขวิจิตร. (2553).**การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่2**.มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

[10] วนิดา ดีแป้น. (2553). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ**.วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. คณะครุศาสตร์.มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

[11] วิษา สำราญใจ. (2552). **ปัจจัยที่ส่งผลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. คณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. การศึกษาคณะครุศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

[12] วุฒิชัย ดานะ. (2553). **ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเลย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. คณะครุศาสตร์.มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

[13] สุขฤกษ์ ดีโนนโพธิ์. (2554). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30**. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

[14] สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). **ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน**.

[15] หฤษฎ์ เลิศอนันตกร. (2554).**ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ (ภาคพิเศษ) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**

[16] อสิลาห์ ยียา. (2551). **แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.

[17] อัสมา จิเมะ. (2551). **แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

[18] อรจิรา ชายทองแก้ว. (2550). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 2**. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

[19] Bloom, B.S. (1976). **Human Chartacteristics and School Learning**. New York: McGraw-Hill.

[20] Good, C.V. (1973).**Dictionary of Education**. New York: McGraw-Hill Book Co.

[21] Flowers, P.J. (1998). **Music vocabulary of first-grade children: Words listed for instruction and their actual use**. Journal of Research in Music Education, 46 (1), 5-15.

[22] Krashen, S.D. &Terrel. T.D. 1983.'**The second language**'.*The Natural Approach*. Oxford: The Alemany Press.

[23] Sadia Tayyaba. (2012). **Rural-urban gaps in academic achievement, schooling conditions, student, and teachers' characteristics in Pakistan**. International Journal of Educational Management, 2012(26), 6-26.

[24] Shaher H. Hamaideh and Ayman M Hamdan-Mansour. (2014). **Psychological, cognitive, and personal variables that predict college academic achievement among health sciences students**. Nurse Education Today, 2014(34), 703-708.

FLO-02

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

Factors Affecting Chinese Speaking of Chinese Minor Students in English for International Communication Program

ทิพพาวรรณ หงส์วิริยะกุล[1,*] ผาณิต ทองไสย[2] เริงศักดิ์ มุขเข็ม[3] และ ศิลาวรรณ วงวร[4]

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author*
E-mail address: Guy_robinz@hotmail.com

บทคัดย่อ

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญอีกภาษาหนึ่งรองจากหลาย ๆ ภาษา และเป็นภาษาที่มีคนนิยมพูดมากที่สุดเป็นอันดับสองของโลก ในปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในหลายด้าน และเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่สนใจศึกษาเรียนรู้ แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมานำไปใช้ในการพูดในชีวิตประจำวันได้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทจีนชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาโทจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 49 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน ได้แก่ 1) ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป 2) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีน 3) สอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านตนเอง ปัจจัยด้านเจตคติ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และปัจจัยด้านครอบครัว มีผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.51) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ($\overline{X}$ = 3.80) รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้สอน ($\overline{X}$ = 3.78) และปัจจัยส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านเจตคติ ($\overline{X}$ = 3.16)

คำสำคัญ : ปัจจัย, การพูด, ภาษาจีน

Abstract

The Chinese language is one that is really important for today like other languages. It is the second most important one in the world. Nowadays, this language is becoming popular which everyone is paying attention to and wants to study more deeply. However, most people who study the Chinese language, still cannot bring out their ability to use it in their daily life. In this light, factors affecting learners ability to speak Chinese were investigated to find out which factors are the most effective. The population was 49 third year Chinese minor students in the English for International Communication program. The instrument used in this research was a questionnaire. Data were analyzed for descriptive statistics by using average value ($\overline{X}$), standard deviation (S.D.) and percentage.

The findings indicated that all five factors affecting Chinese speaking of Chinese minor students in English for International Communication were overall at a high level ($\overline{X}$ =3.51). Considering the most factors affecting speaking of students were environmental factor in a high level ($\overline{X}$ =3.80), teacher factor ($\overline{X}$ =3.78), and attitude factor ($\overline{X}$ =3.16) having the least impact.

Keywords : Factors, Speaking, Chinese

1. บทนำ

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาที่สำคัญของทวีปเอเชียมาช้านาน เนื่องจากประเทศจีนเป็นแหล่งอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่หนึ่งในสองของทวีป ดังนั้น การบันทึกความรู้และวิทยาการต่างๆ จึงเป็นภาษาจีนไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านปรัชญา ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น ด้วยสภาพภูมิศาสตร์ต่างๆ ทั้งขนาดของประเทศ จำนวนประชากรการเมืองการปกครองและเศรษฐกิจที่มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องทำให้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาหนึ่งของเอเชียที่ใช้ในองค์การสหประชาชาติ จึงทำให้ทางองค์การสหประชาชาติยิ่งเพิ่มความสำคัญให้กับภาษาจีนกลางเป็นอย่างมาก การที่คนต่างประเทศอย่างเช่นคนไทยมีโอกาสที่จะศึกษาภาษาจีนกลางแล้วนั้น ย่อมถือว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งไม่เพียงแต่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั่วไปแล้ว เรา

สามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ทั้งในระดับบุคคลและระดับประเทศ เช่น การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ การศึกษาความรู้วิทยาการการประกอบธุรกิจการลงทุน มีผลต่อการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจในระยะยาว (สุภิญญา เรือนแก้ว) [1] ซึ่งการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ สังคมเทคโนโลยีและวัฒนธรรมส่งผลทำให้สาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาททั้งต่อภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และต่อภูมิภาคอื่นๆของโลก ดังจะเห็นได้จากการที่องค์การสหประชาชาติได้จัดให้ภาษาจีนกลางเป็น 1 ใน 6 ภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารขององค์การสหประชาชาติและด้วยความสำคัญของภาษาจีนกลางในเวทีโลกนี้เองที่ส่งผลให้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศในอันดับต้นๆ ที่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนภาษาในหลายประเทศทั่วโลกไม่น้อยไปกว่าภาษาสำคัญอื่นๆ เช่นภาษาอังกฤษภาษาฝรั่งเศสภาษาเยอรมันภาษาสเปนหรือภาษาญี่ปุ่น (Nathan Xu) [2]

ปัจจุบันภาษาจีนในประเทศไทยได้มีการพัฒนาขยายตัวอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ภาครัฐได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและผลักดันภาษาจีนได้เริ่มเข้ามาสู่ระบบการศึกษาของไทย มีการเรียนการสอนภาษาจีนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จนถึงระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะทักษะทางด้านการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการติดต่อสื่อสารกับประชากรทั่วโลกอย่างมีประสิทธิภาพ (พิชัย รัตนพล) [3] ช่วยในการผูกมิตร ผูกสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และยังช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน อาชีพการงาน หรือการประกอบอาชีพอะไรก็ตาม (เอกรินทร์ สี่มหาศาล) [4] ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าและดียิ่งขึ้นต่อไป ซึ่งการที่จะประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องมีนิสัยในการเรียนที่ดี และการศึกษาค้นคว้า เพื่อที่จะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียน (ประสาท อิศรปรีดา) [5] รวมไปถึงการขยันอ่านหนังสือ หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ฝึกทักษะใหม่ ๆ อยู่เสมอ (Jakobovits) [6] ซึ่งทักษะทางด้านการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่คนส่วนใหญ่สนใจที่จะศึกษาและเป็นทักษะที่มีปัญหามากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ยุพเยาว์ เมืองหมุด) [7] พบว่า นักศึกษายังขาดการฝึกฝนทักษะทางภาษาและยังขาดการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกชั้นเรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเอง จึงส่งผลให้ไม่สามารถนำความรู้ที่ได้ศึกษามานำมาใช้ในการสื่อสารภาษาจีนได้

จากปัญหาดังกล่าว จึงทำให้คณะผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 49 คน ซึ่งคณะผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านตนเอง ปัจจัยด้านเจตคติ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และปัจจัยด้านครอบครัวที่มีต่อการพูดภาษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนต่อไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีนชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร คือ นักศึกษาวิชาโทภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ 1) ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป จำนวน 2 ข้อ 2) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามมาตราวัดของลิเคอร์ท (Likert Scale, 1932) เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือปัจจัยด้านตนเอง ปัจจัยด้านเจตคติ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ปัจจัยด้านครอบครัว 3) สอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3. การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้ 1) ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีน 2) นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการจัดทำแบบสอบถาม โดยเขียนข้อคำถามต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3) ตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของเนื้อหาคำถาม และหาคุณภาพของแบบสอบถาม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมดังนี้ 1) ประสานงานกับอาจารย์ประจำวิชา เพื่อขออนุญาตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล 2) ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง และอธิบายถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนวิธีการตอบแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความเข้าใจตรงกัน 3) นำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรวจวัดให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ตอนที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ประสบการณ์การเรียนวิชาภาษาจีน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนในแต่ละด้าน โดยมีประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 49 คน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ85.71 และเพศชายจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อย 14.29 ทั้งหมดมีประสบการณ์การเรียนวิชาภาษาจีน คือมากกว่า 2 ปีขึ้นไป 26 คน คิดเป็นร้อยละ 53.06 รองลงมาคือ 1-2 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30.61 และ น้อยกว่า 1 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 16.33

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ทั้ง 4 ด้าน

ตารางที่ 1 ปัจจัยด้านตนเอง

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
1.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาจีนนอกห้องเรียนอยู่เสมอ	3.20	1.15	ปานกลาง
2.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าชอบการสนทนากับชาวจีน	3.24	1.32	ปานกลาง
3. การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าศึกษาการพูดภาษาจีนจากสื่อต่างๆ	3.10	1.10	ปานกลาง
4.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าสนใจที่อาจารย์สอนในชั้นเรียนอยู่เสมอ	3.55	1.02	มาก

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
5.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าด้านภาษาจีน	3.00	1.14	ปานกลาง
รวม	**3.22**	**0.11**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 พบว่าปัจจัยที่เกิดจากตนเองมีผลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.22) โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด ได้แก่ การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าสนใจที่อาจารย์สอนในชั้นเรียนอยู่เสมอ ($\overline{X}$ = 3.55) การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าชอบการสนทนากับชาวจีน ($\overline{X}$ = 3.24) การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาจีนนอกห้องเรียนอยู่เสมอ ($\overline{X}$ = 3.20) การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าศึกษาการพูดภาษาจีนจากสื่อต่างๆ ($\overline{X}$ = 3.10) และการพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการศึกษาค้นคว้าด้านภาษาจีน ($\overline{X}$ = 3.00) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ปัจจัยด้านเจตคติ

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
1.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้พูดภาษาจีน	3.57	1.22	มาก
2.การพูดภาษาจีนเป็นภาษาที่พูดได้ง่าย	3.14	1.19	ปานกลาง
3. การพูดภาษาจีนทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก	3.16	1.11	ปานกลาง
4.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดกับคนจีนเพิ่มมากขึ้น	3.27	1.13	ปานกลาง
5.การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีคามรู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อมีการสื่อสารภาษาจีน	3.63	1.13	ปานกลาง
รวม	**3.16**	**0.05**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 2 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลด้านเจตคติมีผลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.16) ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลด้านเจตคติที่ส่งผลต่อการพูดภาษาจีนมากที่สุด ได้แก่ การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อมีการสื่อสารภาษาจีน ($\overline{X}$ =3.63) การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อได้พูดภาษาจีน ($\overline{X}$ =3.57) การพูดภาษาจีนทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการพูดกับคนจีนเพิ่มมากขึ้น ($\overline{X}$ =3.27) การพูดภาษาจีนทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก ($\overline{X}$ = 3.16) และ การพูดภาษาจีนเป็นภาษาที่พูดได้ง่าย ($\overline{X}$ = 3.14) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ปัจจัยด้านการเรียนการสอน

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
1.อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาสอบถามข้อมูล	3.82	1.22	มาก
2.อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิคในการถ่ายทอดความรู้ให้กับนักศึกษา	3.92	0.76	มาก
3. นักศึกษาได้รับการสะท้อนผลการเรียนรู้ของตนเองในระหว่างเรียน	3.73	0.83	มาก
4.นักศึกษามีกิจกรรมการพูดที่ปฏิบัติจริง	3.65	0.76	มาก
5.นักศึกษาได้รับการเรียนรู้จากสื่อของผู้สอนที่เข้าใจง่าย	3.78	0.74	มาก
รวม	**3.78**	**0.05**	**มาก**

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลด้านการเรียนการสอนมีผลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.78)โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนมีเทคนิคในการถ่ายทอดความรู้ให้กับนักศึกษา ($\overline{X}$ = 3.92) อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาสอบถามข้อมูล ($\overline{X}$ = 3.82) นักศึกษาได้รับการเรียนรู้จากสื่อของผู้สอนที่เข้าใจง่าย ($\overline{X}$ = 3.78) นักศึกษาได้รับการสะท้อนผลการเรียนรู้ของตนเองในระหว่างเรียน ($\overline{X}$ = 3.73) และ นักศึกษามีกิจกรรมการพูดที่ปฏิบัติจริง ($\overline{X}$ = 3.65) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
1.นักศึกษาสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ได้เป็นอย่างดี	3.86	0.82	มาก
2.นักศึกษาสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นได้	3.90	0.82	มาก
3.นักศึกษาชอบทำกิจกรรมหรือกลุ่มทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี	3.90	0.87	มาก
4.นักศึกษาสามารถแก้ไขสถานการเฉพาะหน้าได้	3.63	0.78	มาก
5.นักศึกษาสามารถให้คำปรึกษากับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ	3.71	1.04	มาก
รวม	**3.80**	**.0.10**	**มาก**

จากตารางที่ 4 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.80) โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษาสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นได้ ($\overline{X}$ = 3.90) นักศึกษาชอบทำกิจกรรมหรือกลุ่มทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากันกับลำดับแรก ($\overline{X}$ = 3.90) นักศึกษาสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ได้เป็นอย่างดี ($\overline{X}$ = 3.86) นักศึกษาสามารถให้คำปรึกษากับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ ($\overline{X}$ = 3.71) และนักศึกษาสามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ ($\overline{X}$ = 3.63) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ปัจจัยด้านครอบครัว

ปัจจัย	$\overline{X}$	S.D.	การแปลผล
1.ครอบครัวสนับสนุนการเรียนภาษาจีนอย่างเต็มที่	3.90	0.92	มาก
2.ครอบครัวสามารถแนะนำการพูดภาษาจีนที่ดีได้	3.45	1.08	ปานกลาง
3.ครอบครัวเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบปะพูดคุยกับชาวจีน	3.51	1.04	มาก
4.ครอบครัวตระหนักถึงการใช้และการพูดภาษาจีนใน ปัจจุบัน	3.49	1.08	ปานกลาง
5.ครอบครัวมีส่วนร่วมที่จะทำให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออก	3.51	1.02	มาก
รวม	**3.57**	**.0.07**	**มาก**

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลด้านครอบครัวมีผลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.57) โดยเรียงจากค่าเฉลี่ยลำดับมากที่สุด ได้แก่ ครอบครัวสนับสนุนการเรียนภาษาจีนอย่างเต็มที่ ($\overline{X}$ = 3.90) ครอบครัวเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบปะพูดคุย ($\overline{X}$ = 3.51) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับครอบครัวเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พบปะพูดคุย ($\overline{X}$ = 3.51 รองลงมาคือ รองลงมาคือ ครอบครัวตระหนักถึงการใช้และการพูดภาษาจีนในปัจจุบัน ($\overline{X}$ = 3.49) และรองลงมาคือ ครอบครัวสามารถแนะนำการพูดภาษาจีนที่ดีได้($\overline{X}$ = 3.45) ตามลำดับ

ปัจจัยโดยรวมทั้ง 5 ด้าน ซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านตนเอง ปัจจัยด้านเจตคติ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม และปัจจัยด้านครอบครัว เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านแล้วพบว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ($\overline{X}$ = 3.78) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ($\overline{X}$ = 3.80) และปัจจัยด้านครอบครัว ($\overline{X}$ = 3.57) มีผลอยู่ในระดับมาก และ ปัจจัยด้านตนเอง ($\overline{X}$ = 3.22) ปัจจัยด้านเจตคติ ($\overline{X}$ = 3.16) มีผลอยู่ในระดับปานกลาง

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน มีผลต่อการพูดของนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ชั้นปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนๆและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะพูดคุยกับชาวต่างชาติได้มากขึ้น จึงสามารถ "พูด" โต้ตอบได้ในสถานการณ์จริง ในขณะผลการศึกษาของ Huang Xiao Hua [8] พบว่าปัจจัยทั้ง 5 ด้านมีผลต่อการพูดอยู่ในระดับมากเช่นกัน เพราะการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง สนทนากับเจ้าของภาษาจะช่วยส่งเสริม พัฒนาความสามารถในการพูดได้อย่างยิ่ง และยังแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ คุณประสาท อิศรปรีดา นักศึกษาคนใดที่มีความกล้าแสดงออก กล้าถามอาจารย์ผู้สอนกรณีที่ไม่เข้าใจ จะได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและสามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้อง รวมถึงแนวคิดของ Jakobovits ที่ว่านักศึกษาที่สนใจอาจารย์สอนในชั้นเรียนและใช้เวลาว่างนอกห้องเรียนในการค้นคว้าและฝึกอยู่บ่อยๆ จะทำให้นักศึกษาเหล่านี้มีความรู้และความชำนาญมากกว่านักศึกษาทั่วไป อย่างไรก็ตาม ผลของการศึกษาของ Baron [9] พบว่านักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออก มีอาการเขินอาย เมื่อเจอเจ้าของภาษาเพราะเกรงว่าจะออกเสียงผิดหรือแปลความหมายผิดนั้น ส่งผลให้ความมั่นใจการพูดภาษาจีนของนักศึกษาลดลง

จากผลการอภิปรายสามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยทั้ง 5 ด้านมีผลต่อการพูดภาษาจีนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็น การฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ การเข้าสังคมพบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติอยู่บ่อยๆ การกล้าแสดงออก ความมั่นใจในตนเอง การได้รับความสนับสนุนจากครอบครัว ปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ดังนั้นนักศึกษาควรใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันหรือเมื่อมีโอกาสทุกครั้งและหมั่นหาความรู้เพิ่มเติม เมื่อมีเวลาว่าง เพื่อพัฒนาการพูดภาษาจีนของนักศึกษาให้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรศึกษาระดับความสัมพันธ์กันของปัจจัยแต่ละด้านที่มีผลต่อการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาโทจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

2. ควรศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลของการพูดภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยในทักษะด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน เป็นต้น เพื่อจะได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลกระทบในด้านทักษะต่างๆ ข้างต้น และนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการศึกษาต่อไป

2. อาจารย์ชาวต่างชาติมีส่วนร่วมในการผลักดันให้นักศึกษามีความรู้และความสามารถในทักษะรอบด้าน และให้นักศึกษามีกิจกรรมที่ทำร่วมกันกับชาวต่างชาติอยู่เสมอๆ

3. มหาวิทยาลัยควรมีการส่งเสริมโครงการเรียนรู้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างอาจารย์ชาวต่างชาติและนักศึกษา เพื่อพัฒนาการในทักษะด้านระบบภาษาระหว่างชาวต่างชาติ

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ อาจารย์เมธัส พานิช อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำตรวจสอบ ตลอดจนได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

ขอขอบคุณ รศ.ทรรศนีย์ คีรีศรี ผศ.ดร.กันทริน รักษ์สาคร และอาจารย์ Neil C. Cuthbertson ที่สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาอังกฤษ ตลอดจนนักศึกษาวิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2558 ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบคุณ ดร.นุชลี ทิพย์มณฑา คณบดีคณะศิลปศาสตร์ และคณาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ทุกท่านที่ให้คำปรึกษาชี้แนะในการศึกษาตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

8. เอกสารอ้างอิง

[1] สุภิญญา เรือนแก้ว. (2552) ความสำคัญของภาษาจีนในปัจจุบัน. ค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2558. จาก http://ning-50010110079.blogspot.com/

[2] Nathan Xu. (2552). ความสำคัญของการศึกษาภาษาจีนกลางในประเทศไทย. ค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2558. จาก https://www.gotoknow.org/posts/236881

[3] พิชัย รัตนพล. (2555). การศึกษาภาษาจีนในประเทศไทย. ค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2558,จาก http://www.oknation.net/blog/sirinui/2012/05/20/entry-1

[4] เอกรินทร์ สี่มหาศาล และคณะ. *ภาษาไทย ป.5.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

[5] ประสาท อิศรปรีดา. (2542). *จิตวิทยาการเรียนการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : กราฟฟิกอาร์ต.

[6] Jakobovits, Loen A. (1971). *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues*.
Rovley Mass : Newbury House.

[7] ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกรี. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกรี.

[8] Huang-Xiao-Hua. (1985). *Chinese EFL Students' Learning Strategies for Communication*. TESOL Quarterly 19,1 : 167-168.

[9] Baron, Robert A., Donn Byrne, & Barry H. Kantowitz. (1980). *Psychology* : Understanding Behavior. 2nd ed.
New York : Holt Rinehart & Winston.

FLO-03

ความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

The Readiness of English Skills for Entering ASEAN Economic Community of Students in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

ศุภากรณ์ วงศ์ธรรม[1,*] ศิริฉัตร นาคดำ[2] อุษณีย์ ศรีวาตา[3] โชติ มายชูลีรัตน์[4] และ จิรายุ สงเคราะห์[5]

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

**Corresponding author:Supakorn Wongthum*
E-mailaddress: mind_harry@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 166 คน โดยวิเคราะห์ความพร้อมทางด้านทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน 49 ข้อ แบ่งออกเป็น3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่าความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.52) และความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.37) ซึ่งทักษะที่มีระดับสูงที่สุด คือ ทักษะด้านการอ่าน ($\bar{x}$= 3.45) รองลงมาคือ ทักษะด้านการพูด ($\bar{x}$ = 3.42) ทักษะด้านการฟัง ($\bar{x}$= 3.38) และทักษะที่มีระดับต่ำที่สุด คือ ทักษะด้านการเขียน ($\bar{x}$= 3.24) ตามลำดับ

คำสำคัญ:ความพร้อม ทักษะภาษาอังกฤษ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Abstract

The main purpose of this research was to investigate the readiness of English skills for entering ASEAN Economic Community of 166 forth year students in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla. The participants' readiness in terms of English 4 skills: listening, speaking, reading and writing was analyzed. A method on a 49 – questionnaire divided into 3 parts was employed. Data collections were statistically analyzed by using Mean ($\bar{x}$) Standard Deviation (S.D.) and Percentage (%). The findings indicated that the readiness of the students for entering ASEN Economic Community was at the high level ($\bar{x}$ = 3.52), while English skills of the students were at the moderate level ($\bar{x}$ = 3.37). The highest level was reading skill ($\bar{x}$ = 3.45), followed by speaking skill ($\bar{x}$ = 3.42), listening skill ($\bar{x}$ = 3.38) respectively, whereas, the lowest level was writing skill ($\bar{x}$ = 3.24).

Keywords: Readiness, English skills, ASEAN Economic Community

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่เป็นภาษากลางที่สำคัญในการติดต่อกันภายในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่1แต่ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในบริบทสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือประชาคมอาเซียน

ซึ่งประชาคมอาเซียน(Association of South East Asian Nations : ASEAN) เป็นการร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2510 ปัจจุบันมีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ ประกอบด้วย ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ บรูไน ลาว เวียดนาม พม่า และกัมพูชา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการร่วมมือในการเพิ่มความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิกการธำรงสันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค และใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร และแลกเปลี่ยนข้อมูลภายในกลุ่มประเทศสมาชิกตามกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า "The working language of ASEAN shall be Englishภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนหรือภาษาราชการคือ ภาษาอังกฤษ" ดังนั้นพลเมืองใน10 ประเทศอาเซียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555)

ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกก่อตั้งอาเซียน และไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางราชการจึงให้ความสำคัญในการเตรียม

ความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษอย่างมาก โดยรัฐบาลไทยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่นักเรียนทุกคนต้องศึกษาเพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา และสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น แม้ว่ารัฐบาลมีข้อบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแต่ก็ยังมีคนไทยจำนวนมากที่ไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ทั้ง ๆ ที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2555)จากการจัดอันดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษโดย (International Institute for Management Development: IMD World Competitive Yearbook, 2014) ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 48 จาก 61 ประเทศ จะเห็นได้ว่าความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษของคนไทยยังค่อนข้างต่ำ แม้แต่ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโทจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ อาทิกานดาวรรณ แก้วผาบ (2554) ศึกษาเรื่องการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาสาขาวิชาชีพบัญชี มหาวิทยาลัยกรุงเทพพบว่าอุปสรรคในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะบัญชี เรียงจากมากไปหาน้อย อันดับแรก คือ ภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 90.4 สอดคล้องกับงานวิจัยของธีราภรณ์ พลายเล็ก (2554) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 76.39)

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ซึ่งแต่ละหลักสูตรสาขามีการเรียนการสอนเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ อาทิ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ นักศึกษาดังกล่าวมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้นการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 301 คนโดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด166 คน ประกอบด้วยนักศึกษาจาก5 หลักสูตรสาขาวิชา ได้แก่ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล, การโรงแรม, คหกรรมศาสตร์, การท่องเที่ยว และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ (1) แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพและความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 9 ข้อ (2) แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามมาตราวัดของลิเคอร์ท (Likert Scale, 1932) เกี่ยวกับความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษา จำนวน 40 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 4 หัวข้อ คือ ความพร้อมด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ, ความพร้อมด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, ความพร้อมด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และความพร้อมด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และ (3) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3. การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1)ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (2) นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาดำเนินการจัดทำแบบสอบถาม โดยเขียนข้อคำถามต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย(3) ตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของเนื้อหาคำถาม และหาคุณภาพของแบบสอบถามโดยค่า IOC ที่ได้จากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ คือ 0.75 ซึ่งเป็นค่าที่อยู่ในเกณฑ์ตามมาตรฐาน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมดังนี้ (1) ประสานงานกับอาจารย์ประจำวิชาหรืออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขออนุญาตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล (2) ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง และอธิบายถึงวัตถุประสงค์ ตลอดจนวิธีการตอบแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความเข้าใจตรงกัน (3)นำแบบสอบถามแบบที่ได้มาตรวจวัดให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพและความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา สาขาวิชาที่ศึกษา และความพร้อมเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยนำเสนอข้อมูลในรูปของร้อยละ (%)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน เพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จากการนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)

ผู้วิจัยแปลความหมายค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์พิจารณา (Rensis A. Likert, 1961) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00หมายถึง มีระดับความพร้อมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50หมายถึง มีระดับความพร้อมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50หมายถึง มีระดับความพร้อมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50หมายถึง มีระดับความพร้อมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50หมายถึงมีระดับความพร้อมน้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ตอนที่ 1 สถานภาพและความพร้อมในการสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศอายุศาสนา และความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 166 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 145คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 และเพศชาย จำนวน 21คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 ทั้งหมดมีอายุระหว่าง 21—25 ปี คิดเป็นร้อยละ 100 นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 82.5 รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความพร้อมในการสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตารางที่ 1ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
1.ท่านหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน เช่น กฎบัตรอาเซียน	3.52	0.67	มาก
2. ท่านเรียนรู้ภาษาอื่นเพิ่มเติม เช่น ภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียน	3.51	0.80	มาก
3. ท่านศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพที่เป็นที่ต้องการในกลุ่มประชาคมอาเซียน	3.54	0.74	มาก
4. ท่านศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังเปิดประชาคมอาเซียน	3.46	0.82	ปานกลาง
5. ท่านเรียนรู้วัฒนธรรมของชนชาติต่างๆ ในประเทศกลุ่มอาเซียน	3.59	0.78	มาก
รวม	**3.52**	**0.76**	**มาก**

จากตารางที่ 1ผลการวิเคราะห์ความพร้อมในการสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ในภาพรวมพบว่า นักศึกษามีความพร้อมอยู่ในระดับพร้อมมาก ($\bar{x}$= 3.52)โดยมีความพร้อมค่าเฉลี่ย 3 อันดับมากที่สุด ดังนี้ ท่านเรียนรู้วัฒนธรรมของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศกลุ่มอาเซียน ($\bar{x}$= 3.59) ท่านศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพที่เป็นที่ต้องการในกลุ่มประชาคมอาเซียน ($\bar{x}$= 3.54) ท่านหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประชาคมอาเซียน เช่น กฎบัตรอาเซียน ($\bar{x}$= 3.52) ตามลำดับ และอันดับต่ำที่สุด คือ ท่านศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังเปิดประชาคมอาเซียน ($\bar{x}$ = 3.46)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4ด้าน

ตารางที่ 2 ความพร้อมทักษะด้านการฟัง

ความพร้อมทักษะด้านการฟัง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
1.ท่านสามารถฟังและจับใจความภาษาอังกฤษได้	3.59	0.70	มาก
2. ท่านสามารถฟังและแปลเนื้อหาที่ฟังได้	3.50	0.77	ปานกลาง
3. ท่านสามารถสรุปสาระจากการฟังภาษาอังกฤษได้	3.38	0.76	ปานกลาง
4. ท่านสามารถฟังข่าวสารภาอังกฤษได้	3.23	0.77	ปานกลาง
5. ท่านสามารถฟังและเข้าใจเพลงสากล	3.55	0.86	มาก
6. ท่านฝึกฝนทักษะการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	3.39	0.83	ปานกลาง
7. ท่านสามารถฟังบรรยายทางวิชาการเป็นภาษาอังกฤษได้	3.09	0.82	ปานกลาง
8. ท่านสามารถฟังรายการโทรทัศน์ต่างประเทศได้อย่างเข้าใจ	3.19	0.81	ปานกลาง
9. ท่านสามารถฟังชาวต่างชาตินอกห้องเรียนได้อย่างเข้าใจ	3.39	0.78	ปานกลาง
10. ท่านสามารถฟังอาจารย์ชาวต่างชาติในห้องเรียนได้อย่างเข้าใจ	3.48	0.74	ปานกลาง
รวม	**3.38**	**0.78**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 2ในภาพรวมพบว่า นักศึกษามีทักษะการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ พร้อมปานกลาง ($\bar{x}$= 3.38) โดยมีความพร้อมค่าเฉลี่ย 3 อันดับมากที่สุด ดังนี้ ท่านสามารถฟังและใจความภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$= 3.59) ท่านสามารถฟังและเข้าใจเพลงสากล ($\bar{x}$ = 3.55) ท่านสามารถฟังและแปลเนื้อหาที่ฟังได้ ($\bar{x}$= 3.50) ตามลำดับ และอันดับต่ำที่สุด คือ ท่านสามารถฟังบรรยายทางวิชาการเป็นภาษาอังกฤษได้($\bar{x}$= 3.09)

ตารางที่ 3 ความพร้อมทักษะด้านการพูด

ความพร้อมทักษะด้านการพูด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
1. ท่านสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ดี	3.32	0.81	ปานกลาง
2. ท่านสามารถแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษได้	3.70	0.77	มาก
3. ท่านสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	3.34	0.72	ปานกลาง
4.ท่านกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.46	0.86	ปานกลาง
5. ท่านฝึกฝนและพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	3.37	0.82	ปานกลาง
6. ท่านใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งในและนอก	3.38	0.76	ปานกลาง

ความพร้อมทักษะด้านการพูด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
ห้องเรียน			
7. ในการเรียนภาษาอังกฤษอาจารย์ผู้สอนได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ท่านฝึกฝนทักษะการพูด	3.46	0.78	ปานกลาง
8. ท่านสามารถพูดแสดงความรู้สึกขอบคุณหรือขอโทษด้วยภาษาอังกฤษได้	3.65	0.76	มาก
9. ท่านสามารถโต้ตอบโดยการใช้ภาษาอังกฤษได้	3.31	0.80	ปานกลาง
10. ท่านสามารถพูดภาษาอังกฤษในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ได้	3.25	0.80	ปานกลาง
รวม	**3.42**	**0.79**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 3 ในภาพรวมพบว่า นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพร้อมปานกลาง ($\bar{x}$= 3.42) โดยมีความพร้อมค่าเฉลี่ย 3 อันดับมากที่สุด ดังนี้ ท่านสามารถแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$ = 3.70) ท่านสามารถพูดแสดงความรู้สึกขอบคุณหรือขอโทษด้วยภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$= 3.65) ท่านกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ($\bar{x}$= 3.46) ในการเรียนภาษาอังกฤษอาจารย์ผู้สอนได้มีการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมให้ท่านฝึกฝนทักษะการพูด ($\bar{x}$ = 3.46) ตามลำดับ และอันดับต่ำที่สุด คือ ท่านสามารถพูดภาษาอังกฤษในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ได้ ($\bar{x}$= 3.25)

ตารางที่ 4 ความพร้อมทักษะด้านการอ่าน

ความพร้อมทักษะด้านการอ่าน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
1. ท่านสามารถอ่านบทความภาษาอังกฤษและแปลความหมายของบทความที่อ่านได้	3.36	0.77	ปานกลาง
2. ท่านสามารถอ่านใบประกาศรับสมัครภาษาอังกฤษได้และเข้าใจเนื้อหาที่บริษัทต้องการ	3.46	0.79	ปานกลาง
3. ท่านสามารถอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารและนิยายภาษาอังกฤษได้	3.32	0.77	ปานกลาง
4. ท่านสามารถอ่าน E-mail ภาษาอังกฤษได้	3.36	0.83	ปานกลาง
5. ท่านสามารถอ่านป้ายข้อมูลภาษาอังกฤษได้ เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายโฆษณาและป้ายในสนามบิน	3.47	0.72	ปานกลาง
6. ท่านสามารถอ่านเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาภาษาอังกฤษได้	3.36	0.81	ปานกลาง
7. ท่านสามารถอ่านใบปลิวภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมได้	3.52	0.75	มาก
8. ท่านสามารถอ่านรายการอาหารภาษาอังกฤษได้	3.63	0.75	มาก
9. ท่านสามารถอ่านฉลากภาษาอังกฤษตามบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ ได้	3.50	0.79	ปานกลาง
10. ท่านสามารถอ่านข่าวประชาสัมพันธ์ภาษาอังกฤษและสรุปใจความสำคัญได้	3.49	0.83	ปานกลาง
รวม	**3.45**	**0.78**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4 ในภาพรวมพบว่า นักศึกษามีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพร้อมปานกลาง ($\bar{x}$= 3.45) โดยมีความพร้อมค่าเฉลี่ย 3 อันดับมากที่สุด ดังนี้ ท่านสามารถอ่านรายการอาหารภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$= 3.63) ท่านสามารถอ่านใบปลิวภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวและโรงแรมได้ ($\bar{x}$= 3.52) ท่านสามารถอ่านฉลากภาษาอังกฤษตามบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ ได้ ($\bar{x}$ = 3.50) ตามลำดับ และอันดับต่ำที่สุดคือ ท่านสามารถอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารและนิยายภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$ = 3.32)

ตารางที่ 5 ความพร้อมทักษะด้านการเขียน

ความพร้อมทักษะด้านการเขียน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพร้อม
1. ท่านสามารถเขียนอธิบายบทความต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษได้	3.28	0.78	ปานกลาง
2. ท่านสามารถเขียนประวัติส่วนตัวเป็นภาษาอังกฤษในการสมัครงานได้	3.51	0.79	มาก
3. ท่านสามารถเขียนไดอารี่ประจำวันเป็นภาษาอังกฤษได้	3.45	0.79	ปานกลาง
4. ท่านสามารถเขียนภาษาอังกฤษโต้ตอบผ่านทาง E-mail ได้	3.23	0.78	ปานกลาง
5. ท่านสามารถเขียนคำศัพท์ทางวิชาการเป็นภาษาอังกฤษได้	3.10	0.83	ปานกลาง
6. ท่านสามารถเขียนจดหมายโต้ตอบทางธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษได้	3.11	0.81	ปานกลาง
7. ท่านสามารถเขียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการนำเสนองานได้	3.21	0.76	ปานกลาง
8. ท่านสามารถเขียนคำศัพท์อื่นหลายคำมาแทน หากไม่รู้คำศัพท์ที่ถูกต้องได้	3.26	0.89	ปานกลาง
9. ท่านสามารถเขียนนิยายเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อความบันเทิงได้	3.00	0.94	ปานกลาง
10. ท่านสามารถเขียนป้ายโฆษณาต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้	3.27	0.78	ปานกลาง
รวม	**3.24**	**0.81**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 5 ในภาพรวมพบว่า นักศึกษามีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพร้อมปานกลาง ($\bar{x}$= 3.24) โดยมีความพร้อมค่าเฉลี่ย 3 อันดับมากที่สุด ดังนี้ ท่านสามารถเขียนประวัติส่วนตัวเป็นภาษาอังกฤษในการสมัครงานได้ ($\bar{x}$= 3.51) ท่านสามารถเขียนไดอารี่ประจำวันเป็นภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$= 3.45) ท่านสามารถเขียนอธิบายบทความต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษได้ ($\bar{x}$= 3.28) ตามลำดับ และอันดับต่ำที่สุด คือ ท่านสามารถเขียนนิยายเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อความบันเทิงได้ ($\bar{x}$= 3.00)

5. สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 มีการรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อยู่ในระดับมากในขณะที่ความพร้อมทางด้านทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชลวิทย์ เจียรจิตต์ และชัยวัชร พรหมจิตติพงศ์ (2556) ที่ศึกษาการเตรียมความพร้อมของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2015 พบว่า นิสิตมีการรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการเป็นประชาคมอาเซียน และการให้ความสำคัญกับการเตรียมตัวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน อยู่ในระดับมาก และการเตรียมพร้อมในเรื่องทักษะทางด้านภาษา และความรู้เกี่ยวกับการเป็นประชาคมอาเซียน อยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ผลการศึกษาของภชพน เชื่อมทอง (2556) ศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์มีความพร้อมเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยเฉพาะด้านการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ ในอาเซียน ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่อาจจะยังไม่มีทักษะพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของ รจนา ขุนแก้ว และมัทนชัย สุทธิพันธุ์ (2558) ศึกษาความพร้อมของนักศึกษาสาขาการบัญชีในมหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลาสู่ความเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ปัจจัยมีความสำคัญและทำให้มีความพร้อมน้อยที่สุดคือทักษะในด้านภาษาอังกฤษ และความรู้ในด้านทักษะภาษาอื่น ๆ

จากผลการอภิปรายสามารถสรุปได้ว่าความพร้อมของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน เช่น การใช้ชีวิตประจำวัน การศึกษา สังคม การรับรู้ข่าวสารเป็นต้น ซึ่งมีบทบาทในการเตรียมความพร้อมในด้านทักษะภาษาอังกฤษหรือการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเป็นอย่างมาก ดังนั้น นักศึกษาควรหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือฝึกฝนตนเองเพื่อให้มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยเฉพาะในด้านการใช้ภาษาอังกฤษในทางวิชาการ อาทิ ความสามารถในการฟังบรรยายทางวิชาการเป็นภาษาอังกฤษ การพูดภาษาอังกฤษในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ เนื่องจากนักศึกษามีความพร้อมที่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับข้อคำถามอื่น ๆ

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านการเตรียมความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในชั้นปีต่อไป

2. ควรส่งเสริมให้นักศึกษามีการพัฒนาในด้านการเรียนทักษะทางภาษาอังกฤษและการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอาทิ การจัดอบรมทั้งระยะยาวและสั้น

3. ควรจัดให้มีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษาระหว่างประเทศเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาและสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมอื่นที่หลากหลายในระยะยาว

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความพร้อมในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อปัจจัยอื่นเช่น นักศึกษามีความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษในการทำงานหรือไม่

2. ควรศึกษาความพร้อมการใช้ทักษะภาษาอังกฤษในกลุ่มเป้าหมายอื่น

3. ควรศึกษาความพร้อมด้านทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการทำ Pretest และ Post test ร่วมด้วย

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ อาจารย์จิรายุ สงเคราะห์ อาจารย์ที่ปรึกษา และคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำตรวจสอบ ตลอดจนได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

อาจารย์นุชลี ทิพย์มณฑา คณบดี คณะศิลปศาสตร์ และคณาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะ ในการศึกษาตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

อาจารย์ทรรศนีย์ คีรีศรี อาจารย์กันทริน รักษ์สาคร และอาจารย์ Neil C.Cuthbersonที่สละเวลาอันมีค่าในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาอังกฤษ ตลอดจนนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 166 คน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กานดาวรรณ แก้วผาบ.(2554). **การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาสาขาวิชาชีพบัญชีมหาวิทยาลัยกรุงเทพ**. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

[2] ชลวิทย์ เจียรจิตต์ และชัยวัชร พรหมจิตติพงศ์. (2556). **การเตรียมความพร้อมของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒต่อการเป็นประชาคมอาเซียน 2015**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

[3] ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร**. วารสารวิจัยและพัฒนา. ปีที่ 3:52-58.

[4] ภชพน เชื่อมทอง. (2556). **การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

[5] รจนา ขุนแก้ว และมัทนชัย สุทธิพันธุ์. (2558, มกราคม-มิถุนายน). **ความพร้อมของนักศึกษาสาขาการบัญชีในมหาวิทยาลัยในจังหวัดสงขลาสู่ความเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน**. วารสารวิทยาการจัดการ. ปีที่ 1:37-63.

[6] สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). **บันทึกหน้าแรกของอาเซียน นิตยสารคู่สร้างคู่สม**. ปีที่ 33 ฉบับที่ 747-749 (มิ.ย. 55) หน้า 16-17

[7] Likert. 1932. *Teachnique for the measurement of attitudes archives of psychology.* New York: McHraw Hill.

FLO-04

ผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา

The Effectiveness of English Vocabulary Memorizing by Using Pictures of Prathomsuksa 3 Students at Chaimongkonwit School, Mueang District, Songkhla

มัณฑณา ดิสโร [1], วิชุดา จอมสุริยะ [2] และ เรณุมาศ ทองคำ [3]

หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author: Mantana Ditsaro*

E-mail address: toei_toey@hotmail.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบก่อนและหลัง เพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปภาพเกี่ยวกับการบอกเวลาและกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบขึ้นจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาจากสถิติเบื้องต้น ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยสองค่าที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียน ($\bar{x}$= 16.45) อยู่ในระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 12.35) และมีความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนด้วยรูปภาพสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์, คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, การจำ, รูปภาพ

Abstract

The purpose of this research was to study the effectiveness of English vocabulary memorizing by using pictures of Prathomsuksa 3 students at Chaimongkonwit School, Mueang District, Songkhla. The populations were 20 students in Prathomsuksa 3 at Chaimongkonwit School, Mueang District, Songkhla. The instrument used for data collection was a pre - test and a post – test about telling the time and activities that the researchers have developed from the English book of Prathomsuksa 3 students. The data were analyzed by using a computer program for percentages, average value, standard deviation and T - test for dependent samples. The findings indicated that students had better English vocabulary memorization after studying vocabulary with pictures. Post – test ($\bar{x}$=16.45) was higher than pre - test ($\bar{x}$= 12.35), and the students' ability on memorizing English vocabulary by using pictures was significantly higher than that before learning, p = 0.01.

Keywords: effectiveness, English vocabulary, memorizing, pictures.

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสาร และมีความสำคัญในการค้นหาองค์ความรู้จากเทคโนโลยีสมัยใหม่ตลอดจนเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากการที่มีภาษาอังกฤษแทรกอยู่ตามสื่อต่าง ๆ ที่พบเห็นทั่วไป เช่น ฉลากยา ฉลากอาหาร ชื่อสิ่งของเครื่องใช้ คู่มือการใช้งานเครื่องใช้ต่าง ๆ ตลอดจนการรับข้อมูลผ่านคอมพิวเตอร์และระบบสื่อสาร [1] ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารการศึกษาการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านธุรกิจเศรษฐกิจและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่จำกัดแค่โครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่ได้สนับสนุนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษทุกด้านคือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้จะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก [2] โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือและทักษะการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น [3] ถึงแม้จะมีนักวิชาการหลายท่านพยายามคิดค้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพหลายวิธีการ เพื่อช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น วิธีการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบร่วมมือ แบบการทำโครงงาน แบบสร้างองค์ความรู้ เป็นต้น [4] แต่การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศยังไม่สามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบใดเป็นวิธีที่ดีและสมบูรณ์แบบที่สุด ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาวิวัฒนาการของ

ทฤษฎีการเรียนรู้และวิธีการสอนเพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ [2]

คำศัพท์เป็นหนึ่งในปัจจัยพื้นฐานของภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนจะต้องเตรียมคำศัพท์ เพื่อให้ทันกับโลกปัจจุบัน โดยการเรียนนั้นมีหลายวิธีการ เช่น วิธีสอนแบบตรง เป็นวิธีการสอนที่เน้นทักษะการฟังและพูดให้เกิดความเข้าใจ แล้วจึงฝึกทักษะการอ่านและการเขียนโดยมีความเชื่อว่าเมื่อนักเรียนสามารถฟังและพูดได้แล้ว ก็สามารถอ่านและเขียนได้ง่าย และเร็วขึ้น ไม่เน้นไวยากรณ์กฎเกณฑ์มากนัก บทเรียนส่วนใหญ่เป็นกิจกรรม ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่, วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ เมื่อผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่ฟังอยู่และสามารถปฏิบัติตามได้ก็จะช่วยให้จำได้ดี, วิธีการสอนแบบโครงการ เป็นวิธีที่สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ใดกิจกรรมหนึ่งที่ผู้เรียนสนใจ หรือตามที่ครูมอบหมายให้ทำ, วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ เช่น การฟังเพลง เล่นเกม วาดรูป ประกอบการสอน เป็นต้น

Tearuttanakul [5] กล่าวว่า การรอบรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาก จะเป็นตัวแปรที่ช่วยสร้างเสริมให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาและความก้าวหน้าในหน้าที่การงานอาชีพ ซึ่งได้มีนักวิชาการและนักวิจัยในต่างประเทศ ได้กล่าวถึงวิธีการอีกวิธีหนึ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถสอนคำศัพท์เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถด้านคำศัพท์ให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน เป็นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการอ่าน โดยเพิ่มแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์ที่กำหนดมีความสอดคล้องกับบทอ่าน จากการอ่านในแต่ละครั้งจะมีกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายแตกต่างกัน

องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จได้มีหลายประการ เช่น ตัวครู แบบเรียน วัสดุอุปกรณ์ เทคนิคการสอน การจัดบรรยากาศในห้องเรียน รวมทั้งสื่อการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมก็มีความสำคัญมากเช่นกัน [6] องค์ประกอบสำคัญดังกล่าวหากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปก็จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรจะมีการวางแผนการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรและความต้องการของนักเรียน เน้นฝึกปฏิบัติที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการฝึกทักษะให้เหมาะสมกับวัย สภาพแวดล้อม วัฒนธรรมของท้องถิ่น เราเกิดมาพร้อมพัฒนาการของภาพประกอบ ภาพประกอบเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขสู่การอธิบายสิ่งที่อยู่ในจินตนาการ เริ่มตั้งแต่ภาพประกอบที่ใช้ในหนังสือสำหรับเด็ก จนถึงภาพประกอบที่แปลกออกไปด้วยเทคนิคอันก้าวหน้ามากมาย ดังนั้นหนังสือภาพคือหนังสือที่มีภาพประกอบมากกว่าตัวหนังสือ มีเนื้อหาที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้เรียน ให้ผู้อ่านได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และบางครั้งให้ข้อคิดแนวคิด และคติสอนใจ เหมาะสำหรับเด็ก ๆ นักศึกษาที่จะค้นคว้าอ่านประกอบวิชาต่าง ๆ

Wilgosh (7) ได้ศึกษาผลของความจำตราสำหรับรูปภาพในเด็กอายุ 4 ขวบ พบว่า ในการจำตรา 3 รูปแบบ คือ ตราที่เป็นรูปภาพ ตราที่เป็นรูปภาพและภาษา และตราที่เป็นภาษา เด็กจะจำตราที่เป็นรูปภาพและภาษาได้ดี และ Sheehy (8) ได้ทำการศึกษาการใช้โปรแกรม Morphing Images ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ใช้ภาพแทรกลงไปในคำ เพื่อพัฒนาศักยภาพการจำคำศัพท์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ขั้นรุนแรงจำนวน **8** คน ผลการวิจัย พบว่าการสอนด้วยวิธีนี้มีประสิทธิภาพและได้ผลดีกว่าการสอนด้วยวิธีที่อ่านคำเพียงอย่างเดียว

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการใช้วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ และให้นักเรียนมีความสนใจ ความสามารถทางการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งรูปภาพเป็นสื่อการเรียนการสอนที่หาได้ง่าย ประหยัดค่าใช้จ่าย สะดวก และรวดเร็วในการนำมาใช้ อาจพบได้จากหนังสือ เอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ อีกทั้งยังช่วยให้เข้าใจได้ดีกว่าการอธิบายเพียงอย่างเดียว ดังที่สุภาษิตจีนกล่าวว่า “ภาพเพียงภาพเดียว ดีกว่าคำพูดพันคำ” ผู้วิจัยมีความเห็นว่า วัยนี้เป็นวัยที่กำลังจะก้าวขึ้นสู่ระดับชั้นประถมปลาย ซึ่งจะมีการเรียนรู้ในระดับที่ยากขึ้นไป จึงควรปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อที่จะนำไปประยุกต์ใช้และสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน เพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพ ซึ่งผู้วิจัยค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาจัดทำแบบทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย โดยมีทั้งหมด 5 ตอน คะแนนรวม 25 คะแนน มีรายละเอียดดังนี้คือ

ตอนที่ 1 การโยงเส้นรูปภาพกับคำศัพท์จำนวน 5 ข้อ (ทดสอบคำศัพท์ด้านเวลาและกิจกรรม 5 คะแนน)

ตอนที่ 2 การเรียงตัวอักษรที่ให้มาเพื่อเขียนเป็นคำศัพท์ให้ถูกต้องจำนวน **5** ข้อ (ทดสอบคำศัพท์ด้านเวลา **5** คะแนน)

ตอนที่ 3 การดูรูปภาพเพื่อบอกเวลาจำนวน 5 ข้อ (ทดสอบคำศัพท์ด้านเวลา 5 คะแนน)

ตอนที่ 4 การดูรูปภาพเพื่อบอกกิจกรรมและเวลา จำนวน 5 ข้อ (ทดสอบคำศัพท์ด้านกิจกรรม 10 คะแนน)

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. แจกแบบทดสอบก่อนเรียนให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา รวมจำนวนทั้งสิ้น 20 คน โดยให้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที และทำการเก็บรวบรวมแบบทดสอบเพื่อนำมาตรวจคะแนน

2. สอนโดยใช้แผนการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพ สัปดาห์ละ 1 คาบ (50 นาที) ต่อเนื่องกันเป็นจำนวน 4 สัปดาห์

3. แจกแบบทดสอบหลังเรียนให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา โดยให้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที และทำการเก็บรวบรวมเพื่อนำมาตรวจคะแนน

4. คะแนนที่ได้จากการตรวจไปประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่าทางสถิติซึ่งเป็นสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า T-test dependent

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เรื่องผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

3.4.1 ข้อมูลด้านผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพ ผู้วิจัยใช้สถิติวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยศึกษาค้นคว้าเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ และดัดแปลงวิธีสร้างแบบประเมินตามเอกสารแนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ จากสำนักทดสอบทางการศึกษา [9] และจากเอกสารการวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราชการ 2544 [10] ซึ่งระบุในวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมสื่อสารนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของ ยุทธพงษ์ บุญภา [11] ผลปรากฏดังนี้

จากคะแนนเต็มทั้งหมด 25 คะแนน

ทำแบบทดสอบได้ 20 - 25คะแนน หมายถึง ดีมาก

ทำแบบทดสอบได้ 15 - 19 คะแนน หมายถึง ดี

ทำแบบทดสอบได้ 10 -14 คะแนน หมายถึง พอใช้

ทำแบบทดสอบได้ ต่ำกว่า 10 คะแนน หมายถึง ควรปรับปรุง

3.4.2 การเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) ผู้วิจัยใช้สถิติวิเคราะห์ คือ ค่า T-test dependent

4. ผลการศึกษา/ผลการทดลอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอผลการวิจัยเป็น 2 ประเด็น ดังนี้คือ 4.1 ข้อมูลทั่วไป และ 4.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลัง

4.1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
หญิง	7	35
ชาย	13	65
รวม	**20**	**100**

จากตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาประชากรทั้งหมด 20 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 65 และเป็นเพศหญิง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35

4.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลัง

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบในภาพรวม

การทดสอบ	N	$\bar{x}$ ของคะแนนที่ได้ (คะแนนเต็ม 25 คะแนน)	S.D.	T	Sig.
ก่อนเรียน	20	12.35	4.29	- 4.679	.000**
หลังเรียน	20	16.45	4.00		

** หมายเหตุ : ระดับนัยสำคัญที่สถิติ 0.01

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพ คะแนนเต็ม 25 คะแนน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบก่อนเรียนคือ 12.35 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 4.29 คะแนน ส่วนคะแนนเฉลี่ยหลังจากเรียนแล้วทำการทดสอบหลังเรียน คือ 16.45 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 4.00 ค่าสถิติ t = - 4.679 ค่า Sig. (2 tailed) = .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 แสดงว่าคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียนมีความสัมพันธ์กัน และเมื่อนักเรียนได้รับการเรียนการสอนแล้วมีคะแนนหลังสอบเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ โดยจำแนกคะแนนรายตอน

แบบทดสอบ	$\bar{x}$ ก่อนเรียน	$\bar{x}$ หลังเรียน
ตอนที่ 1 (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)	2.55	2.45
ตอนที่ 2 (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)	1.75	2.03
ตอนที่ 3 (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)	4.08	4.9
ตอนที่ 4 (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	3.98	7.08

จากตารางที่ 3 พบว่า แบบทดสอบหลังเรียนในตอนที่ 1 ซึ่งเกี่ยวกับการโยงเส้นจับคู่รูปภาพกับคำศัพท์ที่กำหนดให้ มีค่าเฉลี่ยลดลงเล็กน้อย (ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 2.55 หลังเรียน $\bar{x}$ = 2.45) แบบทดสอบในตอนที่ 2 ซึ่งเกี่ยวกับการเรียงตัวอักษรให้เป็นคำศัพท์ตามที่กำหนดให้เป็นตอนที่มีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังน้อยที่สุด (ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 1.75 หลังเรียน $\bar{x}$ = 2.03) แบบทดสอบในตอนที่ 3 ซึ่งเกี่ยวกับการดูรูปภาพเพื่อบอกเวลา มีค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดสอบอยู่ในระดับมากที่สุด (ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 4.08 หลังเรียน $\bar{x}$ = 4.9) และแบบทดสอบในตอนที่ 4 ซึ่งเกี่ยวกับการบอกเวลาและการกระทำ มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดสอบเพิ่มสูงขึ้นจากคะแนนก่อนการทดสอบมากที่สุด (ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 3.98 หลังเรียน $\bar{x}$ = 7.08)

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการวิจัย

ในการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ตอน ดังนี้คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบทดสอบ และตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลัง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 20 คน เป็นเพศชายจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 65 และเพศหญิงจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 35

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลัง

เมื่อพิจารณารายละเอียดในภาพรวม ผลการวิเคราะห์พบว่า จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา โดยให้ทำแบบทดสอบก่อนและหลังการเรียน พบว่า หลังการสอนภาษาอังกฤษเน้นคำศัพท์ โดยใช้รูปภาพ นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนการทดสอบเพิ่มขึ้นมากกว่าการทดสอบก่อนเรียน ถึงแม้ว่านักเรียนบางคนจะมีผลคะแนนการทดสอบหลังเรียนลดลงจากการทดสอบ

ก่อนเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องจากระยะเวลาในการสอนน้อยเกินไป นักเรียนบางคนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ช้า อีกทั้งความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่านของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละด้าน ผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 การจำคำศัพท์โดยการโยงเส้นจับคู่รูปภาพกับคำศัพท์ที่กำหนดให้ พบว่า การทดสอบหลังเรียนมีคะแนนลดลงจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนเล็กน้อย (จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 2.55 หลังเรียน $\bar{x}$ = 2.45) เนื่องจากผู้เรียนอาจเร่งรีบในการทำข้อสอบ เพื่อจะได้ทำได้ทันเวลา โดยเฉพาะข้อสอบในตอนแรกจึงไม่ได้อ่านและดูข้อสอบให้ดี จึงทำให้คำตอบที่ออกมาผิดเป็นส่วนใหญ่

ตอนที่ 2 การจำคำศัพท์โดยการเรียงตัวอักษรให้เป็นคำศัพท์ตามที่กำหนดให้ พบว่า มีคะแนนการทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่เป็นตอนที่คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังน้อยที่สุด (จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 1.75 หลังเรียน $\bar{x}$ = 2.03) อาจเนื่องจากการมีระยะเวลาในการเรียนน้อย และการจำตัวสะกดของคำศัพท์อาจต้องใช้ระยะเวลาในการจดจำ จึงทำให้นักเรียนบางคนไม่สามารถจดจำตัวสะกดของคำศัพท์ได้

ตอนที่ 3 การจำคำศัพท์โดยการดูรูปภาพเพื่อบอกเวลา พบว่า การทดสอบหลังเรียนนักเรียนส่วนใหญ่สามารถบอกเวลาได้ถูกเกือบทั้งหมด (จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 4.08 หลังเรียน $\bar{x}$ = 4.9) อาจเนื่องมาจากเป็นการใช้ทักษะด้านตัวเลขซึ่งเป็นความรู้เดิมที่นักเรียนสามารถบอกตัวเลขเป็นจำนวนนับได้ และเป็นการบอกเวลาที่ไม่ซับซ้อน ทำให้เข้าใจง่ายกว่าตอนอื่น ๆ

ตอนที่ 4 การจำคำศัพท์โดยการดูรูปภาพเพื่อบอกเวลาและกิจกรรมต่าง ๆ พบว่า การทดสอบหลังเรียน นักเรียนส่วนใหญ่สามารถบอกเวลาและกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีขึ้น อาจเนื่องจากเมื่อได้รับการสอนแล้วนักเรียนมีความรู้เพิ่มมากขึ้น และมีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนซึ่งเพิ่มจากคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนมากที่สุด (จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน ก่อนเรียน $\bar{x}$ = 3.98 หลังเรียน $\bar{x}$ = 7.08)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า รูปภาพสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดี และคำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญในการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากคะแนนก่อนการเรียนการสอนของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อนักเรียนได้รับการสอนคำศัพท์โดยใช้รูปภาพไปแล้ว คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบอยู่ในระดับที่สูงขึ้น แสดงให้เห็นว่า คะแนนก่อนและหลังการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sig. **2** tailed = **.**000**)

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยเป็นรายตอน สามารถพิจารณาได้ว่า เมื่อให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่รูปภาพกับคำศัพท์ พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนลดลงจากก่อนเรียนนั้น อาจเนื่องมาจากนักเรียนบางคนอาจเร่งรีบในการทำข้อสอบ เพื่อจะได้ทำได้ทันเวลา โดยเฉพาะข้อสอบในตอนแรกจึงไม่ได้อ่านและดูข้อสอบให้ดี จึงทำให้คำตอบที่ออกมาผิดเป็นส่วนใหญ่ เมื่อให้นักเรียนเรียงตัวอักษรให้เป็นคำศัพท์ พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยน้อย อาจเนื่องมาจากต้องใช้ระยะเวลาในการจดจำตัวสะกดซึ่งเป็นการจำที่ยาก การจำตัวสะกดนั้นไม่มีความหมายหรือสิ่งที่ช่วยให้น่าจดจำเหมือนรูปภาพที่สามารถจดจำได้ง่ายกว่าสำหรับเด็ก จึงทำให้นักเรียนบางคนไม่สามารถจดจำตัวสะกดได้ จากทฤษฎีของ Atkinson and Shiffrin [12] ได้กล่าวไว้ว่า ความจำระยะสั้น (Short – Term Memory) เป็นโครงสร้างความจำที่เกิดจากการตีความของสิ่งเร้าหลังจากเกิดการรับรู้แล้ว เป็นการเก็บความจำระยะที่สั้นมาก ประมาณ 30 วินาที ที่เราตั้งใจ หรือมีใจจดจ่อต่อสิ่งนั้น เมื่อเราไม่ใส่ใจแล้ว ความจำนั้นก็จะเลือนหายไป การเก็บนี้เป็นการเข้ารหัสโดยการแปลสารเดิมไว้ มีการเข้ารหัสเป็นภาพ เสียง และเป็นความหมาย การเข้ารหัสภาพจึงมีความสำคัญต่อการจำของเด็ก ภาพที่ใช้ควรเป็นภาพที่มีความหมายแน่นอน และความจำระยะยาว (Long-Term Memory) เป็นความจำที่มีความคงทนกว่าความจำระยะสั้นไม่ว่าจะทิ้งระยะไว้นานเพียงใด เมื่อต้องการรื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาได้ถูกต้องทันที เมื่อให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วบอกเวลา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถบอกเวลาได้ถูกต้องเกือบทั้งหมด อาจเนื่องจากทักษะตัวเลขเป็นความรู้เดิมและเป็นการบอกเวลาที่ไม่ซับซ้อน และเมื่อให้นักเรียนดูรูปภาพเพื่อบอกเวลาและการกระทำ พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบหลังเรียนเพิ่มจากคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนมากที่สุด อาจเนื่องจากมีการใช้ทักษะเกี่ยวกับตัวเลข ซึ่งเป็นความรู้เดิม มีการฝึกมาก่อนแล้วในตอนที่ 3 และเป็นการบอกการกระทำซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ไม่ยากนัก

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ ปัจลักษณ์ ถวาย [13] ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบทดสอบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ทำนองเดียวกับ วาสนา กวางติ๊ด และคณะ [14] ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง โดยใช้แบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมเขียนคำศัพท์และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนมีความรู้ความจำความเข้าใจในคำศัพท์และสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเพิ่มขึ้นจากเดิม

อรอุมา เพชรนุ้ย [15] ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากการใช้วิธีสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading ผลการศึกษาพบว่าความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนสูงขึ้นและอยู่ในระดับดี

สุพัตรา วชิระเจริญวงศ์ [16] ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้กลยุทธ์แบบผสมผสานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยกลยุทธ์แบบผสมผสาน มีความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลยุทธ์ก่อนและหลังการทดลองกลยุทธ์ผสมผสาน

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6.1.1 การพัฒนาทักษะการจดจำ จำเป็นต้องมีการพัฒนาควบคู่กับทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยอาจจะเพิ่มชั่วโมงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นวิชาทักษะพื้นฐาน และต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

6.1.2 นักเรียนในกลุ่มเรียนอ่อนจะมีปัญหาคือไม่สามารถจำคำศัพท์ยาว ๆ ได้ ดังนั้นควรให้เล่นเกม วาดรูปให้นักเรียนคิดตาม หรือวิธีการสอนอื่นที่ทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ยาว ๆ ได้เนื่องจากหากมีกิจกรรม

ที่น่าสนใจหรือสนุกสนาน จะทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

6.1.3 การมีกิจกรรมทางภาษาที่นำเข้าสู่บทเรียนและขั้นฝึกที่หลากหลาย ควรให้นักเรียนได้ออกเสียง จดบันทึก หรือวิธีการเชื่อมโยงกับสิ่งที่สามารถเห็นได้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน เพื่อสร้างความสนุกสนานในการเรียน

6.1.4 การมีสิ่งเสริมแรงให้กับนักเรียนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ดี มีความกระตือรือร้นและสนใจในการเรียน เช่น ให้คำชมเชย ให้ของขวัญเล็ก ๆ หรือให้เพื่อน ๆ ในห้องแสดงความยินดี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียน มีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น

6.1.5 การให้ความสำคัญกับการเลือกรูปภาพที่ใช้ประกอบการสอน โดยภาพจะต้องบอกความหมายที่ชัดเจน จำง่าย และไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน

6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1 ควรมีการศึกษาผลการใช้รูปภาพร่วมกับทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน เนื่องจากจะสามารถทำให้นักเรียนจดจำได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจนำไปประยุกต์ใช้กับรายวิชาอื่น

6.2.2 ควรศึกษาการใช้รูปภาพที่มีความหลากหลาย หลากสีสัน และมีการเล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ เนื่องจากสามารถสร้างความตื่นตัวได้ดี และทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

6.2.3 ควรให้ระยะเวลาในการสอนคำศัพท์นักเรียนในระดับที่เหมาะสมและหมั่นมีการทบทวนอย่างสม่ำเสมอ หากระยะเวลาในการเรียนน้อยเกินไป นักเรียนอาจจะยังไม่สามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีเท่าที่ควร

7. กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จด้วยความกรุณาของ อาจารย์ศศิธร สุวรรณปัทมะ อาจารย์ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์ และคณะกรรมการทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ด้วยความกรุณา ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ทรรศนีย์ คีรีศรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันทริน รักษ์สาคร ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการศึกษาวิจัย และคณาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา ทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะในการศึกษาตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ขอกราบขอบพระคุณ โรงเรียนชัยมงคลวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ผู้อำนวยการโรงเรียนชัยมงคลวิทย์ ครูภาษาต่างประเทศ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และน้อง ๆ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความกรุณา ความร่วมมือ และความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยเป็นอย่างดี

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ สมาชิกทุกคนในครอบครัวที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม และให้กำลังใจ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์แก่คณะผู้วิจัยด้วยดี จนภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้และผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้ความรัก กำลังใจและให้ความช่วยเหลือทุกด้านมาโดยตลอด

8. เอกสารอ้างอิง

[1] ประพันธ์ จูมคำมูล, “ครูภาษาอังกฤษตามแนวการปฏิรูปการศึกษา.”, วารสารวิชาการ, 2530.

[2] กรมวิชาการ, “คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ”, กรุงเทพฯ, โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2545.

[3] กระทรวงศึกษาธิการ, “ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ”, กรุงเทพฯ, โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2551.

[4] อเนกศิลป์ นิลมาลย์, “การศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนของครูประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในจังหวัดมหาสารคาม”, รวมบทคัดย่อผลงานวิจัยสถาบันราชภัฏท้องถิ่นครั้งที่ 1, กรุงเทพฯ, สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ, 2542.

[5] Tearuttanakul, T., “Book of Mini A-Net and O -Net for Entrance: English”, Bangkok, PS publishing, (in Thai), 2009.

[6] สิริ แหวนทอง, “การเขียนภาษาอังกฤษแบบเพื่อนคู่คิด – มิตรคู่ใจ”, สารพัฒนาหลักสูตร 15, 125 (เมษายน – มิถุนายน), 2539.

[7] Wilgosh, L., “Effect of Labels on Memory for Pictures in Four – Year – Old – Children”, Education Psychology, 67 (June 1975), 375 – 379, 1975.

[8] Sheehy, K.., “Morphing images: a potential tool for teaching word Recognition to children with severe learning difficulties”, British Journal of Educational Technology, 36(2), pp.293-301, 2005, (http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.14678535.2005.00458.x/abstract.) สืบค้นเมื่อ 24 พฤศจิกายน 2558.

[9] สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, “แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่”, กรุงเทพฯ, โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพราว, 2546.

[10] สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน, กระทรวงศึกษาธิการ, “การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544”, กรุงเทพฯ, โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2548.

[11] ยุทธพงษ์ บุญภา, “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมสื่อสาร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”, วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.

[12] Atkinson and Shiffrin, “Human memory. : A Proposed System and Its Control Process”, In K.W. Spence (Eds.) and J.T. Sp., 1968.

[13] ปัจลักษณ์ ถวาย, “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบทดสอบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน”, วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2557.

[14] วาสนา กวางติ๊ดและคณะ, “การศึกษาปัญหาความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นป.6”, กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง, 2546.

(http://www.acr.ac.th/acr/Wijaii/wijai/5.doc)

สืบค้นเมื่อ 24 พฤศจิกายน 2558.

[15] อรอุมา เพชรนุ้ย, “การศึกษาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากการใช้วิธีสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading”, วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2556.

[16] สุพัตรา วชิระเจริญวงศ์, “การใช้กลยุทธ์แบบผสมผสานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์”, วารสารด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ภาษาอังกฤษ ภาษาปริทัศน์ ฉบับที่ 29 (2557), 2557.

FLO-05

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

Factors Affecting Chinese Pronunciation of the Third Year Students Minoring in Chinese of English for International Communication Program, Faculty of Liberal Artsat Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

มนสิชา ชุติกาญจน์พร[1,*] ฐณัษฐา สมบูรณ์[2] รัตนาภรณ์ แซ่ตัน[3] สุชาวณี ศัลสารา[4] และลีลาวันต์ สุรชิต[5]

[1,2,3,4,5] หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** มนสิชาชุติกาญจน์พร*
E-mailaddress: Monsicha_rmutsv@hotmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันผู้คนจำนวนมากในหลายประเทศรวมถึงประเทศไทยให้ความสนใจต่อการศึกษาภาษาจีน โดยทั่วไปในชีวิตประจำวันคนเราสื่อสารด้วยการฟังและการพูดเป็นหลัก การออกเสียงไม่ถูกต้องอาจทำให้ การสื่อสารผิดพลาด ดังนั้นการเรียนรู้การออกเสียงภาษาจีนให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง การวิจัยในครั้งนี้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีน โดยประชากรที่ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่เกี่ยวกับปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาจีน โดยแบบสอบถามผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ด้วยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=4.08) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ($\bar{x}$=3.17) และปัจจัยด้านผู้เรียน ($\bar{x}$=3.07) ที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: ปัจจัย, การออกเสียงภาษาจีน, นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

Abstract

Currently, more people in many countries including Thailand are interested to learn Chinese language. In general, people mainly use listening and speaking skills in their daily life. The incorrect pronunciation can cause misunderstanding. Therefore, to pronounce Chinese correctly is very important and extremely necessary. This research was to study factors affecting Chinese pronunciation of the third year students minoring in Chinese of English for International Communication, Faculty of Liberal Arts at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla. The research focused on student factor, teacher factor and environmental factor. In order to be the guidance studying and teaching Chinese pronunciation. The samples were 48 students. The instrument used for data collection was a questionnaire on the three factors affecting Chinese pronunciation. The questionnaire was verified cogency of content by the index of item-objective congruence (IOC). Data were analyzed by using the percentage, mean ($\bar{x}$) and standard deviation (S.D.). The finding indicated that teacher factor affects the pronunciation of students at a high level ($\bar{x}$=4.08), while, environmental factors ($\bar{x}$=3.17) and student factors ($\bar{x}$=3.07) affect the pronunciation of students at the moderate level.

Keywords: Factors, Chinese Pronunciation, English for International communication students

1. บทนำ

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาษาอังกฤษและยังเป็นภาษาที่หลาย ๆ ประเทศนิยมนำมาใช้ในหลักสูตรการเรียน การสอน ซึ่งในช่วงระยะเวลาหลายปีมานี้ภาษาจีนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมส่งผลให้สาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสำคัญที่เพิ่มขึ้น ทั้งต่อภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ และต่อภูมิภาคอื่นๆ ของโลกซึ่งจะเห็นได้ว่าได้จากการที่องค์การสหประชาชาติได้จัดให้ภาษาจีนกลางเป็นหนึ่งในห้าภาษาหลักที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารขององค์การสหประชาชาติ เนื่องด้วยความสำคัญดังกล่าวจึงส่งผลให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่ผู้ที่สนใจในการศึกษาภาษาต่างประเทศให้ความสำคัญไม่น้อยกว่าภาษาอื่น ๆ สำหรับการศึกษาภาษาต่างประเทศในประเทศไทยนั้น จะเห็นได้ว่าการศึกษาภาษาจีนได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (สายฝน วรรณสินธพ. 2554) และในขณะเดียวกันความร่วมมือระหว่างประเทศไทย กับประเทศจีน รวมไปถึงอาเซียนกับประเทศจีนมีความแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น โดยผ่านข้อตกลง

ทางการค้าเสรีแสดงให้เห็นว่าการค้า และการลงทุนระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนจะเพิ่มสูงขึ้นอีก จึงส่งผลให้ความต้องการในตลาดแรงงานต่อผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจีนสูงขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นความสำคัญของภาษาจีนจึงมีเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านการค้าขาย ธุรกิจ เทคโนโลยี การแพทย์ รวมทั้งวัฒนธรรมจีน นอกจากนี้ภาษาจีนยังสามารถเพิ่มโอกาสทางการทำงานให้แก่ผู้ที่มีสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้ (ธนพร ทองปรีดา. 2555) ทักษะทางภาษามี 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะส่วนใหญ่ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ทักษะการฟังและการพูด ดังนั้นการออกเสียงให้ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษานั้นๆ จึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสาร ภาษาจีนก็เช่นเดียวกัน หากผู้เรียนออกเสียงภาษาจีนได้ถูกต้องตามมาตรฐานก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีนมากยิ่งขึ้น และส่งผลให้สื่อสารผิดพลาดน้อยลง

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาจีนหลายคนยังคงออกเสียงภาษาจีนได้อย่างไม่ถูกต้องและยังไม่ชัดเจน เช่น การออกเสียงสระ ü หรือการออกเสียงพยัญชนะ ch, sh และ zh ซึ่งในภาษาไทยไม่มีสระ หรือพยัญชนะดังกล่าว จึงอาจทำให้นักศึกษาไม่สามารถเทียบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนได้โดยตรง ส่งผลให้นักศึกษามีอุปสรรคในการออกเสียงสระ หรือพยัญชนะดังกล่าวได้อย่างไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องนี้ขึ้นมา เพื่อหาปัจจัยต่างๆ ที่อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาออกเสียงภาษาจีนได้ไม่ถูกต้องเท่าที่ควร

จากประเด็นความสำคัญดังกล่าว ทำให้คณะผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งของการขจัดปัญหา หรืออุปสรรคที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาและเพื่อส่งเสริมปัจจัยที่เอื้อต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

คะแนนเฉลี่ยของปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนในแต่ละส่วน และสร้างเกณฑ์ระดับผลกระทบของปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านผู้เรียน ด้านอาจารย์ผู้สอนและด้านสภาพแวดล้อม โดยใช้ค่าสถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาวิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาวิชาโทภาษาจีนชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา เป็นจำนวน 48 คน โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม 3 ตอน ได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล 2) แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา แบ่งเป็นด้านผู้เรียน ด้านอาจารย์ผู้สอน และด้านสภาพแวดล้อม3) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีน ซึ่งเป็นแบบสอบถามลักษณะปลายเปิด (Open-ended Question)เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงข้อเสนอแนะ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีน โดยแบบสอบถามผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)ด้วยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งสามารถวิเคราะห์ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามเท่ากับ0.91

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนให้นักศึกษาตอบ จากนั้นคณะผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมแบบทดสอบด้วยตนเอง แล้วจึงนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์โดยแบบสอบถามมีความสมบูรณ์ทั้งหมด 48 ชุด จากนั้นนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วมาคิดคะแนนตามเกณฑ์ และวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีน

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมทางสถิติเพื่อคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยคณะผู้วิจัยจะวิเคราะห์ระดับ

4.1 ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.07) ซึ่งปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีผลมากที่สุด คือ นักศึกษามีความสนใจในการออกเสียงภาษาจีน ($\bar{x}$= 3.77) รองลงมา คือ นักศึกษามักจะฝึกการออกเสียงภาษาจีนในห้องเรียน ($\bar{x}$=3.67) และปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุด คือ นักศึกษามีประสบการณ์ไปประเทศที่ใช้ภาษาจีน ทำให้นักศึกษาสามารถออกเสียงภาษาจีนได้ดี ($\bar{x}$= 2.08)

4.2 ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=4.08) ซึ่งปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนที่มีผลมากที่สุด คือ อาจารย์ผู้สอนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา ($\bar{x}$=4.50) รองลงมาคือ อาจารย์ผู้สอนออกเสียงภาษาจีนชัดเจนและอาจารย์ผู้สอนมีสำเนียงการออกเสียงภาษาจีนที่ได้มาตรฐาน ($\bar{x}$=4.19) และปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุดคือ อาจารย์ผู้สอนใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม และน่าสนใจ ทำให้นักศึกษาเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาจีน ($\bar{x}$=3.75)

4.3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.17) ซึ่งปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีผลมากที่สุด คือ บทเรียนมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการออกเสียงภาษาจีน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษา ($\bar{x}$=4.00) รองลงมาคือ สื่อการสอนมีความพร้อมต่อการใช้งานในการเรียน การสอนภาษาจีน ($\bar{x}$=3.60) และปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุด คือ ผู้ปกครองมีเชื้อสายจีน และพูดภาษาจีนได้ ทำให้นักศึกษามีการออกเสียงภาษาจีนที่ดี ($\bar{x}$=2.44)

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (85.42%)เป็นนักศึกษาที่มีอายุอยู่ในช่วง 21 ปี (66.67%) เป็นนักศึกษาที่ไม่มีเชื้อสายจีน (68.75%) และเป็นนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาจีนมาแล้ว 5 ปี (29.17%)

ผลการวิจัยปัจจัยในด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษามีภาพรวมส่งผลอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีผลมากที่สุด คือ นักศึกษามีความสนใจในการออกเสียงภาษาจีน เมื่อนักศึกษาเกิดความสนใจในการออกเสียงภาษาจีน ทำให้นักศึกษามีความพยามยามในการเรียนรู้ภาษาจีนเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษามีภาพรวมส่งผลอยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีผลมากที่สุด คือ อาจารย์ผู้สอนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา หากอาจารย์มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับนักศึกษา และสอนนักศึกษาด้วยความสนุกสนาน จะทำให้นักศึกษามีความสุขในการเรียน จึงสิ่งที่ส่งผลให้นักศึกษามีความตั้งใจเรียนและสนใจที่จะเรียนการออกเสียงภาษาจีนมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของGardner and Lambert(1973)ได้กล่าวไว้ว่าการสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนด้วย

ผลการวิจัยปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษามีภาพรวมส่งผลอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีผลมากที่สุด คือ บทเรียนมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการออกเสียงภาษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษา เนื่องด้วยนักศึกษาจำเป็นจะต้องมีการศึกษานอกห้องเรียน การที่หนังสือที่มีบทเรียนที่มีรายละเอียด วิธีการที่ทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจมากขึ้น ย่อมมีความสะดวกต่อตัวนักศึกษาเอง และสามารถเป็นสิ่งที่ทำให้นักศึกษาฝึกฝนตัวเองได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของวิภาพร มาพบสุข (2542:325)ซึ่งได้กล่าวไว้ว่าในแง่การเรียนการการสอนในชั้นเรียนลักษณะของเนื้อหาในบทเรียนควรเอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างดี และตรงตามเป้าหมาย

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

6.1.1. ควรจะมีการกิจกรรมค่ายการศึกษาภาษาจีนเพิ่มขึ้น โดยอาจจะจัดค่ายไปยังประเทศจีน หรือจัดค่ายอบรมเกี่ยวกับภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักศึกษา

6.1.2. ควรมีการเพิ่มวิชาเรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาจีนเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้นเพื่อนำไปสู่การใช้ภาษาจีนที่ถูกต้อง และชัดเจน

6.1.3. ควรจัดการอบรมเทคนิคการสอนแก่อาจารย์ชาวจีนให้เกิดความน่าสนใจ และมีประสิทธิภาพในการสอนให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากอาจารย์ชาวจีนอาจจะยังไม่มีความคุ้นเคยกับการสอนนักศึกษาชาวไทย

6.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1. ควรศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการออกเสียงภาษาจีน

6.2.2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนในกลุ่มเป้าหมายอื่น

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาโทภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณา และการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากอาจารย์ลีลาวันต์ สุรชิต อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ซึ่งช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Neil C. Cuthbertson ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไข และช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษ และบทคัดย่อภาษาอังกฤษจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัณทรินทร์ รักษ์สาคร อาจารย์เมธัส พานิช และอาจารย์กิตติยา พิศุทธางกูร ที่ให้ความกรุณาในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยด้วยความสำเร็จด้วยดี

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และนักศึกษาทุกคนในการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. เอกสารอ้างอิง

[1]ธนพร ทองปรีดา. 2555.**ภาษาจีนสำคัญอย่างไร.** (ออนไลน์). สืบค้นจาก : http://goo.gl/8RMXeO. (วันที่สืบค้น 20 มกราคม 2559).

[2] วิภาพร มาพบสุข. 2542.**จิตวิทยาทั่วไป.** กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

[3] สายฝน วรรณสินธพ. 2554.**ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.** (ออนไลน์). สืบค้นจาก : http://goo.gl/QOwKpl (วันที่สืบค้น 24 ธันวาคม 2558).

[4] Gardner, R. C. 1973. **Focus on Learner: Pragmatic Perspectives for the Language Teacher.** Rowley Mass: Newbury House.

FLO-06

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม

Factors Affecting the Fifth Year Architecture Students' Anxieties

สิทธิชัย หอมภักดี[1], รษา ป้อมสวัสดิ์[1*],ศรันยู ปูติล่า[1] และ ทัศน์พล นิลสมุทร[1]

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** Corresponding author :*

E-mailaddress: yaya1200dovandel@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่5 มากที่สุดคือปัจจัยทางด้านผู้เรียน และน้อยที่สุดคือปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม และระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่5 ปีการศึกษา 2558 พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46

คำสำคัญ: ปัจจัย การพูดภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวล

Abstract

English is a universal language which is a main key to converse with people around the world. Anxieties are regularly detected in scholars who study English as a second language or foreign language. The factors affecting anxieties in speaking English and levels of anxiety in speaking English were investigated. The sample was 30fifth year Architecture students selected by purposive sampling. Data were statistically analyzed for mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.) and percentage. The findings indicated that the highest anxiety affecting English speaking of fifth year Architecture students was student factors on the other hand lowest was environment factors and levels of anxiety in English speaking of fifth year Architecture students were a medium level$\bar{x}$ = 3.46.

Keywords : Factors, speaking English, anxiety

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไรขีดจำกัด ผลจากการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 9ณ เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ได้กำหนดให้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (Mutual Recognition Arrangement : MRAs) ด้าน คุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก มีข้อตกลงเรื่องการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือไปทำงานในกลุ่มประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ได้อย่างเสรี ได้กำหนดครอบคลุม 8อาชีพ หนึ่งในนั้นคืออาชีพสถาปนิก (ฐิติพันธิ์ ปิยสกุลเสวี,2557)

รัชด ชมพูนิช (2556) คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้กล่าวไว้ในหัวข้อภาษาอังกฤษ 2ND LANGUAGE : ENGLISH LANGUAGEว่าประเทศไทยไม่เคยเสียเอกราชให้กับประเทศใด และมีภาษาไทยเป็นภาษาราชการและเป็นภาษาประจำชาติมาโดยตลอด ความภูมิใจเรื่องนี้จึงแพร่หลายกระจายตัวมาที่วิชาชีพสถาปนิกและนักเรียนสถาปนิกไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้นักเรียนสถาปนิกและสถาปนิกไทยไม่สนใจอยากจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร จึงพบว่าสถาปนิกไทยและนักเรียนสถาปนิกมีทักษะความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมาก เมื่อเทียบกับสถาปนิกในประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งพบว่าสถาปนิกไทยมีความเข้าใจภาษาอังกฤษดีพอสำหรับรับคำสั่ง แต่ไม่สามารถใช้งานได้ดีอย่างเพียงพอในการออกคำสั่ง ซึ่งหมายความว่า สถาปนิกไทยทำได้เพียงแค่รับคำสั่งจากสถาปนิกต่างชาติเท่านั้นเอง ซึ่งด้วยเหตุนี้การพูดภาษาอังกฤษจึงจำเป็นอย่างมากสำหรับนักศึกษาที่กำลังจะจบการศึกษาในสาขาวิชาสถาปัตยกรรม ที่กำลังจะเป็นสถาปนิกไทยในอนาคตอันใกล้

ความรู้สึกวิตกกังวลความประหม่าเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งความรู้สึกวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้จะสำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้กับภาครัฐและส่วนต่างๆของประเทศในอนาคต

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2558

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาสถาปัตยกรรม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมานค่า 5 ระดับ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น3ด้าน คือ

-ด้านผู้เรียน

-ด้านผู้สอน

-ด้านสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

โดยผู้คณะวิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยและนำไปสร้างแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการพูดภาษาอังกฤษ

3.3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวคิด หลักในการกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัยและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสร้างแบบสอบถามโดยให้สอดคล้องและตรงประเด็นที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพูดภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยที่เกิดจากด้านผู้เรียน
2. ปัจจัยที่เกิดจากด้านผู้สอน
3. ปัจจัยที่เกิดจากด้านสิ่งแวดล้อม

แบบสอบถามเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ มี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

5 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก

3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง

2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย

1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

3.3.3 นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3.3.4 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงและแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปให้คณะผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอีกครั้ง หลังจากนั้นนำแบบทดสอบไปเพื่อหาค่า IOC เพื่อแสดงความเชื่อมั่น แล้วนำมาคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.50-1.00

3.3.6 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งจะเก็บรวบรวมข้อมูลจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 30 คน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.4.1จัดเตรียมแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพูดภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3.4.2 ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนธันวาคม 2558โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3.4.3นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จซึ่งเป็นโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการนำเสนอและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปดังนี้

3.5.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติการวิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละ

3.5.2 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 5

หลักสูตรสาขาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยมีเกณฑ์ในการแปลระดับความคิดเห็นของค่าเฉลี่ยดังนี้โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์การให้คะแนน (พระครูสมุห์ ชุมพล จ้อยกลั่น, 2550, หน้า 54) ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มากที่สุด
คะแนน 4 หมายถึง มาก
คะแนน 3 หมายถึง ปานกลาง
คะแนน 2 หมายถึง น้อย
คะแนน 1 หมายถึง น้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย โดยใช้เกณฑ์พิจารณา (พระครูสมุห์ ชุมพล จ้อยกลั่น, 2550, หน้า 54) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือได้แก่

1. ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$
2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. ค่าความถี่และค่าร้อยละ

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ในส่วนของตอนที่ 1 จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ เพศ อายุ เกรดเฉลี่ยสะสม และช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทั่วไป

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เพศ		
ชาย	21	70
หญิง	9	30
รวม	30	100

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 70 เพศหญิงจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
อายุ		
20-22 ปี	12	40
23-25 ปี	18	60
รวม	30	100

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอายุของนักศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 23-25ปี จำนวน 18คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 20-22ปีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเกรดเฉลี่ย

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เกรดเฉลี่ย		
2.00-2.99	17	56.6
3.00-4.00	13	43.3
รวม	30	100

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกรดเฉลี่ยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ย 2.00-2.99 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.6 รองลงมา คือเกรดเฉลี่ย 3.00-4.00 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		
1-5 ปี	1	3.3
6-10 ปี	4	13.3
11-15 ปี	13	43.3
มากกว่า 15 ปี	12	40
รวม	30	100

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ 11-15ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3รองลงมาคือ มากกว่า15ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ ตามลำดับ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษภาพรวม

รายการ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ปัจจัยด้านผู้เรียน	3.55	0.21	มาก
2. ปัจจัยด้านผู้สอน	3.42	0.11	ปานกลาง
3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	3.41	0.10	ปานกลาง
รวม	3.46	0.06	ปานกลาง

จากตาราง พบว่า ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 แยกเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 รองลงมาคือปัจจัยด้านผู้สอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.90	0.87	มาก
2. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลทุกครั้งที่ต้องนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ	3.87	0.76	มาก
3. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษผิดไวยากรณ์	3.80	0.69	มาก
4. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองทุกครั้งเวลาที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ	3.70	0.94	มาก
5. ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลที่ต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	3.53	1.07	มาก
รวม	3.55	0.21	มาก

จากตารางพบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และในรายข้อปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 เป็นอันดับหนึ่ง อันดับที่สองข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่ต้องนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 อันดับที่สาม ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษโดยผิดหลักไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 อันดับที่สี่ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เป็นตัวองตัวเองทุกครั้งเวลาที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 และ อันดับที่ห้า ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลที่ต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านผู้สอน

ปัจจัยด้านผู้สอนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ **5** หลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาพรวม

ปัจจัยด้านผู้สอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่มีวิธีการสอนที่ดึงดูดนักศึกษาให้มีความรู้สึกอยากเรียนหรืออยากพูดภาษาอังกฤษ	3.90	1.09	มาก
2. อาจารย์ผู้สอนเน้นสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิชาชีพจนลืมคำนึงถึงการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน	3.50	1.20	ปานกลาง
3. อาจารย์ผู้สอนไม่ค่อยให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ	3.47	1.17	ปานกลาง
4. อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษพูดหรือสอนภาษาอังกฤษเร็วจนเกินไป	3.47	1.17	ปานกลาง
5. ขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามาสอนภาษาอังกฤษ	3.47	1.07	ปานกลาง
รวม	3.42	0.11	ปานกลาง

พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ในรายข้อ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่มีวิธีการสอนที่ดึงดูดนักศึกษาให้มีความรู้สึกอยากเรียนหรืออยากพูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 เป็นอันดับหนึ่ง และปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดที่สุด ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนเน้นสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิชาชีพจนลืมคำนึงถึงการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 เป็นอันดับที่สอง อันดับที่สาม อาจารย์ผู้สอนไม่ค่อยให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 อันดับที่สี่ อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษพูดหรือสอนภาษาอังกฤษเร็วจนเกินไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 และอันดับที่ห้า ขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามาสอนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านการสิ่งแวดล้อม กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 5 หลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในภาพรวม

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ไม่มีโอกาสได้สื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน	3.90	1.12	มาก
2. คนรอบข้างของข้าพเจ้าใช้ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นของแต่ละคนเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร	3.60	1.30	มาก
3. ขาดแคลนศูนย์การเรียนรู้ของภาษาที่ดีนอกชั้นเรียน	3.43	1.17	ปานกลาง
4. มหาวิทยาลัยไม่ได้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร	3.43	1.07	ปานกลาง
5. เพื่อนร่วมชั้นมักจะหยอกล้อข้าพเจ้าทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพูดหรือสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ	3.30	1.02	ปานกลาง
รวม	3.41	0.10	ปานกลาง

พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 ในรายข้อ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ไม่มีโอกาสได้สื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวันมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 . คนรอบข้างของข้าพเจ้าใช้ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นของแต่ละคนเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 และปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ครอบครัวข้าพเจ้าไม่ส่งเสริมและไม่สนใจในภาษาอังกฤษ 2.97 และ ขาดสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 ตามลำดับ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งหมด 30 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 23-25 ปี มีเกรดเฉลี่ย 2.00-2.99 ช่วงระยะเวลาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 11-15ปี

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่ 5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 มากที่สุด คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาอังกฤษรองลงมา ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่ต้องนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ และข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลว่าจะพูดภาษาอังกฤษโดยผิดไวยากรณ์ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองทุกครั้งเวลาที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลที่ต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ตามลำดับ ปัจจัยรองลงมาคือ ปัจจัยด้านผู้สอน ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่มีวิธีการสอนที่ดึงดูดนักศึกษาให้มีความรู้สึกอยากเรียนหรืออยากพูดภาษาอังกฤษ รองลงมา อาจารย์ผู้สอนเน้นสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิชาชีพจนลืมคำนึงถึงการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อาจารย์ผู้สอนไม่ค่อยให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษพูดหรือสอนภาษาอังกฤษเร็วจนเกินไป และขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามาสอนภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

ปัจจัยที่ส่งผลความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่ 5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 น้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ไม่มีโอกาสได้สื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน รองลงมา คนรอบข้างใช้ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นของแต่ละคนเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร ขาดแคลนศูนย์การเรียนรู้ของภาษาที่ดีนอกชั้นเรียน มหาวิทยาลัยไม่มีกิจกรรมที่ส่งเสริมภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควร และเพื่อนร่วมชั้นมักจะหยอกล้อข้าพเจ้าทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพูดหรือสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

อภิปรายผล

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านผู้เรียน

จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่ 5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 มากที่สุด คือ ปัจจัยด้านผู้เรียน โดยนักศึกษาส่วนใหญ่รู้สึกวิตกกังวลทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาไม่มีความรู้ทางคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เพียงพอ ส่งผลโดยตรงต่อการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และ ดร.ธัญภา ชิระมณี (2558, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาแพทยศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษารู้สึกกังวลและกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุมาจากปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนจากอาจารย์และบุคคลอื่น และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษานำใช้มากที่สุด ได้แก่ การดูภาพยนตร์ และฟังเพลงภาษาอังกฤษ และในระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้านผู้สอน

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษไม่มีวิธีการสอนที่ดึงดูดนักศึกษาให้มีความรู้สึกอยากเรียนหรืออยากพูดภาษาอังกฤษ โดยเน้นสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิชาชีพจนลืมคำนึงถึงการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และยังไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ ดวงพร หนูพงษ์ (2545) ได้ศึกษาวิจัยปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาของแต่ละอำเภอและกิ่งอำเภอ จำนวนทั้งสิ้น 189 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพครูภาษาอังกฤษ ได้แก่ ครูผู้สอนขาดเทคนิคและวิธีการสอนที่ดึงดูดนักศึกษาให้มีความรู้สึกอยากเรียนหรืออยากพูดภาษาอังกฤษ และขาดแคลนอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นชาวต่างชาติ

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ด้านผู้เรียน

เมธาวี ต้นวัตนะพงษ์ และ วิสรุตม์จางศิริกุล (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 158 คน ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคการศึกษาที่ 1 และเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ การไม่รู้ศัพท์ จึงทำให้ไม่รู้ว่าจะสร้างประโยคให้ตรงกับสิ่งที่ ต้องการสื่อสารได้อย่างไร กิจกรรมที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ การพูดคุยกับชาวต่างชาติเป็นประจำ และต่อเนื่อง โดยวิธีการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นมากที่สุดคือ การฟังและจับใจความจากบทสนทนาภาษาอังกฤษตัวอย่าง นอกจากนี้การศึกษานี้พบว่าวิธีการสอนที่เน้นฝึกฝนให้นักศึกษาพัฒนาการฟังให้รู้เรื่องสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษาได้ และแสดงให้เห็นถึง ความจำเป็นในการสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อสามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้ และแสดงให้ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเห็นว่าจะสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาวะที่มีความกลัวน้อยที่สุด

ด้านผู้สอน

จอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981 : 60-61) ซึ่งได้สรุปหลักใน การสอนภาษาซึ่งมีส่วนช่วยในการสื่อสารได้ดังนี้

1) ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน

2) ควรจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills)

3) ฝึกความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือตามหลักไวยากรณ์ (Communicative competence) คือ ต้องให้นักศึกษาทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ได้จริง

4) มีการจัดรูปแบบการเรียนการสอนให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาอย่างแท้จริง

5) ฝึกให้ผู้เรียนเคยชินกับการใช้ภาษาโดยไม่ต้องคำนึงว่าจะผิด ซึ่งจะทำให้สื่อสารได้คล่อง เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ได้จริง แทนที่การใช้รูปแบบ จากหลักการสอนภาษาซึ่งมีส่วนช่วยในการสื่อสาร ข้างต้น จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมการสอนส่งผลต่อผู้เรียน เพราะสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริง ถ้ามีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งให้ผู้เรียนได้นำภาษาไปใช้ในการสื่อสารจริงๆ จะส่งผลให้ผู้เรียนก็จะสามารถสื่อสารหรือพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนในด้านพฤติกรรมการสอน มิลแมน (Millman,1981 : 174) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมการสอนของครูเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุด และการสอนที่มีประสิทธิภาพจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

1) การติดต่อสื่อสาร
2) การวางแผนและการเตรียมการสอน
3) การอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน
4) การตั้งคำถาม
5) การมอบหมายงาน
6) การจัดการห้องเรียน
7) การจูงใจและการเสริมแรง
8) การให้ข้อมูลป้อนกลับทั้งทางบวกและทางลบและการแก้ไขให้ถูกต้อง
9) การประเมินผลการเรียน

อาจกล่าวได้ว่าหากผู้สอนมีพฤติกรรมการสอนที่ดีดังองค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น จะส่งผลดีและเป็นสิ่งผลักดันที่ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน มีความสนุกสนาน อีกทั้งยังทำให้มีความมั่นใจในการเรียนสิ่งต่างๆซึ่งจะ

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยและคณะควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดหรือสนทนาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นเพื่อให้นักศึกษามีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่างๆ และเป็นการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร ทำให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออก พูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
2. อาจารย์ผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลายและเหมาะสม ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกอยากเรียนรู้ภาษาอังกฤษเข้าใจโดยง่ายและรวดเร็ว

3.อาจารย์ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พูดหรือสนทนาภาษาอังกฤษ ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน อีกทั้งควรให้กำลังใจเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหรือภาษาอังกฤษของนักศึกษา
4.ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เป็นบทสนทนาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้นักศึกษาคุ้นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง เพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในสาขาที่จะเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในมหาวิทยาลัยอื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างอื่นเช่น นักศึกษาคณะอื่นในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในทักษะทางภาษาอังกฤษในด้านอื่นๆของนักศึกษา เช่นทักษะทางด้านการอ่านหรือทักษะทางด้านเขียน
3.ควรศึกษาพฤติกรรมที่เกิดจากความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาสถาปัตยกรรมชั้นปีที่5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

7. กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์กิตติยา พิศุทธางกูร อาจารย์ที่ปรึกษา และคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำตรวจสอบ ตลอดจนได้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ การทำงานวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

ขอขอบคุณ ดร.นุชลี ทิพย์มณฑา คณะศิลปศาสตร์ และคณะอาจารย์สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลาทุกท่านที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะในการศึกษาตลอดระยะเวลาของการศึกษาตลอดจนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาสถาปัตยกรรม ชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดาและครู อาจารย์ที่ประสิทธ์ ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ทาให้ภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

8. เอกสารอ้างอิง

[1] ชูทิตย์ ปานปรีชา. (2524). “**แพทย์ทั่วไปแก้ความกระวนกระวายใจของผู้ป่วยได้อย่างไร**”. *วารสารกรมการแพทย์*. 6 (ก.ค. – ส.ค. 2527): 266-270.

[2] ชมชื่น สมประเสริฐ. (2526). **ผลของการฝึกสมาธิต่อระดับความวิตกกังวล.** วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.

[3] ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชิระมณี. (2558). **ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาไทย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต ไม่ได้รับการตีพิมพ์ สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

[4] ดวงพร หนูพงษ์. (2545).**ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา.**

[5] นิติมา ตั้งนนทพัทธ์.(2554).**ศึกษาการใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้น เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็น ภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี.** บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

[6] นิตยา ภิญโญคำ.(2536).**รายงานการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล วิธีเผชิญปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางกรเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่ฝึกปฏิบัติการพยาบาลในหออภิบาลผู้ป่วยหนัก.**เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

[7] บังอร เครียดชัยภูมิ. (2533).**ผลของดนตรีต่อระดับความวิตกกังวลของผู้ป่วยขณะได้รับการผ่าตัด.**วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

[8] ปาหนัน บุญหลง (2528 : 116).**การพยาบาลจิตเวช.** พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : เชียงใหม่สหนวกิจ.

[9] พนิดา ตาสี. (2552).**ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ** .มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

[10] รัชด ชมพูนิช (2556).**10 จุดตายสถาปนิกไทย.**บริษัททีทีเอฟอินเตอร์เนชั่นเนล จำกัด, กรุงเทพมหานคร2554.

[11] รัตนา ศิริลักษณ์. (2540).**การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละคร เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง – พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

[12] วินัย ปานโท. (2542).**การพัฒนาโมเดลบูรณาการเชิงสาเหตุของความวิตกกังวลในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์. ครุศาสตร์มหาบัณฑิต.(วิจัยการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

[13] วรัญญา โอภาษี (2554).**การใช้กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีทางสังคม เพื่อส่งเสริมความสามารถใน การฟัง พูดภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี.** ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย; มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ 2554.

[14] ศศิภา ไชยวงศ์. (2553).**การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูน การฟังพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย.** มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.สืบสาย บุญวีรบุตร.(1981). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

[16] Ausubel, D.P. (1968). **Education Psychology: A Cognitive View.** New York: Holt Rinehart and Winston.

[17] Ayu Rita BtMohamad and NadhiaDalilaBtAb Wahid. (2009). **Anxiety and Speaking English as a Second**

Language among Male and Female Business Students in University Industry Selangor.

[18] Byrne, D. (1986).**Teaching oral English.**London: Longman**.**

[19] Corey, Gerald. (1996).**Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy:** California: Brooks/Cole Publishing Company**.**

[20] Finochiaro, Mary, and Christopher Brumfit. 1983. **The Functional National Approach: From Theory to Practice.** New York: Oxford University Press.

[21] Johnson, K. & Morrow, K. (1981).**Communication in the classroom. England: Longman Group Ltd.**

[22]Lader, M. & Marks, I.**Clinical Anxiety. New York: Grune and Stratton, Inc., 1971.**

[23] Levitt, E. E. (1967).**The Psychology of Anxiety.**New York Merill Company. Inc.

[24] Lindy Woodrow. (2006). **Anxiety and Speaking English as a Second Language.**University of Sydney, Australia.

[25] Millman, Jason. (1981). **Handbook of Teaching Evaluation.**London: Sage Publications,

[26] Mowror O.H. (1963). **Anxiety And Learning in Contribution to Modern Psychology.** Edited By Don E. Dulany.Jr. and other. New York: University Press.

[27] Murroy, R. B., &Huelskoetter, M. N. W. (1983). **Psychiatric/mental health nursing: GivingEmotional care.** New Jersey: Prientice-Hall.

[28] Spielberger. C.D (1982). **Sport Competition Anxiety Test.** L.L. Human Kinetics Publishers

วิเคราะห์การแปลคำสแลงจากบทบรรยาย เรื่อง Ted (หมีไม่แอ๊บ แสบได้อีก)
An Analysis of Slang in Subtitle Translation of the English Movie "Ted"

จิราภรณ์ ใยอิ้ม กรไชย แสงอำไพ กัญญารัตน์ ป้อมสกุล และ สิวราก์ ตันพงศ์พัฒน์

1หลักสูตรสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
** Corresponding author*
E-mail address: **เลขที่ 1 ถ.ราชดำเนินนอก ต.บ่อยาง อ.เมือง จ.สงขลา 90000 (074)324246 vakin.n@rmutsv.ac.th**

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คำสแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) โดยเครื่องมือในการวิเคราะห์คือ เว็บไซต์ http://www.englishclub.com/ref/Slang/ ในการแยกประเภทของคำสแลง จากการชมภาพยนตร์เพื่อวิเคราะห์การพากย์ในภาษาไทยว่ามีความหมายตรงกับที่ตัวละครต้องการสื่อในบทบรรยายภาษาอังกฤษหรือไม่ พร้อมทั้งวิเคราะห์จัดประเภทของคำสแลง

ผลการวิจัยพบว่า ผู้แปลได้มีการลดระดับความรุนแรงของคำสแลงและคำอุทานที่มีความหมายหยาบคายลง ในบางตอนมีคำสแลงที่มีความหมายรุนแรงหรือเป็นคำต้องห้าม ซึ่งผู้แปลไม่ได้ให้ความหมายเอาไว้ แต่ผู้แปลได้แปลเป็นคำอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงอาจจะทำให้ผู้ชมเข้าใจผิดพลาดออกไป แต่ในบางบทบรรยายผู้แปลได้แปลตรงตามบริบทและได้อรรถรสดีแล้วชนิดของคำสแลงที่พบมากที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ Regular Slang และ Taboo Slang จำนวน 62 คำOffensive Slang 43 คำ และ Vulgar Slang 27 คำ ตามลำดับ ผู้วิจัยพบคำสแลงเพียง6 คำ ที่ตัวละครพูดซ้ำหลายครั้งในแต่ละประโยค

คำสำคัญ : ภาพยนตร์เรื่อง Ted คำสแลง

Abstract

This research aimed to analyze slang words in subtitle translation of the movie "Ted". Website called http://englishclup.com/ref/Slang/ was used as an instrument to sort kinds of slang and to analysis the Thai subtitles translated from English into Thai.

This research found that the translator reduced some abusive statements and interjections. Certain discourtesies slangs were not translated but changed into another meaning from the original role, which can cause the audience to misunderstand. In translation a slang word should be translated accurately and similarly to as a dialogue of the movie. Certain subtitles were directly and beautifully translated based on the context. 4 kinds of slangs found in this movie consisted of 62 Regular slang words, 62 Taboo slang words, 43 Offensive slang words and 27 Vulgar slang words. However, only 6 slang words were found to be repeatedly spoken.

Key Words: Movie "Ted", Kinds of Slang, Subtitles

1. บทนำ

ภาพยนตร์เป็นสื่อที่นักเรียนนักศึกษาให้ความสนใจเป็นพิเศษเพราะมีสองทักษะรวมเข้าด้วยกัน คือ ทักษะการฟังและการอ่าน ทักษะการฟังนั้นฝึกได้โดยการฟังคำพูดและสำเนียง ภาษาอังกฤษจากตัวละครในภาพยนตร์ส่วนทักษะการอ่านนั้น ฝึกได้โดยการอ่านบทบรรยาย และยังมีส่วนช่วยในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อีกด้วย แต่ก็มักจะมีปัญหาเช่น ฟังสำเนียง ไม่ค่อยออก หรือตัวละครพูดเร็วจนเกินไปและทั้งยังมีการใช้คำสแลงซึ่งเป็นคำพูดที่ใช้พูดกันมากในหมู่วัยรุ่นชาวอเมริกันดังนั้น ผู้ใช้จะต้องมีทักษะทางด้านภาษาอังกฤษอยู่พอสมควรในการทำความเข้าใจและประมวลผลจากการฟังแล้วนำมาแปล ในการแปลบทภาพยนตร์นั้นผู้แปลจำเป็นต้องมีความระมัดระวังเป็นอย่างมากในเรื่องของการแปลคำศัพท์นั้น ให้ตรงความหมายและ

ตรงตามบทภาพยนตร์ต้นฉบับและตรงตาม อิริยาบถของตัวละคร คำศัพท์สแลงที่ตัวละครพูดออกมานั้น ผู้แปลต้องแปลให้ตรงตามที่ตัวละครต้องการจะสื่อออกมาเป็นภาษาไทยให้ตรงและถูกต้องที่สุด ทางผู้วิจัยจึงดำเนินการทำวิจัยดังกล่าวเพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้ที่สนใจคำสแลงหรือชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อวิเคราะห์คำศัพท์สแลงแต่ละคำให้ชัดเจนและตรงตามที่ตัวละครสื่อออกมา โดยการอ่านและวิเคราะห์บทบรรยายทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย

2.2 เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำสแลงที่ปรากฏในภาพยนตร์

3. วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการศึกษาการวิเคราะห์งานแปลคำศัพท์สแลงในบทภาพยนตร์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ในภาพยนตร์แนวมคอมเมดี้เรื่อง Ted (หมีไม่แอ๊บ แสบได้อีก) ซึ่งเนื้อเรื่องมีความยาว 1 ชั่วโมง 52นาที เพื่อจะได้แนะแนวทางในการแปลคำศัพท์สแลงจากบทภาพยนตร์ และผู้วิจัยก็จะดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรที่ศึกษา

3.1.1 เนื้อหาที่ศึกษา

คำสแลงในบทภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือการวิเคราะห์คำสแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) มาวิเคราะห์การแปลคำศัพท์สแลงจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

1. Regular Slang หมายถึง คำสแลงที่ใช้กันโดยทั่วไปอาจจะเป็นการตัดคำเพื่อให้คำกระชับขึ้น เป็นคำห้วนๆ สั้น หรืออาจจะคำที่มีความหมายเดิมอยู่แล้วแต่สามารถแปลเป็นความหมายอื่นได้คำศัพท์ประเภทนี้สามารถใช้ได้เพราะไม่หยาบคายและสามารถพบเห็นการใช้คำสแลงประเภทนี้ในหลายวัย

2. Offensive Slang หมายถึง คำสแลงที่ค่อนข้างหยาบคายเป็นการดุด่าว่าร้ายคนอื่น คำสแลงประเภทนี้อาจทำให้คู่สนทนาไม่พอใจ แต่หากใช้ในกลุ่มคนสนิทจะไม่มีปัญหาอะไรในการสื่อสาร คำสแลงประเภทนี้ใช้ในการสื่อสารกันอย่างแพร่หลายทั้งในกลุ่มวัยรุ่นและในหลายๆสังคม

3. Vulgar Slang หมายถึงคำสแลงที่มีความหยาบคายมากกว่า Offensive Slang เพราะความหมายของคำสแลงในประเภทนี้จะลามก มักจะใช้ในการสนทนากับเพื่อนสนิทกันมาก

4. Taboo Slang หมายถึง คำสแลงที่มีความหยาบคายมากที่สุดเป็นคำต้องห้ามในที่สาธารณะ คำสแลงประเภทนี้มักพบการใช้ในกลุ่มวัยรุ่นอเมริกัน ที่ใช้สนทนากับเพื่อนสนิท หากนำคำประเภทนี้ไปใช้กับผู้ที่ไม่สนิทอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทได้และคำสแลงประเภทนี้มักพบในการใช้เวลาโมโหเช่นกัน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยเริ่มจากการดูภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) เพื่อศึกษาบทเนื้อหาของเรื่องและทำความเข้าใจความหมายที่ภาพยนตร์ต้องการสื่อออกมาแล้วจดคำสแลงภาษาอังกฤษของเรื่องและบันทึกคำสแลงแล้วแยกออกเป็นกลุ่ม ขั้นตอนต่อไปคือบันทึกความถี่ของคำสแลงโดยการนับรูปแบบคำสแลงที่ศึกษาตามกรอบที่วางไว้แล้วคิดเป็นร้อยละ ขั้นตอนสุดท้ายคือนำมาสรุปผลและอภิปราย

3.4 **การวิเคราะห์ข้อมูล**

ผู้วิจัยได้สำรวจจำนวนคำสแลงในบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) โดยใช้สถิติร้อยละเพื่อหาค่าเฉลี่ย และสรุปผลการวิเคราะห์เป็นตารางพร้อมคำอธิบาย

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์การแปลคำศัพท์สแลงในบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

กลวิธีในการแปลคำศัพท์สแลงในบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก)

ในการแปลคำศัพท์สแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) มีการใช้คำสแลงในแต่ละประเภท ซึ่งมี

การแยกเป็นประเภทต่าง ๆ ไว้ในบทวิเคราะห์การแปลบทภาพยนตร์ไว้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์คำสแลงในบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) จำแนกตามกลุ่มดังนี้

ประเภทของคำสแลง	จำนวน	ร้อยละ
1. Regular Slang	62	31.96
2. Offensive Slang	43	22.16
3. Vulgar Slang	27	13.92
4. Taboo Slang	62	31.96
รวม	**194**	**100**

4.1 กลวิธีในการแปลคำศัพท์สแลงในบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก)

ในการแปลคำศัพท์สแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก ใช้คำสแลงในแต่ละประเภท ซึ่งมีการแยกเป็นประเภทต่างๆ ไว้ในบทวิเคราะห์การแปลบทภาพยนตร์ไว้ดังนี้

4.1.1 Regular Slang

<u>บทวิเคราะห์</u>

"I think it sucks"

"ฉันว่ามันห่วย"

นาทีที่ 11:09 ฉากที่ Ted และ John กำลังนั่งดูดกัญชา Ted จึงพูดขึ้นมาว่า "I think it sucks"

ในประโยคนี้มีคำสแลง 1 คำ คือ sucks คำนี้มีความหมายในทฤษฎี (Literal meaning) คือ ดูด แต่ความหมายในทางปฏิบัติ (Practical meaning) ในบริบทนี้คำนี้ไม่ได้แปลว่าดูด แต่แปลว่า ห่วย เพราะตัวละครจะสื่อว่ารสชาติของกัญชาไม่ได้เรื่อง "sucks" จัดอยู่ใน Regular Slang คำสแลงทั่วไปประเภทที่ 1 คำที่มีอยู่ในพจนานุกรมและสามารถแปลเป็นความหมายอื่นได้

ซึ่งในบริบทนี้ผู้แปลได้เลือกใช้คำสแลงของภาษาไทยมาแปลคำสแลงภาษาอังกฤษอีกทอดหนึ่ง คือ การใช้กลวิธีคำสแลงซ้อนคำสแลงซึ่งเป็นไปได้อย่างลงตัวกับบริบทนี้

4.1.2 Offensive Slang

<u>บทวิเคราะห์</u>

"Asshole !"

"ไอ้โง่เอ้ย"

นาทีที่ 12:12 ฉากนี้ Ted ขับรถผิดทางคนขับรถคันสีดำจึงตะโกนด่า Ted พูดด้วยอารมณ์โมโห

คำนี้มีความหมายในทางทฤษฎี (Literal meaning) คือ ทวารหนัก ความหมายในทางปฏิบัติ (Practical meaning) ในสแลงมีความหมาย คือ คนเลว, สิ่งที่เลว แต่ในบริบทนี้ผู้แปลได้ให้ความหมายว่า "ไอ้โง่เอ้ย" ซึ่งตรงกับบริบทของตัวละครในฉากนี้

คำว่า Asshole เป็นคำที่มีอยู่ในพจนานุกรมอยู่แล้ว ซึ่งเป็นคำที่ค่อนข้างไม่สุภาพ ใช้เป็นคำด่าว่าผู้อื่น แต่คำนี้สามารถแปลเป็นความหมายอื่นได้อีก แล้วแต่บริบทและอารมณ์ของตัวละคร

<u>บทวิเคราะห์</u>

"What the hell is this?"

"นี่มันอะไรกันเนี่ย"

นาทีที่ 26:41 ฉากนี้ Lori กลับมาจากทำงานแล้วเปิดประตูเข้ามาในห้อง แล้วพบกับ Ted แล้วยังมีผู้หญิงอีก 4 คน นั่งอยู่ข้างๆ แล้วยังทำห้องของเธอสกปรก Lori ก็พูดด้วยความโมโหและไม่พอใจมาก "What the hell is this?" ซึ่งคำว่า hell ในความหมายของพจนานุกรม คือ นรก ยมบาล ซึ่งในคำสแลงจัดว่าเป็นคำสแลงที่หยาบคาย แต่ในบริบทนี้ได้ให้ความหมายว่า "เอ้ยนี่มันอะไรกันนี่" ผู้พูดแสดงออกถึงความโกรธและไม่พอใจ แต่ผู้วิเคราะห์ได้แปลประโยคนี้ไว้ว่า "เอ้ยนี่มันอะไรกันนี่"

4.1.3 Vulgar Slang

<u>บทวิเคราะห์</u>

"What the cunt."

"ต่ำชะมัด"

นาทีที่ 45:53 ฉากนี้ ที่ร้านอาหาร นั่งทานอาหารกัน 4 คน มี John Ted Lori and Tami ซึ่ง Lori กับ Tami พูดคุย ด้วยอารมณ์ ที่โมโหทั้งสองคน Lori พูดและใส่อารมณ์ใส่ Tami

คำว่า "cunt" เป็นคำที่มีในพจนานุกรม คือ ช่องคลอดโยนี ในคำสแลงหมายถึง ผู้หญิงการสังวาส แต่ผู้แปลได้ให้ความหมายคำว่า "cunt" คือ ต่ำ ซึ่งในบริบทนี้ถือเป็นคำด่าได้และตรงกับบริบทขงตัวละครในฉากนี้ ประโยคนี้จัดเป็นคำสแลงหยาบคาย และเป็นคำที่มีอยู่ในพจนานุกรมแต่สามารถแปลเป็นความหมายอย่างอื่นได้อีก

4.1.4 Taboo Slang

<u>บทวิเคราะห์</u>

"Fuck! Shit!"

"บ้าเอ้ย ให้ตายสิ"

นาทีที่ 11:40 ฉากที่ Ted ขับรถชนรถที่จอดอยู่จอห์นจึงอุทานด้วยอารมณ์เซ็งๆ ว่า Fuck! Shit! ในประโยคนี้มีคำสแลงด้วยกัน 2 คำ คือ Fuck กับ Shit คำว่า Fuck มีความหมายในทฤษฎี (Literal meaning) ในพจนานุกรม คือ การร่วมเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ แต่ความหมายในทางปฏิบัติ (Practical meaning) ในบริบทนี้คำนี้ไม่ได้แปลว่ามีเพศสัมพันธ์ เพราะว่าตัวละครพูดด้วยอารมณ์เซ็งๆ เนื่องจากกำลังประสบปัญหาจึงอุทานออกมาและผู้แปลได้ให้ความหมายในบริบทนี้ว่า “บ้าเอ้ย” ผู้แปลได้เลือกใช้คำสแลงในภาษาไทยมาแปลคำสแลงของภาษาอังกฤษอีกทอดหนึ่ง ผู้แปลใช้กลวิธีแปลคำสแลงซ้อนคำสแลงซึ่งเป็นได้อย่างลงตัวเข้ากับบทบาทของตัวละคร แต่ถ้าหากจะแปลให้ตรงกว่านี้ควรแปลว่า “แม่งเอ้ย” คำว่า “Shit” ความหมายในพจนานุกรมคือ “อุจจาระ” แต่ความหมายในคำสแลงสามารถแปลได้ว่า “ให้ตายสิ” ได้เหมือนกัน ซึ่งทั้งสองคำจัดอยู่ใน Taboo Slang เป็นคำสแลงที่มีในพจนานุกรม แต่เป็นคำต้องห้าม คำหยาบ และความหมายของคำนี้สามารถแปลเป็นอย่างอื่นได้ตามบริบท

<u>บทวิเคราะห์</u>

“Fuck you, thunder you can suck my dick”

“ฟ้าผ่าไปตายสะ หรือจะอมนกเขากัน”

นาทีที่ 19:18 ฉากนี้ John และ Lori กำลังนอนพูดคุยกัน แล้วมีเสียงฟ้าผ่าเกิดขึ้น หลังจากนั้น Ted ก็เปิดประตูเข้ามาด้วยสีหน้าตกใจและวิ่งมานอนตรงกลางระหว่าง John กับ Lori ต่อมา Ted กับ ได้ร้องเพลงคู่หูฟ้าผ่า โดยในเพลงมีเนื้อร้องว่า “Fuck you, thunder You can suck my dick. ในประโยคนี้มีคำสแลงอยู่ 2 คำ “Fuck you” คำนี้ไม่มีความหมายในทางทฤษฎี (Literal meaning) คำนี้ถือเป็น Practical meaning ซึ่งมีความหมายว่า “ไปตายสะ” ซึ่งตรงกับบริบทของตัวละครที่อยู่ในสภาวะกลัวและตกใจ จึงตะโกนออกไป “Suck my dick เป็น Practical meaning ผู้แปลได้เลือกใช้คำสแลงของภาษาไทยมาแปลคำสแลงภาษาอังกฤษ ผู้แปลใช้กลวิธีแปลคำสแลงซ้อนคำซึ่งเป็นไปอย่างลงตัว และเข้ากับบทบาทของตัวละคร คำทั้งสองคำนี้สามารถนำไปแปลเป็นความหมายอื่นได้อีก แต่จะมีความหมายหยาบคายมาก และเป็นคำต้องห้าม

5.สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผล

จากผลการวิเคราะห์งานแปลคำสแลงจากภาพยนตร์เรื่อง Ted หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก โดยมีการวิเคราะห์ในด้านกลวิธีการแปลคำสแลงในบทบรรยายภาพยนตร์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และได้ทำการแยกประเภทของคำสแลงที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วย สำหรับด้านกลวิธีการแปลคำสแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ผู้แปลมักจะลดระดับความรุนแรงของคำด่า คำสแลงที่หยาบคายถึงหยาบคายมาก คำอุทานที่ไม่สุภาพ บางประโยคมีคำสแลงที่รุนแรง ทางผู้แปลก็ไม่ได้แปลให้ความหมายของคำนั้น ๆ แต่เปลี่ยนเป็นคำอื่นแทนโดยความหมายไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป โดยที่ผู้แปลได้นำวิธีการแปลตามบริบทของตัวละคร แต่มีบางประโยคที่ผู้แปลได้แปลไม่ตรงตามบริบทของตัวละคร แต่ผู้วิจัยได้แปลให้ตรงตามบริบทของตัวละครแล้ว ถือว่าผู้แปลบทบรรยายในภาพยนตร์เรื่อง Ted (หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก) แปลได้ตรงความหมายของคำสแลง แต่ไม่ถึงกับแปลได้ถูกต้องทุกคำ ส่วนในด้านของประเภทของคำสแลงที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ มีด้วยกัน 4 ประเภท แต่มีคำสแลงสองประเภทที่พบในภาพยนตร์เท่ากัน คือ Regular Slang จำนวน 62 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.95 และ Taboo Slang จำนวน 62 คิดเป็นร้อยละ 31.95 รองลงมา คือ Offensive Slang จำนวน 43 คำ คิดเป็นร้อยละ 22.16 และที่ใช้น้อยที่สุดคือ Vulgar Slang จำนวน 27 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.91 แต่ผู้วิจัยพบว่าคำที่ใช้ส่วนมากจะเป็นคำซ้ำกัน คำที่ตัวละครพูดมาที่สุดมีเพียง 6 คำ แต่ตัวละครพูดหลายครั้ง มีคำว่า Bullshit, Bitch, Shit, Fucking, Fuck และ Asshole

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยการวิเคราะห์งานแปลคำศัพท์สแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง Ted หมีไม่แอ็บ แสบได้อีก ผลการวิจัยพบว่า ผู้แปลได้มีการลดระดับคามรุนแรงของคำสแลงภาษาอังกฤษที่มีความหมายและได้ปรับให้มีความหมายในบทบรรยายภาษาไทยมีความหยาบคายและรุนแรงน้อยลง ในบางตอนผู้แปลได้แปลให้มีความหมายไม่หยาบคายแต่สามารถเข้าใจและเข้าถึงตัวบทบาทได้ จึงทำให้การรับชมภาพยนตร์ไม่ให้เกิดการเข้าใจผิดและสามารถสื่อให้เข้าใจได้ชัดเจน

ในการแปลคำสแลงจากบทบรรยายภาพยนตร์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น ผู้แปลสามารถนำคำไหนก็ได้ที่สามารถแปลแล้วตรงกับความหมายในคำสแลงของภาษาอังกฤษ สามารถ

เลือกคำที่ตรงกับบริบทของตัวละคร แต่คำสแลงบางคำในภาษาอังกฤษที่ไม่มีความหมายตายตัว สามารถนำมาแปลได้หลายความหมายขึ้นอยู่กับบริบทของตัวละคร แต่อย่างไรก็ตามผู้แปลควรแปลให้คงไว้ซึ่งใจความสำคัญและจุดประสงค์ของเนื้อหา และไม่ควรแปลนอกเหนือออกไปมากนัก เพื่อที่จะไม่ทำให้อรรถรสของภาพยนตร์ในเรื่องเปลี่ยนไป

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการแปลคำสแลงในบทบรรยายภาพยนตร์

6.1.1 ประโยคในแต่ละฉากจะต้องมีความพอดีกับเสียงพูดของตัวละคร ไม่เร็วจนเกินไปและไม่ช้าจนเกินไป

6.2 ข้อเสนอแนะสาหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1 ศึกษาการแปลบทความจากนิตยสารแฟชั่น หรือนิตยสารบันเทิงต่าง ๆ

6.2.2 วิเคราะห์การแปลสานวนจากบทบรรยายภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

6.2.3 ศึกษาปัญหาในการแปลเนื้อเพลงสากล หรือการแปลข่าวจากหนังสือพิมพ์

7.กิตติกรรมประกาศ

การดำเนินการและการจัดทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์บูชา เหน็บบัว อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย อาจารย์ Neil C. Cuthbertson อาจารย์ชาวต่างชาติที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำและตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่อง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับการสนับสนุนความช่วยเหลือและกำลังใจจากครอบครัวและเพื่อนของผู้วิจัยอย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

8. เอกสารอ้างอิง

{1] กรมวิชาการ. 2543. แนวทางการจัดทำพจนานุกรมคำคะนอง. คู่มือคำคะนอง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

{2] จินตนา พุทธเมตะ. 2546. คำสแลง. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

[3] จุฑารัตน์ แซ่ลี้ และ ศรีทรา ทองนวล. 2552. การวิเคราะห์งานแปลบทบรรยายภาพยนตร์เรื่อง วอล-อี หุ่นน้อยหัวใจรักษ์โลก. คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

[4] เชวง จันทร์เขตต์. 2528. การแปลเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

[5] ดวงตา สุพล. 2531. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล = THEORY AND STRATEGIES OF TRANSLATION. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[6] ทิพา เทพอัครพงษ์. 2542. การแปลเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

[7] ธนิสร บัณฑิตภักดิ์. 2548. การศึกษาคำสแลงในภาษาไทยของวัยรุ่นที่พบในนิตยสารบันเทิง. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

[8] พจนานุกรม Oxford.1963. Oxford advanced learner's dictionary of current English. London : Oxford University Press.

[9] พัชรี โภคาสัมฤทธิ์. 2553. “การแปลอังกฤษเป็นไทย : ทฤษฎีและเทคนิค” . สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

[10] มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา. 2548. การแปล. หลักการและการวิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[11] เยาวนันท์ เชฏฐรัตน์. 2532. การเขียนบทบรรยายภาพยนตร์ขั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

[12] วัลภา เออร์วายน์. 2541. การแปลบทภาพยนตร์และบทโทรทัศน์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

[13] วรรณา แสงอร่ามเรือง. 2542. ทฤษฎีและหลักการแปล. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[14] วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2556. “ว่าด้วยสแลง”. ภาษาและภาษาศาสตร์ 1.

[15] วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. 2557. ภาษาและภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4 .กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[16] สธนสรณ์ ยุติบรรพ์. 2553. ลักษณะการใช้และความหมายของภาษาสแลงในนิตยสารวัยรุ่น. สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม, มหาวิทยาลัยศิลปกร.

[17] สัญฉวี สายบัว. 2538. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[18] สัญฉวี สายบัว. 2542. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[19] สมใจ เสรีวงศ์. 2526. ภาษาสแลงในภาษาไทยกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์และภาษาเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

[20] สุชาดา เทวะผลิน. 2531. คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[21] ศุภวรรณ ทองวัน. 2555. กลวิธีการแปลภาพยนตร์ตลกอเมริกันเป็นภาษาไทย. สาขาวิชาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปกร.

[22] Aoto and Simpson. 1993. The Oxford Dictionary of Modern Slang. Oxford. New York: Oxford University Press.P.V.

[23] Catford. 1974. A Linguistic Theory of Translation. London: Oxford University Press.

[24] Hatim and Mason. 1990. Discourse and the translator. London: Routledge.

[25] M.L. Larson 1984. Meaning-based translation: A guide to cross-language equivalent. London: University Press of America, P. 3-4.

[26] Newmark, P. 1988. A Textbook of Translation. London: Prentice Hall International.

[27] Nida, E. A. 1982. Toward a Science of Translation. The Netherlands: Leiden.

[28] Partridge, E. 1969. ‘Slang’ Society foe Pure English, Tract LV in Bolton, W. and D.

[29] SE-ED’S Modern English-Thai Dictionary (Complete & Updated) Super-Mini Edition. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2541.

FLO-08

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

Factors Affecting the Selection of the English Minor of English Major of the Second Year Students in the English for International Communication Program, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla.

เนตรนรินทร์ ลิ่มเล็ก[1,*] **ฉวีวรรณ สุทธิวรา**[2] **นฤมล แก้วรัศมี**[3] **และ พลอยนภัส ชูสุวรรณ**[4]

[1,2]หลักสูตรรายวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author : Netnarin Limlek*
E-mail address: Snookerover@gmail.com

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ในการศึกษาครั้งนี้ปัจจัยมีด้วยกัน 4 ด้าน คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามซึ่งมี 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 4 ด้าน มีผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอนมีผลโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.15) รองลงมา คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ($\bar{x}$ = 4.05) ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว ($\bar{x}$ = 3.96) และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ($\bar{x}$ = 3.55) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ปัจจัยส่งผลการเลือกวิชาโทภาษาอังกฤษ

Abstract

The purpose of this research was to study factors affecting the selection of an English minor of second year students studying in the English for International Communication (EIC) Program, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya (RMUTSV), Songkhla. The study was comprised of 4 factors: 1) the instructor factors, 2) the learner factors, 3) the family support factors and 4) the environment factors. The population was 31 second year students studying in the English program who choose the English minor in semester 1/2015. The instrument used for data collection was a three sectioned questionnaire. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation.

The results of this research indicated that all factors affecting the selection of the English minor were at a high level. The instructor factors were at the highest level ($\bar{x}$ = 4.15) followed by the learner factors ($\bar{x}$ = = 4.05), the family support factors ($\bar{x}$ = 3.96), and the environment factors ($\bar{x}$ = 3.55).

Key words: factors, affecting, selection, English minor

1. บทนำ

ปัจจุบันอิทธิพลของกระแสโลกาภิวัฒน์มีอยู่อย่างต่อเนื่อง และเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดมาก การศึกษาภาษาต่างประเทศอื่นๆ ย่อมได้เปรียบในการทำการค้าหรือกิจการต่างๆ เพราะไม่มีใครสามารถติดต่อสื่อกันได้รู้เรื่องถ้าใช้ภาษาที่ต่างกัน ภาษาอังกฤษมีการใช้ทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นๆ การเรียนการสอนก็มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ มีการใช้ในการติดต่อในสถานการณ์ต่างๆ ดังนั้นการเรียนการสอนนั้นต้องเน้นการมีส่วนร่วมมากที่สุด คือผู้ฟังต้องเรียนรู้การฟังการพูดอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด เริ่มจากการพูดในครอบครัว แล้วขยายไปยังโลกภายนอกการที่ประเทศประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การเรียนรู้ภาษาให้แตกฉานเป็นการช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นฟูได้เร็ว เพราะจะทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสารกับต่างชาติที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ภาษาเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาจึงมีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมศักยภาพของประเทศให้มีการพัฒนาขึ้น[1]จากความเป็นมาและความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็นออกเป็น 4 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวข้องกับตัวผู้สอน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว และหวังว่าผลวิจัยที่ได้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการปรับการเรียนการสอนให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นต่อไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 31 คน การกำหนดขนาดของประชากรในครั้งนี้กำหนดโดยการคัดเลือกจากนักศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนกลุ่มวิชาเลือกภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า มาสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งคำถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับปัจจัยในการเลือกเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษ

3.3 การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่งผลต่อการเลือกเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษ

3.3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวคิด หลักในการกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัยและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สร้างแบบสอบถามโดยให้สอดคล้องและตรงประเด็นที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษโดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยด้านผู้สอน
2. ปัจจัยด้านผู้เรียน
3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม
4. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

3.4.1 จัดเตรียมแบบสอบถามโดยแบ่งอกเป็นสองตอน ตอนที่ 1 คือ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

3.4.2 แจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558

3.4.3 นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จซึ่งเป็นโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ในการนำเสนอและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานวิเคราะห์ข้อมูล โดยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

3.5.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติการวิเคราะห์หาเฉลี่ย

3.5.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอข้อมูลได้ดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่เลือกเรียนรายวิชาโทภาษาอังกฤษ ทั้ง4 ด้าน

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนของตอนที่1 จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และอายุ

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	7	22.58
หญิง	24	77.42
รวม	**31**	**100.00**
อายุ		
ต่ำกว่า 18 ปี	0	0
18-19 ปี	9	29.03
19-20 ปี	20	64.52
21 ปีขึ้นไป	2	6.45
รวม	**31**	**100.00**

ตารางที่1 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 31คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 7คน คิดเป็นร้อยละ 22.58และเป็นเพศหญิงจำนวน 24คน คิดเป็นร้อยละ 77.42มีอายุอยู่ในช่วง 18-19ปี จำนวน 9คน คิดเป็นร้อยละ 29.03ลำดับต่อมาคือช่วงอายุ 19-20ปีจำนวน20คน คิดเป็นร้อยละ 64.52และช่วงอายุมากกว่า21ปี จำนวน2คน คิดเป็นร้อยละ 6.45ตามลำดับ

4.2ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

รายการ	$\bar{X}$	S.D	ระดับความคิดเห็น
1. ปัจจัยด้านผู้สอน	4.15	0.73	มาก
2. ปัจจัยด้านผู้เรียน	4.05	0.74	มาก
3. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว	3.96	0.93	มาก
4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	3.55	0.78	มาก
รวม	**3.93**	**0.80**	**มาก**

จากตารางพบว่า 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.93) แยกเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สอน ($\bar{X}$ = 4.15) รองลงมาคือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ($\bar{X}$ = 4.05) ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัว ($\bar{X}$ = 3.96) และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ($\bar{X}$ = 3.55) ตามลำดับ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านผู้สอนที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ผลการวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า ปัจจัยด้านผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในฐานะให้ความรู้ ผู้สอนต้องเข้าใจเรื่องของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน และต้องมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ มีแนวการสอนที่ดี และมีศรัทธาต่อการประกอบอาชีพครู ย่อมจะสอนให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ประสบการณ์เป็นอย่างดี ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอนต่าง ๆ จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ของผู้สอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องไปถึงประสิทธิภาพที่น่าพอใจของนักเรียนด้วย

2. ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับบุญชม ศรีสะอาด (2524) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนดังนี้ 1) ด้านพื้นความรู้เดิมของผู้เรียน เช่น ความรู้เดิมเกี่ยวกับรายวิชา คะแนนสอบจบของการศึกษาในอดีต เป็นต้น 2) ด้านสถานภาพทั่วไปของนักศึกษา เช่น คุณลักษณะของนักศึกษา ฐานะเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักศึกษา เป็นต้น 3) เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอน 4) เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อรายวิชา 5) ด้านลักษณะกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนักศึกษา 6) ด้านพฤติกรรมการสอนของผู้สอนตามการรับรู้ของผู้เรียน เช่น การชี้แนะ การมีส่วนร่วม การชมเชย หรือให้รางวัล และการมอบหมายงานให้นักศึกษาทำ เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัวโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ ทองดี หาญนอก (2552) [4] ได้กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความพร้อมทางด้านครอบครัว ทั้งด้านความอบอุ่นและฐานะทางการเงิน จะได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสมากกว่าผู้อื่นในการเรียนภาษา มีโอกาสเรียนพิเศษหรือศึกษาต่อในต่างประเทศ ทั้งนี้รวมถึงเจตคติที่ดีของผู้ปกครองที่มีต่อภาษานั้นๆ จะช่วยส่งเสริมจูงใจให้ผู้เรียนมีความสำเร็จในการเรียนภาษาได้

4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับภูวนัย สุวรรณธารา และเสาวนีย์ เลวัลย์ (2555)กล่าวไว้ว่า สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ด้าน 1) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ สิ่งที่เรามองเห็นและจับต้องได้ 2) สภาพแวดล้อมทางวิชาการ ได้แก่ สภาพการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนกระบวนการและกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ 3) สภาพแวดล้อมการบริหารการจัดการ ได้แก่ กระบวนการดำเนินการต่างๆ ของโรงเรียนอันจะผลักดันภารกิจให้บรรลุเป้าหมายของโรงเรียน

6. ข้อเสนอแนะ

ควรมีการจัดกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่หลากหลายและเหมาะสม ผลักดันผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

7. กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ไพพรรณ มุ่งศิริ อาจารย์ที่ปรึกษา และคณะกรรมการทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและคำแนะนำ ตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนภาคนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์ลุล่วงได้ด้วยดี คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญและผู้วิพากษ์ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผศ.ดร.กันทริน รักษ์สาคร อาจารย์เมธัส พานิช และอาจารย์จิรายุ สงเคราะห์ ซึ่งทำให้คณะผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลได้ถูกต้องและลุล่วงไปได้ด้วยดี และขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ผู้ซึ่งเป็นกรรมการอ่านภาคนิพนธ์

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาโทภาษาอังกฤษ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 31 คน ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบคุณอาจารย์ศศิธร สุวรรณปัทมะ ที่ได้ให้ข้อมูลจำนวนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาโทภาษาอังกฤษและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล ทำให้คณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ สมาชิกทุกคนในครอบครัวที่คอยให้การสนับสนุนส่งเสริม และให้กำลังใจ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์แก่คณะผู้วิจัย จนภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี และผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้ความรัก กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือในทุกด้านมาโดยตลอด

8. เอกสารอ้างอิง

[1] Dilbilimarastirmalari, 2557. การพัฒนาพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษ มีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น (http://www.dilbilimarastirmalari.com)

[2]วนิดา ดีแป้น. 2553. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พหุระดับ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

[3] สุมาลี สิกเสน. 2541. ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สำหรับคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏในเขตอีสานเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

[4] ทองดี หาญนอก. (2552). ปัจจัยสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ (กศ.ม.)สาขาวิชาเทคโนโลยีวิจัยการศึกษา. มหาวิทยาลัยบูรพา

[5] ภูวนัย สุวรรณธาราและเสาวนีย์ เลวัลย์. 2555. การศึกษาการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน. สาขาบริหารการศึกษา คณะบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ.

FLO-09

การศึกษาคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท
An Investigation of Similes Used in "The Hobbit"

สุพรรณ ทองศิริ[1], ธิดารัตน์ เกตุหนู[2], สิวาภัทร์ สงสุริยา[3], ศศิชา ศิริรักษา[4] และฐิตินาร์ถ คำยอด[5]

[1,2]หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** ฐิตินาร์ถ คำยอด*

E-mail address: Thitinart.k@rmutsv.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้ในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท ประพันธ์โดย เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นตารางเก็บรวบรวมข้อมูลที่ดัดแปลงมาจากงานวิจัยของ ปฐมชัย ธะนะเนตร (2552) และแบ่งประเภทการสื่อความของคำอุปมาตามแนวคิดของ พิชญภณ ศรีนวล (2554) ออกเป็น 6 ประเภทด้วยกัน คือ 1) คำอุปมาที่สื่อถึงความรัก 2) คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ 3) คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์ 4) คำอุปมาที่สื่อถึงความสุข 5) คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัว 6) คำอุปมาที่สื่อถึงรูปลักษณ์ ผลการศึกษาพบว่าคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้ในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท มีจำนวนทั้งหมด 90 คำ ซึ่งประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่พบมากที่สุดคือ คำอุปมาที่สื่อถึงรูปลักษณ์ (83.33%) เนื่องจากในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท เป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวของกับการผจญภัย มีสภาพแวดล้อม สถานที่ บรรยากาศ และลักษณะต่าง ๆ ของตัวละครที่หลากหลาย การใช้การเปรียบเทียบที่สื่อความถึงรูปลักษณ์จึงมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะจะต้องเขียนบรรยายให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงสภาพแวดล้อม ลักษณะต่าง ๆ ของตัวละคร และประเภทของคำอุปมาที่ไม่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้เลยก็คือ คำอุปมาที่สื่อถึงความรัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมแนวผจญภัย และมีตัวละครหลักเป็นผู้ชายทั้งหมด

คำสำคัญ: วรรณกรรม คำอุปมา การสื่อความ

Abstract

The objective of this research was to study simile types used in The Hobbit written by J. R. R. Tolkien. The instrument used to collect data was a table adapted from Thananet (2009). Similes were also categorized into 6 types according to Srinuan's (2011) notion as follows: 1) similes implying love 2) similes implying anger 3) similes implying sadness 4) similes implying happiness 5) similes implying fear and 6) similes implying appearance. The research findings indicated that there were 90 similes used in The Hobbit. The simile type mostly found was the similes implying appearance (83.33%). This was due to the fact that The Hobbit is an adventure fiction including various environment, places, atmosphere, and characters. The similes implying appearance were therefore needed since the writer would like to describe the atmosphere and the different characters to be imaginable. The findings also showed that the similes implying love were not found in this literature. Owing to the fact that this literature might be an adventure literature, also the main characters are all men.

Keywords: literature simile implying

1. บทนำ

ในปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การติดต่อสื่อสาร การศึกษา การค้นคว้าหาข้อมูล การประกอบอาชีพ และในด้านอื่น ๆ อีกมากมาย เพราะการรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษเพียงหนึ่งภาษาก็สามารถสื่อสารกับผู้คนบนโลกนี้ได้มากกว่าพันล้านคน จนหลายคนนิยามภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษานานาชาติ หรือภาษาสากล ดังนั้นการเรียนรู้ การฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมาะสมจะทำให้สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้ทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง (Listening Skill) ทักษะการพูด (Speaking Skill) ทักษะการอ่าน (Reading Skill) และทักษะการเขียน (Writing Skill)

ในการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะหนึ่งที่สำคัญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับคนในยุคปัจจุบันนั่นคือ "ทักษะการอ่าน" เนื่องจากการสืบค้นข้อมูลหรือการหาความรู้ใหม่ ๆ นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยการอ่านเป็นหลัก การอ่านเป็นวิธีการที่มีความสำคัญ ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ง่ายขึ้น ช่วยพัฒนาสติปัญญาของผู้อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านทันต่อเหตุการณ์ ส่งเสริมความคิด ความฉลาด ความรอบรู้ให้กับผู้อ่านมากขึ้น หากอ่านมากก็จะมีความรู้ มีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มพูนมากขึ้น นักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายความสำคัญของการอ่านไว้อย่างน่าสนใจดังนี้ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2547) กล่าวว่า การอ่านมีประโยชน์ที่สำคัญต่อผู้อ่านหลายประการด้วยกัน เช่น การอ่านช่วยพัฒนาระบบความคิด ความรู้ ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบข้างได้ดีขึ้น การรู้จักรูปแบบของสารประเภทต่าง ๆ จะก่อให้เกิดทักษะการจัดระบบข้อมูล แล้วสามารถนำเสนอออกมาเป็นองค์ความรู้ใหม่ ๆ เพื่อสะดวกต่อการนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เสาวลักษณ์ ตรองจิต (2547) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นส่วนสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะนำองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการอ่านไปพัฒนาหรือสร้างคุณค่าทั้งแก่ตนเองและสังคมต่อไป

ปัจจุบันการอ่านมีมากมายหลากหลายรูปแบบ เช่น การอ่านที่ให้ความรู้ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร บทความ หรือการอ่านที่ให้ความบันเทิง เช่น การอ่านวรรณกรรม นิตยสารการ์ตูน เป็นต้น วรรณกรรมเป็นหนังสืออีกหนึ่งประเภทที่ได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลายในหมู่นักอ่าน เนื่องจากวรรณกรรมเป็นผลงานอันเกิดจากการคิดและจินตนาการ แล้วเรียบเรียงนำมาบอกเล่า บันทึกเรื่องราว ขับร้อง หรือสื่อออกมาด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อสื่อสารให้เข้าใจระหว่างมนุษย์ด้วยกัน อีกทั้งยังเป็นหนังสือที่ให้ทั้งความรู้ แนวคิด และความบันเทิงควบคู่กันไป ทำให้ผู้ที่รักการอ่านหนังสือส่วนใหญ่ชื่นชอบในการอ่านวรรณกรรมเป็นอย่างมาก

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (2539, น. 754) อธิบายว่าวรรณกรรม หมายถึง งานหนังสือ งานนิพนธ์ที่ทำขึ้นทุกชนิด ไม่ว่าแสดงออกมาโดยวิธีหรือในรูปอย่างใด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศัย สุนทรพจน์ สิ่งบันทึกเสียงหรือภาพ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ และเจตนา นาควัชระ (2520, น. 58) ได้ให้ความหมายของวรรณกรรมไว้ว่า หนังสือหรือเอกสารที่มีศิลปกรรมในฐานะที่มีรูปแบบ มีสาระเนื้อหาที่ผู้เขียนพยายามสื่อความคิดด้วยวิธีการหนึ่งมายังผู้อ่าน ซึ่งมีทั้งประเภทร้อยแก้ว คือ บันเทิงคดี (Fiction) ซึ่งวรรณกรรมที่มุ่งให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นประการสำคัญและให้ข้อคิด คตินิยมหรือสอนใจแก่ผู้อ่านเป็นวัตถุประสงค์รอง เช่น นวนิยาย (Novel) เรื่องสั้น (Short Story) หรือบทละคร (Drama) และประเภทร้อยกรอง คือ วรรณกรรมที่การเขียนมีการบังคับรูปแบบด้วยฉันทลักษณ์ต่างๆ เช่น บังคับคณะ บังคับคำ และแบบแผนการส่งสัมผัสต่าง ๆ บางครั้งเรียกงานเขียนประเภทนี้ว่า กวีนิพนธ์ หรือ คำประพันธ์ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ลิลิต เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ โจเซฟ เมอร์แชนต์ (1973, น. 313) ที่กล่าวว่า “วรรณกรรม คือการเขียนทั้งในรูปแบบร้อยแก้วและร้อยกรอง”

เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับผู้อ่าน ภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมจึงมีความหลากหลาย เช่นการใช้ภาพพจน์โวหาร(Figurative Language) ไม่ว่าจะเป็น คำอุปมา (Simile) คำอุปลักษณ์ (Metaphor) อติพจน์ (overstatement) บุคลาธิษฐาน (Personification) ปฏิพจน์(Paradox) สัญลักษณ์ (Symbol) เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนมักจะสอดแทรกลงไปในงานเขียนของตนเอง เพื่อเสริมสร้างจินตนาการ สร้างอรรถรส และช่วยให้ภาษามีความสละสลวยมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้อ่านได้ซึมซับความสวยงามของวรรณกรรมผ่านตัวหนังสือที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นมา แต่บางครั้ง อาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนเกิดความรู้สึกสับสนจนไม่สามารถตีความได้ว่าผู้เขียนต้องการสื่อถึงอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณกรรมภาษาอังกฤษซึ่งมีความสวยงามทางภาษา และผู้เขียนส่วนใหญ่มักจะ ใช้ภาพพจน์โวหาร ทำให้งานเขียนมีความสละสลวยมากขึ้น เห็นภาพชัดเจนขึ้น อีกทั้งยังเสริมสร้างจินตนาการให้แก่ผู้อ่านได้ดียิ่งขึ้น ในทางกลับกันกลับส่งผลให้ผู้อ่านที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในภาษาอังกฤษอย่างลึกซึ้ง ไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้นได้

นักวิจัยจำนวนมากให้ความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับภาพพจน์โวหาร เช่น พิชญภณ ศรีนวล (2554) ศึกษาวัจนลีลาในเพลงของบอย โกสิยพงษ์ โดยศึกษาจากเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน 151 เพลง ตั้งแต่ พ.ศ. 2538 ถึง 2552 ผลการศึกษาพบว่า ในเพลงของบอย โกสิยพงษ์ การใช้วรรณศิลป์เป็นวัจนลีลาที่โดดเด่นที่สุด ซึ่งประกอบด้วยการใช้บุคลาธิษฐาน ปฏิพจน์ สัญลักษณ์ อุปลักษณ์ และ อุปมา เช่นเดียวกับณรงค์กรรณ รอดทรัพย์ (2558) ที่ศึกษาอุปลักษณ์เกี่ยวกับอารมณ์กลัวในภาษาไทย โดยเป็นการศึกษารูปภาษาที่เป็นอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์แสดงอารมณ์กลัวในภาษาไทย ซึ่งเป็นการศึกษาตามทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชานและเก็บรวบรวมข้อมูลจากนวนิยายไทยจำนวน 13 เรื่อง ซึ่งตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2545-2555 ผลการวิจัยพบว่า รูปภาษาที่เป็นอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์แสดงอารมณ์กลัวในภาษาไทย มี 15 ประเภท ได้แก่ อุปลักษณ์การเดินทาง อุปลักษณ์พื้นที่ อุปลักษณ์ประสาทสัมผัส อุปลักษณ์สี อุปลักษณ์มนุษย์ อุปลักษณ์สัตว์ อุปลักษณ์เวลา อุปลักษณ์ก๊าซ อุปลักษณ์ทิศทาง อุปลักษณ์โรค อุปลักษณ์ทรัพย์สิน อุปลักษณ์สงคราม อุปลักษณ์วัตถุ อุปลักษณ์สิ่งเหนือธรรมชาติ และอุปลักษณ์เหตุการณ์ หวงจิหยุน และ ธันวพร เสรีชัยกุล (2555) สนใจศึกษาและเปรียบเทียบรูปภาษาที่แสดงอุปลักษณ์ความเชื่อที่ปรากฏในข่าวกีฬาภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลข่าวกีฬาจากหนังสือพิมพ์ภาษาไทย 3 ฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ คมชัดลึก และหนังสือพิมพ์ภาษาจีนที่ตีพิมพ์ในประเทศไทย 3 ฉบับ คือ Tong Hua Daily News, Sing Xian Yit Pao Daily News, The Universal Daily News พบว่ามีรูปภาษาที่แสดงอุปลักษณ์ความเชื่อในข่าวกีฬาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยมีทั้งหมด 17 รูป โดยแบ่งเป็น 5 ประเภทย่อย ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ จำนวนที่พบมากที่สุดคือ เรื่องโชคลาง รองลงมาคือ เรื่องเทพเจ้าและผี เรื่องดวงชะตา เรื่องพิธีกรรม เรื่องลี้ลับ ตามลำดับ ส่วนรูปภาษาที่แสดงอุปลักษณ์ความเชื่อในข่าวกีฬาที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ภาษาจีนมีทั้งหมด 40 รูป โดยแบ่งเป็น 6 ประเภทย่อย ซึ่งเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเช่นกันดังนี้ จำนวนที่พบมากที่สุดคือ เรื่องวัฒนธรรมประเพณี รองลงมาคือ เรื่องเทพเจ้าและผี เรื่องศาสนา เรื่องโชคลาง เรื่องลี้ลับ และเรื่องดวงชะตาตามลำดับ

จากผลการศึกษาของงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงข้างต้น กลุ่มผู้วิจัยจึงมีความสนใจและมีความประสงค์ที่จะศึกษาการใช้ภาพพจน์โวหารในวรรณกรรมซึ่งเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่ได้รับความนิยมจากคนทุกกลุ่มทุกวัย การอ่านวรรณกรรมที่ผู้เขียนใช้ภาพพจน์โวหารในการบรรยายต้องอาศัยการตีความ ความเข้าใจในคำหรือประโยคนั้นๆ อย่างถ่องแท้ จึงจะสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่านได้ นอกจากนั้นภาพพจน์โวหารมีอยู่หลายประเภท ทางกลุ่มผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาคำอุปมา (**Simile**) จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ยังไม่มีการศึกษาในส่วนของประเภทของคำอุปมาโดยเฉพาะเจาะจง ซึ่งในส่วนนี้กลุ่มผู้วิจัยจะศึกษาในเรื่องของประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้ในวรรณกรรม ฮอบบิท ซึ่งวรรณกรรมดังกล่าวเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั่วโลก และยังมีการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับการตอบรับจากผู้ชมเป็นอย่างดี ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นแล้วว่าสามารถช่วยให้ผู้ที่สนใจในการอ่านวรรณกรรมสามารถวิเคราะห์และแจกแจงประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ใช้ในวรรณกรรมได้ เข้าใจบริบทของการอ่านวรรณกรรมมากยิ่งขึ้น และช่วยให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสในการอ่านวรรณกรรมได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้ในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากร ผู้วิจัยใช้หนังสือเรื่อง ฮอบบิท ในการศึกษาคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้ในวรรณกรรมเรื่องดังกล่าว จำนวน 1 ฉบับ คือ

3.1.1 ฉบับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจำนวน 1 ฉบับ ลักษณะของวรรณกรรมเรื่องนี้คือ เป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัย ผู้แต่งนิยายเรื่องนี้คือ เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน เป็นการเขียนในลักษณะกึ่งเทพนิยาย ซึ่งผู้เขียนเขียนเรื่องนี้ประมาณช่วงปลายปี ค.ศ. 1920 และได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 1937 ฮอบ

บิทได้รับความนิยมอย่างสูง มีการแปลไปเป็นภาษาต่างๆ มากกว่า 40 ภาษา และมียอดจำหน่ายทั่วโลกรวมแล้วกว่า 90 ล้านเล่ม ตีพิมพ์ครั้งแรกจำนวน 1,500 เล่ม และขายหมดภายใน 3 เดือน หลังจากนั้นก็มีการพิมพ์ซ้ำอีกหลายครั้ง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ดังนี้

3.2.1 ศึกษาข้อมูลและวิธีการใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้ตารางในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.3 ใช้ตารางเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจากเอกสารงานวิจัย “ศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ ฉบับรามาวตาร” (ปฐมชัย ธะนะเนตร 2552) และได้ทำการดัดแปลงตารางบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้

3.2.4 นำเสนอตารางเก็บรวบรวมข้อมูลที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

3.2.5 นำตารางเก็บรวมรวมข้อมูลที่ผ่านการตรวจเรียบร้อยแล้ว มาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้ต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนของประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ใช้ในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท จากฉบับภาษาอังกฤษ แล้วจึงทำการบันทึกลงในตารางเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการศึกษาประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ใช้ในหนังสือเรื่อง ฮอบบิท จากฉบับภาษาอังกฤษ และนำคำอุปมาในแต่ละประเภทมานับจำนวน แล้วจึงทำการบันทึกลงในตารางบันทึกข้อมูลที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การวิเคราะห์ประเภทการสื่อความของคำอุปมา

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ประเภทการสื่อความของคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท ฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการนำคำอุปมามาแบ่งแยกประเภทตามวิธีการแบ่งประเภทการสื่อความของคำอุปมาจากงานวิจัยของ พิชญภณ ศรีนวล (2554) ดังนี้

คำอุปมาที่สื่อถึงความรัก
คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ
คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์
คำอุปมาที่สื่อถึงความสุข
คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัว
คำอุปมาที่สื่อถึงรูปลักษณ์

หลังจากนั้นจึงทำการนับจำนวนประเภทการสื่อความของคำอุปมา จากจำนวนประโยคของคำอุปมารวมทั้งหมด 90 ประโยค โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นจำนวนร้อยละ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนประเภทการสื่อความของคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท

ประเภทการสื่อความ	จำนวน	ร้อยละ
คำอุปมาที่สื่อถึงความรัก	-	-
คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ	5	5.56
คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์	3	3.33
คำอุปมาที่สื่อถึงความสุข	1	1.11
คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัว	6	6.67
คำอุปมาที่สื่อถึงรูปลักษณ์	75	83.33
รวม	90	100.00

จากการวิเคราะห์ประเภทการสื่อความของคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท พบว่าผู้เขียนมีการใช้คำอุปมาในการเปรียบเทียบทั้งหมดจำนวน 90 คำ โดยผู้วิจัยได้เรียงลำดับจำนวนประเภทของการสื่อความของคำอุปมาจากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด โดยประเภทของคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้มากที่สุดในวรรณกรรมดังกล่าวคือ ประเภทของคำอุปมาสื่อถึงรูปลักษณ์ มีจำนวนของคำอุปมาจำนวน 75 คำ (83.33 %) ลำดับต่อมาคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัว มีจำนวนของคำอุปมาจำนวน 6 คำ (6.67 %) ลำดับต่อมาคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ มีจำนวนของคำอุปมาจำนวน 5 คำ (5.56 %) ลำดับต่อมาคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์ มีจำนวนของคำอุปมาจำนวน 3 คำ (3.33 %) และประเภทของคำอุปมาที่ผู้เขียนใช้น้อยที่สุดคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความสุข มีจำนวนของคำอุปมาจำนวน 1 คำ (1.11 %)

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยศึกษาประเภทการสื่อความของคำอุปมาในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท โดยอ้างอิงวิธีการแบ่งประเภทการสื่อความของคำอุปมาออกเป็น 6 ประเภทตามแนวคิดของ พิชญภณ ศรีนวล (2554) คือ คำอุปมาที่สื่อถึงความรัก คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์ คำอุปมาที่สื่อถึงความสุข คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัวและคำอุปมาที่สื่อถึงรูปลักษณ์ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการใช้คำอุปมาในวรรณกรรมดังกล่าวจำนวนทั้งหมด 90 คำ โดย ผู้เขียนเลือกใช้การเปรียบเทียบที่สื่อความถึงรูปลักษณ์มากที่สุด เนื่องจากในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท เป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวของกับการผจญภัย มีสภาพแวดล้อม สถานที่ บรรยากาศ และลักษณะต่าง ๆ ของตัวละครที่หลากหลาย การใช้การเปรียบเทียบที่สื่อความถึง รูปลักษณ์จึงมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะจะต้องเขียนบรรยายให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึง สภาพแวดล้อม ลักษณะต่าง ๆ ของตัวละคร ได้อย่างชัดเจนมากขึ้น ประเภทการสื่อความของคำอุปมาที่ผู้เขียนเลือกใช้เป็นอันดับรองลงมาคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความกลัว ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้เขียนใช้ในการเปรียบเทียบถึงอารมณ์กลัวของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงอารมณ์กลัวของตัวละครได้ดียิ่งขึ้น ลำดับถัดมาคือ คำอุปมาที่สื่อถึงความโกรธ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบถึงอารมณ์โกรธของตัวละคร และลำดับถัดมา คือ คำอุปมาที่สื่อถึงความทุกข์ และคำอุปมาที่สื่อถึงความสุข เป็นประเภทที่มีจำนวนน้อยที่สุด ในส่วนของคำอุปมาที่สื่อถึงความรัก ไม่ปรากฏการใช้คำอุปมาในการเปรียบเทียบในประเภทดังกล่าว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวรรณกรรมเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมผจญภัย มีตัวละครหลักเป็นผู้ชายทั้งหมด การใช้คำอุปมาประเภทดังกล่าวจึงไม่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้

5.2 **อภิปรายผล**

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะทำการยกตัวอย่างคำอุปมาในแต่ละประเภทมาอธิบายขยายความเพิ่มเติม

5.2.1 ตัวอย่างคำอุปมาประเภท "สื่อถึงความโกรธ"

1) Gets funny queer fits, but he is one of the best, one of the best-***as fierce as a dragon in a pinch.***

จากประโยคข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนได้เขียนเปรียบเทียบตัวละครที่มีอารมณ์ดุร้ายเหมือนกับมังกรที่สามารถจะดุร้ายขึ้นมาได้เพียงแค่ถูกหยิกนิดเดียว เป็นการเปรียบเทียบที่ชาญฉลาด ที่สามารถทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจน ซึ่งความดุร้ายของมังกรเมื่อนำมาใช้ในการเปรียบเทียบก็ทำให้สามารถเข้าใจได้ในทันที โดยผู้เขียนได้ใช้คำว่า "as" เป็นคำที่ใช้ในการเปรียบเทียบ

2) Before they were fighting ***like dogs.***

จากประโยคนี้ ผู้เขียนได้เขียนเปรียบเทียบเพื่อแสดงถึงอารมณ์โกรธของตัวละครที่กำลังทะเลาะกัน ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างเต็มไปด้วยความโกรธ และต้องการเอาชนะกัน ผู้เขียนจึงเลือกเปรียบเทียบสถานการณ์ดังกล่าว เหมือนกับการกัดกัน การฟัดกันของสุนัข ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบที่ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการภาพได้ง่าย และสามารถเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของสถานการณ์นั้น เนื่องจากเป็นการเปรียบเทียบที่เห็นภาพได้ชัดเจน

5.2.2 ตัวอย่างคำอุปมาประเภท "สื่อถึงความทุกข์"

1) He could not get into any tree, and was scuttling about from trunk to trunk, ***like a rabbit that has lost its hole and has a dog after it.***

จากประโยคข้างต้น เป็นการใช้คำเปรียบเทียบที่บ่งบอกถึงลักษณะอาการของตัวละครที่เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย ความทุกข์ใจเนื่องจากตนเองไม่สามารถที่จะปีนขึ้นบนต้นไม้ได้เหมือนกับตัวละครตัวอื่น ๆ และกำลังวิ่งวุ่นไปทั่วเพื่อที่จะหาทางขึ้น ซึ่งผู้เขียนได้เขียนเปรียบเทียบอาการกระวนกระวายใจ ความทุกข์ใจที่อยู่ภายในตัวละครตัวนั้นเหมือนกับกระต่ายที่หาโพรงของตัวเองไม่เจอ และในขณะเดียวกันก็กำลังจะกลายเป็นอาหารให้กับสุนัขที่กำลังตามล่าอยู่ โดยผู้เขียนได้ใช้คำว่า "like" ในการเปรียบเทียบ

2) Soon they would all be overpowered ***like weary flies.***

จากประโยคข้างต้น เป็นประโยคที่พูดขึ้นในขณะที่ตัวละครตัวหนึ่งที่กำลังท้อแท้ หมดหวัง หมดกำลังใจ ซึ่งเปรียบเทียบตัวเองเหมือนกับแมลงวันที่อ่อนล้า และกำลังจะโดนศัตรูเอาชนะได้ ซึ่งผู้เขียนได้ใช้คำเปรียบเทียบได้อย่างน่าสนใจ เนื่องจากโดยธรรมชาติแล้ว แมลงวันเป็นสัตว์ที่มีความว่องไว สายตารวดเร็ว และมีความตื่นตัวตลอดเวลา แต่ผู้เขียนเลือกเปรียบเทียบคนที่ท้อแท้ หมดกำลังใจเหมือนกับแมลงวันที่อ่อนล้า นั่นหมายความว่าตัวละครตัวนั้นได้ทำทุกวิถีทางแล้ว แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ และคำที่ผู้เขียนใช้ในการเปรียบเทียบคือคำว่า "like" ในการเปรียบเทียบ

5.2.3 ตัวอย่างคำอุปมาประเภท "สื่อถึงความสุข"

1) He was through, with a torn coat and waistcoat, leaping down the steps ***like a goat.***

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนต้องการอธิบายอาการดีใจของตัวละครที่สามารถหลุดออกมาจากการถูกจับเป็นตัวประกันได้ ซึ่งผู้เขียนได้เลือกเปรียบเทียบอาการดังกล่าวกับแพะ เนื่องจากในประโยคนี้ตัวละครมีอาการดีใจจนกระโดดโลดเต้นเหมือนกับแพะ เพราะเหตุดังกล่าวอาจจะทำให้ผู้เขียนเลือกที่จะใช้ลักษณะอาการของแพะ มาเปรียบเทียบอาการดีใจมาก ๆ ถึงขั้นกระโดดโลดเต้น หรือไม่ก็อาจจะเป็นการเปรียบเทียบตามลักษณะสังคมหรือวัฒนธรรมทางภาษาของประเทศของผู้เขียน

5.2.4 ตัวอย่างคำอุปมาประเภท "สื่อถึงความกลัว"

1) The poor little hobbit could be seen kneeling on the hearth-rug, shaking ***like a jelly that was melting.***

ในประโยคนี้ ผู้เขียนได้เขียนเปรียบเทียบอาการของตัวละครที่มีความกลัวจนตัวสั่น เหมือนกับเยลลี่ที่กำลังหลอมละลาย ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบลักษณะอาการสั่นของตัวละครตัวนั้น เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

2) Bert and Tom were stuck ***like rocks*** as they looked at him.

จากประโยคนี้ ผู้เขียนได้เปรียบเทียบลักษณะของตัวละครที่มีอาการกลัวอย่างสุดขีดจนไม่สามารถขยับตัวได้จนตัวแข็งเหมือนกับหิน เหตุผลที่ผลเขียนเลือกที่จะเปรียบเทียบลักษณะอาการดังกล่าวกับก้อนหิน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้เขียนได้เลือกเปรียบเทียบตามลักษณะอาการเพราะเวลาคนที่มีความกลัวอย่างสุดขีด มักจะมีอาการแข็งเป็นหิน ไม่สามารถขยับเนื้อขยับตัวได้ อีกทั้งในสังคมมักจะเปรียบเทียบในลักษณะเดียวกัน ทำให้ผู้อ่านสามารถตีความประโยคดังกล่าวได้ง่ายขึ้น

5.2.5 ตัวอย่างคำอุปมาประเภท "สื่อถึงรูปลักษณ์"

1) The drones were bigger than your thumb, a good deal, and the bands of yellow on their deep black bodies shone ***like fiery gold.***

ผู้เขียนได้เขียนเปรียบเทียบลักษณะของผึ้งที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง โดยมีการเปรียบเทียบเส้นสีเหลืองที่คาดตามตัวของผึ้งเหมือนทองที่ลุกโชน เป็นการเปรียบเทียบเพื่อบรรยายให้ผู้อ่านสามารถเห็นภาพและจินตนาการได้ดีขึ้น เพลิดเพลินกับการจินตนาการสิ่งที่ผู้อ่านกำลังอ่าน และผู้เขียนอาจจะต้องการเขียนเปรียบเทียบประโยคดังกล่าวให้มีมิติทางภาษามากขึ้น เป็นการบรรยายลักษณะของผึ้งให้มีความน่าสนใจต่อผู้อ่านมากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่า ในวรรณกรรมเรื่อง ฮอบบิท ผู้เขียนใช้คำอุปมาในการเปรียบเทียบที่สื่อถึงรูปลักษณ์มากที่สุด แต่ประเภทของคำอุปมาที่สื่อถึงความรักกลับไม่ปรากฏให้เห็น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในวรรณกรรมเรื่องนี้ เป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวกับการผจญภัยและการต่อสู้และตัวละครที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ชายทั้งสิ้น

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาในเรื่องของการใช้คำอุปมาเท่านั้น จึงมีความเห็นว่าควรมีการศึกษาการใช้ภาพพจน์โวหารประเภทอื่น ๆ เช่น คำอุปลักษณ์ อติพจน์ บุคลาธิษฐาน ปฏิพจน์ หรือสัญลักษณ์ เป็นต้น

6.2 งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาการใช้คำอุปมาในวรรณกรรมเท่านั้น จึงควรมีการศึกษาจากสื่อประเภทอื่น ๆ เช่น เพลง หรือภาพยนตร์ เป็นต้น เพื่อให้เห็นถึงมุมมองการใช้คำอุปมาจากสื่อประเภทอื่น ๆ ว่ามีความเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความช่วยเหลือของอาจารย์ฐิตินาร์ถ คำยอด อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ซึ่งท่านได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการทำวิจัย อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงานอีกด้วย ขอขอบคุณ สาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

คณะศิลปศาสตร์ ที่เปิดโอกาสในการทำวิจัย ขอขอบพระคุณ คณะครูอาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่ได้ให้คำแนะนำต่าง ๆ นอกจากนี้ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ในสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกคนที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยในครั้งนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กรกนก รัมมะอัตถ์, “การเปรียบเทียบอุปลักษณ์ความรักในเพลงไทยลูกทุ่งกับเพลงไทยสากล”, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2556.
[2] คนอง วังฝายแก้ว, “ความหมายของคำว่าวรรณคดี กับคำว่าวรรณกรรม”, 2555 สืบค้นจาก https://www.gotoknow.org
[3] ณรงค์กรรณ รอดทรัพย์, “อุปลักษณ์เกี่ยวกับอารมณ์กลัวในภาษาไทย Conceptual Metaphors of Fearness in Thai”, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2558
[4] ธนพล เอกพจน และ วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา, “อุปลักษณ์ความทุกข์ในภาษาไทย”, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2557
[5] นิรมล ศิริวัฒน์ ขวัญฤทัย พิริยะพัฒนพันธ์ ขวัญฤทัย บุญทิพย์, “การวิเคราะห์การใช้คำ อุทานในวรรณกรรมเรื่อง เพอร์ซีย์ แจ็กสัน กับสายฟ้าที่หายไป”, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย, 2556
[6] ปฐมชัย ธะนะเนตร, “ศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร”, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552
[7] พิชญภณ ศรีนวล, “วจันลีลาในเพลงของบอย โกสิยพงษ์”, 2554
[8] พระมหาสมพร อาภากโร (เหลาฉลาด), “การศึกษาอุปมาอุปไมยในคำสอนของพระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท)”, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2548
[9] รัชนีย์ญา กลิ่นน้ำหอม, “อุปลักษณ์ความสุขในบล็อกไทย”, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553
[10] วชิราภรณ์ สุวรรณวรางกูล, “การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนรางวัลแว่นแก้วประเภทสารคดี พ.ศ. 2546-2552”, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2554
[11] ศุภชัย ต๊ะวิชัย, "อุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์แสดงอารมณ์โกรธในภาษาไทย", มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2549
[12] สารานุกรมเสรี, “ฮอบบิท”, 2558. สืบค้นจาก https://th.wikipedia.org
[13] หวงจิหยุน และ ธันวพร เสรีชัยกุล, “การศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณ์ความเชื่อในข่าวกีฬาภาษาไทยและภาษาจีน”, กรุงเทพ ฯ, 2555

ภาคผนวก

ตัวอย่างตารางที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประเภทการสื่อความหมาย	จำนวนประโยค	ตัวอย่างประโยค
1. สื่อถึงความรัก		
2. สื่อถึงความกลัว		
3. สื่อถึงความโกรธ		
4. สื่อถึงความสุข		
5. สื่อถึงความทุกข์		
6. สื่อถึงรูปลักษณ์		

FLO-10

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติในการเดินทางอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
Factors Influencing Foreign Tourists on Choosing Travel Destination

นายชวิน แซ่ลิ้ม, นางสาวศิริภา สุวรรณ, นางสาวรัชฎาภรณ์ อำนาจศาล, นางสาวศิริญญา เขตพรมมา
หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** อาจารย์ฐิณัฐดา โกมล*
E-mailaddress: siripa.suwan@gmail.com

บทคัดย่อ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือเป็นหนึ่งในธุรกิจขนาดใหญ่ของโลก ซึ่งครอบคลุมไปทั่วทุกหนทุกแห่ง และประเทศไทยยังมีหลากหลายสถานที่ท่องเที่ยวที่ดึงดูดความสนใจแก่ผู้คนทั่วโลกโดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งประกอบด้วย 4 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ปัจจัยด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยด้านราคาสินค้าและการบริการ และปัจจัยด้านส่งเสริมการตลาด โดยมีกลุ่มประชากรนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 80 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม จำนวน 80 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก มีผลต่อนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.69) รองลงมาคือปัจจัยด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ($\bar{x}$ = 3.59) ซึ่งมีผลต่อนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ตามด้วยปัจจัยด้านราคาสินค้าและการบริการ($\bar{x}$ = 3.56) อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน และสุดท้ายปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.32)

คำสำคัญ: ปัจจัย, การตัดสินใจ, สถานที่ท่องเที่ยว, นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

Abstract

Tourism comes to be one of the most important businesses of the world. And Thailand also has many gorgeous places for traveling which charm people all over the world. Therefore, the purpose of this research was to explore factors influencing foreign tourists on choosing travel destinations at Hatyai, Songkhla. The factors were separated by 4 factors, namely service as a facility, attraction of tourism, promotion campaign and appropriate cost of goods and services. The research samples were 80 foreign tourists selected by purposive sampling. The instrument used for data collection was a questionnaire asking about the factors influencing foreign tourists when choosing travel destinations. Data were analyzed for mean of the percentage(%), the average value ($\bar{x}$)and standard deviation (S.D).

The research findings indicated that service as a facility factors ($\bar{x}$= 3.69) was a highest level; attraction of tourism factors ($\bar{x}$ = 3.59), appropriate cost of goods and services factors ($\bar{x}$= 3.56) and promotion campaign factors ($\bar{x}$ = 3.32).

Keywords: Factors, affecting, choosing of travel destination, foreign tourists

1. บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากในระบบเศรษฐกิจโลก และยังนำไปสู่การจ้างงาน สร้างอาชีพ รวมถึงการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เจริญเติบโตและมีบทบาทในการขยายตัวทางเศรษฐกิจและมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นทุก ๆ ปี ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศแรกๆที่พร้อมในหลายๆด้าน จากการที่ไทยตั้งอยู่บริเวณศูนย์กลางของภูมิภาค จึงทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวนมากให้ความสนใจ และเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ในขณะนี้เม็ดเงินจากภาคการท่องเที่ยว คิดเป็น 8% ของ GDP นั่นคือ 1 ล้านล้านบาท และมีคนทำงานนับล้านคนอยู่ในอุตสาหกรรมนี้

นอกจากนั้นประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นประเทศริเริ่มในการเป็นเสาหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC-ASEAN Economic Community) ในด้านการท่องเที่ยว และการบินพาณิชย์ รัฐบาลไทยมุ่งมั่นที่จะผลักดันให้ไทยเป็น “ศูนย์กลางของการท่องเที่ยวภูมิภาค

จังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภาคใต้ตอนล่าง เป็นเมืองสองทะเลที่มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลาย ซึ่งเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคและเป็นที่นิยมชื่นชอบในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยจังหวัดสงขลามีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวเป็นทุนเดิม และครองตลาดนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและชาวสิงคโปร์เป็นกลุ่มหลักมานานจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจในภาคธุรกิจการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา

โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจะแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในได้แก่ 1) ทรัพยากรการท่องเที่ยว 2) ความปลอดภัย 3) โครงสร้างพื้นฐาน 4) สิ่งอำนวยความสะดวก 5) สินค้าของที่ระลึก 6) การโฆษณาและ

ประชาสัมพันธ์ 7) ภาพลักษณ์ และปัจจัยภายนอก ได้แก่ 1) สภาวะเศรษฐกิจและการเมืองของโลก 2) ความนิยมในการท่องเที่ยว 3) การขยายเส้นทางคมนาคม

ทางกลุ่มผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาว่าปัจจัยใดที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และรับรู้ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รวมถึงความต้องการและทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุด

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อสำรวจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศทั้งชาวเอเชียและชาวยุโรปที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 80 คน โดยเลือกใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

3.2เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเดินทางท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามจำนวน 80 ชุด

3.3การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

3.3.2 นำไปปรึกษาและขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษารวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3.3 สร้างแบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

3.3.4 นำแบบสอบถามเสนอแก่อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาคำถามว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการทำวิจัยครั้งนี้หรือไม่

3.3.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วจากอาจารย์ที่ปรึกษาไปดำเนินการเก็บข้อมูลกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา จำนวน 80 คน โดยกำหนดแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ จุดประสงค์ในการเดินทาง การจัดการเดินทางมาท่องเที่ยว จำนวนวันที่มาท่องเที่ยวเป็นต้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในการเดินทางท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้แก่ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ด้านราคาสินค้าและการบริการ และด้านการส่งเสริมทางการตลาด โดยได้กำหนดระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเดินทางท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ในระดับมาก

3 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ในระดับน้อยที่สุด

3.3.6 นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

3.3.7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเชื่อถือได้แล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา จำนวน 80 คน

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

จากการศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวทั้งชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ทางกลุ่มผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากการศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา บทความ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงสำรวจ(Survey research) โดยใช้แบบสอบถามชนิดปลายปิด (Closed-ended Questionaire) และชนิดแบบปลายเปิด(Open-endQuestionaire) เป็นเครื่องมือที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย เพื่อที่จะได้เก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งศึกษาจากแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นจำนวนทั้งสิ้น 80ชุด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.5.1 ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา

3.5.2 ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในการเดินทาง ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean)และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.5.3 เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์การวิเคราะห์ผลจากการประเมินตามเกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด (2535:22-25)ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าร้อยละ คือ จำนวนของนักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิง ช่วงอายุ นักท่องเที่ยวชาวเอเชียและยุโรป และจุดประสงค์ในการท่องเที่ยว โดยนำเสนอในรูปของตารางพร้อมการบรรยายลักษณะ จำนวน 1 ตาราง

4.2 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยใดที่มีผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ โดยใช้ค่าสถิติความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเสนอในรูปของตารางพร้อมการบรรยายลักษณะจำนวน 5 ตาราง

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 แสดงค่าสถิติพื้นฐานข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวนแบบสอบถาม	ความถี่	ร้อยละ
เพศ			
ชาย	38	38	47.5
หญิง	42	42	52.5
อายุ			
ต่ำกว่า 20	80	10	12.5
21-30	80	39	48.75
31-40	80	21	26.25
41 ขึ้นไป	80	10	12.5
เชื้อชาติ			
ยุโรป	80	47	58.75
เอเชีย	80	33	41.25
จุดประสงค์ในการท่องเที่ยว			
ท่องเที่ยว/วันหยุด	80	58	72.5
ธุรกิจ	80	4	5
ประชุม/สัมมนา	80	2	0
เยี่ยมเยียนญาติ/เพื่อน	80	14	17.5
ท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา	80	0	0
อื่นๆ	80	2	0

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มประชากรที่ตอบแบบสอบถามจากจำนวน 80 คน เมื่อจำแนกตามเพศพบว่า เพศหญิงมีจำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ52.5) ส่วนเพศชายมีจำนวน38 คน (ร้อยละ 47.5)เมื่อจำแนกตามอายุพบว่า อายุระหว่าง 21-30 ปี มีจำนวน 39 คน (คิดเป็นร้อยละ 48.75) รองลงมาคือ อายุระหว่าง 31-40 ปี มีจำนวน 21 คน (คิดเป็นร้อยละ 26.25)เมื่อจำแนกตามเชื้อชาติพบว่า เชื้อชาติยุโรปมีจำนวน 47 คน (คิดเป็นร้อยละ 58.75) ส่วนเชื่อชาติเอเชียมีจำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 41.25)เมื่อจำแนกตามจุดประสงค์ของการท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในวันหยุดมีจำนวน 58 คน (คิดเป็นร้อยละ 72.5)

ตารางที่ 2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานภาพรวมของปัจจัยทั้ง 4 ด้านที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยว

ปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.69	0.73	มาก
2. ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม	3.59	0.79	มาก
3. ด้านราคาสินค้าและการบริการ	3.56	0.78	มาก
4. ด้านการส่งเสริมการตลาด	3.32	0.91	ปานกลาง
ภาพรวม	**3.55**	**0.80**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.55) เมื่อพิจารณาในปัจจัยแต่ละด้าน พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ มากที่สุดคือ ปัจจัยด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{x}$ = 3.69) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ($\bar{x}$ = 3.59) ตามด้วยปัจจัยด้านราคาสินค้าและการบริการ ($\bar{x}$ = 3.56) และปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นปัจจัยลำดับสุดท้ายคือ ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด ($\bar{x}$ = 3.32)

ตารางที่ 3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานปัจจัยทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัจจัยทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ความสะดวกในการเดินทางภายในเมืองหาดใหญ่	3.84	0.51	มาก
2. ระยะทางของสถานที่ท่องเที่ยวไม่ไกลจากที่พัก	3.65	0.68	มาก
3. ความเหมาะสมและความทั่วถึงของจุดบริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว	3.74	0.65	มาก
4. มีย่านการค้าและสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง	3.83	0.61	มาก
5. สิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน	3.68	0.73	มาก
6. ความสะอาดขสถานที่ของท่องเที่ยวและที่พัก	3.48	0.78	ปานกลาง
7. ป้ายบอกทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ หาง่ายและชัดเจน	3.54	0.78	มาก
8. การให้บริการที่พักมีความสะดวกสบาย	3.79	0.72	มาก
9. การให้บริการจองห้องพักหรือโปรแกรมท่องเที่ยวออนไลน์ที่มีความรวดเร็วและเชื่อถือได้	3.73	0.95	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	**3.69**	**0.73**	**มาก**

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.69) เมื่อพิจารณาในปัจจัยแต่ละด้านพบว่า ความสะดวกสบายในการเดินทางมาท่องเที่ยวภายในอำเภอเมืองหาดใหญ่ ($\bar{x}$ = 3.84) และสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ มีร้านค้าหรือร้านอาหารและแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงหลากหลายให้เที่ยวชม ($\bar{x}$ = 3.83) อยู่ในระดับมากที่สุด ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยวและที่พัก ($\bar{x}$ = 3.48) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าสถิติพื้นฐานปัจจัยทางด้านสิ่งดึงดูดความสนใจ

ปัจจัยทางด้านสิ่งดึงดูดความสนใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่ท่องเที่ยวมีความปลอดภัย	3.69	0.63	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามและบรรยากาศดี	3.49	0.76	ปานกลาง
3. คนในท้องถิ่นมีความเป็นมิตรและอัธยาศัยดี	3.76	0.96	มาก
4. ความเป็นระเบียบเรียบร้อย	3.55	0.74	มาก
5. ความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยว	3.60	0.77	มาก
6. ความสะดวกในการเที่ยวชมและเลือกซื้อสินค้า	3.70	0.79	มาก
7. ความหลากหลายของกิจกรรมต่าง ๆ ในการท่องเที่ยว	3.54	0.83	มาก
8. สถานที่ท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว	3.39	0.74	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	**3.59**	**0.79**	**มาก**

จากตารางที่ 4 พบว่าปัจจัยทางด้านสิ่งดึงดูดความสนใจที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.59) เมื่อพิจารณาในปัจจัยแต่ละด้านพบว่า นักท่องเที่ยวประทับใจคนในท้องถิ่นของสถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ มีความเป็นมิตรและอัธยาศัยดีสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 3.76) รองลงมา คือ ความสะดวกในการเที่ยวชมและเลือกซื้อสินค้าต่างๆในย่านการค้า ($\bar{x}$ = 3.70) และความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ($\bar{x}$ = 3.39) เป็นปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด

ตารางที่ 5 แสดงค่าสถิติพื้นฐานปัจจัยทางด้านราคาสินค้าและการบริการ

ปัจจัยทางด้านราคาสินค้าและการบริการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก	3.78	0.73	มาก
2. ความอร่อยและความสะอาดของอาหาร เครื่องดื่ม	3.69	0.76	มาก
3. ราคามีความคุ้มค่ากับสถานที่พัก	3.46	0.75	ปานกลาง
4. ความเหมาะสมของราคาสินค้าและบริการ	3.58	0.82	มาก
5. การรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว	3.50	0.83	ปานกลาง
6. จุดบริการทิ้งขยะหรือสุขาสาธารณะให้แก่นักท่องเที่ยว	3.63	0.86	มาก
7. พนักงานเต็มใจให้บริการ	3.45	0.76	ปานกลาง
8. ความรวดเร็วในการให้บริการ	3.71	0.68	มาก
9. พนักงานสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นๆ	3.38	0.74	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.56	0.78	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยทางด้านราคาสินค้าและการบริการที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.56) เมื่อพิจารณาในปัจจัยแต่ละด้านพบว่า ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก ($\bar{x}$ = 3.78) และความรวดเร็วในการให้บริการในสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ($\bar{x}$ = 3.71) อยู่ในระดับมากที่สุดตามลำดับ และปัจจัยด้านราคาสินค้าและบริการที่ส่งผลน้อยที่สด คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างชาติอื่น ๆของพนักงานในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ($\bar{x}$ = 3.38)

ตารางที่ 6 แสดงค่าสถิติพื้นฐานปัจจัยทางด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

ปัจจัยทางด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านโทรทัศน์/วิทยุ/สื่อสิ่งพิมพ์/อินเตอร์เน็ต	3.43	0.81	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์จากตัวแทน/บริษัทนำเที่ยว	3.46	0.84	ปานกลาง
3. การประชาสัมพันธ์จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.)	3.48	0.89	ปานกลาง
4. การรับข้อมูลจากบุคคลที่เคยเดินทางมา	3.44	0.95	ปานกลาง
5. ความพร้อมในการให้บริการอินเตอร์เน็ต	2.75	0.99	น้อย
6. จุดแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	3.19	0.86	ปานกลาง
7. แผนที่แสดงสถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่	3.49	0.84	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	**3.32**	**0.91**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 6 พบว่าปัจจัยทางด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอเมืองหาดใหญ่ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.32) เมื่อพิจารณาในปัจจัยแต่ละด้านพบว่า รายละเอียดของแผนที่แสดงเส้นทางของสถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย ($\bar{x}$ = 3.49) และตามด้วยความพร้อมในการให้บริการอินเตอร์เน็ตไร้สาย (Wifi) ให้แก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x}$ = 2.75) ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจน้อยที่สุด

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า ปัจจัยด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกมีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่มีผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.69, S.D. =0.73) รองลงมาคือปัจจัยด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่มีผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ =3.59, S.D. =0.79) ตามด้วยปัจจัยด้านราคาสินค้าและการบริการมีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่มีผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก($\bar{x}$=3.56, S.D. =0.78) และท้ายสุดคือปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดมีผลต่อการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่มีผลโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.32, S.D. =0.91) เช่นเดียวกัน

5.1 ผลการวิจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่อปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 1 (ความสะดวกในการเดินทางภายในเมืองหาดใหญ่) อยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.84 รองลงมาคือ ข้อ 4 (มีย่านการค้าและสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง) อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และข้อ 8 (การให้บริการที่พักมีความสะดวกสบาย) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 จึงนับได้ว่าปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีอิทธิผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

5.2 ผลการวิจัยด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมต่อปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 3 (คนในท้องถิ่นมีความเป็นมิตรและอัธยาศัยดี) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.76 รองลงมา คือ ข้อ 6 (ความสะดวกในการเที่ยวชมและเลือกซื้อสินค้า) อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 และข้อ 1 (สถานที่ท่องเที่ยวมีความปลอดภัย)

5.3 ผลการวิจัยด้านราคาสินค้าและการบริการต่อปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 1 (ความหลากหลายของสินค้าที่ระลึก) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.78 รองลงมา คือ ข้อ 8 (ความรวดเร็วในการให้บริการ) อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และข้อ 2 (ความอร่อยและความสะอาดของอาหารและเครื่องดื่ม) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ปัจจัย

ด้านนี้เป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจมาท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนมากพิจารณาจาก ราคาและปริมาณที่สมเหตุสมผลและเป็นธรรม

5.4 ผลการวิจัยด้านด้านการส่งเสริมการตลาดต่อปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 7 (แผนที่แสดงสถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.49 รองลงมา คือ ข้อ 3 (การประชาสัมพันธ์จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศ) อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 และข้อ 2 (การประชาสัมพันธ์จากตัวแทน/บริษัทนำเที่ยว

จากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม และด้านราคาสินค้าและการบริการต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเดินทางมากท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาด อยู่ในระดับปานกลาง

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่มีความพึงพอใจในการท่องเที่ยวอยู่ในระดับที่ดี แต่มีนักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งติชมแนะนำเห็นสมควรว่าควรได้รับการปรับปรุงและพัฒนาศักยภาพให้ดีขึ้น ดังนี้

1. ควรมีการส่งเสริมการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อเป็นส่งเสริมให้อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากขึ้น

2. ควรเพิ่มจุดให้บริการข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวในการสอบถามข้อมูลและควรปรับปรุงสื่อข้อมูลต่าง ๆ ให้มีความแม่นยำละเอียด และชัดเจน เพื่อเพิ่มความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

3. ควรมีการจัดอบรมด้านความรู้ทางภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษามลายูแก่ผู้ประกอบการ บุคคลในท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ เป็นระยะ ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการติดต่อสื่อสารระหว่างการท่องเที่ยวภายในอำเภอหาดใหญ่

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากอาจารย์ธินัฐดา โกมล อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ซึ่งช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Neil C.Cuthbertsonที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไข และช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ทางภาษาและ Abstract จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กันทริน รักษ์สาคร ที่ได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยด้วยความสำเร็จด้วยดี

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลและนักศึกษาทุกคนในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการฟัง-การพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2558. แถลงข่าวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา วันที่ 27 พฤษภาคม 2558. เข้าถึงได้จาก: http://www.mots.go.th/ewt_news.php?nid=6651. (วันที่สืบค้น: 17 กันยายน 2558)

[2] ชุติมา สมอคำ. 2554. เสน่ห์ที่ท่องเที่ยวไทย. เข้าถึงได้จาก: http://www.slideshare.net/SUCHUTIMA/ss-8985151(วันที่สืบค้นข้อมูล: 17 กันยายน 2558)

[3] นิศา ชัชกุล. 2550. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

[4] ประภัสสร ชัยวัง. 2556. พฤติกรรมการเลือกที่พักของนักท่องเที่ยวอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน. เข้าถึงได้จาก: http://library.cmu.ac.th/faculty/econ/Exer751409/2556/Exer2556_no107. (วันที่สืบค้นข้อมูล: 8 พฤศจิกายน 2558)

[5] ศรัญยา วรากุลวิทย์. 2558. ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. ห้างหุ้นส่วนจำกัดแววดาวพริ้นติ้ง
รองศาสตราจารย์บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจที่ไม่มีวันตายของไทย. สำนักพิมพ์ ซี.พี. บุ๊คสแตนดาร์ด

[6] วารัชต์ มัธยมบุรุษ. 2555. รูปแบบการท่องเที่ยว. เข้าถึงได้จาก: https://tourismatbuu.wordpress.com. (วันที่สืบค้น: 10 ตุลาคม 2558)

[7] สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดสงขลา. 2557. สงขลาลุย Road Show เล็งเมดาน อินโดฯ ตลาดท่องเที่ยวใหม่รับ AEC. เข้าถึงได้จาก: http://www.prsongkhla.com/prsongkhla/index.php/en/component/content/article/93-777/1983-8-4-83 (วันที่สืบค้น: 18 กันยายน 2558)

[8] ธีรวุฒิ อ่อนดำ. 2557. สถานการณ์และทิศทางท่องเที่ยวใต้ ไตรมาสแรกปี 2557 (ม.ค.-มี.ค.). เข้าถึงได้จาก: http://www2.manager.co.th/South/ViewNews.aspx?NewsID=9570000002448 (วันที่สืบค้น: 18 กันยายน 2558)

[9] อิสรา มหายศนันท์. 2554. พฤติกรรมและปัจจัยในการเลือกใช้บริการที่พักแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดน่าน เข้าถึงได้จาก: http://library.cmu.ac.th/faculty/econ/Exer751409/2554/Exer2554_no310. (วันที่สืบค้น: 28 ตุลาคม 2558)

FLO-11

ทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

Attitude of the Fourth Year English for International Communication Students towards the Use of English-Thai Code Mixing

ณัฏฐวรรณ พืชพรรณ์[1,] กวินทิพย์ แพนศรี[2] ธนพร โล่ขุนเซียม[3] และทรรศนีย์ ศีรีศรี[4]*

[1234]หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** ณัฏฐวรรณ พืชพรรณ์ (Corresponding author)*

E-mailaddress: nattawan_puechpan@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทั้งทัศนคติต่อตัวนักศึกษาเองและทัศนคติที่มีต่อผู้อื่น โดยส่วนแรกศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษปนไทย ส่วนที่สองและส่วนที่สามศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยตามลำดับ กลุ่มประชากรคือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษา 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยในส่วนแรกพบว่าทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยโดยรวมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 3.38 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) เท่ากับ 0.13 ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง โดยระดับทัศนคติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ นักศึกษาพบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในชีวิตประจำวันบ่อย ($\bar{x}$=3.94) ลำดับรองลงมา คือนักศึกษามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร($\bar{x}$= 3.54) ประเด็นนักศึกษาคิดว่ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร ($\bar{x}$=3.44) และประเด็นนักศึกษาคิดว่าบางครั้งการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารได้ความหมายกว่าการอธิบายด้วยภาษาเดียว($\bar{x}$=3.42) ตามลำดับ ส่วนระดับทัศนคติที่อยู่ในระดับต่ำสุด คือ นักศึกษาคิดว่าตนเองไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร ($\bar{x}$=3.08) และประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมีความเหมาะสมในการ ($\bar{x}$=3.02) ตามลำดับ ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง และผลการวิจัยในส่วนที่สองพบว่าทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อผู้อื่นในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยโดยรวมมีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$) เท่ากับ 3.37 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) เท่ากับ 0.10 ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง โดยระดับทัศนคติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปทำให้เกิดภาษาวิบัติ ($\bar{x}$= 3.82) ลำดับรองลงมาคือประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารเกิดจากการนิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก ($\bar{x}$=3.76) ประเด็นบางคนมีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปจนน่ารำคาญ ($\bar{x}$=3.68) และนักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร($\bar{x}$=3.52) ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับมากตามลำดับ ส่วนระดับทัศนคติที่อยู่ในระดับต่ำสุด คือ ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้บุคคลที่ใช้ดูน่าเคารพยกย่องและทันสมัย ($\bar{x}$=2.92) และนักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร ($\bar{x}$=2.88) ซึ่งแปลผลระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลางการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินความจำเป็นอาจทำให้เกิดภาษาวิบัติได้อาจารย์ควรแนะนำให้นักศึกษาทำกิจกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยอย่างถูกต้องและเหมาะสม นักศึกษาควรใช้ภาษาอังกฤษปนไทยให้ถูกกาลเทศะ ไม่มากเกินไปจนทำให้เกิดความน่ารำคาญแก่ผู้อื่น เพื่อประโยชน์สูงสุดในการสื่อสาร

คำสำคัญ: ทัศนคติ,การสื่อสาร,ภาษาอังกฤษปนไทย

Abstract

The objective of this research was to study the attitude of EFL students towards the use of English-Thai code mixing in communication. Both the students' attitudes and their attitudes towards the others were investigated. The first section points out the understanding of the use of Thai-English code mixing in general. The second and the third sections were identified the students' attitudes towards their use Thai-English code mixing in their own interaction, and their attitudes towards the other who had employed the Thai English code mixing during their course of conversation respectively. The population was 50 students who were studying in the fourth year of the English for International Communication major. The data collecting instrument was a five-rating-scale and open-ended questionnaire asking about their opinions on the English Thai code mixing. The data was analyzed for percentage, mean and standard deviation. The result of the research in the first section indicated that the attitude of the EFL students' attitudes was generally moderate ($\bar{x}$=3.38). The highest mean attitude level was - The student found peoples often use of English-Thai code mixing in daily life at a high level ($\bar{x}$=3.94).

Second was students' use of English-Thai code switching in daily life at a high level ($\bar{x}$=3.54) and The use of English-Thai code mixing is necessary at a medium level ($\bar{x}$=3.44). Sometimes the uses of English-Thai code mixing in Communication makes them understand more than one language at a medium level ($\bar{x}$=3.42). Meanwhile, the lowest mean attitude level was the use of English-Thai code mixing in communication is unnecessary at a medium level ($\bar{x}$=3.08). And the use of English-Thai code mixing is appropriate in communication at a medium level ($\bar{x}$=3.02). And the result of the research in the second section indicated that the attitude of the EFL students' towards other who were use of English-Thai code mixing was generally moderate ($\bar{x}$=3.37). The highest mean attitude level was the use of English-Thai code mixing – causes language to be chaotic at a high level ($\bar{x}$=3.82). Second was the use of English-Thai code mixing is consisted the popularity of Western cultural at a high level ($\bar{x}$=3.76). Someone have immoderate of English-Thai code mixing. It was annoying at a high level ($\bar{x}$=3.68). And a positive attitude towards others who were used of English-Thai code mixing at a high level ($\bar{x}$=3.52). Meanwhile, the lowest mean attitude level was the people who were used of English-Thai code mixing looks estimable and modern at a medium level ($\bar{x}$=2.92). And a negative attitude towards others who were used of English-Thai code mixing at a medium level ($\bar{x}$=2.88). Therefore, it is recommended that teachers should suggest to students to do activities on the use of English-Thai code mixing to be used in daily life to benefit their communication goal. Furthermore, all students had to raise the awareness of positive and negative of using the Thai English cod mixing in means of how to avoid breaking down their communication.

Keywords: Attitude, English-Thai code switching

1. บทนำ

การเป็นภาษาอังกฤษในภาษาไทย คือ ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ภาษา 2 ภาษาหรือมากกว่านั้นมาปนกันเพื่อการติดต่อสื่อสาร เกิดขึ้นได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความจำเป็นทางด้านคำศัพท์นอกจากนี้ยังเป็นการใช้เพื่อเน้นหรือขยายความในการสื่อสาร และปัจจัยอื่นๆ นักวิชาการในประเทศต่างๆ หลายท่านกล่าวว่าภาษาอังกฤษถือเป็นสัญลักษณ์ทางการศึกษา ความมีสถานภาพทางสังคมสูง ความทันสมัย ความสำเร็จ ความมั่งคั่ง การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารที่แสดงถึงสัญลักษณ์ของความมีเกียรติ มีฐานะทางสังคม สะท้อนถึงการสร้างเสริมบุคลิกภาพ การสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ และความสำคัญทางด้านการบริหารและการจัดการ การมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการได้รับตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงขึ้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังคงเป็นภาษาที่จำเป็นต่อการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการแพทย์ ด้วยเหตุผลดังกล่าวภาษาอังกฤษจึงได้รับความนิยมและมีบทบาทในหลายสังคมทั่วโลกอย่างแท้จริง กระแสการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยเป็นที่นิยมมากขึ้น ไม่เพียงพบในหมู่วัยรุ่นเท่านั้นแต่สามารถพบได้กับคนทั่วไปกับทุกสังคม กลายเป็นกระแสนิยมชื่นชมวัฒนธรรมจากตะวันตกมากขึ้นในสังคมไทย จากเหตุการณ์ข้างต้นสะท้อนให้ผู้วิจัยตระหนักถึงแนวโน้มของการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มคนวัยเรียนซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ และมีแนวโน้มนิยมการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยมากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะสำรวจทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา ทั้งทัศนคติของผู้พูดเอง และทัศนคติที่มีต่อผู้ที่พูดภาษาอังกฤษปนไทยในแง่ของความจำเป็น ความเหมาะสม ค่านิยมการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย และผลกระทบในการสื่อสารว่ามีความสำเร็จหรือล้มเหลวหรือไม่ อย่างไรคณะผู้วิจัยได้มีการศึกษาเกี่ยวกับความจำเป็นและสาเหตุของการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยและการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาอื่นมากมาย และได้ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.**การปนภาษา**

Grojens (1982) กล่าวว่าผู้พูดใช้ภาษาที่แตกต่างกันเพื่อบอกความตั้งใจ ซึ่งการสลับภาษาสามารถใช้เพื่อสร้างความเป็นพวกพ้อง หรือแสดงความห่างเหิน เช่น เมื่อผู้พูดต้องการแสดงความเป็นพวกพ้องเดียวกันกับผู้ฟังก็จะเปลี่ยนไปใช้ภาษาเดียวกับผู้ฟัง การสลับภาษาเป็นเทคนิคเพื่อเปลี่ยนความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ ดังนั้นความจำเป็นของการสลับภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่งจึงตั้งอยู่ในสมมติฐานที่ว่าภาษาใดภาษาหนึ่งอาจใช้ได้เหมาะสมกว่าอีกภาษาหนึ่งในสถานการณ์หนึ่งๆจากการศึกษา Grojens(1982)ได้สรุปเกี่ยวกับหน้าที่ของการปนภาษาว่าประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้ 1)เติมความต้องการด้านศัพท์เพื่อการสื่อสาร 2)ระบุผู้ฟังและกีดกันบางคนออกจากวงสนทนา 3)เปลี่ยนบทบาทผู้พูดและความผูกพันของผู้พูดหรือความสัมพันธ์ของผู้พูดกับผู้ฟัง 4)เป็นเอกลักษณ์กลุ่ม 5)อ้างอิงคาพูดของบุคคลอื่น 6)ขยายความ 7)สื่ออารมณ์ความรู้สึกและความคิดที่ว่าภาษาใดภาษาหนึ่งเหมาะสมกว่าอีกภาษาในการสื่อสาร การใช้ภาษาบางอย่างเพื่อแสดงความตั้งใจหรือความพยายามของผู้พูดที่จะบรรลุเป้าหมายบางอย่างเช่น สร้างความเป็นกลุ่มหรือสร้างความห่างเหินนั้นแสดงให้เห็นทัศนคติต่อคุณค่าของภาษาที่ใช้

Appel and Muysken (1987)กล่าวว่า การปนภาษาช่วยให้ผู้พูดสามารถอธิบายเรื่องที่ผู้พูดไม่มีความรู้ในอีกภาษาหนึ่งเพียงพอได้ตรงตามใจผู้พูด ช่วยเร้าให้ผู้ฟังสนใจและให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่พูดได้เร็วขึ้น สนับสนุนให้ผู้ฟังเกิดความประทับใจในทักษะทางภาษาของผู้พูดและเพื่อความไพเราะในงานประพันธ์ร้อยกรองต่างๆ

Chen (1996) พบว่าการสลับภาษาเพื่ออธิบายคำที่ผู้พูดคุ้นเคยในภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาจีนเกิดบ่อยที่สุด ผู้พูดใช้ภาษาอังกฤษในภาษาจีนเพื่อแสดงความคิด หรือสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้สัมผัสจากหนังสือภาษาอังกฤษ วารสาร สื่อสารมวลชน หรือคำพูดของผู้อื่น ชาวจีนในไต้หวันที่มีโอกาสได้เรียนหนังสือในระดับสูงใช้ตำราภาษาอังกฤษ จึงคุ้นเคยกับคำศัพท์ทางวิชาการและศัพท์เทคนิคในภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาจีน ดังนั้นหน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการปนภาษาอังกฤษ คือ ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของการสื่อสารในการเรียกคำศัพท์ที่ไม่มีในภาษาจีน คำศัพท์ไม่มีค่าเท่าเทียมที่เหมาะสมในภาษาจีน หรือคำศัพท์ที่ผู้พูดคุ้นเคยในภาษาอังกฤษมากกว่าในภาษาจีน ตัวอย่างเช่น ในภาษาทางด้านเทคนิคหรือวิทยาศาสตร์ เช่นวัตถุ สิ่งของ มโนทัศน์ หรือการกระทำเป็นภาษาอังกฤษไม่สามารถแปลหรือใช้ภาษาจีนได้อย่างเหมาะสม คนจึงนิยมใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษดั้งเดิมมากกว่าใช้ภาษาจีน

ปรารถนา (2544)กล่าวว่า การปนภาษา (**Code - Mixing)** หรือการสลับภาษา (Code – Switching)เป็นผลมาจากการสัมผัสภาษาชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นในสังคมที่มีหลายเชื้อชาติ หรือในสังคมที่มีผู้รู้ภาษาหลาย

ภาษา หนึ่งในโลกปัจจุบันได้เปิดสู่โลกภายนอก มีการติดต่อค้าขาย แลกเปลี่ยนความรู้ และวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น การที่ภาษาหนึ่งมีโอกาสสัมผัสกับภาษาอื่นจึงเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติและภาษาอังกฤษคือภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้

อมรา (2542) เสนอว่า การปนภาษาเป็นการใช้ภาษาหนึ่งในทุกระดับหรือรูปแบบปนกับอีกภาษาหนึ่งของผู้พูดเช่น การใช้คำวลี ลักษณะทางเสียงประโยค หรือข้อความต่อเนื่องยาวๆ ในภาษาอังกฤษปนเข้าไปในการพูดภาษาไทย

จิราภรณ์ กาแก้ว (2554)พบว่าผลการศึกษาทัศนคติของกลุ่มคนวัยทำงานที่มีต่อบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย โดยแสดงคิดเห็นในข้อต่อไปนี้อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ บุคคลเหล่านั้นต้องการแสดงให้ผู้อื่นทราบว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ นิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก มีการศึกษาสูง มีความรู้ความสามารถอยู่ มีสถานภาพทางสังคมสูง มีรสนิยมที่ทันสมัย ขาดความต่อเนื่องในการสื่อสาร น่าเบื่อ รู้สึกเฉยๆ และความคิดเห็นที่พบว่าอยู่ในระดับน้อย คือ บุคคลเหล่านั้นน่าเคารพยกย่อง รวมถึงกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นต่อรายการที่มีการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยว่าจะมีผลต่อการใช้ภาษาของเยาวชนในด้านต่างๆ เป็นเช่นไร ซึ่งผลการสำรวจพบว่า การพูดและการเขียนภาษาไทยแย่ลงอยู่ในระดับมาก ขาดความราบรื่นในการสนทนาอยู่ในระดับปานกลาง เยาวชนมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง และรู้สึกเฉยๆ อยู่ในระดับน้อย ผลการศึกษาทัศนคติของกลุ่มคนวัยเรียนที่มีต่อบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย โดยแสดงคิดเห็นในข้อต่อไปนี้อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ ต้องการแสดงให้ผู้อื่นทราบว่ามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ นิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก มีการศึกษาสูง มีความรู้ความสามารถ มีสถานภาพทางสังคมสูง มีรสนิยมที่ทันสมัย และความคิดเห็นที่พบว่าอยู่ในระดับน้อย คือ ขาดความต่อเนื่องในการสื่อสารน่าเบื่อ รู้สึกเฉยๆ และน่าเคารพยกย่อง รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นต่อรายการที่มีการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยว่าจะมีผลต่อการใช้ภาษาของเยาวชนในด้านต่างๆ เป็นเช่นไร ซึ่งผลการสำรวจพบว่า การพูดและการเขียนภาษาไทยแย่ลงอยู่ในระดับปานกลาง ขาดความราบรื่นในการสนทนาอยู่ในระดับปานกลาง เยาวชนมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง และรู้สึกเฉยๆ อยู่ในระดับน้อย

2.ทัศนคติ

ทัศนคติ โดยภาพรวมหมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมอันมีแนวโน้มที่จะให้บุคคลแสดงปฏิกิริยา และกระทำต่อสิ่งนั้นๆในทางสนับสนุนหรือปฏิเสธ ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน การที่จะรู้ถึงทัศนคติของบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ต้องใช้วิธีแปลความหมายของการแสดงออก (รุ่งนภา, 2536)

นอร์แมน แอลมุน (1971) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึก และความคิดเห็น ที่บุคคล มีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใด ๆ ในทางที่จะยอมรับหรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยา ตอบสนอง ด้วย พฤติกรรม อย่างเดียวกันตลอด

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทั้งทัศนคติต่อตัวนักศึกษาเองและทัศนคติที่มีต่อผู้ที่พูดภาษาอังกฤษปนไทยในแง่ของความจำเป็น ความเหมาะสม ค่านิยมการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย ผลกระทบในการสื่อสารมีความสำเร็จหรือล้มเหลวหรือไม่ อย่างไร

3. วิธีการดำเนินงาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 50 คน จากทั้งหมด 75 คน ซึ่งได้มาโดยการการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญโดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้สร้าง**เครื่องมือการวิจัย**เป็นแบบสอบถาม 3 ตอน โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย จากนั้นผู้วิจัยร่างแบบสอบถามในประเด็นของ ความจำเป็น ความเหมาะสม ค่านิยม กระแสนิยม ผลกระทบในการสื่อสาร รวมถึงบริบทของการสื่อความหมายที่ตรงและสอดคล้องกับเจ้าของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามส่วนบุคคล เพศ อายุ การศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทั้งแง่ลบแง่บวกและเป็นกลาง ซึ่งประกอบด้วยระดับของการแสดงทัศนคติของนักศึกษา 5 ระดับ

ตอนที่3 การเขียนพรรณนาแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอื่นๆที่เกี่ยวเนื่องกับการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

จากนั้นผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง นิยามศัพท์เฉพาะและการใช้ภาษาแล้วนำผลพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาความสอดคล้องของความเห็นโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง .80 ถึง 1.00 เพื่อคัดเลือกแบบสอบถามที่ต้องปรับปรุงแก้ไขมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยกระจายแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 50 ชุด ก่อนการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยจะอธิบายจุดประสงค์ของการเก็บข้อมูล และอธิบายวิธีการกรอกแบบสอบถามให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจก่อนการกรอกแบบสอบถาม จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าความถี่ร้อยละค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อนำไปแปลผลสรุป และอภิปลายผลโดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ทัศนคติเป็นไปในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ทัศนคติเป็นไปในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ทัศนคติเป็นไปในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ทัศนคติเป็นไประดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ทัศนคติเป็นไปในระดับน้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 1เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 4.1 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ(%)
ชาย	7	14
หญิง	43	86
รวม	50	100

พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 43คน คิดเป็นร้อยละ 86 และที่เหลือเป็นเพศชาย จำนวน 7คน คิดเป็นร้อยละ 14จากจำนวนประชากร 50 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลและผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

ตอนที่ 2วิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

ตาราง 4.2ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

ประเด็น	$\bar{x}$	S.D.	ทัศนคติ
1.นักศึกษาพบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในชีวิตประจำวันบ่อย	3.94	0.76	มาก
2.นักศึกษามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร	3.54	0.81	มาก
3.นักศึกษาคิดว่ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร	3.44	1.05	มาก
4.นักศึกษาคิดว่าบางครั้งการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารได้ความหมายกว่าการอธิบายด้วยภาษาเดียว	3.42	0.83	ปานกลาง
5.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทำให้การสื่อสารราบรื่น มีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จมากขึ้น	3.34	0.82	ปานกลาง
6.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารแสดงถึงการมีรสนิยมที่ทันสมัย	3.26	0.80	ปานกลาง
7.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมีความเหมาะสมในการสื่อสาร	3.02	0.95	ปานกลาง
8.นักศึกษาคิดว่าตนเองไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร	3.08	1.12	ปานกลาง
รวม	3.38	0.13	ปานกลาง

จากตาราง 4.2 พบว่าทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.13 ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง โดยระดับทัศนคติค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประเด็นนักศึกษาพบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในชีวิตประจำวันบ่อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.76 และแปลผลอยู่ในระดับมาก ลำดับรองลงมา คือประเด็น นักศึกษามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 และแปลผลอยู่ในระดับมาก นักศึกษาคิดว่ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.05 ประเด็นนักศึกษาคิดว่าบางครั้งการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารได้ความหมายกว่าการอธิบายด้วยภาษาเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทำให้การสื่อสารราบรื่น มีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารแสดงถึงการมีรสนิยมที่ทันสมัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80 และแปลผลอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ และระดับทัศนคติที่นักศึกษามีต่อตัวเองที่อยู่ในระดับต่ำสุด คือ ประเด็น นักศึกษาคิดว่าตนเองไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.12 และประเด็น การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมีความเหมาะสมในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.95 ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีต่อผู้อื่นที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

ประเด็น	$\bar{x}$	S.D.	ทัศนคติ
1.นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร	3.52	0.88	มาก
2.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารเกิดจากการนิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก	3.76	0.82	มาก
3.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้บุคคลที่ใช้ดูน่าเคารพยกย่องและทันสมัย	2.92	0.92	ปานกลาง
4.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารแสดงถึงการศึกษาที่สูงและการมีความรู้ความสามารถของผู้ใช้	3.12	0.96	ปานกลาง
5.บุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยต้องการแสดงให้ผู้อื่นทราบว่าใช้ภาษาอังกฤษได้	3.24	0.89	ปานกลาง
6.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยเหมาะสำหรับบุคคลที่มีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับดี	3.14	1.01	ปานกลาง
7.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น	3.48	1.03	ปานกลาง
8.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมีประสิทธิภาพมากกับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์	3.28	0.97	ปานกลาง

ประเด็น	$\bar{x}$	S.D.	ทัศนคติ
9.นักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร	2.88	1.08	ปานกลาง
10.บางคนมีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปจนน่ารำคาญ	3.68	1.07	มาก
11.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปทำให้เกิดภาษาวิบัติ	3.82	0.89	มาก
12.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทำให้ขาดความต่อเนื่องในการสื่อสาร หรือทำให้การสื่อสารล้มเหลว	3.54	0.73	ปานกลาง
รวม	3.37	0.10	ปานกลาง

จากตาราง 4.3พบว่าทัศนคติของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ที่มีต่อผู้อื่นในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.10ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง โดยระดับทัศนคติค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปทำให้เกิดภาษาวิบัติ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89ลำดับรองลงมาคือประเด็น การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารเกิดจากการนิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82ประเด็น บางคนมีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปจนน่ารำคาญ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.07ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทำให้ขาดความต่อเนื่องในการสื่อสาร หรือทำให้การสื่อสารล้มเหลว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73ประเด็น นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.88ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับมากตามลำดับ ประเด็น การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ1.03ประเด็น การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมีประสิทธิภาพมากกับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 ประเด็นบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษปนไทยต้องการแสดงให้ผู้อื่นทราบว่าใช้ภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยเหมาะสำหรับบุคคลที่มีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.01 ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารแสดงถึงการศึกษาที่สูงและการมีความรู้ความสามารถของผู้ใช้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96ประเด็นการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้บุคคลที่ใช้ดูน่าเคารพยกย่องและทันสมัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92ซึ่งแปลผลเป็นระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ และระดับทัศนคติที่อยู่ในระดับต่ำสุดคือประเด็นนักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.88และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08 ซึ่งแปลผลระดับทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยในส่วนแรกพบว่าทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้พบว่านักศึกษามีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ นักศึกษาคิดว่ามีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารอยู่ในระดับมาก และนักศึกษาคิดว่าบางครั้งการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารได้ความหมายกว่าการอธิบายด้วยภาษาเดียว ซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยทำให้การสื่อสารราบรื่น มีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จมากขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนั้นพบว่าการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารแสดงถึงการมีรสนิยมที่ทันสมัยอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการวิจัยในส่วนที่สองพบว่าทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อบุคคลอื่นในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษามีทัศนคติที่ว่าการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปทำให้เกิดภาษาวิบัติในระดับมาก รองลงมาคือ การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารเกิดจากการนิยมวัฒนธรรมแบบตะวันตก อยู่ในระดับมาก นอกจากนั้นพบว่าบางคนมีการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินไปจนเกิดความน่ารำคาญ ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการสื่อสาร อยู่ในระดับมาก และพบว่าการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยในการสื่อสารทำให้บุคคลที่ใช้ดูน่าเคารพยกย่องและทันสมัยอยู่ในระดับปานกลาง

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยมากเกินความจำเป็นอาจทำให้เกิดภาษาวิบัติได้อาจารย์ควรแนะนำให้นักศึกษาทำกิจกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยอย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.นักศึกษาควรใช้ภาษาอังกฤษปนไทยให้ถูกกาลเทศะ ไม่มากเกินไปจนทำให้เกิดความน่ารำคาญแก่ผู้อื่น

3.การใช้ภาษาอังกฤษปนไทยถ้ารู้จักใช้ให้พอดีจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสาร ทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จมากขึ้น แต่ถ้าใช้มากเกินไปจะทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทย

2.ควรศึกษาทัศนคติที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษปนไทยของกลุ่มเป้าหมายอื่น

8. เอกสารอ้างอิง

[1] Appel&Muysken (1987). Language Contact and Bilingualism, Edward Arnold, London.

[2] Chen, Su-chao (1996) Code-Switching as a Verbal Strategy arnong Chinese in a Campus Setting in Taiwn, Word Englishes, 15(3), 267-280.

[3] Grosjean, Francois (1982) Life with Two Languages: an Introduction to Bilingualism. Cambridge, M.A.: Harvard University Press.

[4] (Norman L. Munn, 1971: 71), “Introduction to psychology”, Boston: Houghton Miffling Company,1971.

[5] จิราภรณ์ กาแก้ว,“การศึกษาทัศนคติคำ และสำนวนภาษาอังกฤษปนภาษาไทยในรายการโทรทัศน์ผ่านระบบเครือข่ายสารสนเทศในปัจจุบันภาควิชาครุศึกษา.คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน”, (2554).

[6] ปรารถนากาลเนาวกุล(2544).การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของรายการโทรทัศน์ ลักษณะ ทัศนคติการรับรู้และแรงจูงใจ. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

[7] อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542).ภาษาในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

FLO-12

ความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

Needs in Offering the English-Chinese for Communication Program, Faculty of Liberal of Arts, Rajamangala University of Technology SrivijayaSongkhla

ปัทมาภรณ์ ปัญญา[1,*] ปัทมาภรณ์ สถานติ้น[2] ปัทมาภรณ์ หอมเดช[3] วริยา สังวาลย์[4] และเมธัส พานิช[5]

[1,2]สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** Corresponding author*

E-mailaddress: emmy.pattamaporn@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6จำนวน 150 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3จำนวน 40คน สถานประกอบการโรงแรม จำนวน 15แห่ง และสถานประกอบการบริษัทนำเที่ยว จำนวน 15 แห่ง รวมทั้งสิ้น 220คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ แบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่าง(ร้อยละ 95.78) มีความสนใจต่อการเปิดรับนักศึกษาเพื่อศึกษาในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร ต้องการเรียนหลักสูตรปกติที่เรียนในประเทศเท่านั้น และต้องการให้หลักสูตรเน้นเรื่องการสื่อสารทั่วไปเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับสายอาชีพต่างๆ เน้นทักษะการฟัง การพูดอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านความต้องการของสถานประกอบการโรงแรมและบริษัทนำเที่ยว พบว่าต้องการรับบัณฑิตที่มีทักษะทางภาษามากกว่าสองภาษา และสามารถฟัง พูด ได้อย่างคล่องแคล่วอยู่ในระดับมาก และจากประสบการณ์การรับนักศึกษาฝึกงานส่วนใหญ่มีปัญหาในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ จึงอยากให้หลักสูตรเน้นเรื่องการฟัง การพูด ให้แก่นักศึกษาเพื่อมาปฏิบัติงานได้จริงในอนาคต และสถานประกอบการส่วนใหญ่(ร้อยละ **90**) สนใจรับบัณฑิตที่จบหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

คำสำคัญ: ความต้องการ, หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, สถานประกอบการ

Abstract

This research aims to study the requirements of providing the English-Chinese for Communication Program at the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla (RMUTSV). The samples in this study of 150 mathayom 6 students, 40 vocational college students, 15 hospitality and 15 tourism businesses totaling 220 persons. A 5 level-questionnaire were used to analyze the data to found the percentage, average value ($\bar{X}$) and standard deviation (S.D.).

The research finding indicate that the sample of students (95.78%) are interested to study is the English-Chinese for Communication Program. Most students wished to study a program in Thailand only and require that the program focuses on general communication for apply with another career, listening skills, speaking skills at the highest level.

Regarding hospitality and tourism businesses, it was found that graduated students with more than 2 languages can listen and speak in fluently at a high level. From experience most companies complain that most interns have trouble communicating in foreign languages. Therefore, companies need the program to focus on listening and speaking skills so students can use language in actual work. Most companies (90%) are interested in accepting pundits who graduated in an English-Chinese for Communication Program at RMUTSV, Songkhla.

Keywords: needs, the English-Chinese for communication, companies

1. บทนำ

[1] ในยุคโลกาภิวัฒน์ (Globalization) เป็นยุคแห่งความก้าวหน้าด้านการสื่อสารและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้วิวัฒนาการด้านการติดต่อสื่อสารในปัจจุบันกลายเป็นการสื่อสารแบบโลกไร้พรมแดน ภาษาที่สองและสามจึงมีความสำคัญยิ่งทั้งในการเรียน การใช้ชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ และการพัฒนาในสังคมไทยภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารความรู้ ความคิด และความต้องการของมนุษย์ เพื่อสร้างความเข้าใจในกลุ่มมนุษย์ด้วยกัน ภาษาเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ทั้งช่วยให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน และยังช่วยให้มีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและถ่ายทอดความรู้ในศาสตร์ต่างๆ เนื่องด้วยทั่วโลกมีภาษาที่แตกต่างกันถึง

5,000 ภาษาและคนที่สามารถสื่อสารได้หลายภาษาย่อมได้เปรียบกว่าในทุกด้าน

ในปี พ.ศ.2558ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบร่วมกันอีก 9ประเทศสมาชิก ได้แก่ กัมพูชา เวียดนาม บรูไน พม่า ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ลาว สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งคือ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม หลังจากการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแล้ว จะส่งผลให้มีการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีของ สินค้า การบริการ เงินทุน และแรงงาน แรงงานที่มีความสามารถของไทยบางส่วนก็จะมีการเคลื่อนย้ายออกไปทำงานในประเทศอื่นที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า

ตารางที่ 1.1 ภาษาสำคัญที่ใช้ในแต่ละชาติอาเซียน

ประเทศ	ภาษาสำคัญที่ใช้
กัมพูชา	เขมร ฝรั่งเศส อังกฤษ
ไทย	ไทย อังกฤษ
บรูไน	มาเลย์ อังกฤษ จีน
พม่า	พม่า และภาษาชนกลุ่มน้อย
ฟิลิปปินส์	ฟิลลิปปิโน โดยเฉพาะตาล๊อก และอังกฤษ
มาเลเซีย	มาลายู อังกฤษ จีนกลุ่มต่างๆ (กวางตุ้ง แมนดาริน ฮกเกี้ยน ไห่หนาน) ทมิฬ
ลาว	ลาว ฝรั่งเศส อังกฤษ และภาษาชนกลุ่มน้อย
เวียดนาม	เวียดนาม อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน เขมร
สิงคโปร์	จีนกลาง อังกฤษ มาเลย์ ฮกเกี้ยน กวางตุ้ง แต้จิ๋ว ทมิฬ
อินโดนีเซีย	อินโดนีเซีย อังกฤษ ดัตช์ ชวา

ที่มา :วีระพงษ์ ปัญญาธนคุณ (2555)

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนมีการใช้ภาษาที่หลากหลาย ทำให้ต้องมีการกำหนดภาษาใดภาษาหนึ่งขึ้นมาเป็นภาษากลางในการติดต่อระหว่างประเทศ จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษถูกใช้อย่างแพร่หลายในหลายประเทศ จึงทำให้ถูกกำหนดเป็นภาษากลางในการทำงานของอาเซียน Naisbitt [2] กล่าวไว้ว่าภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมวลมนุษย์ เพราะในปัจจุบันมีคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือเป็นภาษาที่สองถึง 1,000 ล้านคน ร้อยละ 60 ของรายการวิทยุโลกนี้ออกอากาศเป็นภาคภาษาอังกฤษ และร้อยละ 70 ของไปรษณียภัณฑ์จำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษ และร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์บันทึกลงเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่าทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศเพราะตำราวิชาการขั้นสูง ส่วนใหญ่ได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการและความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมได้เป็นอย่างดี

[3] อีกหนึ่งภาษาที่มีความสำคัญและถูกใช้รองลงมาจากภาษาอังกฤษคือ ภาษาจีน เนื่องด้วยประเทศจีนมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และมีการขยายการลงทุนในธุรกิจต่างๆ อีกทั้งไทยและจีนยังมีความสัมพันธ์ทางด้านการค้าเสรีซึ่งจะทำให้การค้าและการลงทุนระหว่างไทยจีนเพิ่มมากขึ้น ภาษาจีนจึงเป็นอีกภาษาที่มีความสำคัญและเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน ทำให้ผู้ที่มีทักษะทางภาษาเป็นผู้มีโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ รวมถึงโอกาสในการทำงานและประกอบอาชีพ ซึ่งในหลายทศวรรษที่ผ่านมาการเรียนภาษาได้มุ่งเน้นไปที่ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ แต่ในปัจจุบันที่เข้าสู่ยุคโลกาภิวัฒน์ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และด้วยเหตุผลทางการค้า การลงทุน และการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศจีนที่ส่งผลให้ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจีนจึงกลายเป็นตลาดการค้าและการลงทุนที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก ทำให้ผู้คนต่างสนใจศึกษาภาษาจีนมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องความสำคัญในการใช้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร และทฤษฎีความต้องการ ในด้านความสำคัญของภาษาต่างประเทศKachru [4]กล่าวว่าในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา ภาษาอังกฤษได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในฐานะเป็นภาษา “ทางเลือก”(AlternativeLanguage)เพื่อสื่อสารข้ามสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสในการจ้างงาน เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน สอดคล้องกับ ชลลดา เลาหะวิริยะนนท์ [5]ได้ศึกษา ความต้องการและปัญหาการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานประกอบการในเขตจังหวัดภาคใต้ พบว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุด ตามด้วยภาษาจีน และภาษามลายู ในอนาคตผู้ว่าจ้างจึงต้องการเพิ่มบุคลากรที่มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

ธนากร เสรีบุรี (2549)[6]กล่าวถึงประเทศจีนว่าปัจจุบันจีนมีฐานะทางเศรษฐกิจที่โดดเด่นทำให้ทั่วโลกหันมาสนใจทำให้เกิดกระแสความนิยมประเทศจีนเกิดขึ้นทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรม ทำให้มีผู้คนสนใจภาษาจีนมากขึ้น เพื่อใช้สื่อสารทำธุรกิจร่วมชาวจีนและ [7]จากสถิติการท่องเที่ยวในปี 2557ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาจำนวน 17,323,309คน ทั้งนี้ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนกันยายนปี 2258มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าประเทศเพิ่มขึ้นจำนวน 22,135,871 คน โดยส่วนใหญ่เป็นชาวจีน

การวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการสร้างหลักสูตร Brown (1995) [8]ให้คำนิยามของการวิเคราะห์ความต้องการว่า เป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่จำเป็น ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการของผู้เรียนที่ต้องการเรียนหลักสูตรวิชาใดในสถาบันหนึ่ง และเมื่อได้ข้อมูลจากการวิเคราะห์แล้วจึงสร้างกิจกรรมอื่น เช่น สร้างเป้าหมาย วัตถุประสงค์ บทเรียน วิธีสอบ บททดสอบ และวิธีประเมิน ซึ่งสอดคล้องกับ Oliva (1992) [9]ได้ให้นิยามความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร คือ แผนงานที่จัดประสบการณ์ทั้งหมดให้แก่ผู้เรียน ภายใต้การดำเนินงานของสถานศึกษา ซึ่งแผนงานดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่ใช้พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้หลักสูตรจึงมีความสำคัญในการกำหนดมาตรฐาน คุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ความต้องการของผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกศึกษาต่อในสาขาใดสาขาหนึ่งMaslow (1970) [10]ได้นิยามความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ระดับ คือ 1) ความต้องการทางกายภาพ 2) ความต้องการความเป็นอยู่ที่มั่นคง 3) ความต้องการยอมรับจากสังคม 4)ความต้องกาชื่อเสียง ตำแหน่ง 5) ความต้องการความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ ปฐม นคมานนท์ (2528) [11]ได้ศึกษาถึงเหตุจูงใจของผู้ที่ต้องการเรียนต่อว่า คนหนุ่มสาวหรือผู้ใหญ่วัยตนมีเหตุจูงใจด้านอาชีพเป็นเหตุผลสำคัญในการศึกษาต่อ เพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและด้านความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น และประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง ดังนั้นการศึกษาต่อจึงเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการต่อยอดทางการศึกษา พัฒนาความก้าวหน้าทางด้านอาชีพการงาน และเพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะทางเศรษฐกิจ

จากความสำคัญของปัญหาข้างต้น คณะผู้จัดทำวิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความต้องการในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำผลการวิจัยมาสนับสนุนการเปิดหลักสูตรดังกล่าว และนำมาเป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และสถานประกอบการในปัจจุบัน

2. วัตถุประสงค์

1.เพื่อศึกษาความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร

2. เพื่อศึกษาความต้องการของสถานประกอบการที่ต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

3.เพื่อศึกษาแนวโน้มในการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสารคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3.วิธีการดำเนินงาน

ศึกษาข้อมูลและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่ ความสำคัญของการใช้ภาษาต่างประเทศ แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร ความต้องการและแรงจูงใจของผู้เรียน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการการสุ่มแบบโควตา (Quota Sampling)

ศึกษาเทคนิคและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากงานวิจัยต่างๆ และนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยจากการศึกษาผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบออกเป็น 2 ชุด คือ แบบสอบถามสำหรับสถานศึกษาและแบบสอบถามสำหรับประกอบการ เมื่อจัดทำแล้วจึงนำแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบพร้อมแก้ไขตามข้อเสนอแนะและนำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของกลุ่มตัวอย่างเป้าหมาย จัดส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์พร้อมแบบสอบถามไปยังโรงเรียนและสถานประกอบการ และเก็บรวบรวมแบบสอบถามเพื่อนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้ตารางแจกแจงความถี่ แลคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนการวิเคราะห์ความต้องการของนักเรียนและสถานประกอบการวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิจัยในด้านความต้องการของนักเรียนในการเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีดังนี้

1.นักเรียนมีความต้องการเลือกเรียนในสาขาวิชาที่มีค่าตอบแทนสูง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชั้นปีที่ 3 มีค่า ($\bar{X}$) เท่ากัน = 5.00

2. นักเรียนมีความต้องการเรียนหลักสูตรปกติที่เรียนในประเทศเท่านั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6มีค่า ($\bar{X}$) = 4.40นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3มีค่า ($\bar{X}$)= 4.50

3. นักเรียนมีความต้องการให้หลักสูตรเน้นการสื่อสารทั่วไปเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับสายอาชีพต่างๆ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชั้นปีที่ 3 มีค่า ($\bar{X}$)เท่ากัน = 4.53

4.นักเรียนต้องการให้หลักสูตรเน้นทักษะการฟัง การพูดมากที่สุด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6มีค่า ($\bar{X}$) = 4.62นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3มีค่า ($\bar{X}$)= 4.63

5.นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6(ร้อยละ 95.33) และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3(ร้อยละ 95.00) ส่วนใหญ่มีความสนใจต่อการเปิดรับนักศึกษาของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสารมทร.ศรีวิชัย สงขลา

ผลการวิจัยด้านความต้องการของสถานประกอบการโรงแรมและบริษัทนำเที่ยว มีดังนี้

1. สถานประกอบการต้องการผู้สำเร็จการศึกษาที่มีความสามารถด้านการฟัง-พูด สำหรับโรงแรมมีค่า ($\bar{X}$)= 4.27 และบริษัทนำเที่ยวมีค่า ($\bar{X}$)= 4.47

2. สถานประกอบการต้องการนักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพมากที่สุด สำหรับโรงแรมมีค่า ($\bar{X}$)= 4.07 และบริษัทนำเที่ยวมีค่า ($\bar{X}$)= 4.47

3. สถานประกอบการโรงแรม (ร้อยละ 86.67)และบริษัทนำเที่ยว (ร้อยละ 93.33) มีความสนใจต่อการรับบัณฑิตที่จบการศึกษาจากหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสารของ มทร.ศรีวิชัย สงขลา

5. สรุปและอภิปรายผล

จากการที่คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความต้องการของนักเรียนและสถานประกอบการต่อการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา พบว่า นักเรียนสายสามัญและสายอาชีพ ต้องการเลือกเรียนในสาขาที่มีค่าตอบแทนสูง มีความต้องการเรียนในหลักสูตรปกติที่เรียนในประเทศเท่านั้น ต้องการให้หลักสูตรเน้นเรื่องการสื่อสารทั่วไปเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับสายอาชีพต่างๆ เน้นทักษะการฟัง การพูด ซึ่งตรงกับความต้องการสถานประกอบการโรงแรมและบริษัทนำเที่ยวที่มีความสนใจรับบัณฑิตที่มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ-จีน แต่สถานประกอบการให้ความเห็นว่าจากประสบการณ์การรับนักศึกษาฝึกส่วนใหญ่มีปัญหาในการสื่อสารภาษาต่างประเทศจึงอยากให้หลักสูตรเน้นเรื่องการฟัง การพูด ให้แก่นักศึกษาเพื่อให้เกิดความชำนาญ มีทักษะด้านภาษามากกว่าสองภาษา มีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความชำนาญและสามารถเข้าไปแข่งขันกับตลาดแรงงานในประชาคมอาเซียน ซึ่งสอดคล้องกับ วีระพงษ์ ปัญญาธนคุณ(2555) [12]ที่กล่าวว่า ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มรูปแบบทำให้เกิดการร่วมมือกันทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม มีการเคลื่อนย้ายเสรีทั้งสินค้า การบริการ และตลาดแรงงาน ซึ่งส่งผลให้แรงงานที่มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศได้เปรียบในการย้ายออกไปทำงานยังประเทศสมาชิกที่ได้ค่าตอบแทนสูง

จากการวิเคราะห์ผลข้างต้นคณะผู้วิจัยเร่งเห็นว่าการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่นักศึกษาที่มีความสนใจศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี และจะส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจเรื่องของตลาดแรงงานในยุคที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ประเทศไทยยังเป็นเมืองท่องเที่ยว สถานประกอบการจึง

ต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก และจากการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรพบว่าในภาคใต้ยังไม่มีการเปิดสอนในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร

6. ข้อเสนอแนะ

1.คณะควรจัดให้มีการพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสาร และเปิดรับนักศึกษาได้ในภาคการศึกษาที่ 1/2559 เนื่องจากมีนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสนใจที่จะศึกษาต่อในหลักสูตรนี้จำนวนมากและอยู่ในระยะแรกของการเปิดเป็นประชาคมอาเซียน อาจเป็นอีกหลักสูตรหนึ่งที่มีนักเรียนส่วนมากเลือกที่จะศึกษาต่อเนื่องด้วยหลักสูตรนี้ยังไม่มีมหาวิทยาลัยใดในพื้นที่การศึกษาภาคใต้เปิดสอน

2.เลือกแบบเรียน ที่เหมาะกับนักศึกษาและผู้สอนต้องรู้จักประยุกต์และปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดีต่อนักศึกษา

3.พัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยฝึกทักษะภาษาอังกฤษและภาษาจีนให้กับนักศึกษาให้สามารถสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง

4.หากมีการเปิดหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ-จีนเพื่อการสื่อสารจริง ควรมีการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ไปยังเขตการศึกษาจังหวัดสงขลาและจังหวัดใกล้เคียงได้ทราบ โดยผ่านทางช่องทางต่างๆ เช่น แผ่นป้ายโฆษณา แผ่นพับ โปสเตอร์ เว็บไซต์ หรือจัดทำหนังสือราชการแจ้งไปยังโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับการสนับสนุนจากหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

ขอขอบพระคุณอาจารย์เมธัส พานิช อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยซึ่งได้ให้คำปรึกษา และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอบคุณรองศาสตราจารย์ ทรรศนีย์ คีรีศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันทริน รักษ์สาคร และอาจารย์ลีลาวันต์ สุรชิต ที่กรุณาตรวจทาน แก้ไขข้อบกพร่อง ตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาของแบบสอบถาม และให้คำแนะนำในการแก้ไขงานวิจัย เพื่อความถูกต้องสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณอาจารย์ Neil C. Cuthbertson สำหรับความกรุณาในการตรวจไวยากรณ์ และบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ขอบคุณผู้ประสานงานที่รับผิดชอบเรื่องการตอบแบบสอบถามจากสถานศึกษาต่างๆ รวมถึงฝ่ายบุคคล หัวหน้างาน หรือเจ้าของกิจการสถานประกอบการโรงแรม และสถานประกอบการบริษัทนำเที่ยวทุกแห่งที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามเพื่อความสมบูรณ์ของการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยและขอขอบคุณงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิง

คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, “การเตรียมความพร้อมประเทศไทยสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน”, กรุงเทพ: บริษัทซัคเซสมีเดีย,2558.

[2] Naisbitt, J., “Global Paradox : The bigger world economy, the more powerful its smallest players”, London : Nicholas Brealey Publishing, 1994.

[3] สุวรรณ เลียงหิรัญถาวร, “การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่” มหาวิทยาลัยแม่โจ้ : เชียงใหม่, 2553.

[4]Kachru, B.B., “The English Language in the outer circle”,World English. London : Routledge, 241-255, 2006.

[5]ชลลดา เลาหวิริยานนท์ และคณะ, “ความพึงพอใจ ความต้องการและปัญหาการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานประกอบการในเขตจังหวัดภาคใต้ : สงขลา”, 2547.

[6]ธนากร เสรีบุรี, “การเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา”, กรุงเทพ : สำนักพิมพ์สุรีวิริยาสาสน์, 2549.

[7]กลุ่มสถิติและเศรษฐกิจการท่องเที่ยวกรมการท่องเที่ยว, “เอกสารสรุปจำนวนนักท่องเที่ยวปี 2557-2558”, กรุงเทพ : กรมการท่องเที่ยว, 2557.

[8]Brown, J.B., “The Element of LanguageCurriculum :A System Approach to Program Development”, Heinle&Heinle Publishers, 1995.

[9]Oliva, P.F., “Developing the Curriculum (3rd)”, New York : Harper Collins Publishers, 1992.

[10]Maslow, A.H., “Motivation and Personality”, 2nd ed, New York : Herper&Row, 1970.

[11]ปฐม นิคมานนท์, “การศึกษานอกระบบโรงเรียน”, พิมพ์ครั้งที่ 4, กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ทิพย์อักษร, 2528.

[12] วีระพงษ์ ปัญญาธนคุณ, “ประชาคมอาเซียนกับแนวโน้มด้านภาษาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้”, 2555.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม

Factors Affecting the Achievement Motivation in Foreign Languages Learning of Mattayomsuksa 6 students, WoranariChaloemSongkhla School, Songkhla Province

ประวุฒิ บุญสพ[1]กัญฐภา จูงวงศ์[1]อาวัฒน์เพ็ชรส่ง[1]และ เอกชัย พานชมภู[1]

[1,2]หลักสูตรรายวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนโรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ จำนวน 120 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่ายโดยการใช้เครื่องมือแบบการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม ซึ่งผลการศึกษาวิจัย พบว่า พฤติกรรมภายในห้องเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศในห้องเรียน ($\bar{x}$ = 4.56) ส่วนของพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน ($\bar{x}$ = 3.98) และปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยปัจจัยภายในที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้น ($\bar{x}$ = 4.34) และปัจจัยภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น ($\bar{x}$ = 4.28)

คำสำคัญ: แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, ภาษาต่างประเทศ, ปัจจัย, พฤติกรรมในการเรียน

Abstract

This research was to study factor affecting achievement motivation in foreign language learning of students at Woranari Chaloem School, Songkhla province. The subject of this study includes the samples were 120 students who studied in the foreign language plan by using a simple random sampling.The instrument for collecting data was an open-ended questionnaire. The findings indicated that behavior inside the classroom was at the highest level in the study of foreign languages in the classroom ($\bar{x}$= 4.56). Behavior outside the classroom was at the highest level with knowledge of students to practice on a daily basis($\bar{x}$= 3.98). And the internal factors affected achievement motivation in learning foreign languages were the highest level with foreign language gives more opportunity with work progress ($\bar{x}$= 4.34). And external factors with the highest level was having various channels to listen to music, watch foreign films more easily ($\bar{x}$= 4.28).

Key Words: achievement motivation, foreign languages, factors, learning behavior

1. บทนำ

ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารความรู้ ความคิด และความต้องการของมนุษย์ เพื่อสร้างความเข้าใจในกลุ่มมนุษย์ด้วยกัน ภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน นอกจากจะช่วยให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันแล้ว ภาษายังช่วยให้มีการพัฒนาและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี(กระทรวงการต่างประเทศ, กรมอาเซียน, 2554) พบว่าคนไทยส่วนใหญ่ท่อง A-Z ได้ แต่ไม่มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ หรืออ่านภาษาอังกฤษได้ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนเพราะในด้านการศึกษานั้นการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (PengLiting,2556: 2-3; อ้างอ้างถึงในJakobovits. 1971) องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษามี 4 ประการคือ 1). ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 2).สติปัญญา (Intelligence) 3). แรงจูงใจ (Motivation) และ 4).องค์ประกอบอื่นๆ เช่น ปัจจัยหลายประการทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ซึ่งเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมให้กิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิผลไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการงานหรือด้านการศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2558 โดยทำการแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน, ภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาอังกฤษ-ภาษาเกาหลี และภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส ในปีการศึกษา 2558 จำนวน 120 คน

3.2ก่อนลงมือตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้ชี้แจงถึงวัตถุประสงค์การวิจัยและขั้นตอนการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนเข้าใจจากนั้นให้นักเรียนลงมือตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง

3.3นำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4.ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

4.1ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 120)	%
1.เพศ		
ชาย	40	33.33
หญิง	80	66.67
2. แผนการเรียน		
ภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน	40	33.33
ภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น	33	27.51
ภาษาอังกฤษ-ภาษาเกาหลี	22	18.53
ภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส	25	20.83
3. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)		
ต่ำกว่า 2.50	13	10.83
2.50 – 2.99	49	40.83
3.00 – 3.49	46	38.34
3.50 – 4.00	12	10.00
4.เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ		
ต่ำกว่า 2.50	18	15.00
2.50 – 2.99	27	22.50
3.00 – 3.49	53	44.17
3.50 – 4.00	22	18.33

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากจำนวน 120 คน เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66.67 มีแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ระดับเกรดเฉลี่ยรวมต่ำกว่า 2.50 คิดเป็นร้อยละ 10.83 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99 คิดเป็นร้อยละ 40.83 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง 3.00 – 3.49 คิดเป็น ร้อยละ 38.34 และผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมมากกว่า 3.50 คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ, ระดับเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.50 คิดเป็น ร้อยละ 15.00 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99คิดเป็นร้อยละ 22.50 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 3.00 – 3.49คิดเป็นร้อยละ 44.17 และผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาอังกฤษอยู่ระหว่าง 3.50 – 4.00 คิดเป็น ร้อยละ 18.33

บุคคลที่เป็นแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างจาก 120 คน พบว่า ผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 51.67 เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 14.16 รุ่นพี่ คิดเป็นร้อยละ 12.50 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 21.67กลุ่มตัวอย่างที่เคยเดินทางไปต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 63.33 พบว่าประเทศที่นักเรียนได้เดินทางไปมากที่สุด คือ ประเทศมาเลเซีย คิดเป็นร้อยละ 32.50 จุดประสงค์หลักในการเดินทางคือ เพื่อทัศนศึกษา และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 36.67

4.2 ค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมภายในห้องเรียนในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ

พฤติกรรมภายในห้องเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1. ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ	4.56	0.72	มากที่สุด	1
2.ข้าพเจ้าจะนั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่ตั้งใจเรียน	4.12	0.93	มาก	2
3.ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศ	4.10	0.78	มาก	3
4.ข้าพเจ้าให้ความสนใจและตั้งใจเรียนในขณะที่อาจารย์สอน	4.06	0.70	มาก	4
5.ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	4.03	0.83	มาก	5
รวม	4.08	0.11	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า พฤติกรรมภายในห้องเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม ในภาพรวมจะอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาในแต่ละพฤติกรรม เรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่าการเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศในห้องเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การนั่งใกล้ ๆเพื่อนที่ตั้งใจเรียน ลำดับที่สามคือการทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศตามด้วยการให้ความสนใจและตั้งใจเรียนในขณะที่อาจารย์สอนและการจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน

4.3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ

พฤติกรรมภายนอกห้องเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1. ข้าพเจ้านำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน	3.98	1.22	มาก	1
2ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือรายงานด้วยตนเอง	3.95	1.11	มาก	2
3.ข้าพเจ้าท่องไวยากรณ์คำศัพท์เมื่อมีเวลาว่าง	3.50	1.26	มาก	3
รวม	3.77	0.09	มาก	

จากตารางนี้พบว่า พฤติกรรมภายนอกห้องเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละพฤติกรรมโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า การนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือการทำการบ้านหรือรายงานด้วยตนเองส่วนลำดับสุดท้าย คือ การท่องไวยากรณ์และคำศัพท์เมื่อมีเวลาว่าง

4.4 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยภายใน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1.ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้น	4.34	0.77	มาก	1
2.ข้าพเจ้ามีความภูมิใจหากได้ใช้ภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติ	4.33	0.72	มาก	2
3.ภาษาต่างประเทศช่วยให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้น	4.33	0.80	มาก	2
4.ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น	4.33	0.90	มาก	2
5.การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสพบเพื่อนชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น	4.13	0.88	มาก	3
รวม	4.27	0.06	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยในแต่ละข้อพบว่า ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้นและนักเรียนมีความภูมิใจหากได้ใช้ภาษากับชาวต่างชาติและภาษาต่างประเทศช่วยให้นักเรียนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้นรวมทั้งภาษาต่างประเทศช่วยให้นักเรียนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น และปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุดคือการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทำให้นักเรียนมีโอกาสพบเพื่อนชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น

4.5 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยภายนอก	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1.มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น	4.28	2.26	มาก	1
2.ผู้ปกครองหวังให้ข้าพเจ้าได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศ	4.24	1.03	มาก	2
3.โรงเรียนจัดให้มีการไปทัศนศึกษาต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ	2.95	2.11	ปานกลาง	3
รวม	3.98	0.62	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยในแต่ละข้อ พบว่า นักเรียนมีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้สามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด และการที่ผู้ปกครองหวังให้นักเรียนได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นลำดับสุดท้ายคือ โรงเรียนจัดให้มีการไปทัศนศึกษาต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ

4.6 จากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 4 ข้อ ได้แก่

4.6.1. นักเรียนชอบเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ ชอบการเรียนภาษาต่างประเทศเพราะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ซึ่งเป็นประโยชน์มากกับการดำเนินชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ

4.6.2. การเรียนภาษาต่างประเทศมีประโยชน์สำหรับนักเรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าการเรียนภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ เพราะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นช่วยให้มีทักษะในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้มากยิ่งขึ้น

4.6.3 นักเรียนมีปัญหาอะไรบ้างในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าสำหรับปัญหาของนักเรียนนั้นจะครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยส่วนใหญ่

นักเรียนจะมีปัญหาในด้านการฟังมากที่สุดไม่สามารถแปลความหมายจากการฟังได้ ทำให้ส่งผลกระทบไปสู่อีก 3ทักษะที่เหลือด้วย

4.6.4 นักเรียนมีข้อเสนอแนะอย่างไรสำหรับวิชาภาษาต่างประเทศ พบว่านักเรียนจะคำนึงถึงตัวอาจารย์ผู้สอน โดยนักเรียนมีความต้องการอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของภาษานั้น ๆ มาสอนโดยตรง เพราะการได้เรียนกับเจ้าของภาษาโดยตรงนั้น จะได้รับความรู้ที่ดีกว่าอาจารย์ไทย

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมภายในห้องเรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 1 (นักเรียนเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 รองลงมาคือ ข้อ 3 (นักเรียนจะนั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่ตั้งใจเรียน) อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12และข้อ 7 (นักเรียนทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 จึงนับได้ว่าพฤติกรรมภายในห้องเรียนดังกล่าวถือเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแมคเคลแลนด์ (1953) ที่สรุปไว้ว่าคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สูงเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในพฤติกรรมและตั้งมาตรฐานเป็นเลิศในการทำงาน มีความพยายามอดทนและตั้งจุดประสงค์ในการทำงาน

5.2 ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ5 (นักเรียนนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ3.98 รองลงมาคือ ข้อ3 (นักเรียนทำการบ้านหรือรายงานด้วยตัวเอง) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ3.95 และข้อ 2(นักเรียนจะสรุปประเด็นเมื่ออาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตัวเอง) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 จึงนับได้ว่าพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงแรงขับของนักเรียนแต่ละคน โดยสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแอทคินสัน (1966) กล่าวว่าแรงขับของแต่ละบุคคลมาจากเหตุผลของความต้องการของแต่ละบุคคลเลือกกระทำหรือมีพฤติกรรมตอบสนองความต้องตามแต่ละสถานการณ์ไม่เหมือนกัน ในบางสถานการณ์บางสิ่งบางอย่างเป็นความต้องการของบุคคลหนึ่งเพื่อที่จะได้กระทำสิ่งต่าง ๆ แต่อีกบุคคลหนึ่งสถานการณ์นั้นอาจไม่ใช่สิ่งจำเป็น ดังนั้นธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกหรือจูงใจให้คนแสดงพฤติกรรมสู่เป้าหมายที่แตกต่างกัน

5.3 ผลการวิจัยปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 7 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าก้าวหน้าในงานมากยิ่งขึ้น)อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.34 รองลงมาคือ ข้อ 8 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้น) และข้อ 10 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยทั้งสองข้อมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.33ซึ่งนักเรียนส่วนมากได้เล็งเห็นว่าการใช้ภาษาต่างประเทศได้คล่องจะส่งผลให้มีโอกาสเจริญก้าวหน้าในการทำงาน การศึกษาประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของเฮอร์ซเบอร์ก (1959)กล่าวไว้ว่า ปัจจัยด้านตัวกระตุ้นเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงในการทำงานซึ่งประกอบด้วย การสัมฤทธิ์ผล การยอมรับนับถือจากผู้อื่น ความรับผิดชอบและโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้า และแนวคิดของอัลเดลเฟอร์(1972)กล่าวไว้ว่าความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์หลาย ๆ อย่างอาจเกิดขึ้นพร้อมกันแบ่งออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ ความต้องการเพื่อความอยู่รอด ความต้องการมีสัมพันธภาพและความต้องการความเจริญก้าวหน้า

5.4 ผลการวิจัยปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 17 (มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.28รองลงมาคือ ข้อ 1 (ผู้ปกครองหวังให้ข้าพเจ้าได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.24 และข้อ 18 (ปัจจุบันวัยรุ่นให้ความสนใจเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมต่างประเทศมากยิ่งขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.15 สรุปได้ว่านักเรียนส่วนมากมีความต้องการประสบความสำเร็จ ต้องการทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองตรงกับแนวคิดของ มาสโลว์ (1987) ที่เรียกว่า Self-Actualization เป็นความเข้าใจที่จะเข้าใจตนเอง ทั้งในด้านความสามารถ ความถนัดรวมถึงศักยภาพอื่น ๆ และจะมีความปรารถนา ที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

6. ข้อเสนอแนะ

6.1ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

6.1.1.พิจารณาเนื้อหาในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น โดยอาจใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน

6.1.2.ขอจัดให้มีกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ ควรเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

6.1.3.มีการนำอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ควรเจ้าของภาษานั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และเกิดการพัฒนาตัวเอง

6.2ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการทำวิจัยให้ครอบคลุมและมุ่งเน้น ไปยังทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่จะนำมาพัฒนาการจัดการศึกษาให้นักเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.2.2. การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม อาจมีบางข้อความที่ไม่ชัดเจนทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรใช้การเก็บข้อมูลรูปแบบอื่นด้วย เช่น การสัมภาษณ์

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากอาจารย์ธินัฐดา โกมล อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ซึ่งช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Neil C.Cuthbertson ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไข และช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ทางภาษาและ Abstract จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัณฑรินทร์ รักษ์สาคร ที่ได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบคุณ คณะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ นักเรียน โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลการตอบแบบสอบถาม ทำให้การดำเนินการวิจัยลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยด้วยความสำเร็จด้วยดี ตลอดจนบุคคลต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือที่ผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้หมดในที่นี้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ.(2554).**ASEAN Community: One Vision, One Identity, One Community.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.mfa.go.th/asean/th/other/2361.(วันที่ค้นข้อมูล 19 สิงหาคม 2558)

[2] Abraham, H. Maslow (1987). Motivation and Personality THIRD EDITION. Brandeis University

[3] Atkinson, John W(1966). **An Introduction to Motivation**. Princeton: D. Van Nostrand Co.

[4] Clayton P. Alderfer. (1977). **A Critique of Salancik and Pfeffer's Examination of Need- Satisfaction Theories.** [Online]. Retrieved September 15, 2015, from http://www.jstor.org/stable/2392407

[5]Herzberg, Frederick; Bernard Mausner , and Barbara B. Snyderman. (1959). **The Motivation to Work**. New York

[6]McClelland, David C., et al. (1953).**The Achievement Motive**. New York: Appleton-Century Croffs

FLO-14

เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

Attitude towards Melayu Language for Entering ASEAN Economic Community of the First Year Students in the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya

ฮุสนา บิลเต๊ะ[1,*] ธนภรณ์ กองสวัสดิ์[2] พาฝัน บูละ[3] รุสณีต้า หลำเบ็ญสะ และจิรายุ สงเคราะห์[4]

[1,2] ***หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา***

** Corresponding author Husna Binteh*
E-mail address: nuna_419_@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 186 คน ได้มากจากวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็น 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปและการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและข้อเสนอแนะ สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลจากการศึกษาพบว่า 1) ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 82.3 และเพศชาย ร้อยละ 17.7 ซึ่งไม่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาภาษามลายู 2) กลุ่มตัวอย่าง มีเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู ด้านการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และด้านการนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.67 3.60 และ 3.55 ตามลำดับ) ส่วนด้านเจตคติต่อการเรียนภาษามลายูอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.22)

คำสำคัญ: เจตคติ, ภาษามลายู, ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Abstract

The major purpose of this research was to study the attitude towards Melayu language for entering Asean economic community of 186 first year students in faculty of Liberal Arts at Rajamangala University of Technology Srivijaya selected by simple random sampling technique. A 5-scaled questionnaire divided to three sections; participants' general information and the preparation for entering the ASEAN Economic Community, attitude towards Melayu language for entering Asean Economic Community, and suggestions was employed for collecting data. Data were then statistically analyzed by Percentage, Mean and Standard Deviation.

The research findings indicated that most of samples were female (82.3%) and male (17.7%). All samples have never taken Melayu courses. The overall of samples' attitude towards Melayu language for entering Asean Economic Community was at a moderate level ($\bar{x}$=**3**.48). Considering each section, it was found that **3** topics: the benefits and the importance of Melayu language, the preparation for entering the Asean Economic Community, and the advantage of Melayu language towards educational development were at a high level ($\bar{x}$=3.67, 3.60 and 3.55 respectively), while attitude towards studying Melayu language for entering Asean Economic Community was at a moderate level ($\bar{x}$=3.22).

Keywords: Attitude, Melayu Language, ASEAN Economic Community

1. บทนำ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเปิดอย่างเป็นทางการในปี 2558 ที่ผ่านมา ซึ่งประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศผู้ริเริ่มร่วมการก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนตั้งแต่ปี 2510 ด้วยเหตุนี้ทำให้หลายภาคส่วนเกิดการตื่นตัวสนใจความสำคัญของภาษามากขึ้นทั้งในระดับท้องถิ่นและสถาบันการศึกษาไม่เพียงแค่ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษากลางในอาเซียน แต่ภาษามลายูก็มีความสำคัญมากต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (สมคิด เลิศไพฑูรย์, 2555)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนซึ่งประกอบด้วยประเทศสมาชิกของสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นประชาคมที่มีความหลากหลายทางภาษาและชาติพันธุ์ค่อนข้างสูง เมื่อเทียบกับประชาคมอื่นในองค์การระหว่างประเทศด้วยกันที่มีอยู่ขณะนี้ แม้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ

ของประชาคมอาเซียนในการติดต่อสื่อสาร แต่อย่างไรก็ตามประชากรส่วนใหญ่ของประชาคมเป็นจำนวนไม่น้อยใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอินโดนีเซีย มาเลเซียและบรูไนดารุสสลาม ซึ่งประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม รวมถึงจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยซึ่งมีการใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ภาษามลายูมีความสำคัญในประชาคมอาเซียนอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในมิติของประชาคมสังคมและวัฒนธรรม (สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555)

ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ พล.ต.อ.ทวี สอดส่อง เลขาธิการศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (2555) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่าง ๆ เป็นภาษามลายูมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาชายแดนภาคใต้ เน้นใช้จุดเด่นด้านความหลากหลายของภาษาและชาติพันธุ์ให้เกิดประโยชน์ โดยได้เห็นชอบยุทธศาสตร์ที่จะให้โรงเรียนของรัฐมีการเรียนการสอนเป็นภาษามลายูควบคู่ไปกับการสอนภาษาไทย จากเดิมที่มีการเรียนการสอนภาษามลายูเฉพาะในโรงเรียนสอนภาษาและโรงเรียนปอเนาะ ในขณะเดียวกันมีการประชาสัมพันธ์เป็นภาษามลายูผ่านรายการวิทยุผ่านคลื่นวิทยุ พร้อมทั้งได้เตรียมการจัดทำรายการโทรทัศน์เป็นภาษามลายูเพื่อให้เป็นรายการโทรทัศน์ท้องถิ่น นอกจากนี้ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้เตรียมความพร้อมเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนทั้งเรื่องบุคลากรความรู้เรื่องภาษาและประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน รวมทั้งเรื่องสถานที่โดยการทำป้ายชื่อและสัญลักษณ์ถนนและสถานที่สำคัญในพื้นที่เป็น 3 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษามลายูอีกด้วย นอกจากนี้ในมุมมองต่อภาษามลายูในบริบทของประเทศในแถบภูมิภาคอาเซียก็มีความตื่นตัวเช่นกัน อาทิ ประเทศเกาหลีใต้ Dr.Kim Keum Hyun (2014) ชาวเกาหลีใต้ซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษามลายู กล่าวว่าในปัจจุบันนี้มีชาวเกาหลีจำนวนมากให้ความสนใจภาษามลายูเพราะเป็นโอกาสที่จะติดต่อกับประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และอื่น ๆ ในอาเซียน อีกทั้งคนเกาหลีที่พูดภาษามลายูได้จะได้รับทุนจากรัฐบาลให้มาทำวิจัยในประเทศอาเซียนด้วย ซึ่งในขณะนี้มีมหาวิทยาลัย 4 แห่งที่เปิดสอนภาษามลายูที่สำคัญคือที่มหาวิทยาลัยฮันกุงและปูซาน

เช่นเดียวกับสถาบันการศึกษาหลายแห่งในประเทศไทยได้เปิดสอนรายวิชาภาษามลายู เพราะมองเห็นโอกาสการขยายตัวทางธุรกิจในอาเซียน ในทางปฏิบัติภาษามลายูก็ช่วยเพิ่มโอกาสการทำงานในต่างชาติหรือช่วยสื่อสารกับต่างชาติได้ด้วย เนื่องจากภาษามลายูเป็นภาษาส่วนใหญ่ของประชากรอาเซียนที่มีจำนวนผู้ใช้มากกว่า 300 ล้านคน (ชินทาโร่ ฮาร่า, 2558) ซึ่งสอดคล้องกับ ดร.วีรพงษ์ รามางกูร (2557) กล่าวว่า เมื่อเปิดอาเซียนแล้ว ภาษามลายูจะเป็นภาษาที่สำคัญมาก แม้จะไม่ใช่ภาษาที่ 2 ของไทย แต่ก็ควรตระหนักว่าเป็นภาษาที่สำคัญของโลกอีกภาษาหนึ่ง จึงควรมีการเปิดให้มีการเรียนการสอนภาษามลายูเพิ่มมากขึ้น

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนในรายวิชาภาษามลายูของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 186 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ศาสนา สาขาที่เรียน แผนการเรียนสถานศึกษาเดิม และประสบการณ์การเรียนในรายวิชาภาษามลายู

ตอนที่ 2 เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เจคติต่อการเรียนภาษามลายู ประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู และการนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 จำนวน 186 คน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยนำเสนอข้อมูลในรูปของร้อยละ (%)

ส่วนที่ 2 เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทั้ง 4 ด้าน จากการนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$)

ผู้วิจัยมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51-2.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51-3.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51-5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ตอนที่ 1 สถานภาพและเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา สาขาที่เรียน แผนการเรียนสถานศึกษาเดิม และประสบการณ์การเรียนในรายวิชาภาษามลายู โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 186 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 82.3 และเพศชาย จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 มีอายุอยู่ในช่วง 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 61.3 นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 74.7 โดยนักศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาจากสถานศึกษาเดิมแผนการเรียนสายสามัญ จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 และไม่มีประสบการณ์การเรียนในรายวิชาภาษามลายู จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 67.2

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตารางที่ 1 การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

การเตรียมความพร้อมเพื่อข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การเตรียมตัวด้านภาษาต่างประเทศเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	3.65	0.87	มาก
2. ความกระตือรือร้นในการหาความรู้เพิ่มเติมด้านภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน	3.61	0.90	มาก
3. การรับชมข่าวสารเกี่ยวกับความ สำคัญก่อนเปิด AEC จากสื่อสาธารณะต่าง ๆ	3.73	0.83	มาก
4. เรียนภาษาอื่นของประเทศที่เข้าร่วม AEC นอกจากภาษาอังกฤษ	3.41	0.99	ปานกลาง
5. มีความพร้อมในการเรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างของคนในสังคมและเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลายจากประเทศเพื่อนบ้าน	3.61	0.96	มาก
รวม	**3.60**	**0.91**	**มาก**

จากตารางที่ 1 การเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$=3.60) โดยค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การรับชมข่าวสารเกี่ยวกับความสำคัญก่อนเปิด AEC จากสื่อสาธารณะต่าง ๆ ($\bar{X}$= 3.73) และการเตรียมตัวด้านภาษาต่างประเทศเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ($\bar{X}$=3.65) โดยข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดได้แก่ เรียนภาษาอื่นของประเทศที่เข้าร่วม AEC นอกจากภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$=3.41) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 เจตคติต่อการเรียนภาษามลายู

เจตคติต่อการเรียนภาษามลายู	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ภาษามลายูไม่มีความจำเป็นเลยเพราะไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว	3.06	1.22	ปานกลาง
2. การเรียนภาษามลายูเป็นการเสียเวลาเปล่าและไม่น่าสนใจ	3.12	1.12	ปานกลาง
3. การเรียนภาษามลายูยากเกินไป	3.06	1.07	ปานกลาง
4. การเรียนทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยก็เพียงพอแล้ว	3.22	1.21	ปานกลาง
5. การเรียนภาษามลายูช่วยให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.10	1.00	ปานกลาง
6. การเรียนภาษามลายูช่วยให้เรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น	3.04	1.03	ปานกลาง
7. การเรียนภาษามลายูทำให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น	3.52	0.99	มาก
8. ภาษามลายูเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีความสนใจในการเรียนต่อต่างประเทศ	3.42	0.9	ปานกลาง
9. ภาษามลายูมีส่วนช่วยในการประกอบอาชีพ	3.46	1.04	ปานกลาง
10. ภาษามลายูเป็นภาษาที่ไม่ได้รับความนิยม	3.24	1.11	ปานกลาง
รวม	**3.22**	**1.07**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 2 เจตคติต่อการเรียนภาษามลายู โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$=3.15) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อการเรียนภาษามลายูทำให้มีความรู้เพิ่มมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$=3.52) โดยข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การเรียนภาษามลายูยากเกินไป ($\bar{X}$=3.06) และการเรียนภาษามลายูช่วยให้เรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีขึ้น ($\bar{X}$=3.04) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู

ประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. สามารถนำความรู้ภาษามลายูมาเพิ่มช่องทางและเพิ่มโอกาสในการทำงาน	3.87	0.83	มาก
2. การเรียนภาษามลายูมีส่วนสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับคนต่างชาติ	3.81	0.86	มาก
3. การเรียนภาษามลายูทำให้มีความรู้ความเข้าใจและได้เรียนรู้วัฒนธรรมอื่น ๆ	3.65	0.91	มาก
4. สามารถนำความรู้ด้านภาษามลายูที่มีไปเป็นข้อมูลเพื่อแนะนำหรือเสนอแนะให้แก่ผู้อื่นได้	3.59	0.92	มาก
5. การสื่อสารภาษามลายูได้ทำให้รู้จักกับเพื่อนใหม่ที่ใช้ภาษามลายูได้อย่างเข้าใจ	3.71	1.60	มาก
6. การเรียนภาษามลายูเป็นการพัฒนาตัวเอง และทำให้มีความคิดกว้างไกลมากขึ้น	3.78	0.99	มาก
7. การสื่อสารภาษามลายูได้ทำให้การท่องเที่ยวไปยังประเทศที่ใช้ภาษามลายูง่ายและสะดวกมากขึ้น	3.80	0.88	มาก
8. ช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ภาษามลายูถิ่น ซึ่งเป็นภาษาสำคัญของคนในภาคใต้	3.42	0.97	มาก
9. การนำความรู้ที่เตรียมตัวด้านภาษาเพื่อเข้าสู่ AEC เพื่อช่วยตัดสินใจในเรื่องการศึกษาต่อ	3.46	0.93	ปานกลาง
10. การเรียนภาษามลายูช่วยเสริมสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในวิชาภาษามลายู	3.63	0.91	มาก
รวม	**3.67**	**0.98**	**มาก**

จากตารางที่ 3 เจตคติต่อภาษามลายูด้านประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$=3.67) และในรายข้อประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายูอยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ สามารถนำความรู้ภาษา

มลายูมาเพิ่มช่องทางและเพิ่มโอกาสในการทำงาน ($\bar{x}$=3.87) และการเรียนภาษามลายูมีส่วนสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับคนต่างชาติ ($\bar{x}$=3.81) โดยข้อคำถามมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การนำความรู้ที่เตรียมตัวด้านภาษาเพื่อเข้าสู่ AEC เพื่อช่วยตัดสินใจในเรื่องการศึกษาต่อ ($\bar{x}$=3.49) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 การนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษา

การนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษา	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เรียนภาษามลายูเพื่อนำไปใช้ในการศึกษาต่อทั้งในประเทศและต่างประเทศ	3.59	1.00	มาก
2. การเรียนภาษามลายูทำให้มีโอกาสมากขึ้นในการเรียนต่อระดับสูง	3.58	0.94	มาก
3. ควรสนับสนุนบุคลากรที่จบหลักสูตรสาขาภาษามลายูให้มีเพิ่มมากขึ้น	3.52	1.02	มาก
4. ควรสนับสนุนทุนการศึกษาเพื่อจัดให้มีนักศึกษาแลกเปลี่ยนไปเรียนภาษามลายูในต่างประเทศ	3.56	0.97	มาก
5. ควรเพิ่มการเรียนภาษามลายูเป็นภาษาที่สาม เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ AEC	3.61	0.95	มาก
6. ควรเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนในรายวิชาภาษามลายู	3.51	1.01	มาก
7. ควรสนับสนุนให้มีการเปิดชมรมภาษามลายูเพื่อเป็นศูนย์กลางสำหรับผู้ที่มีความสนใจ	3.60	1.03	มาก
8. การเรียนภาษามลายูสามารถเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธ	3.57	0.99	มาก
9. ควรมีการจัดโครงการเรียนแบบทวิภาษา ระหว่างภาษามลายูและภาษาไทย	3.51	0.91	มาก
10. ควรมีการทำป้ายชื่อและสัญลักษณ์ถนนบริเวณสถานที่สำคัญในพื้นที่เป็น 3 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษามลายู	3.47	1.03	ปานกลาง
รวม	**3.55**	**0.98**	**มาก**

จากตารางที่ 4 เจตคติต่อภาษามลายูด้านการนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษาโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.55) และในรายข้อการนำความรู้ภาษามลายูไปพัฒนาทางการศึกษาอยู่ในระดับมากที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ควรเพิ่มการเรียนภาษามลายูเป็นภาษาที่สาม เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ AEC ($\bar{x}$=3.61) และควรสนับสนุนให้มีการเปิดชมรมภาษามลายูเพื่อเป็นศูนย์กลางสำหรับผู้ที่มีความสนใจ ($\bar{x}$=3.60) โดยข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ควรมีการทำป้ายชื่อและสัญลักษณ์ถนนบริเวณสถานที่สำคัญในพื้นที่เป็น 3 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษามลายู ($\bar{x}$=3.47) ตามลำดับ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการรับชมข่าวสารเกี่ยวกับความสำคัญก่อนเปิด AEC จากสื่อสาธารณะต่าง ๆ มากที่สุด รองลงมาคือการเตรียมตัวด้านภาษาต่างประเทศเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และมีความพร้อมในการเรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างของคนในสังคม และเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลายจากประเทศเพื่อนบ้าน ตามลำดับ ในขณะที่รายด้านเจคติต่อการเรียนภาษามลายูอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ สมรักษ์ (2555) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมต่อเรื่องการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมต่อเรื่องการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 550 คน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับมากที่สุด และมีทัศนคติต่อเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย ซึ่งเป็นทัศนคติเชิงบวก มีแนวโน้มพฤติกรรมที่จะปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงไปสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมากที่สุด และยังพบว่าการเรียนรู้ที่แตกต่างกันมีผลทำให้การรับรู้ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมต่อเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติในเชิงบวกมีแนวโน้มพฤติกรรมในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ศึกษาภาษาต่าง ๆ ของกลุ่มประเทศในอาเซียนเพื่อปรับตัวรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและมีแนวโน้มในการแนะนำให้ผู้อื่นปฏิบัติด้วย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ (2555) ที่กล่าวว่า ความพร้อม/ทักษะ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่พึงประสงค์ในบริบท AEC นักศึกษาหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเรียนรู้ ปรับตัว และเตรียมการในเรื่องต่อไปนี้

1. ทักษะและความสามารถใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน ภาษาจีนภาษาอังกฤษจะเป็นภาษากลางของอาเซียน นอกจากนี้ควรสร้างโอกาสการเรียนรู้ภาษาประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อสร้างโอกาสให้ตนเองสามารถทางานในประเทศเพื่อนบ้านได้ด้วย

2. เรียนรู้ข้อมูลประเทศเพื่อนบ้านทั้งในด้านวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์เพื่อให้เกิดความเข้าใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมที่ต่างกัน และสามารถพัฒนาความสามารถในการดำเนินชีวิตภายใต้สังคมพหุวัฒนธรรม

3. ติดตามข่าวสารเกี่ยวกับ AEC และเรียนรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบต่าง ๆ ของอาเซียนเพื่อทราบทิศทางและนโยบายเกี่ยวกับอาเซียน

4. พัฒนาทักษะของแรงงานมีฝีมือให้มีมาตรฐานและมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานการทางานที่เป็นสากลและการเปลี่ยนแปลงทางอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มโอกาสให้ตนเองในการทำงานในประเทศอื่น

5. พัฒนาความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้สามารถใช้เทคโนโลยีในสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างเหมาะสม

6. ปรับกระบวนทัศน์การเรียนรู้ การเรียนรู้ควรเป็นไปอย่างมีเป้าหมาย อย่างคนรู้เท่าทันสถานการณ์ และเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

7. สร้างความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ควรพัฒนาตนเองให้แน่ใจได้ว่ามีความสามารถในการทำงานเป็นทีม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถที่จะทำงานกับผู้คนต่างวัฒนธรรมได้

ส่วนด้านเจตคติต่อภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 ในอันดับมากที่สุด คือ ด้านประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษามลายู โดยนักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าสามารถนำความรู้ภาษามลายูมาเพิ่มช่องทางและเพิ่มโอกาสในการทำงาน เป็นการพัฒนาตัวเองและทำให้มีความคิดกว้างไกลมากขึ้น รวมถึงการเรียนภาษามลายูยังมีส่วนสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับคนต่างชาติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของหวันไหม สายสะโรและคณะ (2556) ผู้วิจัยได้ศึกษาความต้องการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษามลายูในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติของกลุ่มผู้จำหน่ายสินค้าในพื้นที่ชายหาดสมิหลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มผู้จำหน่ายสินค้ามีจำนวน 40 คน กลุ่มผู้จำหน่ายสินค้าของที่ระลึกจำนวน 15 คน และผู้จำหน่ายสินค้าประเภทอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 25 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามประเมินค่า 5 ระดับ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้จำหน่ายสินค้าเห็นว่าภาษามลายูมีความสำคัญในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยระดับความต้องการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษามลายูของกลุ่มผู้จำหน่ายสินค้า มีความต้องการทางด้านการฟังอยู่ในระดับมากคือ ความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ และความเข้าใจในสิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการสื่อสาร ส่วนความต้องการในด้านการพูดอยู่ในระดับมากคือ การกล่าวเชิญชวนนักท่องเที่ยวและการบอกราคาสินค้า นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ กฤษฎา บุญราช ผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา (2557) ว่า การเริ่มต้นพัฒนาทักษะหรือฝึกฝนการใช้ภาษาอื่น ๆ ที่ไม่ใช่แค่ภาษาอังกฤษ จะเป็นการเพิ่มโอกาสที่ดีให้กับตนเองในการประกอบอาชีพหรือการติดต่อสื่อสาร อาทิ ภาษามลายู ซึ่งเป็นภาษาส่วนใหญ่ของประชากรอาเซียนที่มีจำนวนผู้ใช้มากกว่า 300 ล้านคน และมีหลายประเทศในอาเซียนใช้เป็นภาษาราชการ เช่น มาเลเซีย บรูไน อินโดนีเซีย และบางส่วนของประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากจังหวัดสงขลามีความหลากหลายทั้งในบริบทของเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเป็นศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญของภาคใต้ แม้ว่ากฎบัตรอาเซียนมาตราที่ 34 ระบุให้ใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานของของกลุ่มประเทศอาเซียน แต่ประชาชนใน 10 ประเทศอาเซียนยังใช้ภาษาอื่น ๆ ที่เป็นภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำท้องถิ่นของตนเอง

จากผลการอภิปรายสามารถสรุปได้ว่าการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เช่น ภาษามลายู มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งแม้จะกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงาน แต่เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรกันอย่างมากมาย ดังนั้นความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษอย่างเดียวอาจไม่เพียงพออีกต่อไป หากได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาที่สามเพิ่มเติมก็จะยิ่งสร้างโอกาสและเพิ่มความได้เปรียบในการประกอบอาชีพมากขึ้น ทั้งการค้าขาย ธุรกิจโรงแรม ท่องเที่ยว หรือการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยควรเปิดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. ควรมีการพัฒนาองค์ความรู้และทักษะด้านต่างๆของนักศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยเฉพาะด้านภาษาต่างประเทศ อาทิ ภาษามลายู ภาษาจีน เป็นต้น

3. ควรมีการเปิดชมรมภาษามลายูเพื่อเป็นศูนย์กลางสำหรับผู้ที่มีความสนใจในภาษามลายูเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

4. ควรจัดให้มีทุนการศึกษาเพื่อไปศึกษาในต่างประเทศสำหรับนักศึกษาที่มีความประสงค์อยากเรียนภาษามลายูโดยแท้จริงแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในทำนองเดียวกันนี้กับประชากรที่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสม อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน เพื่อสร้างความพร้อมเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อไปในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาความพร้อมและการเตรียมตัวของนักศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารโดยใช้ภาษามลายูเป็นหลักในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

3. ควรมีการศึกษาปัญหาอุปสรรคและวิธีการพัฒนาทักษะของการใช้ภาษามลายูในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

7. กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์จิรายุ สงเคราะห์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าแก่คณะผู้วิจัย เพื่อให้คำปรึกษาและแนะนำตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้จากใจจริง

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญและผู้วิพากษ์ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รศ.ทรรศนีย์ คีรีศรี อาจารย์จุฑาภรณ์ ภารพบและอาจารย์ลีลาวันต์ สุรชิต ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องและช่วยเหลือให้คณะผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลได้ถูกต้องและลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปีการศึกษา 2558 จำนวน 186 คน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบพระคุณอาจารย์กัณฑริน รักสาคร ที่ให้ข้อมูลคำแนะนำที่มีประโยชน์ตลอดการศึกษา

ท้ายที่สุดขออุทิศความดีที่มีในการศึกษาวิจัยนี้แด่บิดา มารดา และครอบครัวของคณะผู้วิจัย ผู้ซึ่งสนับสนุนในทุกด้าน และแรงใจจากมิตรแท้ทุกท่าน

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กนกวรรณ สมรักษ์. (2555). **พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมต่อเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน AEC**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจัดการการสื่อสารองค์กร. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

[2] กฤษฎา บุญราช. (2558). **อาเซียนมาโอกาสมี เตรียมวันนี้ให้พร้อม**. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2558 จาก http://www.prsongkhla.com /prsongkhla/index.php/en/component/content/article/93-777/1712-8-4-66.

[3] ชินทาโร่ ฮาร่า. (2558). **มุมมองต่อภาษามลายู**. สืบค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2558 จาก http://www.deepsouthwatch.org/dsj/429.

[4] ทวี สอดส่อง. (2555). **การเสริมสร้างความเข้มแข็งภาษามลายูชายแดนใต้สู่ประชาคมอาเซียน**. สืบค้นเมื่อ 10 กันยายน 2558 จาก http://www.deepsouthwatch.org/dsj/3643.

[5] ธัญญลักษณ์ วีระสมบัติ. (2555). **การเตรียมความพร้อมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน**. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2558 จากhttp://www.graduate.cmru. ac.th/web55/Download/ F8751-36-92-00023.pdf.

[6] วีรพงษ์ รามางกูร. (2557). **มองไทย มองมุสลิมในอาเซียน**. สืบค้นเมื่อ 23 กันยายน 2558 จาก http://www.dailynews.co.th/ education/240815.

[7] สมคิด เลิศไพฑูรย์. (2555). **คลังความรู้สู่ความพร้อมการเป็นประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ : วีเจ พริ้นติ้ง

[8] สุรินทร์ พิศสุวรรณ. (2555). **การเสริมสร้างความเข้มแข็งภาษามลายูชายแดนใต้สู่ประชาคมอาเซียน**. สืบค้นเมื่อ 10 กันยายน 2558 จาก http://www.prachatai.com/journal/2012/10.

[9] หวันไหม สายสะโร, อมันดา เต็มหมาน, และนิอุสมาน นิสนิ. (2556). **การสำรวจความต้องการในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษามลายูในการ สื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติของกลุ่มผู้จำหน่ายสินค้าในพื้นที่ ชายหาดสมิหลา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

[10] Kim Keum Hyun. (2014). **ภาษามลายูสู่อาเซียน การเชื่อมโยงเครือข่ายวัฒนธรรมนานาชาติ**. สืบค้นเมื่อ 23 กันยายน 2558 จาก http://www.deepsouthwatch.org/dsj.

FLO-15

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

Developing Self-Learning Materials for English Listening Skills of the First Year Students of English for International Communication Program

***ณัฐกร วัฒนานุวงศ์ [1] วรรณระวี ทิพย์ประพัทธ์กุล[2] ถิรวรรณ จีนธาดา[3] ณัฐชานันท์ เหน็บบัว[4] และ ฐิตินาร์ถ คำยอด[5]**

[1]หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** ณัฐกร วัฒนานุวงศ์: ผู้นำเสนอ*
E-mail address: natthakornwatthananuwong@gmail.com

บทคัดย่อ

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาส่วนใหญ่มักประสบปัญหาในการพัฒนาทักษะการฟังของตน วิธีหนึ่งที่ใช้ในการกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษคือ การใช้สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และศึกษาปัญหาของการใช้สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ใช้ในการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 33 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียนผ่านสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ และการสัมภาษณ์ จากการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างระหว่างแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าสื่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง และใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องได้

คำสำคัญ: การพัฒนา, สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง, ทักษะการฟัง

Abstract

English listening skills are essential for English learners. However, most non-native learners find it hard to develop their listening skills. One way to encourage learners to develop their English listening skills is using self-learning materials. The objectives of this research were to develop and validate the efficiency of self-learning materials for English listening skills and to explore the difficulties in using self-learning materials. The samples were 33 freshmen of English for International Communication Program. The samples were selected by purposive sampling method. The data were collected by a pre-test and a post-test via online self-learning materials and an interview. The t-test obtained from pre-test and post-test results revealed significant. This indicated that the use of self-learning materials for English listening skills were efficient and could be applied to develop learners' English listening skills and could be implicated in teaching and learning in related courses.

Keywords: development, self-learning materials, English listening skills

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีการใช้อย่างแพร่หลายภาษาหนึ่งของโลก และเมื่อเข้าสู่ยุคที่การติดต่อสื่อสารไร้พรมแดน ภาษาอังกฤษก็ยิ่งทวีความสำคัญขึ้น โดยประเทศไทยได้ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมาอย่างยาวนาน และพยายามปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้ทันตามยุคสมัยอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อใช้ในการศึกษา เช่นการสอบชิงทุน หรือการสอบเข้าในสถาบันการศึกษา และการทำงาน เช่น การเพิ่มโอกาสที่จะถูกจ้าง หรือการเพิ่มอัตราค่าจ้างให้สูงขึ้น

การฟังเป็นทักษะรับสารที่สำคัญที่สุดและเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาทุกๆภาษาในโลก ซึ่งจะต่อยอดไปเป็น การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้ฟังต้องแยกความแตกต่างระหว่างเสียง เข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างภาษา การเน้นเสียงหนักเบาและจุดมุ่งหมายของผู้พูด ขั้นตอนสุดท้ายคือนำสิ่งทั้งหมดนี้มาแปลความ จะเห็นได้ว่าทักษะการฟังนั้นมีความสำคัญในการสื่อสารทางภาษาและเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอีกด้วย เนื่องจากทักษะการฟังจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เข้าถึงข้อมูลข่าวสารและประสบความสำเร็จในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การฟังจึงมีความสำคัญในชีวิต ทั้งด้านการเรียนและการทำงาน ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่ขาดไม่ได้และควรได้รับการฝึกฝนพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น ทักษะการฟังภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องได้รับการพัฒนาก่อนเป็นอันดับแรก คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาทักษะการฟัง จึงได้จัดทำสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล เพื่อเป็นรากฐานแก่นักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังได้ทำการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของ

สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อจัดทำสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

2. เพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

3. เพื่อศึกษาปัญหาของการใช้สื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ศึกษาอยู่ในสาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 30 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบทดสอบ

แบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งหมด 5 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะการฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening Comprehension)

3.2.2 การสุ่มสัมภาษณ์

โดยใช้คำถามทั้งหมด 3 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามเพื่อสอบถามถึงปัญหาในการทำแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง โดยสุ่มสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8 คน ซึ่งคิดเป็น 25% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เพื่อสอบถามถึงปัญหาและความคิดเห็นในการทำแบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

1. ท่านประสบปัญหาในการทำแบบทดสอบหรือไม่ อย่างไร
2. ท่านคิดว่าการทำแบบทดสอบนี้มีประโยชน์หรือไม่ มีประโยชน์ในด้านใด
3. หากนำเอาแบบทดสอบไปประยุกต์ใช้ในบทเรียน จะช่วยให้ท่านพัฒนาทักษะการฟังขึ้นหรือไม่อย่างไร

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 แบบทดสอบ

ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้นำผลของแบบทดสอบจำนวน 33 ชุด ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยหาค่าคะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุดของแบบทดสอบในแต่ละบท ค่ากลาง ($\bar{X}$) ความแตกต่างระหว่างแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (*t*-test) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบทดสอบนำเสนอในรูปแบบการบรรยายเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนรู้สำเร็จรูปด้วยตนเอง

3.3.2 การสัมภาษณ์

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่สอบถามถึงปัญหาในการทำแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังของนักศึกษาถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

1. ผลจากการวิเคราะห์การทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ดังตารางต่อไปนี้

แบบทดสอบ	ผลรวม	คะแนนต่ำสุด		คะแนนสูงสุด		ค่าเฉลี่ย		S.D.	t
		คะแนน	%	คะแนน	%	คะแนน	%		
ก่อนเรียน	50	24	48	44	88	33.55	67.1	5.568	9.994
หลังเรียน	50	26	52	50	100	42.85	85.7	5.274	

จากข้อมูลการทำแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 1 จำนวน 33 คน จะเห็นได้ว่า คะแนนผลรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 38.20 คะแนน (76.4%) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า คะแนนของแบบทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 33.55 คะแนน (67.1%) ซึ่งมีระดับคะแนนที่ต่ำสุดอยู่ที่ 24 คะแนน (48 %) ระดับคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 44 คะแนน (88%) โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 5.56 ส่วนคะแนนของแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดอยู่ที่ 42.85 (85.7%) ซึ่งมีระดับคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 26 คะแนน (52 %) และระดับคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 50 คะแนน (100%) โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 5.27 ผลการวิเคราะห์ค่า t-test เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คือ 9.99 จึงสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน สามารถนำไปใช้ต่อไปได้

การศึกษาปัญหาในการทำแบบทดสอบเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 คน สรุปได้ว่านักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 คน ไม่ประสบปัญหาในการทำแบบทดสอบเนื่องจากผู้ทำแบบทดสอบมีความสามารถในด้านการฟังและความชำนาญทางภาษา และอีกจำนวน 3 คน ประสบปัญหาในการทำแบบทดสอบเนื่องจากผู้ทำแบบทดสอบมีปัญหาในด้านการฟัง เกิดความสับสนจากการทำแบบทดสอบ และสื่อการเรียนรู้มีประโยชน์กับผู้ทำแบบทดสอบเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ประโยชน์สำคัญที่สุดในการใช้สื่อการเรียนรู้เหล่านี้คือ เป็นการรวมความสนใจของ ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีใจจดจ่อกับการเรียนรู้ ช่วยให้บรรยากาศของห้องเรียนมีชีวิตชีวา ช่วยพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ แรงกระตุ้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษต่อไป (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537)ส่งผลให้ผู้ทำแบบทดสอบมีความรู้เพิ่มขึ้นจากการทำแบบทดสอบ อีกทั้งมีทักษะการฟังที่ดีขึ้นเนื่องจากสื่อในแบบทดสอบออนไลน์ได้นำเสียงมาจากเจ้าของภาษาโดยตรง ซึ่งทำให้ผู้ทดสอบมีการพัฒนาทักษะการฟังได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยฝึกกระบวนการคิดวิเคราะห์ให้มีไหวพริบและหาคำตอบที่ถูกต้องได้ดีขึ้น จะช่วยให้มีพัฒนาการทางด้านทักษะการฟังดีขึ้น เนื่องจากสื่อการเรียนรู้ออนไลน์มีความน่าสนใจ ให้ความเพลิดเพลิน ความบันเทิง และทำให้ผู้ทำแบบทดสอบเกิดความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาทักษะของตัวเอง จากสื่อการเรียนรู้ออนไลน์และนำมาประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้

5. สรุปและอภิปรายผล

สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน กล่าวคือการทำแบบทดสอบนี้มีประโยชน์กับผู้ทำแบบทดสอบเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ผู้ทำแบบทดสอบมีความรู้เพิ่มขึ้น และมีทักษะการฟังที่ดีขึ้นเนื่องจากสื่อในแบบทดสอบออนไลน์ได้นำเสียงมาจากเจ้าของภาษาโดยตรง ทั้งยังช่วยฝึกกระบวนการคิดวิเคราะห์ให้มีไหวพริบและหาคำตอบที่ถูกต้องได้ดีขึ้น บทเรียนออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต การเรียนการสอนโดยใช้อินเทอร์เน็ตสามารถทำได้หลายรูปแบบ ซึ่งการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ในเว็บไซต์ต่างๆ เป็นกิจกรรมเสริมการฝึกทักษะการฟัง อีกรูปแบบหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เนื่องจากความง่ายและสะดวกรวดเร็ว เนื้อหาบนเว็บเพจจะอยู่ในลักษณะสื่อหลายมิติ ประกอบด้วยภาพกราฟิก เสียง ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดีทัศน์ และภาพเสมือนจริง ซึ่งช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และช่วยเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอีกด้วย (กิดานันท์ มลิทอง, 2548) สื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้ เป็นสื่อการเรียนรู้ที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียน ซึ่งนอกจากจะเป็นสื่อที่จำลองหรือถ่ายทอดสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษจริงๆ ในสังคมแล้ว ยังสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอีกด้วย การใช้สื่อเหล่านี้จะช่วยให้ ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เรียนในสิ่งที่เป็นจริง ซึ่งนอกจากจะทำให้บทเรียนน่าสนใจ และช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษอีกวิธีหนึ่งสื่อการเรียนรู้เป็นหนึ่งบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้สถานการณ์จำลองการใช้ภาษาอังกฤษในสังคม และเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พูดโดยเจ้าของภาษา (พรพิมล ริยาย และ ธนางกูร ขาศรี, 2555) อีกทั้งยังเป็นการสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไปในตัว ดังนั้นเพื่อให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษได้นั้น ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าวทางโทรทัศน์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งนอกจากจะช่วยให้บทเรียนน่าสนใจ ช่วยกำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจนแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วชัดเจนและมีความแม่นยำ อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถสรุปและทบทวนบทเรียนได้อีกด้วย (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)) สื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลาย มีลักษณะเป็นสื่อที่น่าสนใจ และช่วยให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว โดยผู้สอนสามารถเลือกใช้ปรับและจัดการใช้สื่อต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่จะเรียน นับตั้งแต่สื่อพื้นฐานใกล้ตัวผู้เรียน เช่น สื่อของจริง สิ่งพิมพ์ต่างๆ สื่อบันทึกเสียง ไปจนถึงสื่อที่เป็นเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา บทเรียนสำเร็จรูป วีดีทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ สื่อทางไกล เป็นต้น (รัชดา เบญเจ๊ะอาแว, 2546)

นอกจากนี้ประโยชน์สำคัญที่สุดในการใช้สื่อการเรียนรู้เหล่านี้ คือ เป็นการรวมความสนใจของ ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีใจจดจ่อกับการเรียนรู้ ช่วยให้บรรยากาศของห้องเรียนมีชีวิตชีวา ช่วยพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ แรงกระตุ้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษต่อไป (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537)

6. ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาสื่อเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อประยุกต์เข้ากับรายวิชาที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

2. ควรศึกษาถึงปัญหาทางด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาอื่นๆ ในสถาบัน

3. ควรมีการวิจัยและศึกษาถึงการสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือ ดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีจากหลายๆฝ่าย โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษาคือ อาจารย์ ฐิตินาร์ถ คำยอด ที่คอยให้การแนะนำ ตรวจแก้ไข ให้ข้อเสนอแนะ ติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ ที่สละเวลาในการตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่อง ตรวจทานความถูกต้องของภาษา และพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

นักศึกษาขอขอบคุณคณบดี คณะศิลปศาสตร์ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยราชมงคลศรีวิชัย จังหวัดสงขลา ที่ได้ให้ความร่วมมือในการดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณและขอบคุณไว้ในโอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กิดานันท์ มลิทอง. (2005). เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[2] ธนางกูร ขาศรี. (2555). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่1 โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยนอร์ท–เชียงใหม่.

[3] สุมิตรา อังวัฒนกุล. (1996). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

[4] รัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว. (2003). ‘ผลของกิจกรรมประกอบการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม’, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา.ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

[5] กุสุมา ล่านุ้ย. (1994). การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.ปัตตานี: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

FLO-16

การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ

Developing Skills in Vocabulary and Writing Chinese Characters Recognition by Pictogram

***มาลียา มูเก็ม[1]รินรดา หมันเหร็ม[2]ศุภนิดา พุฒศรี[3]อรุณรัตน์ สำราญ[4]และลีลาวันต์ สุรชิต[5]**

[1,2,3,4]หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author) มาลียา มูเก็ม*

E-mailaddress: m.mukem@outlook.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 ใน ปีการศึกษา 2558 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา การเก็บข้อมูลโดย 1.ทดสอบผู้เรียนด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน 2.ให้ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีนหมวดหมู่อักษรเหมือนภาพ 3.ทดสอบผู้เรียนด้วยแบบทดสอบหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวอเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-testผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนหมวดหมู่อักษรเหมือนภาพ โดยรวมอยู่ในระดับ ค่อนข้างดี ซึ่งสามารถแจกแจงได้ ดังนี้ การทดสอบก่อนเรียน โดยรวมนักศึกษาอยู่ในระดับ ปานกลาง และการทดสอบหลังเรียน โดยรวมนักศึกษาอยู่ในระดับ ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สรุปได้ว่าผู้ที่เรียนช้าจะได้รับการพัฒนาเป็นอย่างมาก จนมีความสามารถใกล้เคียงกับผู้เรียนเร็ว ส่วนผู้เรียนที่เรียนเร็วจะถูกจำกัดด้วยคะแนนเต็ม ทำให้คะแนนของผู้เรียนไม่แตกต่างกันมาก

คำสำคัญ: อักษรเหมือนภาพ,การจดจำ, อักษรภาษาจีน

Abstract

The objectives of this research were to develop skills in vocabulary and writing Chinese characters recognition by Pictogram. The subjects was 40 second-year students who enroll in Fundamental Chinese 1 and 47 third-year students who enroll in Fundamental Chinese 2, 2015 academic year, English for International Communication major, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology SrivijayaSongkhla. Data collection was done by pre-test and post-test. The data were statistically analyzed for mean($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), percentage and t-test.

The findings indicated that students were able to recognize Chinese characters in term of Pictogram. In general, the results were commendable, which will classify as follows: Pre-test – students were in moderate satisfied. Post-test – students are in commendable level. There are different in accordance with statistic level 0.05. It is concluded that, student who were behindhand are significantly developedas far as in correspondent with advanced students. Furthermore, advanced students were restrained with maximum score. Therefore, scores among students are not greatly different.

Keywords: pictogram, recognition, Chinese character

1. บทนำ

การจดจำคำศัพท์ภาษาจีนถือเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้อย่างรวดเร็ว เทคนิคการจำภาษาจีนในช่วงเริ่มแรก เริ่มต้นจากการท่องจำและหัดเขียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นวิธีการขั้นพื้นฐานที่ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลาย เป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยความพยายามและความอดทนอย่างสูง จึงทำให้ผู้เรียนพยายามศึกษากลวิธีที่สามารถช่วยให้จดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้รวดเร็วและถูกต้อง ในปัจจุบันคนหันมาใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์แทนการเขียน ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถจำวิธีการเขียนอักษรจีนได้ แม้คอมพิวเตอร์จะช่วยให้เกิดความสะดวก แต่หากต้องการเขียนอักษรจีนได้ต้องมีทักษะในการจำคำศัพท์และหัดเขียนอักษรจีนอย่างสม่ำเสมอ

หลักการประดิษฐ์ตัวอักษรจีนบนหลัก六六六(ลิ่วซู)คือหลักการประดิษฐ์ตัวอักษรจีน 6 วิธี หลักทั้ง 6 วิธีนี้ไม่ได้กำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นบรรทัดฐานสำหรับการประดิษฐ์อักษรตั้งแต่ยุคแรกเริ่มหลังจากที่อักษรจีนมีการพัฒนาสั่งสมเรื่อยมาจนเป็นตัวอักษรที่มีระบบ จึงมีการวิเคราะห์และรวบรวมวิธีการประดิษฐ์อักษรจีนแบบต่างๆไว้หลังจากนั้นเมื่อมีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมาใช้ใหม่ ชาวจีนก็นิยมใช้หลักการประดิษฐ์อักษรทั้ง 6 วิธีนี้

象形象形象形象形(เซี่ยงสิง) วิธีการประดิษฐ์ตัวอักษรแบบเซี่ยงสิงเป็นพื้นฐานของการสร้างอักษรจีนทุกรูปแบบอักษรแบบนี้เป็นอักษรที่พัฒนามาจากภาพวาด เกิดจากการที่ชาวจีนวาดภาพเพื่อบันทึกเรื่องราวต่างๆในชีวิตประจำวัน ดังนั้นตัวอักษรส่วนใหญ่จึงเป็นอักษรที่แสดงความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติรอบๆตัว ตัวอย่างเช่นรูปต้นไม้ พัฒนามาเป็นอักษร 木 ในปัจจุบัน

指事指事指事指事(จื่อชื่อ)เป็นสร้างตัวอักษรที่ใช้สื่อความหมายถึงสิ่งที่เป็นนามธรรม วิธีการหลักๆแบ่งเป็น 2 วิธีดังนี้ 1.) การสร้างภาพสัญลักษณ์ เช่นคำว่า 上上(ข้างบน) 下下(ข้างล่าง) 2.)การนำอักษรที่มีอยู่เดิมมาเพิ่มเติมสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อแสดงความหมายใหม่

會意 (หุ้ยอี้) การประดิษฐ์อักษรแบบหุ้ยอี้คือการนำอักษรที่มีอยู่เดิมตั้งแต่สองตัวขึ้นไปมาผสมกันเป็นอักษรตัวใหม่รวมทั้งนำความหมายของอักษรทั้งหมดมารวมกันเป็นความหมายใหม่

形聲 (สิงเซิง) การประดิษฐ์อักษรแบบสิงเซิงคือการนำหมวดคำที่แสดงเสียงมารวมกับหมวดคำที่แสดงความหมาย โดยอักษรที่ได้จะมีเสียงอ่านใกล้เคียงกับหมวดคำแสดงเสียง และมีความหมายใกล้เคียงกับหมวดคำแสดง

假借 (เจี่ยเจี้ย) มีคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่มีเสียงอ่าน แต่ยังไม่มีการประดิษฐ์อักษรขึ้นมาใช้เมื่อจำเป็นต้องมีการบันทึกคำศัพท์เหล่านี้ ชาวจีนจึงนำอักษรที่มีเสียงอ่านเหมือนกันซึ่งมีอยู่แต่เดิมมาใช้แทนคำศัพท์นั้นๆ

轉注 (จ่วนจู้) อักษรสองตัวที่มีหมวดคำเดียวกัน และยังมีเสียงอ่านใกล้เคียงกัน สามารถนำอักษรทั้งสองมาอธิบายความหมายซึ่งกันและกันได้

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการนำ 象形(เซี่ยงสิง) ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสร้างอักษรจีนและเป็นตัวหนังสือที่เข้าใจง่ายและสนุกสนาน คนที่เพิ่งเรียนภาษาจีนใหม่ๆ ควรจะเรียนรู้ตัวอักษรจีนจากส่วนนี้ก่อนเพราะเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเข้าในระบบการเขียนอักษรจีนอย่างถูกต้อง รวมถึงจะช่วยเป็นแรงกระตุ้นและเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนช่วยพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์และการเขียนอักษรจีน ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาจีนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา หลักภาษาจีนพื้นฐาน 1 และรายวิชาหลักภาษาจีนพื้นฐาน 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

3.วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยในครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยใช้อักษรเหมือนภาพของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลาผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลป-ศาสตร์หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 ภาคเรียนที่ 1ปีการศึกษา 2558 จำนวน 41คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 46คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 87 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3.2.2 เอกสารประกอบการเรียนอักษรเหมือนภาพ

3.2.3 สื่อการเรียนรู้(Power Point)หมวดหมู่คำศัพท์อักษรเหมือนภาพ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ทดสอบนักศึกษาโดยการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียน

3.3.2 นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์อักษรเหมือนภาพจากสื่อการเรียนรู้(Power Point) และเอกสารประกอบการเรียนอักษรเหมือนภาพที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

3.3.3 ทดสอบนักศึกษาโดยการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบคะแนนที่ผู้เรียนได้ทำจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้โปรแกรมตารางคำนวณเพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติ

ในการวิเคราะห์แบบทดสอบมาตรฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมตารางคำนวณ ซึ่งเกณฑ์การประเมินความสามารถทางด้านภาษา Oller(63:1983) เป็นเกณฑ์กำหนดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งออกเป็น 7 ระดับต่อไปนี้

ร้อยละความสามารถ	ระดับความสามารถ
20 - 30%	อ่อนมาก
31 – 40%	อ่อน
41 – 50%	ค่อนข้างอ่อน
51 – 60%	ปานกลาง
61 – 70%	ค่อนข้างดี
71 – 80%	ดี
81% ขึ้นไป	ดีมาก

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

3.5.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Division)

3.5.3 ค่าเปอร์เซ็นต์ (Percentage)

3.5.4 ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (t-test)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

SD แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

% แทน ค่าเปอร์เซ็นต์(Percentage)

T แทน ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน เพื่อศึกษาความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (t-test)

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ความสามารถในการทำแบบทดสอบภาษาจีน โดยวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ประกอบไปด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 1 แสดงความสามารถในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนทางด้านการพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ

ระดับความสามารถ	จำนวนคน	ร้อยละ
อ่อนมาก	7	8.05
อ่อน	4	4.60
ค่อนข้างอ่อน	5	5.75
ปานกลาง	13	14.94
ค่อนข้างดี	7	8.05
ดี	18	20.69
ดีมาก	33	37.93
รวม	87	100

(N=87)

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 37.93 มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.69 อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 14.94 อยู่ในระดับค่อนข้างดีและอ่อนมาก จำนวน 7คน คิดเป็นร้อยละ 8.05 อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 และอยู่ในระดับอ่อน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงความสามารถในการทำแบบทดสอบหลังเรียนทางด้านการพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ

ระดับความสามรถ	จำนวนคน	ร้อยละ
อ่อนมาก	0	0.00
อ่อน	0	0.00
ค่อนข้างอ่อน	1	1.15
ปานกลาง	1	1.15
ค่อนข้างดี	0	0.00
ดี	5	5.75
ดีมาก	80	91.95
รวม	87	100

(N=87)

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 91.95 มีความสามารถอยู่ในดีมาก ซึ่งเมื่อเทียบกับข้อมูลในตารางที่ 1 จะเห็นว่ามีนักศึกษาที่มีความสามารถในระดับเดียวกันเพิ่มขึ้นจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 54.02 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนและปานกลาง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.15 ตามลำดับ และไม่มีผู้เรียนอยู่ในระดับอ่อนมาก อ่อน และค่อนข้างดี

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างทางด้านการพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	$\bar{x}$	S.D.	t-test	Sig
ก่อนเรียน	19.89	6.51	13.46	.05
หลังเรียน	28.24	3.00		

(N=87)

จากตารางที่ 3 วิเคราะห์ได้ว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.51 ส่วนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 28.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.00 คือมีค่าน้อยกว่าก่อนเรียน นั่นหมายถึง การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ทำให้นักศึกษาแต่ละคนได้รับความรู้ความเข้าใจสูงสุดเท่าที่แต่ละคนจะรับได้ กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนช้าจะได้รับการพัฒนาเป็นอย่างมาก จนมีความสามารถใกล้เคียงกับนักศึกษาที่เรียนเร็ว ส่วนนักศึกษาที่เรียนเร็วจะถูกจำกัดด้วยคะแนนเต็ม ทำให้คะแนนไม่แตกต่างกันมาก และเมื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยพบว่าค่า t ที่ได้จากการคำนวณมากกว่าค่า t วิกฤต (13.46 > 1.833) หมายความว่า การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5. สรุปและอภิปรายผล

การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ของนักศึกษาปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ

การสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบด้วยแบบทดสอบการพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาจีนหมวดหมู่อักษรเหมือนภาพของนักศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยสามารถแจกแจงได้ ดังนี้ การทดสอบก่อนเรียน โดยรวมนักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง และการทดสอบหลังเรียน โดยรวมนักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับดี มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เรียนช้าจะได้รับการพัฒนาเป็นอย่างมาก จนมีความสามารถใกล้เคียงกับนักศึกษาที่เรียนเร็ว ส่วนนักศึกษาที่เรียนเร็วจะถูกจำกัดด้วยคะแนนเต็ม ทำให้คะแนนไม่แตกต่างกันมาก

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนแสดงให้เห็นว่านักศึกษาบางคนมีพื้นฐานความรู้พอสมควรแต่หลังจากที่นักศึกษาได้เรียนคำศัพท์ภาษาจีนหมวดหมู่อักษรเหมือนภาพจากเอกสารประกอบการเรียนสื่อการเรียนรู้ (Power Point) ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นและทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบหลังเรียนแล้ว ผลปรากฏว่านักศึกษาสามารถทำคะแนนในการทดสอบหลังเรียนได้มากขึ้น แสดงให้เห็นว่านักศึกษาจำคำศัพท์ได้แม่นยำมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีนักศึกษาที่ทำคะแนนในการทดสอบหลังเรียนลดลง แต่เป็นจำนวนที่น้อยมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 3.44 ของผู้เรียนทั้งหมด

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการอภิปรายได้ว่า การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้อักษรเหมือนภาพ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและการเขียนอักษรจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ทำให้นักศึกษาแต่ละคนได้รับความรู้ความเข้าใจสูงสุดเท่าที่แต่ละคนจะรับได้ ทั้งนี้สืบเนื่องมากจากนักศึกษามีพื้นฐานความรู้คำศัพท์ภาษาจีนมาบ้างในระดับปานกลางสอดคล้องกับผลการวิจัยของนพาวรรณ์ ใจสุข ได้มีการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยมีแบบฝึกทักษะการจดจำคำศัพท์จีนด้วยการวาดภาพ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนจากชุดฝึกทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน มีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

เพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนโดยการใช้อักษรเหมือนภาพ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

6.1.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการเรียนคำศัพท์วิธีดั้งเดิมคือสอนคำศัพท์และบอกความหมายโดยตรงกับการเรียนคำศัพท์โดยใช้วิธีสอนคำศัพท์และบอกความหมายด้วยอักษรเหมือนภาพ เพื่อให้ได้แนวทางในการเรียนรู้และจำคำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1ควรศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาจีน เพื่อมุ่งเน้นและพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนให้ตรงตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียน

7. กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 หลักสูตรสาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบให้แก่คณะผู้วิจัย คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะครู อาจารย์ที่ปรึกษารายวิชาการศึกษาอิสระ รองศาสตราจารย์ทรรศนีย์ คีรีศรี อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย อาจารย์ลีลาวันต์ สุรชิต ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านและ Mr.AndrewStebenneที่ได้กรุณาตรวจสอบความถูกต้องของวิจัยฉบับนี้ พร้อมทั้งชี้แนะการจัดรูปแบบงานวิจัย นอกจากนี้ผู้วิจัยได้รับการสนับสนุนกำลังใจ และความช่วยเหลือจากครอบครัวและเพื่อนของคณะผู้วิจัยเป็นอย่างดียิ่งตลอดมาจนวิจัยฉบับนี้สำเร็จ จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] เครือข่ายข้อมูลเพื่อการเรียนการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์. *六(ลิ่วซู) หลักการประดิษฐ์ตัวอักษรจีน* (ออนไลน์). แหล่งที่มา: http://www.cfl.arts.chula.ac.th/tcsl/liushu.html. 09 ตุลาคม 2558

[2] จาง จิ้ง.(2553).*อ่าน เขียน เรียนจีนจากอักษรภาพ.* กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น

[3] นพาวรรณ์ ใจสุข. (2556). การพัฒนาทักษะการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2. วิจัยในชั้นเรียน.วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์

[4] นริศ วศินานนต์. (2553). *ย้อนรอยอักษรจีน.* กรุงเทพฯ: ตถาตาพับลิเคชั่น

[5] Oller, W. John Jr. Issue in Language Testing Research. Rowley, MA: Newbury House, 1983,p.63.

FLO-17

ความสามารถทางด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

Reading Ability of English Articles of the Second-Year Business Information System Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

พิชยา บุญวัณโณ[1,*] สุภัสตรา บัวทอง[2] สุภาภรณ์ มิตรเกษม[3]และ อรวรรณ พัชณีย์[4]

[1,2]หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author Supaporn Mitkasame*

E-mail address: Mit.supaporn@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านบทความภาษาอังกฤษนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 สาขาระบบสารสนเทศ(เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 46 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการอ่านบทความภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 45 นาที สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถทางด้านการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำมาก ทั้งนี้สาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษาขาดการฝึกทักษะทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ทักษะการอ่านจึงเป็นเรื่องที่ผู้อ่านต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อยๆ

Abstract

English is significantly essential these days. Numerous academics around the globe use English in their learning and many country emphasize learning English. Reading is one of the principal skills used for study. The purpose of this research was to study reading comprehension ability of English articles of the second-year Business Information System students at the faculty of Business Administration, at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla.

The sample was 46 second-year undergraduate students in Business Information System. A 50 item-test was selected from various sources such as text books, the Internet and commercial books and was used as the instrument for data collection in this study. The test divided into five categories; general article, opinion article, analytical articles, travel article and biography article and then proof read by a language expert. The subjects did the test and then answered the questions for each comprehension test. The test duration was 45 minutes. The data were analyzed by average value, percentage and standard deviation.

The result of this research showed that the study of ability in reading comprehension ability of English articles of the Second-Year Business Information System students at the Faculty of Business Administration, at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla. The result was that the participants had little understood and a little more. Probably due to in the each article too hard or the article is not interesting for students. Another is student's lack of to practice reading skills in English. Because reading is a complex process. So reading skills must always practice. The result of this study can be used to develop techniques in reading skills for students in the future.

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร ทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ คือทักษะการอ่าน ดังที่ มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2553) กล่าวสรุปความหมายว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมดุลในการรับสารซึ่งแสดงด้วยถ้อยคำที่เขียนลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยใช้อวัยวะสำหรับสารคือ ตา เมื่อสมองรับภาพหรืออักษรแล้วสมองจะจดลงไว้ในหน่วยความจำทันทีว่า "รู้" หรือ "ไม่รู้" อัตราความเร็วของกระบวนการในการรับสารจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิมของผู้อ่าน กล่าวโดยสรุป การอ่านเป็นการแปลความหมายจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมาย ซึ่งผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้

พื้นฐานเดิมที่มีอยู่ ประกอบกับความสามารถในการคิด ความรู้ ดังที่ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) กล่าวว่า ทักษะการอ่านคือ ทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษา การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องฝึกฝนอย่างมีระบบเพราะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถฝึกได้ การฝึกมากทำให้มีความสามารถในการอ่านเพิ่มมากขึ้นตามระดับของการอ่าน การอ่านออกหรือการได้ เป็นการอ่านตามตัวอักษรและตัวสะกดการันต์เท่านั้น แต่อาจออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือผู้อ่านอาจจะไม่เข้าใจข้อความที่อ่าน ถึงแม้จะเข้าใจก็อาจจะเข้าใจไม่ดีพอ หรืออาจจะเข้าใจผิดก่อให้เกิดความเสียหายกับผู้อ่านเองได้ ส่วนการอ่านเป็นคือ การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพหรือความสามารถในการอ่านได้ถูกต้อง การอ่านได้คล่อง รวดเร็วเข้าใจเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญตอบคำถามได้ อ่านแล้วตีความได้ สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ได้มีสมาธิ และอ่านแล้วรู้จักจดบันทึกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ดังที่ สาลี รักสุทธิ์ (2553) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า คือการตีความ แปลความจากตัวอักษรที่ปรากฏในสื่อพิมพ์ต่างๆ ออกมาเป็นข้อมูลความรู้ สู่การรับรู้การเข้าใจของผู้อ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหาผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่านที่ให้ความหมายของการอ่านลักษณะนี้ได้แก่ คูเปอร์และคณะ (Cooper and other , 1988) กล่าวว่า “การอ่านเป็นประบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อเรื่อง เนื้อหา เพื่อจัดกระบวนการสร้างความหมายของเนื้อหานั้น การที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อความ ที่อ่านและจะสามารถตีความเรื่องที่อ่านได้มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ของผู้อ่าน ตลอดจนการคาดเดาความหมายของผู้อ่าน”

จากข้อความข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษและองค์ประกอบของการอ่านบทความได้มีบทบาทและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ ซึ่งบทความคือเนื้อเรื่องที่ให้สาระ ข้อเท็จจริง ความรู้ เสนอความคิดเห็น แตกต่างจากบันเทิงคดี บทความในหนังสือพิมพ์จะมีลักษณะที่น่าสังเกตคือ จะมีเนื้อหาไม่ยาวมากนัก ใช้ย่อหน้าสั้นๆ นำเรื่องพื้นๆ ที่รู้ๆ กันอยู่แล้วมาตีพิมพ์หรือนำเรื่องเล็กๆ ที่คนมองข้ามมาเติมสีสันให้น่าอ่าน บทความอาจมาการเน้นเนื้อหาที่ตัวเหตุการณ์และแนวโน้มในอนาคต

ฉะนั้น บทความจึงเป็นความเรียงประเภทหนึ่งซึ่งมีจุดประสงค์หลายลักษณะ เช่น เพื่อแสดงความรู้ เสนอข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกต วิเคราะห์วิจารณ์ ฯลฯ โดยต้องเขียนอย่างมีหลักฐานมีเหตุผลน่าเชื่อถือ หากมีข้อเสนอแนะใด ๆ ต้องเป็นไปในทางสร้างสรรค์

จากแนวคิดงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นและปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการอ่าน เรื่องการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ทั้งนี้เพราะยังมีข้อบกพร่องในหลายปัจจัย จึงทำให้ผู้วิจัยมีความต้องการศึกษาวัดระดับความสามารถทางด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะหาคำตอบในเรื่องนี้เพื่อต้องการทราบว่านักศึกษามีความสามารถและความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 40 คน โดยใช้ตารางของ เครจซี่และมอร์แกน (พิสณุ ฟองศรี, 2553: อ้างอิงมาจาก Krejecie and Morgan, 1970)

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดวันและเวลาในการทำการทดสอบ
2. ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบ
3. นำแบบทดสอบไปให้กลุ่มตัวอย่างทำ และชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวัตถุประสงค์ของการทดสอบและขอความร่วมมือในการทำแบบทดสอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริง ระยะเวลาในการทำแบบทดสอบเป็นเวลา 45 นาที
4. เมื่อครบกำหนดเวลา ผู้วิจัยรวบรวมกระดาษคำตอบตรวจความเรียบร้อยและตรวจให้คะแนน โดยวิเคราะห์ผลข้อมูลตามเกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การประเมินความสามารถทางภาษาของ Oller (1983: 63) เป็นเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบ่งออกเป็น 7 ระดับดังต่อไปนี้

20% - 30%	มีความสามารถในระดับต่ำมาก
31% - 40%	มีความสามารถในระดับต่ำ
41% - 50%	มีความสามารถในระดับค่อนข้างต่ำ
51% - 60%	มีความสามารถในระดับปานกลาง
61% - 70%	มีความสามารถในระดับค่อนข้างสูง
71% - 80%	มีความสามารถในระดับสูง
81% ขึ้นไป	มีความสามารถในระดับสูงมาก

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษาข้อมูลออกเป็น 6 ตอนดังนี้

4.1 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในภาพรวม

4.2 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความให้ความรู้ทั่วไป (General Knowledge Article)

4.3 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความแสดงความคิดเห็น (Opinion Article)

4.4 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความเชิงวิเคราะห์ (Analytical Article)

4.5 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความเชิงท่องเที่ยว (Travel Article)

4.6 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความชีวประวัติ (Biography Article)

ตารางที่ 1 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในภาพรวม

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
General Knowledge Article	46	1.91	16.38	0.96	ต่ำมาก
Opinion Article	46	1.69	14.15	0.99	ต่ำมาก
Analytical Article	46	2.15	18.43	1.23	ต่ำมาก
Travel Article	46	3.84	32.96	1.70	ต่ำ
Biography Article	46	2.10	18.06	1.22	ต่ำมาก
Total	46	2.34	19.99	0.30	ต่ำมาก

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจบทความประเภทต่างๆ จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน คือประเภทบทความให้ความรู้ทั่วไป (General Knowledge Article)ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.91 คิดเป็นร้อยละ 16.38 อยู่ในระดับอ่อนมาก บทความประเภทบทความแสดงความคิดเห็น(Opinion Article) ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.69 คิดเป็นร้อยละ 14.15 อยู่ในระดับอ่อนมาก บทความประเภทบทความเชิงวิเคราะห์ (Analytical Article) ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 คิดเป็นร้อยละ 18.43 อยู่ในระดับอ่อนมาก บทความประเภทบทความเชิงท่องเที่ยว (Travel Article) ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 คิดเป็นร้อยละ 32.96 อยู่ในระดับอ่อน บทความประเภทบทความกึ่งชีวประวัติ (Biography Article) ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.10 คิดเป็นร้อยละ 18.06 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อนมาก

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด สามารถสรุปได้ว่าระดับความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ (เทียบโอน) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา เฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.34 คิดเป็นร้อยละ 19.99 อยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 2 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความให้ความรู้ทั่วไป (General Knowledge Article)

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
General Knowledge Article	46	1.91	16.38	0.96	อ่อนมาก

จากตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความประเภทให้ความรู้ทั่วไป (General Knowledge Article) จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.91 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 16.38 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 3 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความแสดงความคิดเห็น (Opinion Article)

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
Opinion Article	46	1.69	14.15	0.99	อ่อนมาก

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความประเภทบทความแสดงความคิดเห็น (Opinion Article) จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.69 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 14.15 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.99 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 4 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความเชิงวิเคราะห์ (Analytical Article)

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
Analytical Article	46	2.15	18.43	1.23	อ่อนมาก

จากตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความประเภทบทความเชิงวิเคราะห์ (Analytical Article) จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.15 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 18.43 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.23 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก

ตารางที่ 5 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความเชิงท่องเที่ยว (Travel Article)

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
Travel Article	46	3.84	32.96	1.70	อ่อน

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความประเภทบทความเชิงท่องเที่ยว (Travel Article) จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 32.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.70 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อน

ตารางที่ 6 ความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประเภทบทความกึ่งชีวประวัติ (Biography Article)

ประเภทบทความ	จำนวนประชากร	$\bar{x}$	ร้อยละ	S.D.	ระดับความสามารถ
Biography Article	46	2.10	18.06	1.22	อ่อนมาก

จากตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความประเภทบทความกึ่งชีวประวัติ (Biography Article) จากกลุ่มประชากรทั้งหมด 46 คน ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.10 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 18.06 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.22 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำมาก

5. สรุปและอภิปรายผล

จากผลการทดสอบในครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษามีความสามารถทางด้านทักษะการอ่านบทความภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจค่าเฉลี่ยเท่ากับ **2.34** ซึ่งคิดเป็นร้อยละ **19.99** เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดนักศึกษามีความสามารถอยู่ในระดับต่ำมาก

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ควรนำข้อมูลจากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้และปรับปรุงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทางด้านการอ่าน ให้เหมาะสมโดยให้ความรู้เกี่ยวกับการอ่านประเภทต่างๆ

6.2 ประเภทของการอ่านที่สนใจหรือที่มีความถนัดของนักศึกษา เพื่อนักศึกษาจะได้มีประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

6.3 ควรเปรียบเทียบความสามารถและระดับความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

6.4 ควรเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

6.5 ควรทำการศึกษาในทำนองเดียวกันนี้กับนักศึกษาในวิทยาเขตอื่น

7. กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์ไพพรรณ มุ่งสิริ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าแก่คณะผู้วิจัย เพื่อให้คาปรึกษาและแนะนาตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้จากใจจริง

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญและผู้วิพากษ์ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รศ.ทรรศนีย์ คีรีศรี อาจารย์จุฑาภรณ์ ภารพบ และอาจารย์Neil Cuthbertson ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องและช่วยเหลือให้คณะผู้วิจัยทาการเก็บข้อมูลได้ถูกต้องและลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาระบบสารสนเทศ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลาที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และให้ความร่วมมือเป็นอย่างยิ่งในการตอบแบบสอบถาม และขอขอบพระคุณอาจารย์กัณฑริน รักสาคร ที่ให้ข้อมูลคาแนะนาที่มีประโยชน์ตลอดการศึกษา

ท้ายที่สุดขออุทิศความดีที่มีในการศึกษาวิจัยนี้แด่บิดา มารดา และครอบครัวของคณะผู้วิจัย ผู้ซึ่งสนับสนุนในทุกด้าน และแรงใจจากมิตรแท้ทุกท่าน

8. เอกสารอ้างอิง

[1] จุไรรัตน์ เพิ่มสุข. (2539). **การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบอเมริกากับการสอนปกติ.** ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม. (การประถมศึกษา)) – มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

[2] ฉวีวรรณ ค๔หาภินันท์. (2542). **การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน.** กรุงเทพ: ศิลปาบรรณาการ

[3] ชุติมา สุวิทยารัตน์. (2542). **ผลการใช้กิจกรรมประกอบการอ่านและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อการเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.** มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ : ถ่ายเอกสาร

[4] ไพพรรณ อินทนิล. (2545). **การส่งเสริมการอ่าน.** กรุงเทพ: โอเดียนสโตร์.

[5] มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2548). **อ่านเป็น: เรียนเก่งสอนเก่ง.** กรุงเทพ: นามมีบุ๊คส์

[6] วิพุธ โสภวงศ์. (2539). **แบบฝึกการอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายต่างๆ.** กรุงเทพ: ไทยวัฒนาพานิช.

[7] สนิท ตั้งทวี. (2538). **ความรู้และทักษะทางภาษา.** กรุงเทพ: โอเดียนสโตร์.

[8] สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2547). **เทคนิควิจัยด้านการอ่าน.** กรุงเทพ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

FLO-18

การประเมินคู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบินของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

Vocabulary Manual Book Evaluation of English for Airline Industry of Students in English for International Communication Program, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University Srivijaya.

อัจจิมา สุวรรณรัตน์[1,*] **นิศมา ทิพย์สงคราม**[2,] **รัตน์ชิดา หน่อสกูล**[3] **และ ศิราณิ พรหมจรรย์**[4]

[1,2]หลักสูตรรายวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินคู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบินของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยโดยมีประชากรทั้งสิ้น 30 คน ที่เลือกเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่2 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 เครื่องมือวิจัยคือคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบิน ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือ ข้อมูลวิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าสหสัมพันธ์และ T-test ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เรียนรู้คู่มือมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์หลังจากการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้คู่มืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า ในด้านเนื้อหา มีประโยชน์ต่อผู้ใช้และปริมาณเนื้อหาเหมาะสมอยู่ในลำดับมากที่สุด ในด้านรูปแบบพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในด้านขนาดตัวอักษรอยู่ในลำดับมากที่สุด และในด้านคุณภาพ ผู้อ่านพึงพอใจสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้อยู่ในลำดับมากที่สุด
นักศึกษา

Abstract

This research aimed to examine the effectiveness of Vocabulary Manual Book Evaluation of English for Airline Industry and to develop the students' knowledge of vocabulary. The participants were 30 students studying English minor in second year of English for International Communication major. The instruments of this research were the manual book, the pre & post-test, and the questionnaire. Data were analyzed by using descriptive statistic: average value ($\bar{x}$), standard deviation (SD), and percentage (%). The results revealed after learning vocabulary via the manual book; the average of achievement is higher than before learning, the level of statistical at .05; The satisfaction of using the vocabulary manual book found the content there are benefits to users. The amount of content was appropriate in the highest level and the subjects satisfied the format of the alphabet size. According to the quality of the book, the readers satisfied they could apply their knowledge in real life at the highest level.

1. บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ทักษะที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งอันหนึ่ง คือ ทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ ถ้าไม่มีความความแม่นยำ หรือความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์แล้ว จะเรียนภาษาได้ดีทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนได้ยาก การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มาก จำได้แม่นและสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ย่อมเรียนได้ผลดี คำศัพท์จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ ปัจจุบันอุตสาหกรรมการบิน ได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญของการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาอุตสาหกรรมการบินให้มีประสิทธิภาพ คือ ทรัพยากรมนุษย์ ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเตรียมความพร้อมเพื่อจะก้าวเข้าสู่ความเป็น ศูนย์กลางด้านการขนส่งทางอากาศของอาเซียนทั้งในด้าน สนามบิน เครื่องมือและองค์ประกอบด้านการบิน และบุคลากรด้านธุรกิจการบิน ซึ่งมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการนำพาธุรกิจด้านการบินและการขนส่งทางอากาศของประเทศไทยพัฒนาให้ก้าวหน้าและทันสมัย เพื่อรองรับการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คณะผู้วิจัยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบิน จึงมุ่งศึกษาจัดทำ และประเมินประสิทธิภาพของคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษและมุ่งพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ธุรกิจการบินของนักศึกษา

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อนำผลการเรียนรู้จากคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินมาพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เลือกลงเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

2.2 เพื่อประเมินประสิทธิภาพของคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบิน

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินและนำผลการเรียนรู้จากคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินของนักศึกษา ประชากรเป็นนักศึกษาที่เลือกลงเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ระดับชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน เพื่อให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนและหลังการศึกษาคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบิน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินในช่วงหลังการทดสอบหลังเรียน

การเก็บรวมรวมข้อมูลแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. จัดการทดสอบก่อนเรียนของนักศึกษากลุ่มประชากรด้วย Pre-test
2. แจกคู่มือหลังการทำแบบฝึกหัดก่อนเรียนโดยให้เวลาในการเรียนรู้2 ชั่วโมง
3. จัดการทดสอบหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วย Post-test พร้อมแจกแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือคำศัพท์แก่กลุ่มประชากร
4. ดำเนินการเก็บข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจะใช้สถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ใช้และการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป คำนวณค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพจากการประเมินคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบิน

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การทำวิจัยชั้นเรียนในครั้งนี้ เพื่อนำผลการเรียนรู้จากคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินมาพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เลือกลงเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ เพื่อประเมินประสิทธิภาพของคู่มือ โดยใช้แบบทดสอบก่อน-หลังการเรียนรู้คู่มือ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

นักศึกษา	อายุ (ปี)			เพศ		รวม
	ต่ำกว่า 20 ปี	21-25	25-30	ชาย	หญิง	
จำนวน	19	11	0	6	24	30
ร้อยละ	63.33	23.33	0	-	-	100

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 30 คน โดยจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาเป็นเพศชายจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และเป็นเพศหญิง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 80 เมื่อพิจารณาอายุพบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 และนักศึกษาที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33

4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนสอบ

จำนวนนักศึกษา	ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบ (30 คะแนน)		ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test
30	15.1	23	5.11	4.46

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาก่อนเรียนรู้คู่มือคำศัพท์คะแนนเต็ม 30 คะแนน นักศึกษาสอบได้คะแนนเฉลี่ย 15.1 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.11 ส่วนหลังจากที่เรียนรู้คู่มือคำศัพท์แล้วทำการทดสอบหลังเรียน นักศึกษาทั้งหมดได้คะแนนสูงขึ้น คือ 23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.46

ตารางที่ 3 ค่าสถิติ t-test dependent ในการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดสอบของนักศึกษาในการเรียนรู้คู่มือคำศัพท์

Paired Samples Test

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	S.D.	S.E.	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 PRETEST - POSTTEST	-7.9	6.266	.420	-3.63	-1.91	-6.589	29	.000

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า ค่าสถิติ t มีค่า -6.589 ค่า Sig. (2 tailed) มีค่า .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าคะแนนสอบก่อนและหลังเรียนมีความสัมพันธ์กันและเมื่อนักศึกษาได้เรียนรู้คู่มือคำศัพท์แล้วมีคะแนนหลังสอบเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ระดับความคิดเห็นของการใช้คู่มือคำศัพท์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตารางที่ 4 ด้านเนื้อหา

ลำดับที่	คำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	เนื้อหาเข้าใจง่าย ชัดเจน เหมาะแก่การเรียน	4.37	0.60	มาก
2	เนื้อหามีประโยชน์ต่อผู้ใช้	4.50	0.62	มาก
3	ปริมาณเนื้อหาเหมาะสม	4.43	0.62	มาก
รวม		4.43	0.61	

ตารางที่ 4 แสดงผลการสำรวจความพึงพอใจด้านเนื้อหาจำนวน 3 ประเด็น ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.43 ซึ่งพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในด้าน เนื้อหามีประโยชน์ต่อผู้ใช้อยู่ในลำดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และเนื้อหาเข้าใจง่าย ชัดเจน เหมาะแก่การเรียนอยู่ในลำดับน้อยสุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37

ตารางที่ 5 ด้านรูปแบบ

ลำดับที่	คำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	ขนาดคู่มือ	4.50	0.62	มาก
2	ขนาดตัวอักษร	4.17	0.86	มาก
3	ภาพประกอบ	4.17	0.69	มาก
4	รูปแบบกะทัดรัด น่าสนใจ	4.23	0.62	มาก
รวม		4.27	0.70	

ตารางที่ 5 แสดงผลการสำรวจความพึงพอใจด้านเนื้อหาจำนวน 4 ประเด็น ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.27 ซึ่งพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในด้านขนาดคู่มือในลำดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และในด้านขนาดตัวอักษรรวมถึงด้านรูปแบบกะทัดรัด น่าสนใจในในลำดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

ตารางที่ 6 ด้านคุณภาพ (ประโยชน์)

ลำดับที่	คำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1	ผู้อ่านได้รับความรู้มากขึ้น	4.63	0.55	มากที่สุด
2	สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้	4.53	0.62	มากที่สุด
3	ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้น	4.53	0.56	มากที่สุด
4	ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจการบิน	4.63	0.55	มากที่สุด
รวม		4.58	0.57	

ตารางที่ 6 แสดงผลการสำรวจความพึงพอใจด้านคุณภาพ จำนวน 4 ประเด็น ภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.58 ซึ่งพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในด้านผู้อ่านได้รับความรู้มากขึ้นรวมถึงส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจการบินในลำดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 และผู้อ่านพึงพอใจในความสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้รวมถึงส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้นอยู่ในลำดับน้อยที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53

5. สรุปและอภิปรายผล

จากการเก็บข้อมูลทั่วไปของกลุ่มประชากรนักศึกษาจำนวน 30 คนพบว่ามีเพศหญิงมากกว่าเพศชายถึงร้อยละ 60 และเมื่อพิจารณาอายุพบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีมากกว่านักศึกษาที่มีอายุระหว่าง 21-25 ปีถึงร้อยละ40จากผลคะแนนการสอบก่อนเรียนรู้คู่มือคะแนนเต็ม 30 คะแนน นักศึกษาสอบได้คะแนนเฉลี่ย 15.1 ส่วนหลังจากที่เรียนรู้คู่มือคำศัพท์แล้วทำการทดสอบหลังเรียน นักศึกษาทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น คือ 23 มีผล ซึ่งผลคะแนนหลังการเรียนรู้คู่มือสูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนรู้คู่มือสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการสำรวจความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือคำศัพท์ ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.43 ในส่วนของเนื้อหามีประโยชน์ต่อผู้ใช้ได้รับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ด้านรูปแบบอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.27 ซึ่งขนาดคู่มือได้รับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และด้านคุณภาพอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.58 และได้รับความพึงพอใจในระดับมากที่สุดถึง 2 ประเด็นคือ ผู้อ่านได้รับความรู้มากขึ้นและส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจการบินได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63

จากการสรุปผลข้างต้น ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

นักศึกษาที่เรียนรู้คู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบิน ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น มีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์หลังจากการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการเรียนรู้คู่มือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ผลที่ปรากฏเช่นนี้เนื่องจากคำศัพท์ที่ใช้สอดคล้องกับเนื้อหาที่นักศึกษาใช้เรียนในห้องเรียน และเป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับชั้นของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของของสหพร ขวัญวิชาและณรงค์ สมพงษ์ (2556) พบว่าการเรียนหนังสือคำศัพท์ภาษาอังกฤษภาพความจริงเสมือน เรื่อง สัตว์ ผ่านแท็บเล็ต มีการนำเสนอเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน มีการนำเสนอในรูปแบบของ ข้อความรูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว เสียง เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนและมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียน

ผลประเมินประสิทธิภาพของคู่มือคำศัพท์ภาษาอังกฤษธุรกิจการบินที่ปรากฏเช่นนี้ เนื่องจากคำศัพท์ที่ใช้สอดคล้องกับเนื้อหาที่นักศึกษาใช้เรียนในห้องเรียน รูปแบบของคู่มือ และเป็นคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับชั้นของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปรารถนา ใจเพียร ปภาวรินท์ วันศุกร์ และจันจิรา กูลแก้ว (2557) พบว่าเนื้อหาภาพในคู่มือมีจำนวนคำศัพท์ที่ไม่มากจนเกินไปทั้งยังมีภาพประกอบและตัวอย่างประโยคทำให้ผู้อ่านง่ายต่อการจดจำและสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของของสหพร ขวัญวิชาและณรงค์ สมพงษ์ (2556) พบว่าการเรียนหนังสือคำศัพท์ภาษาอังกฤษภาพความจริงเสมือน เรื่อง สัตว์ ผ่านแท็บเล็ต มีการนำเสนอเนื้อเรื่องให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน มีการนำเสนอในรูปแบบของ ข้อความรูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว เสียง เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนและมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียน

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ควรเพิ่มจำนวนคำศัพท์เฉพาะของธุรกิจการบินในคู่มือซึ่งเป็นคำที่นักศึกษาไม่คุ้นชิน

6.2 คู่มือควรปรับรูปแบบให้มีเนื้อหามากกว่าเดิม เช่น บทสนทนาในสนามบินและบทสนทนาขณะบิน

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยการประเมินคู่มือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจการบินของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจาก อาจารย์ณัฐธนา บุญทอง อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยซึ่งช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Neil C.Cuthbertson ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไข และช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ทางภาษา และ Abstract จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัณฑรินทร์ รักษ์สาคร ที่ได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบคุณ คณะนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบ และประเมินคู่มือคำศัพท์ ทำให้การดำเนินการวิจัยลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยด้วยความสำเร็จด้วยดี ตลอดจนบุคคลต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ ที่ผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้หมดในที่นี้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่งจึงกล่าวขอบพระคุณไว้ ณโอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กันทริน และ คณะ (2556). **ผลของการใช้คู่มือภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ที่ใช้ในการสอบวัดระดับมาตรฐาน TOEIC** ภาคนิพนธ์ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย, สงขลา

[2] จุฑามาศ ปานคีรี (2552**). ใบความรู้เรื่องหนังสือคู่มือ** [ออนไลน์]
เข้าถึงได้จาก https://www.gotoknow.org/posts/233860 (วันที่สืบค้นข้อมูล 20 พ.ค. 2558)

[3] ปรารถนา ใจเพียร ปภาวรินท์ วันศุกร์ และจันจิรา กูลแก้ว (2557**). ผลของการใช้คู่มือภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ที่ใช้ในการสอบวัดระดับมาตรฐาน TOEIC** ภาคนิพนธ์ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย, สงขลา

[4] พลอากาศโทวัชระ รณนภากาศ ฤทธาคนี (2557**). อุตสาหกรรมสายการบิน**[ออนไลน์]
เข้าถึงได้จาก
http://www.inrit2014.com/inrit2014/Proceedings/C%206.1-6.9.pdf (วันที่สืบค้นข้อมูล 24 พ.ค. 2558)

[5] สหพร ขวัญวิชาและณรงค์ สมพงษ์ (2556). **การพัฒนาหนังสือคำศัพท์ภาษาอังกฤษภาพความจริงเสมือน เรื่อง สัตว์ ผ่านแท็บเล็ต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 1** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน, กรุงเทพมหานคร

[6] **หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจการบิน** (2555). มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง[ออนไลน์]
เข้าถึงได้จาก http://www.mfu.ac.th/bachelor-mange-avation.php (วันที่สืบค้นข้อมูล 25 พ.ค. 2558)

[7] **หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจการบิน** (2556). สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์[ออนไลน์]
เข้าถึงได้จาก http://ms.pim.ac.th/pages/aviation (วันที่สืบค้นข้อมูล 25 ธ.ค. 2558)

FLO-19

ผลของการมีส่วนร่วมในโครงการด้านภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

Effectiveness of Participation in English Languages Projectstowards English Skills Development of English for International Communication senior students

จิราพัชร ปานมาศ[1]เสาวลักษณ์ จันทร์เส้ง[2]เบญญาภา ใหญ่หลวง[3]และลุบนา หะยีหมัด[4]
หลักสูตรรายวิชาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author: Jiraphat Parnmart*
E-mailaddress: annlove_step344@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการมีส่วนร่วมในโครงการด้านภาษาอังกฤษต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 83 คน และกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 40 คน ที่มีส่วนร่วมในโครงการด้านภาษาอังกฤษตั้งแต่ 4 โครงการขึ้นไป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (87.5%) เป็นเพศหญิงและส่วนน้อย (12.5%) เป็นเพศชาย และส่วนใหญ่ (42.5%) มีผลการเรียนรวม GPA ที่ 2.50 ขึ้นไป และโครงการที่มีนักศึกษาเข้าร่วมมากที่สุด (97.5%) คือ โครงการ The Voice RMUTSV และโครงการ Speaking Contest จากการเข้าร่วมโครงการด้านภาษาอังกฤษส่งผลให้นักศึกษามีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษไปในทิศทางที่ดีขึ้น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเฉลี่ยในระดับชั้นปีที่ 3 ของนักศึกษาคิดเป็นค่าเฉลี่ย $\bar{x}$= 3.14 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากระดับชั้นปีที่ 1 และ 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเป็น 3.03 และ 2.77 ตามลำดับ นอกจากนี้ในภาพรวมนักศึกษามีความเห็นว่ากิจกรรมในโครงการดังกล่าวมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ โดยกิจกรรมที่มีส่วนช่วยได้มากที่สุด (100%) คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การสนทนาที่มีเนื้อหาทั่วไป การชมวิดีโอภาษาอังกฤษ การสนทนากับอาจารย์เจ้าของภาษาเพื่อได้ฟังและเลียนแบบเสียงภาษาอังกฤษ และการนำเสนอ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 97.5 คิดว่า การฟังบทสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างชาติในการเข้าร่วมกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 97.5 จากการประเมินตนเอง กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ด้านการอ่านมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนามากที่สุด และรองลงมาคือ ด้านการฟัง

คำสำคัญ: การพัฒนา, ทักษะภาษาอังกฤษ, การเข้าร่วม

Abstract

The objective of this research was to study the Effectiveness of Participation in English Language Projects towards English Skills Development of Senior students in English for International Communication Program of Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla. The population was the fourth-year students in the 2015 academic year. The instrument used for data collection was a questionnaire divided into three parts: 1) General Information, 2) English Projects and Activities, 3) English Language Ability. The statistics used to analyze the data were the percentage (%), mean ($\bar{x}$), and standard deviation (S.D.).

The research findings indicate that the participation in English projects can develop English language skills. The students' grade point average of their third year which was an average of 3.14 increased from their first and second year which were level, the average were 3.03 and 2.77. In addition, students thought that the activities in these projects has can improve their English language skills. 100% of them thought that listening to English musics, having general conversations, watching English movies, having conversations with native speakers to hear and imitate sounds in English and presentation can improve the skills. 97.5% of them thought that is listen to conversations about learning and using English in conversation with foreigner can help them to develop their English skills.

Keywords: development, English skills, Participation

1. บทนำ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลายและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้ง

เข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายมากขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนในฐานะภาษาต่างประเทศและนักเรียนทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งถือเป็นเวลาที่ยาวนานสำหรับการเรียนแต่นักเรียนไทยก็ยังไม่สามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นเพราะขาดโอกาสที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการฝึกปฏิบัติส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพียงแต่ในห้องเรียนเท่านั้น อีกทั้งสี่ทักษะคือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้ครบทุกทักษะ และเนื่องมาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะพบว่าโอกาสที่จะใช้ทักษะทั้งสี่ในชีวิตประจำวัน จึงไม่เท่าเทียมกันเช่นเดียวกับการเรียน จำเป็นต้องมีกิจกรรมเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมทางการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะทางภาษาที่ดีขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จ จำเป็นต้องกิจกรรมเข้ามาเสริมเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จัดให้มีขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รู้จักสนิทสนม ปรึกษาหารือ ร่วมกันทำกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือกันทางด้านวิชาการ อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา โดยมีคณะอาจารย์ที่คอยแนะนำและให้คำปรึกษาเพื่อให้การดำเนินการจัดกิจกรรมของนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเดินไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม นอกจากกิจกรรมทางด้านวิชาการแล้ว มหาวิทยาลัยยังส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษารู้จักคิดและสร้างสรรค์กิจกรรมในแนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จากการเข้าร่วมโครงการทางด้านภาษาอังกฤษ

3. วิธีการดำเนินงาน

- ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 83 คน และกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการ ตั้งแต่ 4โครงการ ขึ้นไป

- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการเข้าร่วมโครงการของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยค้นคว้าเอกสาร กิจกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาจัดทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย โดยมีทั้งหมด **3** ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การเข้าร่วมโครงการด้านภาษาอังกฤษและความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรม

ตอนที่ 3ความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ติดต่ออาจารย์ผู้สอนเพื่อกำหนดวันและเวลาที่เหมาะสมสำหรับทำแบบสอบถาม

2. คณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม ทำการสอบถามกับประชากร คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 83 คนและกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่มีจำนวนโครงการตั้งแต่ 4 โครงการขึ้นไป

3. ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบทดสอบที่ได้รับกลับคืน แบบทดสอบที่ได้รับกลับคืน มีทั้งหมด 83 ชุด

4. หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจึงใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่าทางสถิติ ซึ่งเป็นสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย คือ นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการตั้งแต่ 4 โครงการขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 40 คน

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอผลการวิจัยได้ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไป

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ได้รับการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ผู้ที่เข้าร่วมโครงการตั้งแต่ 4โครงการขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 40 คน ดังนี้

ตารางที่ 1จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	5	12.5
หญิง	35	87.5
รวม	**40**	**100**

จากตารางที่ 1พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 รองลงมาคือ เพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ตารางที่ 2 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับของผลการเรียนรวม

ผลการเรียนรวมของทุกวิชา	จำนวน (คน)	ร้อยละ(%)
3.50 – 4.00	6	15
3.00 – 3.49	10	25
2.50 – 2.99	17	42.5
2.00 – 2.49	7	17.5
1.50 – 1.99	0	0
ต่ำกว่า 1.50	0	0

จากตารางที่ 2พบว่าระดับผลการเรียนรวมส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับผลการเรียนที่ 2.50 ขึ้นไป จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 รองลงมาคือระดับผลการเรียนที่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ระดับผลการเรียนที่ 2.00 ขึ้นไป จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ระดับผลการศึกษาที่ 3.50 ขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15 และพบว่าไม่มีคนใดที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ 1.50 ขึ้นไป

4.2 การเข้าร่วมโครงการด้านภาษาอังกฤษและความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรม

เป็นการสำรวจโครงการด้านภาษาอังกฤษและรูปแบบที่นักศึกษาเคยเข้าร่วม ได้แก่ โครงการด้านภาษาอังกฤษ กิจกรรมในโครงการด้านภาษาอังกฤษที่มีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 3จำนวนร้อยละในโครงการด้านภาษาอังกฤษที่นักศึกษาเคยเข้าร่วม

โครงการ	จำนวน(คน) N=40	ร้อยละ %
1.โครงการOral Presentation on Technology and Culture	37	92.5
2.โครงการThe Voice RMUTSV	39	97.5
3.โครงการEnglish Camp	35	87.5
4.โครงการSpeaking Contest	39	97.5
5.โครงการDrama Contest	24	60
6.โครงการIMT-GT	19	47.5
$\bar{x}$	**32.16**	**80.42**

จากตารางที่ 3พบว่าโครงการ The Voice RMUTSV และโครงการ Speaking Contest มีผู้เข้าร่วมมากที่สุด ซึ่งทั้งสองโครงการจะมีค่าร้อยละที่เท่ากันคือ ร้อยละ 97.5 รองลงมาคือโครงการ Oral Presentation on Technology and Culture คิดเป็นร้อยละ 92.5 และโครงการ IMT-GT มีค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.5

ตารางที่ 4 กิจกรรมในโครงการด้านภาษาอังกฤษที่มีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

กิจกรรมในโครงการด้านภาษาอังกฤษ	มีส่วนช่วย		ไม่มีส่วนช่วย	
	N=40	%	N=40	%
1.การฟังเพลงภาษาอังกฤษ	40	100	-	-
2.การสนทนาที่มีเนื้อหาทั่วไป	40	100	-	-
3.การฟังบทสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียน	39	97.5	1	2.5
4.การใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างชาติ	39	97.5	1	2.5
5.การทำแบบทดสอบหลังการฟังบทสนทนาเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ	36	90	4	10
6.การชมวีดีโอภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด	40	100	-	-
7.การสนทนากับอาจารย์เจ้าของภาษาเพื่อฟังและเลียนแบบเสียงภาษาอังกฤษ	40	100	-	-
8.การนำเสนอ	40	100	-	-
9.การใช้บทบาทสมมุติ เช่น การแสดงละคร	38	95	2	5
10.การเล่มเกมส์ เพื่อเพิ่มทักษะภาษาอังกฤษ	38	95	2	5
11.การทำแบบฝึกหัดในใบความรู้ หรือหนังสือที่ผู้จัดกิจกรรมแจกให้	34	85	6	15
12.การซักถามและทำกิจกรรมหลังการอ่านเป็นกลุ่มเพื่อทบทวนความเข้าใจเรื่องที่อ่าน	36	90	4	10
13.การเขียนบรรยายความประทับใจหลังเข้าร่วมกิจกรรม	36	90	4	10
$\bar{x}$	**38.15**	**95**	**3**	**7.5**

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาจำนวนทั้ง 40 คนมีความเห็นว่า กิจกรรมการฟังเพลงภาษาอังกฤษการสนทนาที่มีเนื้อหาทั่วไปการชมวีดีโอภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดการสนทนากับอาจารย์เจ้าของภาษาเพื่อได้ฟังและเลียนแบบเสียงภาษาอังกฤษการนำเสนอมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากที่สุดซึ่งอยู่ในระดับร้อยละ100รองลงมาคือการฟังบทสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างชาติในการเข้าร่วมกิจกรรม อยู่ในระดับค่าร้อยละ 97.5 และการทำแบบฝึกหัดในใบความรู้หรือหนังสือที่ผู้จัดกิจกรรมแจกให้ มีค่าร้อยละน้อยที่สุดคือ 85

4.3 ความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ

เป็นการวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำนวน 40 คน ที่เข้าร่วมกิจกรรมตั้งแต่ 4 กิจกรรมขึ้นไป

ตารางที่ 5ค่าเฉลี่ยระดับผลการเรียนและค่าเฉลี่ยระดับผลการเรียนในชั้นปี

วิชา	ค่าเฉลี่ยระดับผลการเรียน (N= 40)	ค่าเฉลี่ยระดับผลการเรียนในชั้นปี
1.การอ่าน 1(ชั้นปีที่ 1)	2.96	3.03
2.การฟัง- พูด 1 (ชั้นปีที่ 1)	3.71	
3.การออกเสียงภาษาอังกฤษ (ชั้นปีที่ 1)	2.41	
4.การอ่าน2(ชั้นปีที่ 2)	3.09	2.77
5.การฟัง- พูด2 (ชั้นปีที่ 2)	3.19	
6.การเขียน 1 (ชั้นปีที่ 2)	3.12	
7.การเขียน 2 (ชั้นปีที่2)	2.22	
8.ภาษาอังกฤษเพื่อการเข้าสังคม (ชั้นปีที่ 2)	2.24	
9.การพูดในที่ประชุมชน (ชั้นปีที่ 3)	3.14	3.14

จากตารางที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการ 4 โครงการขึ้นไป วิชาการฟัง-พูด 1 มีค่าผลการเรียนมากที่สุด คือ 3.71 รองลงมา คือ วิชาการฟัง-พูด 2 มีค่าเฉลี่ยผลการเรียน คือ 3.19 ส่วนระดับผลการเรียนวิชาการเขียน 2 มีค่าเฉลี่ยผลการเรียนที่น้อยที่สุด คือ 2.22

ตารางที่ 6ความสามารถด้านทักษะทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ

สถานการณ์	ค่าเฉลี่ย	S.D.
ด้านการฟัง		
1.เข้าใจเมื่ออาจารย์ชี้แจงหรือสั่งงานเป็นภาษาอังกฤษ	3.65	0.62
2.ฟังเพลงภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ	3.44	0.67
3.ฟังข่าวภาษาอังกฤษและจับใจความสำคัญได้	2.98	0.70
$\bar{x}$	**3.36**	**0.66**
ด้านการพูด		
4.พูดสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน	3.30	0.76
5.ซักถามปัญหาในการเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติได้	3.23	0.77
6.ตอบคำถามในระหว่างเรียนเป็นภาษาอังกฤษได้	3.48	0.75
7.พูดติดต่อนัดหมายเป็นภาษาอังกฤษได้	3.28	0.85
8.พูดให้ข้อมูลกับชาวต่างชาติได้	3.30	0.82
9.พูดเพื่อนำเสนอข้อคิดเห็นต่างๆในการอบรมหรือการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	3.03	0.66
10.พูดโต้ตอบสนทนาทางโทรศัพท์เป็นภาษาอังกฤษได้	3.18	0.84
$\bar{x}$	**3.32**	**0.78**
ด้านการอ่าน		
11.อ่านตำราหนังสือภาษาอังกฤษได้	3.45	0.85
12.อ่านเนื้อหาหรือข้อความต่างๆ นอกเหนือจากวิชาที่เรียนเช่น หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศที่เป็นภาษาอังกฤษได้	3.58	0.68
13.อ่านและทำความเข้าใจสื่อภาษาอังกฤษในอินเตอร์เน็ตได้	3.38	0.77
$\bar{x}$	**3.47**	**0.76**
ด้านการเขียน		
14.เขียนสรุปรายงานการเรียนในแต่ละวันได้	3.13	0.76
15.เขียนเรื่องสั้นเป็นภาษาอังกฤษได้	3.08	0.73
16.เขียนบันทึกประจำวันหรือไดอารี่เป็นภาษาอังกฤษได้	3.25	0.84
17.เขียน Resume สมัครงานเป็นภาษาอังกฤษได้	3.45	0.85
18.เขียน E-mail เป็นภาษาอังกฤษได้	3.40	0.71
$\bar{x}$	**3.27**	**0.78**
$\bar{x}$ **ทั้ง 4 ด้าน**	**3.36**	**0.75**

จากตารางที่ 6 พบว่า ความสามารถในทักษะทางภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดในด้านการฟัง คือ สามารถเข้าใจเมื่ออาจารย์ชี้แจงหรือสั่งงานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 3.65 รองลงมาด้านการพูด คือ สามารถตอบคำถามในระหว่างเรียนเป็นภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ย 3.48 ด้านการอ่าน คือ สามารถอ่านเนื้อหาหรือข้อความต่าง ๆ นอกเหนือจากวิชาเรียน เช่น หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศที่เป็นภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ย 3.58 และด้านการเขียน คือ สามารถเขียน Resume สมัครงานเป็นภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ย 3.45

5. สรุปและอภิปรายผล

ในการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ตอน ดังนี้คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบทดสอบ ตอนที่ 2 โครงการด้านภาษาอังกฤษและความคิดเห็นต่อรูปแบบกิจกรรม และตอนที่3ความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1ข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4หลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่เข้าร่วมโครงการ ตั้งแต่ 4 โครงการขึ้นไป พบว่า เป็นเพศหญิง จำนวน

35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และเพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ตอนที่ 2 โครงการด้านภาษาอังกฤษและความคิดเห็นต่อรูปแบบของกิจกรรม

2.1 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า โครงการที่มีค่าร้อยละมากที่สุด คือ โครงการ The Voice RMUTSV และ โครงการ Speaking Contest มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 97.5 รองลงมาคือ โครงการ Oral Presentation on Technology and Culture มีจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 92.5และโครงการที่มีค่าร้อยละน้อยที่สุดคือ โครงการ IMT – GT มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 แสดงให้เห็นว่าโครงการที่นักศึกษาเคยเข้าร่วมดังกล่าวสามารถพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์และความคงทนในการจำศัพท์ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทางการเรียนการสอนของการศึกษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2552) ที่ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่นักเรียนก็ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (KhamKhien, 2011) Byeam (1997 in Wiriyachira, 2001) กล่าวว่า เป้าหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนต้องพูดภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว แต่นักเรียนไทยส่วนใหญ่คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถเพราะขาดโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน นักเรียนต้องเผชิญกับความซับซ้อนทางไวยากรณ์ จดจำศัพท์ได้น้อย

2.2 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า รูปแบบกิจกรรมภาษาอังกฤษที่เห็นว่ามีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษการสนทนาที่มีเนื้อหาทั่วไปการดูวีดีโอภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดการสนทนากับอาจารย์เจ้าของภาษาเพื่อได้ฟังและเลียนแบบเสียงภาษาอังกฤษและการนำเสนออยู่ในระดับค่าร้อยละ 100 รองลงมาคือ การฟังบทสนทนาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียน การใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างชาติในการเข้าร่วมกิจกรรม อยู่ในระดับค่าร้อยละ 97.5 และรูปแบบกิจกรรมที่มีค่าร้อยละน้อยที่สุด ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดในใบความรู้หรือหนังสือที่ผู้จัดกิจกรรมแจกให้ อยู่ในค่าระดับร้อยละ 85 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบกิจกรรมที่มีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ คือ การฟังเพลงภาษาต่างประเทศ การฝึกภาษาอังกฤษด้วยเพลงคือหนึ่งในวิธีที่มีประสิทธิภาพมากเป็นอันดับต้นๆ เพราะนอกจากจะได้ฝึกฟังสำนวนภาษาและเรียนรู้วิธีออกเสียงแล้ว เพลงยังทำให้รู้สึกเพลิดเพลินและโฟกัสกับการเรียนรู้ได้นานขึ้นด้วย (สุธาสินี เลิศวัฒฉา, 2557)

ตอนที่ 3ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

3.1 ระดับความสามารถด้านทักษะทางภาษาอังกฤษโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า ความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่มากที่สุด คือ การอ่าน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.53 รองลงมาคือ การฟัง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.20 และโครงสร้างไวยกรณ์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.56 กล่าวโดยสรุปได้ว่า ระดับความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยมีค่าเฉลี่ยทั้งหมด คือ 3.09 (Gunning 1992, อ้างถึงใน ภาวดี จิตตามัน 2548 : 42) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านคือความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่เขียนซึ่งถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอ่าน ถ้าไม่เกิดความเข้าใจนั่นหมายความว่าไม่เกิดการอ่านเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องการศึกษาของประสบการณ์ต่างๆ หลายๆด้านของแต่ละคนและถือเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของการอ่าน ซึ่งผลของการวิเคราะห์ปัจจัยความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง สามารถมองเห็นภาพโดยภาพรวมทักษะของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2558 ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างทางไวยากรณ์ หรือการเขียน อยู่ในระดับความคิดเห็นที่น้อย สมควรที่จะได้รับการสนับสนุนหรือปรับปรุงเพื่อให้มีการพัฒนามากขึ้น

3.2 ระดับความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย **พบว่า**ความเข้าใจเมื่ออาจารย์ชี้แจงหรือสั่งงานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 3.65 รองลงมาคือ การอ่านเนื้อหาหรือข้อความต่างๆ 3.58และลำดับที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การเขียนเรื่องสั้นเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 3.08 แสดงให้เห็นว่า ระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถานการณ์ต่างๆ คือสามารถเข้าใจคำสั่งของอาจารย์ที่ใช้คำศัพท์ตามรายวิชาได้

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงในกิจกรรมด้านทักษะทางภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาในรุ่นต่อไป

6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลการมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านอื่นๆ เพิ่มเติม
2. ควรเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายที่จะทำการวิจัย

FLO-20

ผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

Effects of Using English Idiom Booklet on Second Year Students in English for International CommunicationProgram

ติดมีชรี รุ่งสวัสดิ์[1,*] จารุนิภา สุเทพบำรุง[2] และ นัฐธิดา บินหมาน[3] บูชา เหน็บบัว

สาขาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยสงขลา

** (บูชา เหน็บบัว)*

E-mailaddress: buchanebbua@hotmail.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับความสามารถของนักศึกษาเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษและเพื่อประเมินประสิทธิภาพของคู่มือเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ **2** หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ภาคการศึกษาที่ **1** ปีการศึกษา **2558** จำนวน **60** คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ **1)** แบบทดสอบก่อนเรียน 2) แบบทดสอบหลังเรียน และ 3) คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่า **t-test**

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.28จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.45จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนจากคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ โดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 76.7 และผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยคู่มือมีความแตกต่างทางสถิติที่ .05

คำสำคัญ: คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ, ความสามารถ, หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

Abstract

The purposes of this research were to study the ability of students in English Idioms and to evaluate the efficiency of English Idiom Booklet.

The samples were 60 second year students studying in Semester 1, Academic year 2015 in English for International Communication Program. The samples were selected by using a purposive sampling Technique. The instruments used for data collection were 1) a pre-test 2) a post-test and 3) an English Idiom Booklet. The collected data were statistically analyzed for percentage (%), mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.) and t-test Dependents.

The finding indicated that the samples' pre-test average score was 11.28 and 15students or 25% could score higher than 50 per cent whereas the post-test average score was 19.45 and 46 students or 76.7% could score higher than 50 percent after having used the English Idiom Booklet. The result of comparison between the averages of pre-test and post-test revealed the statistical difference at .05.

Keywords: English Idiom Booklet, ability, English for International Communication Program.

1. บทนำ

ในปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของคนทั่วโลกที่นิยมนำมาใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการทำงาน การทำธุรกิจ หรือแม้แต่การทหาร โดยเฉพาะประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญมากขึ้นในชีวิตประจำวันของคนไทย เช่น การใช้อินเทอร์เน็ต การบริโภคสื่อทางโทรทัศน์การดูภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ การสนทนากับชาวต่างชาติ เพราะจำเป็นต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะผู้ที่มีความชำนาญในภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองจากภาษาหลักย่อมถือว่ามีโอกาสดีและได้เปรียบกว่าคนอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการสมัครงาน การประกอบอาชีพ หรือแม้แต่การสนทนา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังถือว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าไรนัก อันสืบเนื่องมาจากปัจจัยหลายๆประการด้วยกัน หลายคนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ รู้สึกเบื่อ คิดว่าเป็นสิ่งที่ยาก ทำให้ไม่ชอบภาษาอังกฤษ หลายคนเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีก็ไม่สามารถพูดคุยหรือติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ จึงทำให้เกิดปัญหาและส่งผลกระทบโดยตรงต่อนักเรียนไทยโดยเฉพาะในเรื่องของการสนทนา การใช้สำนวนต่างๆในภาษาอังกฤษอาจจะมาจากการขาดความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ การแปลความหมายที่ไม่ถูกต้องตามบริบทหรือแม้กระทั่งการไม่รู้ความหมายของสำนวน

ภาษาอังกฤษ ยิ่งในปัจจุบันการสนทนาในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะโดยภาษาใดๆมักจะมีการใช้สำนวนเสมอและในภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน การเรียนรู้เรื่องสำนวนภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต่อคนไทยและนักเรียนไทยเป็นอย่างมากเพราะการเรียนรู้เกี่ยวกับสำนวนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จะช่วยให้เราพูดคุยติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ เป็นการฝึกฝนและพัฒนาตนเอง และเมื่อเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายของสำนวน จะช่วยให้เราเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษได้โดยตรงและถูกต้องตามบริบท ถ้าหากเราไม่รู้ความหมายของสำนวนทำให้เราไม่สามารถทำความเข้าใจในประโยคนั้นๆได้ เพราะสำนวนภาษาอังกฤษ หมายถึงคำหรือศัพท์ที่ไม่ได้มีความหมายตรงตัวของมันเอง การเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อการศึกษาและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนไทยและคนไทยเป็นอย่างมาก ช่วยให้เราพูดและสนทนาได้และยังช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี การวิจัยเรื่องนี้จะมีบทบาทในการช่วยให้นักศึกษาและผู้สนใจ เข้าใจความหมายและการใช้สำนวนภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังสามารถนำความรู้เกี่ยวกับสำนวนภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้ในการเรียนและการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อวัดระดับความสามารถของนักศึกษาเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของคู่มือเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษ

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวมทั้งสิ้น 75 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 60 คนโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

2.1 คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ (English Idiom Booklet) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.2 แบบทดสอบเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งเป็นชุดเดียวกัน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3 การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ (English Idiom Booklet)

เป็นคู่มือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาเกี่ยวกับสำนวนภาษาอังกฤษ 50 คำ ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คือ สำนวนภาษาอังกฤษ

ส่วนที 2 คือ ความหมาย

ส่วนที่ 3 คือ ประโยคตัวอย่าง

2. แบบทดสอบ

ผู้วิจัยทำการสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

1.สร้างแบบทดสอบเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(content validity) ของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบ ดังนี้

2.1 ความถูกต้องของภาษา

2.2 ความเหมาะสมของแบบทดสอบสำนวนภาษาอังกฤษจากวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.3 จำนวนแบบทดสอบ

2.4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบทดสอบ

3. กระดาษคำตอบ (Answer Sheet)

3.1 กระดาษคำตอบก่อนเรียน (Pre-test)

3.2 กระดาษคำตอบหลังเรียน (Post-test)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนเรื่องสำนวนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีจำนวน 30 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

4.2 ผู้วิจัยแจกคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษให้กลุ่มตัวอย่างคนละ 1 เล่ม จำนวน 60 คน และอธิบายให้ทราบถึงจุดประสงค์ของการทำแบบทดสอบ

4.3 ให้กลุ่มตัวอย่างศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษโดยให้ระยะเวลา 2 วัน

4.4 กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

4.5 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากนั้นจะนำผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

5.1 ร้อยละ (%)

5.2 ค่าเฉลี่ย

5.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

5.4 การทดสอบค่าที (t-test Dependent)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ผลการวิจัยจะนำเสนอในรายละเอียด **3** ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ก่อนเรียน	11.28	4.56
หลังเรียน	19.45	6.16
รวม	**15.37**	**5.38**

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.28 จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.45 จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแปรผลของกลุ่มตัวอย่างจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ

การทดสอบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ก่อนเรียน(ผ่าน)	15	25
หลังเรียน(ผ่าน)	46	76.7

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนโดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 15 คนคิดเป็นรอยละ **25** และกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนจากคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษโดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 46 คนคิดเป็นร้อยละ **76.7**

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษด้วยค่า **t-test**

การทดสอบ	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t	Sig
ก่อนเรียน	60	11.28	4.56	10.28	.000*
หลังเรียน	60	19.45	6.16		

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ค่าสถิติ t มีค่า -10.28 ค่า Sig. (2 tailed) มีค่า .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.28จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.45จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนจากคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ โดยมีผู้สอบผ่านร้อยละ 50 จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 76.7 และผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยคู่มือมีความแตกต่างทางสถิติที่ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับผลจากการใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ในเรื่องสำนวนและคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่มาก แต่นักศึกษากลับมีความสนใจในคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษที่ได้ศึกษาเพราะเป็นความรู้ใหม่นอกเหนือจากตำราเรียน ซึ่งหลังจากทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้คู่มือสำนวนภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ เอลเลียน่า อีดิท โรเบอร์โต เดอ คาโร (Eliana Edith Roberto De Caro, 2009) ที่ได้ศึกษาผลจากการใช้สำนวนภาษาอังกฤษผ่านการสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติเพื่อที่จะปรับปรุงและพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษา งานวิจัยนี้ได้ดำเนินการในช่วงภาคเรียนที่ 2 ของปี 2009 ที่มหาวิทยาลัยซานโตโทมัส ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนในโคลัมเบียกับกลุ่มของนักศึกษาวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์ระดับปริญญาตรี จำนวน 11 คน ก่อนที่นักศึกษาจะทำการทดสอบ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับสำนวนภาษาอังกฤษมาก่อน นักศึกษามีปัญหาเมื่อต้องเดินทางไปต่างประเทศเพราะไม่ทราบเกี่ยวกับสำนวน นักศึกษาไม่ทราบถึงวิธีการใช้สำนวนภาษาอังกฤษและนักศึกษามีความจำเป็นที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารผ่านสำนวน โดยการทดสอบให้นักศึกษาใช้สำนวนภาษาอังกฤษผ่านการสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติ พบว่าการสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์และน่าสนใจสำหรับนักศึกษาเป็นอย่างมาก ช่วยให้นักศึกษามีความสุขกับการเรียนรู้สำนวนกับเพื่อน นักศึกษาได้รับรู้ถึงความหลากหลายของสำนวนภาษาอังกฤษผ่านการสนทนาและตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการใช้สำนวนภาษาอังกฤษและช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ การใช้สำนวนภาษาอังกฤษยังช่วยให้นักศึกษาเข้าใจภาษาอังกฤษได้อย่างลึกซึ้ง คนที่ต้องการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วควรที่จะต้องเรียนรู้สำนวนภาษาอังกฤษเพื่อปรับปรุงทักษะการสื่อสาร การใช้สำนวนภาษาอังกฤษผ่านการสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติสามารถเป็นเครื่องมือการเรียนการสอนที่มีประโยชน์และมีประสิทธิภาพได้

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.การสร้างคู่มือสำนวนภาษาอังกฤษในส่วนของประโยคตัวอย่างควรมีความน่าสนใจและมีปริมาณเนื้อหาที่พอดี

2. ควรจัดให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านการอ่าน เช่น หนังสือนอกเวลาเรียน เป็นการเปิดกว้างการเรียนรู้ในการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มการจดจำทางด้านสำนวนภาษาอังกฤษและคำศัพท์ที่ไม่เคยรู้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาทางด้านปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางด้านการเรียนรู้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

7. กิตติกรรมประกาศ

ภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์บูชา เหน็บบัว ที่ปรึกษาภาคนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆมาโดยตลอด จนกระทั่งภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเรียบร้อยสมบูรณ์ คณะผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ทรรศนีย์ คีรีศรี, อาจารย์ Ryan Dominguez และอาจารย์ Neil C. Cuthbertsonที่กรุณาให้คะแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จังหวัดสงขลา ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบเป็นอย่างดี

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ สมาชิกทุกคนในครอบครัวที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริมและให้กำลังใจ รวมทั้งการช่วยเหลือทางด้านทุนทรัพย์แก่คณะผู้วิจัยด้วยดี จนภาคนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดีและผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้ความรัก กำลังใจและให้ความช่วยเหลือทุกดานมาโดยตลอด

8. อ้างอิง

[1]Abbas, N.F., 2009, “Body Parts Idioms: A Cross-Cultural Significance”, College of Education for Women, Vol. 20, No. 4, pp. 822-841.

[2]Maisa, S. and Karunakaran, T., 2013, “Idioms and Importance of Teaching Idioms to ESL Students: A Study on Teacher Beliefs”, Asian Journal of Humanities and Social Sciences, Vol. 1, No. 1, pp. 110-122.

[3] Ren, C. and Yu, H., 2013, “Translation of English Idioms from the Perspective of Cultural Context”, Cross-Cultural Communication, Vol. 9, No. 5, pp. 78-81.

[4] Roberto de C, E.E., 2009, “The Advantages and Importance of Learning and Using Idioms in English”, Elidith ,No. 14, pp. 121-136.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม

Factors Affecting the Achievement Motivation in Foreign Languages Learning of Mattayomsuksa 6 students, WoranariChaloemSongkhla School, Songkhla Province

ประวุฒิ บุญสพ[1] กัญฐภา จูงวงศ์[1] อาวัฒน์เพ็ชรส่ง[1] และ เอกชัย พานชมภู[1]

[1,2]หลักสูตรรายวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนโรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ จำนวน 120 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่ายโดยการใช้เครื่องมือแบบการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม ซึ่งผลการศึกษาวิจัย พบว่า พฤติกรรมภายในห้องเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศในห้องเรียน ($\bar{x}$ = 4.56) ส่วนของพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน ($\bar{x}$ = 3.98) และปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยปัจจัยภายในที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้น ($\bar{x}$ = 4.34) และปัจจัยภายนอกที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น ($\bar{x}$ = 4.28)

คำสำคัญ: แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, ภาษาต่างประเทศ, ปัจจัย, พฤติกรรมในการเรียน

Abstract

This research was to study factor affecting achievement motivation in foreign language learning of students at Woranari Chaloem School, Songkhla province. The subject of this study includes the samples were 120 students who studied in the foreign language plan by using a simple random sampling.The instrument for collecting data was an open-ended questionnaire. The findings indicated that behavior inside the classroom was at the highest level in the study of foreign languages in the classroom ($\bar{x}$= 4.56). Behavior outside the classroom was at the highest level with knowledge of students to practice on a daily basis($\bar{x}$= 3.98). And the internal factors affected achievement motivation in learning foreign languages were the highest level with foreign language gives more opportunity with work progress ($\bar{x}$= 4.34). And external factors with the highest level was having various channels to listen to music, watch foreign films more easily ($\bar{x}$= 4.28).

Key Words: achievement motivation, foreign languages, factors, learning behavior

1. บทนำ

ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารความรู้ ความคิด และความต้องการของมนุษย์ เพื่อสร้างความเข้าใจในกลุ่มมนุษย์ด้วยกัน ภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน นอกจากจะช่วยให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันแล้ว ภาษายังช่วยให้มีการพัฒนาและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี(กระทรวงการต่างประเทศ, กรมอาเซียน, 2554) พบว่าคนไทยส่วนใหญ่ท่อง A-Z ได้ แต่ไม่มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ หรืออ่านภาษาอังกฤษได้ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนเพราะในด้านการศึกษานั้นการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (PengLiting,2556: 2-3; อ้างอ้างถึงในJakobovits. 1971) องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษามี 4 ประการคือ 1). ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 2).สติปัญญา (Intelligence) 3). แรงจูงใจ (Motivation) และ 4).องค์ประกอบอื่นๆ เช่น ปัจจัยหลายประการทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ซึ่งเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมให้กิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิผลไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการงานหรือด้านการศึกษา ในการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2558 โดยทำการแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน, ภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น, ภาษาอังกฤษ-ภาษาเกาหลี และภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส ในปีการศึกษา 2558 จำนวน 120 คน

3.2 ก่อนลงมือตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้ชี้แจงถึงวัตถุประสงค์การวิจัยและขั้นตอนการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนเข้าใจจากนั้นให้นักเรียนลงมือตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง

3.3 นำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4.ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

4.1ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 120)	%
1.เพศ		
ชาย	40	33.33
หญิง	80	66.67
2. แผนการเรียน		
ภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน	40	33.33
ภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น	33	27.51
ภาษาอังกฤษ-ภาษาเกาหลี	22	18.53
ภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส	25	20.83
3. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA)		
ต่ำกว่า 2.50	13	10.83
2.50 – 2.99	49	40.83
3.00 – 3.49	46	38.34
3.50 – 4.00	12	10.00
4.เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษ		
ต่ำกว่า 2.50	18	15.00
2.50 – 2.99	27	22.50
3.00 – 3.49	53	44.17
3.50 – 4.00	22	18.33

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากจำนวน 120 คน เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66.67 มีแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาจีน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ระดับเกรดเฉลี่ยรวมต่ำกว่า 2.50 คิดเป็นร้อยละ 10.83 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99 คิดเป็นร้อยละ 40.83 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมอยู่ระหว่าง 3.00 – 3.49 คิดเป็น ร้อยละ 38.34 และผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยรวมมากกว่า 3.50 คิดเป็นร้อยละ 10.00 ตามลำดับ, ระดับเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 2.50 คิดเป็น ร้อยละ 15.00 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99คิดเป็นร้อยละ 22.50 ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 3.00 – 3.49คิดเป็นร้อยละ 44.17 และผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาอังกฤษอยู่ระหว่าง 3.50 – 4.00 คิดเป็น ร้อยละ 18.33

บุคคลที่เป็นแรงจูงใจของกลุ่มตัวอย่างจาก 120 คน พบว่า ผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 51.67 เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 14.16 รุ่นพี่ คิดเป็นร้อยละ 12.50 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 21.67กลุ่มตัวอย่างที่เคยเดินทางไปต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 63.33 พบว่าประเทศที่นักเรียนได้เดินทางไปมากที่สุด คือ ประเทศมาเลเซีย คิดเป็นร้อยละ 32.50 จุดประสงค์หลักในการเดินทางคือ เพื่อทัศนศึกษา และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 36.67

4.2ค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมภายในห้องเรียนในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ

พฤติกรรมภายในห้องเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1. ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ	4.56	0.72	มากที่สุด	1
2.ข้าพเจ้าจะนั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่ตั้งใจเรียน	4.12	0.93	มาก	2
3.ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศ	4.10	0.78	มาก	3
4.ข้าพเจ้าให้ความสนใจและตั้งใจเรียนในขณะที่อาจารย์สอน	4.06	0.70	มาก	4
5.ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	4.03	0.83	มาก	5
รวม	4.08	0.11	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า พฤติกรรมภายในห้องเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม ในภาพรวมจะอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณาในแต่ละพฤติกรรม เรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่าการเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศในห้องเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การนั่งใกล้ ๆเพื่อนที่ตั้งใจเรียน ลำดับที่สามคือการทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศตามด้วยการให้ความสนใจและตั้งใจเรียนในขณะที่อาจารย์สอนและการจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน

4.2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ

พฤติกรรมภายนอกห้องเรียน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1. ข้าพเจ้านำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน	3.98	1.22	มาก	1
2ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือรายงานด้วยตนเอง	3.95	1.11	มาก	2
3.ข้าพเจ้าท่องไวยากรณ์คำศัพท์เมื่อมีเวลาว่าง	3.50	1.26	มาก	3
รวม	3.77	0.09	มาก	

จากตารางนี้พบว่า พฤติกรรมภายนอกห้องเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละพฤติกรรมโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า การนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การทำการบ้านหรือรายงานด้วยตนเองส่วนลำดับสุดท้าย คือ การท่องไวยากรณ์และคำศัพท์เมื่อมีเวลาว่าง

4.4 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยภายใน	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1.ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้น	4.34	0.77	มาก	1
2.ข้าพเจ้ามีความภูมิใจหากได้ใช้ภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติ	4.33	0.72	มาก	2
3.ภาษาต่างประเทศช่วยให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้น	4.33	0.80	มาก	2
4.ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น	4.33	0.90	มาก	2
5.การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสพบเพื่อนชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น	4.13	0.88	มาก	3
รวม	4.27	0.06	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยในแต่ละข้อพบว่า ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากยิ่งขึ้นและนักเรียนมีความภูมิใจหากได้ใช้ภาษากับชาวต่างชาติ และภาษาต่างประเทศช่วยให้นักเรียนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้นรวมทั้งภาษาต่างประเทศช่วยให้นักเรียนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น และปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทำให้นักเรียนมีโอกาสพบเพื่อนชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น

4.5 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยภายนอก	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1.มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น	4.28	2.26	มาก	1
2.ผู้ปกครองหวังให้ข้าพเจ้าได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศ	4.24	1.03	มาก	2
3.โรงเรียนจัดให้มีการไปทัศนศึกษาต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ	2.95	2.11	ปานกลาง	3
รวม	3.98	0.62	มาก	

จากตารางนี้ พบว่า ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยในแต่ละข้อ พบว่า นักเรียนมีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้สามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด และการที่ผู้ปกครองหวังให้นักเรียนได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนเป็นลำดับสุดท้าย คือ โรงเรียนจัดให้มีการไปทัศนศึกษาต่างประเทศอยู่บ่อย ๆ

4.6 จากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 4 ข้อ ได้แก่

4.6.1. นักเรียนชอบเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ ชอบการเรียนภาษาต่างประเทศเพราะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ซึ่งเป็นประโยชน์มากกับการดำเนินชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสในการสนทนากับชาวต่างชาติ

4.6.2. การเรียนภาษาต่างประเทศมีประโยชน์สำหรับนักเรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าการเรียนภาษาต่างประเทศมีประโยชน์ เพราะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นช่วยให้มีทักษะในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้มากยิ่งขึ้น

4.6.3 นักเรียนมีปัญหาอะไรบ้างในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าสำหรับปัญหาของนักเรียนนั้นจะครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยส่วนใหญ่นักเรียนจะมีปัญหาในด้านการฟังมากที่สุดไม่สามารถแปลความหมายจากการฟังได้ ทำให้ส่งผลกระทบไปสู่อีก 3ทักษะที่เหลือด้วย

4.6.4 นักเรียนมีข้อเสนอแนะอย่างไรสำหรับวิชาภาษาต่างประเทศ พบว่านักเรียนจะคำนึงถึงตัวอาจารย์ผู้สอน โดยนักเรียนมีความต้องการอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นเจ้าของภาษานั้น ๆ มาสอนโดยตรง เพราะการได้เรียนกับเจ้าของภาษาโดยตรงนั้น จะได้รับความรู้ที่ดีกว่าอาจารย์ไทย

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมภายในห้องเรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 1 (นักเรียนเข้าเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 รองลงมาคือ ข้อ 3 (นักเรียนจะนั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่ตั้งใจเรียน) อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12และข้อ 7 (นักเรียนทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 จึงนับได้ว่าพฤติกรรมภายในห้องเรียนดังกล่าวถือเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแมคเคลแลนด์ (1953) ที่สรุปไว้ว่าคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สูงเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในพฤติกรรมและตั้งมาตรฐานเป็นเลิศในการทำงาน มีความพยายามอดทนและตั้งจุดประสงค์ในการทำงาน

5.2 ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ5 (นักเรียนนำความรู้จากการเรียนไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ3.98 รองลงมาคือ ข้อ3 (นักเรียนทำการบ้านหรือรายงานด้วยตัวเอง) อยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ3.95 และข้อ 2(นักเรียนจะสรุปประเด็นเมื่ออาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตัวเอง) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 จึงนับได้ว่าพฤติกรรมภายนอกห้องเรียนดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงแรงขับของนักเรียนแต่ละคน โดยสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแอทคินสัน (1966) กล่าวว่าแรงขับของแต่ละบุคคลมาจากเหตุผลของความต้องการของแต่ละบุคคลเลือกกระทำหรือมีพฤติกรรมตอบสนองความต้องตามแต่ละสถานการณ์ไม่เหมือนกัน ในบางสถานการณ์บางสิ่งบางอย่างเป็นความต้องการของบุคคลหนึ่งเพื่อที่จะได้กระทำสิ่งต่าง ๆ แต่อีกบุคคลหนึ่งสถานการณ์นั้นอาจไม่ใช่สิ่งจำเป็น ดังนั้นธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกหรือจูงใจให้คนแสดงพฤติกรรมสู่เป้าหมายที่แตกต่างกัน

5.3 ผลการวิจัยปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 7 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าก้าวหน้าในงานมากยิ่งขึ้น)อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.34 รองลงมาคือ ข้อ 8 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อท่องเที่ยวง่ายมากขึ้น) และข้อ 10 (ภาษาต่างประเทศทำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อง่ายมากขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยทั้งสองข้อมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.33ซึ่งนักเรียนส่วนมากได้เล็งเห็นว่าการใช้ภาษาต่างประเทศได้คล่องจะส่งผลให้มีโอกาสเจริญก้าวหน้าในการทำงาน การศึกษาประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของเฮอร์ซเบอร์ก (1959)กล่าวไว้ว่า ปัจจัยด้านตัวกระตุ้นเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงในการทำงานซึ่งประกอบด้วย การสัมฤทธิ์ผล การยอมรับนับถือจากผู้อื่น ความรับผิดชอบและโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้า และแนวคิดของอัลเดลเฟอร์(1972)กล่าวไว้ว่าความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์หลาย ๆ อย่างอาจเกิดขึ้นพร้อมกันแบ่งออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ ความต้องการเพื่อความอยู่รอด ความต้องการมีสัมพันธภาพและความต้องการความเจริญก้าวหน้า

5.4 ผลการวิจัยปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อ 17 (มีช่องทางที่หลากหลายที่ทำให้เราสามารถฟังเพลง ดูภาพยนตร์ต่างประเทศได้ง่ายขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.28รองลงมาคือ ข้อ 1 (ผู้ปกครองหวังให้ข้าพเจ้าได้รับผลการเรียนที่ดีในรายวิชาภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.24 และข้อ 18 (ปัจจุบันวัยรุ่นให้ความสนใจเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมต่างประเทศมากยิ่งขึ้น) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.15 สรุปได้ว่านักเรียนส่วนมากมีความต้องการประสบความสำเร็จ ต้องการทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองตรงกับแนวคิดของ มาสโลว์ (1987) ที่เรียกว่า Self-Actualization เป็นความเข้าใจที่จะเข้าใจตนเอง ทั้งในด้านความสามารถ ความถนัดรวมถึงศักยภาพอื่น ๆ และจะมีความปรารถนา ที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

6. ข้อเสนอแนะ

6.1ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

6.1.1.พิจารณาเนื้อหาในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น โดยอาจใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน

6.1.2.ขอจัดให้มีกิจกรรมที่เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ ควรเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

6.1.3.มีการนำอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ควรเจ้าของภาษานั้นๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน และเกิดการพัฒนาตัวเอง

6.2ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1. ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการทำวิจัยให้ครอบคลุมและมุ่งเน้น ไปยังทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่จะนำมาพัฒนาการจัดการศึกษาให้นักเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

6.2.2. การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม อาจมีบางข้อความที่ไม่ชัดเจนทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรใช้การเก็บข้อมูลรูปแบบอื่นด้วย เช่น การสัมภาษณ์

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากอาจารย์ธินัฐดา โกมล อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ซึ่งช่วยให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Neil C.Cuthbertson ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตรวจแก้ไข และช่วยปรับปรุงไวยากรณ์ทางภาษาและ Abstract จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กัณฑรินทร์ รักษ์สาคร ที่ได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบคุณ คณะผู้บริหาร ครู-อาจารย์ นักเรียน โรงเรียนวรนารีเฉลิม จังหวัดสงขลา ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลการตอบแบบสอบถาม ทำให้การดำเนินการวิจัยลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยด้วยความสำเร็จด้วยดี ตลอดจนบุคคลต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือที่ผู้วิจัยไม่สามารถกล่าวนามได้หมดในที่นี้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ.(2554).**ASEAN Community: One Vision, One Identity, One Community.** [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://www.mfa.go.th/asean/th/other/2361.(วันที่ค้นข้อมูล 19 สิงหาคม 2558)

[2] Abraham, H. Maslow (1987). Motivation and Personality THIRD EDITION. Brandeis University

[3] Atkinson, John W(1966). **An Introduction to Motivation**. Princeton: D. Van Nostrand Co.

[4] Clayton P. Alderfer. (1977). **A Critique of Salancik and Pfeffer's Examination of Need- Satisfaction Theories.** [Online]. Retrieved September 15, 2015, from http://www.jstor.org/stable/2392407

[5]Herzberg, Frederick; Bernard Mausner , and Barbara B. Snyderman. (1959). **The Motivation to Work**. New York

[6]McClelland, David C., et al. (1953).**The Achievement Motive**. New York: Appleton-Century Croffs

สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

STO-01

การพัฒนาเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนัก
Delevopment of Weighingrain gauge

จุฑารัตน์ นาคทุ่งเตา[1] ศุภกร กตาธิการกุล[2*] สุเจนต์ พรหมเหมือน[3] วิทยา ทวีพงศ์ศักดิ์[1] และมารีนา มะหนี[2]

[1] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

[2] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

[3] สาขาวิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

[*] Corresponding author: e-mail: supagone@hotmail.com Tel.082-43846846

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอการพัฒนาเครื่องมือต้นแบบสำหรับวัดปริมาณน้ำฝนอัตโนมัติโดยใช้เทคนิคการชั่งน้ำหนักด้วยการประยุกต์ใช้โหลดเซลล์ พบว่า แรงดันไฟฟ้าจะแปรผันตรงกับค่าปริมาณน้ำฝนที่เปลี่ยนไปซึ่งค่าอยู่ในช่วงมิลลิโวลต์ (mV) ได้ค่าความไม่เป็นเชิงเส้นเป็น 2.10 %FSO (Percent of the full scale output)และตรวจวัดปริมาณน้ำฝนได้อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากมีกลไกควบคุมการปล่อยปริมาณน้ำฝนตามระยะเวลาที่กำหนด เทคนิคการวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้วัดปริมาณน้ำฝนที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันได้ ใช้งานง่าย พกพาสะดวกอีกทั้งยังมีราคาถูก แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งานสูง

คำสำคัญ: เครื่องวัดปริมาณน้ำฝน , ระบบข้อความสั้น, โหลดเซลล์

Abstract

This paper presents the development of a prototype for an automated rain gauge. Using the technique weighing load cells. The results show that the voltage measured in the range of millivolt (mV) proportional to the rainfall change and the non-linearity is 2.10% FSO(Percent of the full scale output) In addition. the prototype is able measure the amount of rain continuously, as a mechanism to control the amount of rain could release rain at the specified period. Consequently this technique can be efficiently used in rain gauge. Moreover, it is low cost, easy to use, and portable.

Keywords: Rain gauge, Short message service, Load cell

1. บทนำ

ปัจจุบันการตรวจวัดปริมาณน้ำฝนของสถานีอุตุนิยมวิทยา สถานีตรวจอากาศทางการเกษตร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ และส่วนกลาง กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือการเรียนการสอนในวิชาอุตุนิยมวิทยาส่วนใหญ่เป็นระบบการตรวจที่ต้องอาศัยมนุษย์เป็นผู้ตรวจสอบปริมาณน้ำฝนที่อยู่ในกระบอกวัดอยู่เป็นระยะ ๆ สำหรับการตรวจวัดปริมาณน้ำฝนของกรมอุตุนิยมวิทยามีทั้งที่เป็นแบบอัตโนมัติและแบบใช้คนตรวจวัด โดยแบบอัตโนมัติเป็นการตรวจกับเรดาร์ตรวจอากาศและภาพถ่ายดาวเทียม ส่วนแบบใช้คนตรวจวัดจะทำการวัดโดยใช้กระบอกตวงตามสถานีอุตุนิยมวิทยาในแต่ละจังหวัดในช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ทำการวัดห่างกันครั้งละ 3 ชั่วโมง และรายงานไปยังศูนย์อุตุนิยมวิทยาในแต่ละภาค [1,3] และส่งต่อไปแสดงโปรแกรมแสดงผลและรายงานออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตของกรมอุตุนิยมวิทยา เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบอัตโนมัติที่ใช้สำหรับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งการตรวจวัดมีทั้งที่เป็นแบบอัตโนมัติและแบบใช้คนตรวจวัด คือ การตรวจวัดแบบการตวงในการวัดปริมาณน้ำฝน มีลักษณะคือ ส่วนบนเป็นรูปกรวย โดยจะมีหลอดแก้วที่มีขีดบอกระดับและมีขนาดพื้นที่เปิดด้านบนน้อยกว่าปากกรวยประมาณ 10 เท่า เป็นตัวรองรับน้ำอยู่ด้านล่างเพื่อที่จะทำให้ปริมาณน้ำฝนที่ไหลผ่านกรวยลงมา ซึ่งการวัดแบบนี้จำเป็นต้องอาศัยคนในการตรวจวัดและจดบันทึก [4-5] สำหรับเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบวัดโดยตรงซึ่งได้นำวิธีการวัดด้วยการอ่านค่าจากปริมาณน้ำฝนบนสเกลมาใช้ การตรวจวัดแบบกรวยกระดก ลักษณะที่สำคัญของเครื่องวัดแบบนี้จะประกอบไปด้วยภาชนะรองรับน้ำฝนขนาดเล็กสองใบติดตั้งบนปลายแขน ตรงกลางต่อกับแกนกระเดื่อง เมื่อปริมาณน้ำฝนตกลงมาและไหลลงสู่ภาชนะรองรับน้ำฝนด้านใดด้านหนึ่งปลายด้านที่ได้รับปริมาณน้ำฝนก็จะกระดกเทน้ำออก ภาชนะอีกด้านหนึ่งก็จะเข้ามารองรับปริมาณน้ำฝนใต้กรวยแทน การเคลื่อนไหวของภาชนะรับน้ำฝนแต่ละครั้งจะถูกบันทึกลงและคำนวณเป็นค่าปริมาณน้ำฝนในช่วงเวลานั้น ๆ ส่วนใหญ่เป็นแบบอัตโนมัติมีข้อดีคือสามารถเททิ้งปริมาณน้ำฝนได้โดยอัตโนมัติ [2] การวัดในลักษณะเช่นนี้มีค่าใช้จ่ายในโครงสร้างของตัวอุปกรณ์ และการบำรุงรักษาที่สูง และการตรวจวัดแบบชั่งน้ำหนักหลักการ คือ เมื่อน้ำฝนตกลงมาผ่านที่รองรับน้ำฝนและกรวยรับน้ำฝนลงสู่ถังชั่งน้ำหนักน้ำฝน ก็จะสะสมปริมาณฝนมากขึ้นเรื่อยๆทำให้น้ำหนักเพิ่มขึ้น ซึ่งจะกดจานเครื่องชั่งน้ำหนักที่เชื่อมโยงกับระบบกลไกของสปริงที่ต่อกับเครื่องบันทึกข้อมูลปริมาณฝนโดยที่ปลายปากกาจะบันทึกผลลงกระดาษกราฟที่พันอยู่รอบทรงกระบอกที่หมุนตามเข็มนาฬิกาที่ตั้งไว้ ดังนั้นจะได้ปริมาณฝนสะสมที่เวลาต่างๆ เครื่องวัดน้ำฝนแบบนี้จะมีข้อด้อย คือ ต้องคอยตรวจดูปริมาณน้ำในถังเสมอเพื่อเทน้ำออกเมื่อมีน้ำใกล้จะเต็มถังวัด เพราะไม่มีระบบระบายน้ำฝนออกจากถัง จากการศึกษาพบว่า

เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนมีทั้งแบบอัตโนมัติและไม่อัตโนมัติ โดยแบบไม่อัตโนมัติพบปัญหาจากการอ่านค่าและมีความคลาดเคลื่อนจากผลการวัด เนื่องจากการเทปริมาณน้ำฝนลงบนกระบอกตวงอาจทำให้ได้ปริมาณน้ำฝนที่ไม่แท้จริง หรือต้องมีการเทน้ำทิ้งเมื่อปริมาณน้ำฝนใกล้จะเต็มถังวัด สำหรับแบบอัตโนมัติมีหลักการทำงานที่ซับซ้อน ต้องใช้กระบวนการผลิตที่แม่นยำ ทำให้มีราคาแพงและมีต้นทุนเพิ่มขึ้น

บทความนี้จึงนำเสนอเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่สามารถส่งข้อมูลแบบไร้สายโดยใช้เทคนิคการวัดด้วยหลักการแบบชั่งน้ำหนักของปริมาณน้ำฝนที่เปลี่ยนแปลงในท่อทรงกระบอก เมื่อทำการวัดเสร็จมีระบบกลไกการปล่อยปริมาณน้ำฝนทิ้งโดยอัตโนมัติด้วยการประยุกต์ใช้ไมโครคอนโทรลเลอร์เป็นตัวควบคุมกลไกการปล่อยปริมาณน้ำฝนและส่งข้อมูลแบบไร้สายส่งผ่านระบบข้อความสั้น (SMS) นอกจากนี้ยังสามารถใช้แหล่งกำเนิดไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์และแบตเตอรี่ได้ ซึ่งเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่ได้เป็นเทคนิคที่นำมาประยุกต์ใช้สำหรับวัดปริมาณน้ำฝนที่ยังไม่ได้มีการศึกษามาก่อน เนื่องจากที่มีอยู่ในปัจจุบันของกรมอุตุนิยมวิทยาหรือที่ขายตามท้องตลาดทั่วไปเป็นแบบทรงกระบอก, เครื่องวัดน้ำฝนแบบกระดก เครื่องวัดน้ำฝนชนิดตวงวัดที่ใช้ร่วมกับแก้วตวงน้ำฝน เป็นต้น โดยเครื่องมือที่ประดิษฐ์มีข้อดีคือการติดตั้งที่ไม่ยุ่งยาก มีความสะดวก ปลอดภัยและง่ายต่อการบำรุงรักษา ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและสังคม และยังเป็นการลดการนำเข้าจากต่างประเทศที่มีราคาแพงมาก รวมถึงการนำเทคโนโลยีของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่วิจัยและพัฒนาขึ้นเองมาใช้ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศชาติได้อีกทางหนึ่ง

2. วิธีการวิจัย

2.1 รูปแบบของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน

ลักษณะของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่อาศัยเทคนิคการวัดแบบชั่งน้ำหนักของปริมาณน้ำฝน ลักษณะการทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนจะใช้โหลดเซลล์ ซึ่งโหลดเซลล์(Load cell) ดังรูปที่ 1 เป็นอุปกรณ์ที่ใช้วัดค่าแรงหรือน้ำหนักที่มากระทำ โดยระบบการทำงานของโหลดเซลล์จะเปลี่ยนแรงหรือน้ำหนักให้เป็นสัญญาณทางไฟฟ้า(mV/V)โดยใช้หลักการของวงจรวีทสโตนบริดจ์ เมื่อวงจรอยู่ในสภาวะสมดุลแรงดันเอาท์พุตจะมีค่าเป็นศูนย์ แต่เมื่อมีน้ำหนักมากระทำหรือกดลงบนแท่นรับน้ำหนักจะทำให้สเตรนเกจ (Stain gauge) เกิดการยืดออกและงอเข้า ส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้เกจวัดความเครียด 4 ตัว เกจ 2 ตัวจะอยู่ในสภาพถูกดึงและอีก 2 ตัวอยู่ในสภาพถูกกด เมื่อค่าความต้านทานในตัวสเตรนเกจเปลี่ยนแปลงไป วงจรบริดจ์จึงเกิดสภาวะไม่สมดุลทำให้มีแรงดันเอาท์พุตเกิดขึ้นตามสัดส่วนของน้ำหนักที่กดลงบนแท่นรับน้ำหนัก ซึ่งแรงดันเอาท์พุตที่ได้นั้นมีค่าน้อยมาก จึงต้องทำการขยายแรงดันเอาท์พุทโดยโมดูลขยายสัญญาณ HX-711 ดังรูปที่ 2 เพื่อขยายสัญญาณที่ออกมาจากโหลดเซลล์แล้วส่งไปยังไมโครคอนโทรลเลอร์เพื่อประมวลผล

รูปที่ 1โหลดเซลล์ (Load cell)

รูปที่ 2 โมดูลขยายสัญญาณ HX-711

2.2 การออกแบบเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน

2.2.1 ศึกษาความสัมพันธ์ของปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับค่าแรงดันไฟฟ้า

ทดลองหาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับค่าแรงดันไฟฟ้า ปริมาณน้ำส่งผลอย่างไรต่อค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมาด้วยการเชื่อมต่อเครื่องชั่งน้ำหนักที่ออกแบบขึ้นดัง รูปที่ 3เข้ากับโมดูลขยายสัญญาณ HX-711 และเขียนกราฟหาความสัมพันธ์

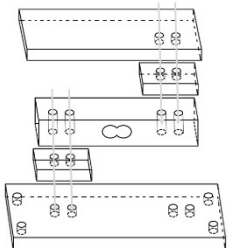

รูปที่ 3โครงสร้างของเครื่องชั่งน้ำหนัก

สมมติฐาน

1. เมื่อปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงมีการเปลี่ยนแปลงย่อมส่งผลต่อค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมา

ขั้นการทดลอง

1. ประกอบเครื่องชั่งน้ำหนักสำหรับการทดลอง โดยใช้แผ่นพลาสวูด ขนาด 18.5 x12 เซนติเมตร และขนาด 10 x15 เซนติเมตร อย่างละ 1 แผ่น ประกอบติดกับโหลดเซลล์ที่ต่อเข้ากับโมดูลขยายสัญญาณ HX-711 แล้วนำมาต่อเข้ากับไมโครคอนโทรลเลอร์ ATmega 1280

2. ทดลองเทน้ำจากกระบอกตวงแล้วทำการวัดค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมา ที่ระดับน้ำตั้งแต่ 0 ถึง 300 มิลลิลิตร เพิ่มขึ้นครั้งละ 20 มิลลิลิตร โดยทดลองซ้ำ 10 ครั้ง บันทึกผลการทดลองทำการเก็บข้อมูลค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมากับปริมาณน้ำในกระบอกตวง

3. นำข้อมูลของเครื่องชั่งน้ำหนักมาเขียนกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับแรงดันไฟฟ้าและกราฟความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับค่าที่วัดได้ด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์

กรณีท่อ PVC รัศมี 1.5/2 นิ้ว= 1.905 cm = $\pi r^2 h$

ปริมาตรน้ำฝนที่วัดได้ในหัววัด (ml) = 11.40550714 x h

ปริมาตรน้ำฝนที่วัดได้ในหัววัด 1 ml = ความสูงของน้ำฝน x 11.40550714

ดังนั้น ความสูงของน้ำฝน (mm) = 0.087676943 x ปริมาตรที่วัดได้ (ml)

2.2.2 การออกแบบและสร้างเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ

สำหรับการออกแบบและสร้างเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนอัตโนมัติโดยใช้เทคนิคการวัดแบบการชั่งน้ำหนักด้วยโหลดเซลล์ (Load cell) ถูกออกแบบสร้างหัววัดที่มีรูปแบบเป็นท่อทรงกระบอกกลวงที่ทำจากวัสดุที่

เป็นฉนวน คือ Polyvinyl Chloride (PVC) ประกอบติดกับโหลดเซลล์สำหรับชั่งน้ำหนัก ซึ่งแสดงรายละเอียดโครงสร้างของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนดังรูปที่ 4 หมายเลข 1 กรวยพลาสติกรองรับปริมาณน้ำฝนขนาด 0.203 เมตร หมายเลข 2 ตะแกรงสำหรับป้องกันเศษขยะลงในเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน หมายเลข 3 ท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.203 เมตร สำหรับครอบคลุมหัววัดปริมาณน้ำฝน หมายเลข 4 ท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.0381 เมตร หมายเลข 5 เซอร์โวมอเตอร์สำหรับระบบกลไกการปล่อยปริมาณน้ำฝน หมายเลข 6 คานกระดกเพื่อไปกดวาล์วเปิด-ปิดน้ำทางเดียวให้ปล่อยน้ำทิ้ง หมายเลข 7 แผ่นอะคริลิคสำหรับวางหัววัดทรงกระบอก หมายเลข 8 วาล์วเปิด-ปิดน้ำทางเดียว หมายเลข 9 โหลดเซลล์สำหรับวัดน้ำหนัก และหมายเลข 10 ขาตั้งจำนวน 3 ขาสำหรับรองรับเครื่องวัดปริมา**ณ**

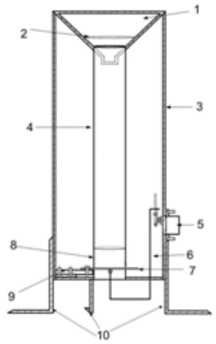

รูปที่ 4 รูปแบบโครงสร้างของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ

สำหรับการออกแบบวงจรปรับแต่งสัญญาณ เนื่องจากเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนอาศัยเทคนิคการวัดแบบชั่งน้ำหนักของปริมาณน้ำฝนโดยโหลดเซลล์ ซึ่งโหลดเซลล์ (Load cell) เป็นอุปกรณ์ที่ใช้วัดค่าแรงหรือน้ำหนักที่มากระทำ โดยระบบการทำงานของโหลดเซลล์จะเปลี่ยนแรงหรือน้ำหนักให้เป็นสัญญาณทางไฟฟ้า (mV/V) โดยใช้หลักการของวงจรวีทสโตนบริดจ์ เมื่อวงจรอยู่ในสภาวะสมดุลแรงดันเอาท์พุตจะมีค่าเป็นศูนย์ แต่เมื่อมีน้ำหนักมากระทำหรือกดลงบนแท่นรับน้ำหนักจะทำให้สเตรนเกจเกิดการยืดออกและงอเข้า ค่าความต้านทานในตัวสเตรนเกจเปลี่ยนแปลงไปวงจรบริดจ์จึงเกิดสภาวะไม่สมดุลทำให้มีแรงดันเอาท์พุตเกิดขึ้น ตามสัดส่วนของน้ำหนักที่กดลงบนแท่นรับน้ำหนัก ซึ่งแรงดันเอาท์พุตที่ได้นั้นมีค่าน้อยมากจึงต้องทำการขยายแรงดันเอาท์พุทด้วยโมดูลขยายสัญญาณ HX-711 แล้วส่งไปยังไมโครคอนโทรลเลอร์เพื่อประมวลผล ดังรูปที่ 5

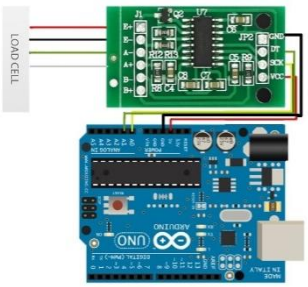

รูปที่ 5 การเชื่อมต่อโหลดเซลล์เข้ากับโมดูลขยายสัญญาณ HX-711

ในการวัดค่าน้ำหนักที่แปรผลตามแรงดันไฟฟ้ากระแสตรงเพื่อนำมาวัดระดับปริมาณน้ำฝน จากนั้นระดับแรงดันไฟฟ้ากระแสตรงที่ได้จะถูกส่งไปประมวลผลผ่านไมโครคอนโทรลเลอร์ รุ่น ATMEGA1280 และกำหนดวันเดือนปี เวลาด้วยวงจรสร้างฐานเวลา DS1307 จัดเก็บข้อมูลลงใน SD/MMC โดยมี SD Card ขนาดความจุ 4 GB เพื่อทำเป็นฐานข้อมูลแสดงผลทางจอ LCD ขนาด 16 X 4 ตัวอักษร การทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนสามารถรองรับแหล่งกำเนิดไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์และแบตเตอรี่ดังรูปที่ 6

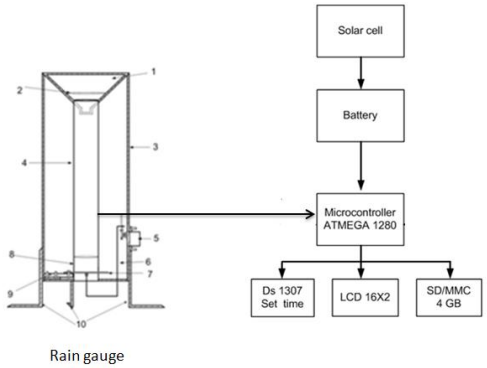

รูปที่ 6 ไดอะแกรมหลักการทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ

2.2.3การออกแบบระบบกลไกการปล่อยน้ำฝนทิ้ง

สำหรับระบบการปล่อยน้ำทิ้ง จะใช้ไมโครคอนโทรลเลอร์ควบคุมเซอร์โวมอเตอร์จะใช้ไมโครคอนโทรลเลอร์ควบคุมเซอร์โวมอเตอร์ในการบังคับคานกระดกเพื่อปล่อยน้ำทิ้งทุก ๆ 5 นาที ดังแสดงในรูปที่ 7 โดยเซอร์โวมอเตอร์จะทำการเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนที่จากมุม 0 องศาไปเป็น 20 องศา เพื่อไปบังคับให้คานกระดกเคลื่อนที่ไปกระดกปุ่มวาล์วสปริงเปิด – ปิดน้ำทางเดียวที่อยู่ด้านล่าง หลังจากกดวาล์วให้เปิดแล้วเซอร์โวมอเตอร์จะทำการเคลื่อนที่กลับไปที่ 0 องศาเหมือนเดิมเพื่อทำการปิดวาล์ว และพร้อมที่จะทำงานใหม่อีกครั้ง

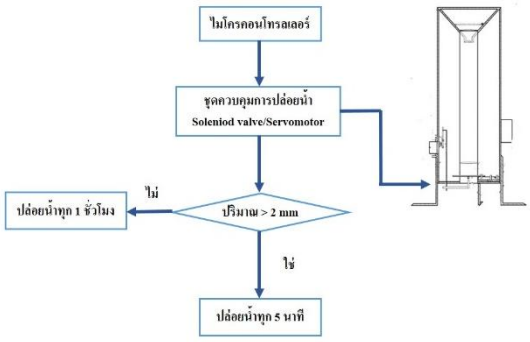

รูปที่ 7 แผนผังแสดงระบบควบคุมการปล่อยน้ำของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน

3. ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

จากการทดลองหาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับค่าแรงดันไฟฟ้าของเครื่องชั่งน้ำหนักที่สร้างขึ้น วัดค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมาด้วยการเชื่อมต่อเข้ากับโมดูลขยายสัญญาณ HX-711 แสดงผลค่าแรงดันไฟฟ้าที่ออกมาบนจอ LCD โดยวัดปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงตั้งแต่ 0 - 300 มิลลิลิตรเพิ่มขึ้นครั้งละ 20 มิลลิลิตร โดยทำการวัด 10 ครั้ง แล้วหาค่าเฉลี่ย สร้างกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความสูงของปริมาณน้ำฝนจากทฤษฎีกับแรงดันไฟฟ้าเฉลี่ยที่ออกมา ผลที่ได้เป็นดังรูปที่ 8

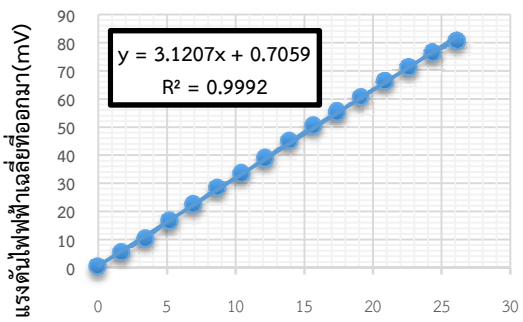

รูปที่ 8 กราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงกับค่าแรงดันไฟฟ้า

ซึ่งสมการที่ได้จะนำไปใช้ในการเขียนโปรแกรมควบคุมการทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ เพื่อใช้ในการสอบเทียบเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนโดยค่าที่อ่านได้จากเครื่องวัดจะเป็นความสูงของปริมาณน้ำฝน

สำหรับการสร้างเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักต้นแบบมีหัววัดทำจากท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.0381 เมตร ต่อเข้ากับวาล์วเปิด – ปิดน้ำทางเดียวและแผ่นอะคลิลิค แล้ววางอยู่บนโหลดเซลล์ดังรูปที่ 9ภายนอกประกอบด้วยท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.203 เมตรสำหรับครอบคลุมหัววัดปริมาณน้ำฝน มีกรวยพลาสติกรองรับปริมาณน้ำฝนขนาด 0.203 เมตร ตะแกรงสำหรับป้องกันเศษขยะลงในเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน และเซอร์โวมอเตอร์สำหรับระบบกลไกการปล่อยปริมาณน้ำฝนดังแสดงในรูปที่ 10

รูปที่ 9 โครงสร้างของหัววัดปริมาณน้ำฝน

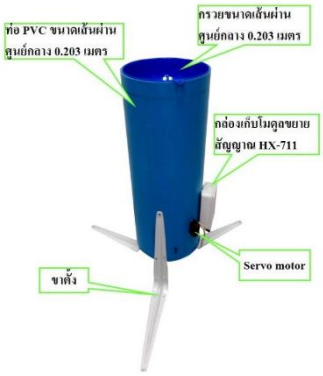

รูปที่ 10 โครงสร้างภายนอกของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน

อุปกรณ์ควบคุมการทำงานและส่งข้อมูล ใช้บอร์ดไมโครคอนโทรลเลอร์ ATmega 1280 เป็นอุปกรณ์ควบคุมการทำงานพัฒนาเขียนโปรแกรมขึ้นและสามารถปรับแต่งแก้ไขระบบได้ตามต้องการผ่านโปรแกรมเขียนคำสั่ง Arduino โดยมีฐานเวลา DS1307 เป็นนาฬิกาของเครื่อง สามารถเก็บบันทึกข้อมูลผ่าน SD/MMC โดยมี SD Card ขนาดความจุ 4 GB เพื่อทำเป็นฐานข้อมูล แสดงผลผ่านทางจอ LCD ขนาด 16×4 ได้อีกด้วยดังแสดงในรูปที่ 11

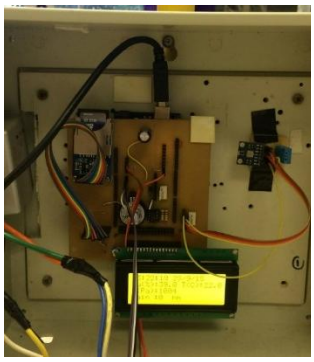

รูปที่ 11 ชุดควบคุมการทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝน

การทำงานของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบอัตโนมัติให้รองรับแหล่งกำเนิดไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์และแบตเตอรี่ ในกรณีปกติที่อากาศไม่แปรปรวนให้เครื่องวัดสภาพอากาศโดยใช้แหล่งพลังงานจากเซลล์แสงอาทิตย์ แต่กรณีท้องฟ้าปิดหรือในเวลากลางคืนให้เครื่องวัดสภาพอากาศใช้แหล่งพลังงานจากแบตเตอรี่ โดยให้แบตเตอรี่ทำการเก็บพลังงานไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์ ในที่นี้ใช้แบตเตอรี่ขนาด 12 โวลต์ และใช้ Solar Charge Regulator เป็นตัวส่งผ่านแรงดันไฟฟ้าระหว่างเซลล์แสงอาทิตย์ แบตเตอรี่และแผงควบคุมการทำงานดังแสดงในรูป 12

รูปที่ 12 แหล่งพลังงานไฟฟ้า

เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติต้นแบบมีค่าใกล้เคียงกับค่าความสูงของปริมาณน้ำฝนที่ได้จากทฤษฎี โดยค่าที่วัดได้ จะวัดปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงตั้งแต่ 0 - 300 มิลลิลิตรเพิ่มขึ้นครั้งละ 20 มิลลิลิตร ทำการทดลองซ้ำ 10 ครั้ง แล้วหาค่าเฉลี่ย แสดงดังรูปที่ 13 แสดงคุณสมบัติความเป็นเชิงเส้น และมีค่าความผิดพลาดสูงสุด 0.25 มิลลิเมตรที่ความสูงของปริมาณน้ำ 20.88 มิลลิเมตรหรือคิดเป็นค่าความผิดพลาดสูงสุด 1.02 %FSO และมีค่าความผิดพลาดเฉลี่ย 0.78 มิลลิเมตร

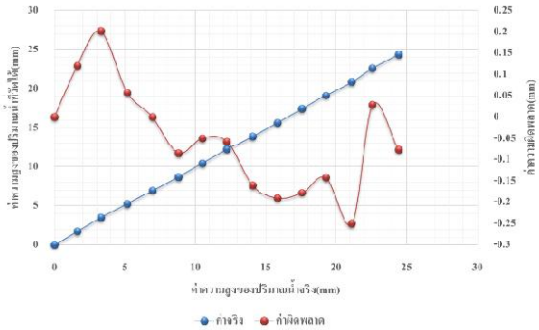

รูปที่13 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าที่วัดได้จากเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนกับค่าความสูงของปริมาณน้ำจริงและค่าความผิดพลาด

การวัดปริมาณน้ำของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ โดยวัดปริมาณน้ำที่เทจากกระบอกตวงตั้งแต่ 0 - 300 มิลลิลิตรเพิ่มขึ้นครั้งละ 20 มิลลิลิตร ทำการทดลองซ้ำ 10 ครั้ง ได้ค่าความสามารถในการทำซ้ำร้อยละ 0.25 ดังรูปที่ 14

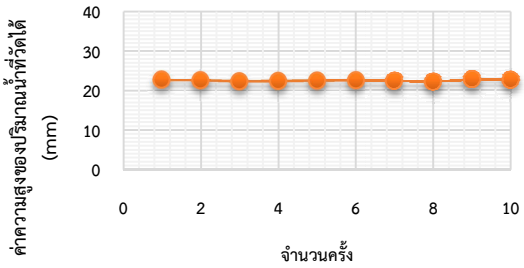

รูปที่ 14 ค่าความสามารถในการทำซ้ำของเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนักอัตโนมัติ

เมื่อนำเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่สร้างขึ้นไปทดสอบ ทำการติดตั้งที่บริเวณชั้น 4สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา ในวันที่ 24ธันวาคม 2558ดังรูปที่ 15 ได้ผลของข้อมูลค่าปริมาณน้ำฝนที่วัดได้ดังรูปที่ 16

รูปที่ 15 เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่นำไปใช้งาน

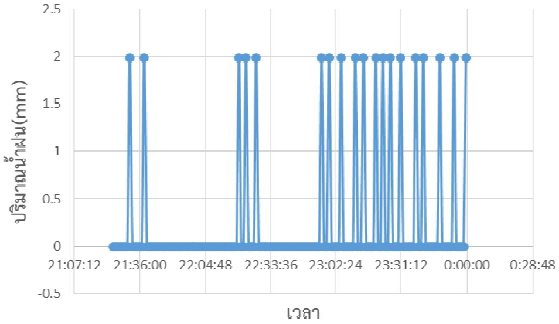

รูปที่ 16 ค่าปริมาณน้ำฝนที่วัดได้ในวันที่ 24 ธันวาคม 2558

4. สรุปผลการวิจัย

เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนอัตโนมัติที่สร้างขึ้นโดยอาศัยหลักการชั่งน้ำหนักด้วยโหลดเซลล์ ใช้ท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.0381 เมตร ประกอบอยู่ในท่อพีวีซีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 0.203 เมตร ควบคุมการทำงานด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ ATMEGA 1280 ระบบการปล่อยปริมาณน้ำฝนด้วยเซอร์โวมอเตอร์ควบคุมคานกระดกเพื่อไปกดวาล์วปล่อยปริมาณน้ำฝนทิ้งแล้วกลับไปตำแหน่งเดิมเมื่อปล่อยออกหมดแล้ว ความสัมพันธ์เปรียบเทียบระหว่างปริมาณน้ำที่ทราบค่าที่เทจากกระบอกตวงกับปริมาณน้ำที่วัดจากไมโครคอนโทรลเลอร์ พบว่าค่าปริมาณน้ำที่ทราบค่าที่เทจากกระบอกตวงกับปริมาณน้ำที่วัดแสดงคุณสมบัติความเป็นเชิงเส้น และคำนวณผลค่าความไม่เป็นเชิงเส้นได้ค่าเป็น 2.10% สามารถทำงานควบคุมการปล่อยน้ำทิ้งทุกๆ 5 นาที วัดสูงสุดต่อครั้งได้ 35 มิลลิเมตร และสามารถตรวจวัดปริมาณน้ำฝนได้ถึง 140 มิลลิเมตร ภายในเวลา 1 ชั่วโมง และสามารถรองรับแหล่งกำเนิดไฟฟ้าจากเซลล์แสงอาทิตย์ ดังนั้นเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนอัตโนมัติสามารถตรวจวัดปริมาณน้ำฝนได้อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากมีกลไกควบคุมการปล่อยตามระยะเวลาที่กำหนด ใช้งานง่าย มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งานสูง

5. ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาและออกแบบเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนแบบชั่งน้ำหนัก เพื่อให้ได้ค่าปริมาณน้ำฝนที่แม่นยำและถูกต้อง ควรทำการทดสอบเครื่องมือซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้ได้ค่าปริมาณน้ำฝนที่แม่นยำและเกิดความคลาดเคลื่อนของเครื่องมือน้อยที่สุด

6. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูลปริมาณน้ำฝนตลอดจนสาขาวิทยาศาสตร์ - ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

7. เอกสารอ้างอิง

[1] เกษม จันทร์แก้ว,“หลักการจัดการลุ่มน้ำ”,ภาควิชาอนุรักษ์วิทยาคณะวนศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กรุงเทพ, 2539.

[2] ฐาปกิตติ์ ไค่นุ่นน้อยและ เอกสรรค์ มลาเช็ค, “สถานีวัดปริมาณน้ำฝนทางไกลแบบอัตโนมัติผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่”, ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2549.

[3] สิทธิพร สุขเกษม, “อุตุนิยมวิทยาเกษตรเบื้องต้น”, ภาควิชาปฐพีศาสตร์และอนุรักษ์ศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2530.

[4] สุพจน์ เจริญสุข, “เครื่องวัดปริมาณน้ำฝนอย่างง่าย”, ส่วนวิจัยต้นน้ำ สำนักอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำ, 2555.

[5] สุวพันธ์นิลายน, “อุตุนิยมวิทยา”,สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ, 2553.

ชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง
Experimental demonstration of linear motion

กฤษฎา แก้วมรกฎ[1] วิทวัส จันอิ่ม[1] ศุภกร กตาธิการกุล[2*] และสุวิทย์ คงภักดี[2]
[1]สาขาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
[2]สาขาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)*
E-mailaddress: supagone@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ในการออกแบบและสร้างชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรงเพื่อใช้ในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วของวัตถุ ณ ตำแหน่งต่างๆกับเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนที่ ความสัมพันธ์ของความเร่งของวัตถุกับมวลวัตถุที่ใช้ในการเคลื่อนที่ และระยะทางที่วัตถุเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรงกับเวลาเฉลี่ยยกกำลังสองและสามารถหาค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก พบว่า ได้ค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก 10.21m/s^2 และนำมาช่วยลดปัญหาในการเรียนการสอนรายวิชากลศาสตร์และวิชาปฏิบัติการฟิสิกส์พื้นฐาน เนื่องจากอุปกรณ์มีไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียนได้ อีกทั้งยังมีความคุ้มทุน ใช้งานง่าย มีประสิทธิภาพในการใช้งานสูง
คำสำคัญ: อุปกรณ์ตรวจจับเวลาและความเร็ว, ไมโครคอนโทรลเลอร์, การเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง

Abstract

This article aims to design and buildthe experimental demonstration of linear motionIn order to investigate the relationship between the speeds of an object at different positions on the time the Movement.The relativity of the accelerationthe acceleration of an object with mass in motion. And the distance the object moves in a straight line with the average time squared and for the acceleration due to gravity.Found that the acceleration due to gravity is 10.21 m/s^2. And to reduce issue the learning and teaching mechanics and Fundamentals of physics laboratory subjects. Because the devices are not sufficient to meet the needs of learners.It also has a low cost, easy to use, and highly effective.

Keywords: Timer and Velocity Sensor, Microcontroller, Linear motion

1.บทนำ

หลักสูตรแกนกลางปี พุทธศักราช 2551 ที่กล่าวในหลักการข้อที่ 6 ว่า “ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ” เน้นให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติจริง [1]. แต่สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญของการเรียนการสอนวิชาฟิสิกส์ในปัจจุบัน คือ การขาดแคลนอุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองต่างๆ ที่เสริมการเรียนรู้ เนื่องจากเครื่องมือ อุปกรณ์ต่างๆที่นำมาใช้ในโรงเรียนหรือในมหาวิทยาลัยต่างๆ จะถูกนำเข้ามาจากต่างประเทศเป็นส่วนมากและมีราคาในการจัดซื้อค่อนข้างสูง ซึ่งสถานศึกษาต่างๆ มีงบประมาณจำนวนจำกัด หากต้องการนำมาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องใช้งบประมาณจำนวนมากและได้เพียงจำนวนน้อยชุด ทำให้อุปกรณ์การทดลองต่างๆ มีไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียนและก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน นอกจากนี้อุปกรณ์การทดลองที่นำเข้าจากต่างประเทศยังพบปัญหาการดูแลรักษาและซ่อมแซมที่ยุ่งยากเมื่ออุปกรณ์เหล่านั้นถูกนำมาใช้งานในระยะเวลาหนึ่งแล้วเกิดความเสียหายจะต้องทำการส่งซ่อมที่ต่างประเทศซึ่งส่งผลให้มีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น [2],[3]ซึ่งถ้าสามารถสร้างสื่อการเรียนการสอนได้เองจะช่วยลดปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนการเรียนการสอน อาทิเช่น ในปัจจุบันสาขาวิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ มีชุดการปฏิบัติการฟิสิกส์ทางด้านกลศาสตร์พื้นฐานอยู่จำนวนหนึ่งแต่ยังไม่ได้มีชุดการทดลองการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติการฟิสิกส์พื้นฐานและในวิชากลศาสตร์ที่เป็นวิชามีจำนวนนิสิตทั้งในสาขาฟิสิกส์ วิทยาศาสตร์ศึกษาฟิสิกส์ และหลายสาขาวิชาลงเรียนเป็นจำนวนมากทั้งในวิทยาเขตสงขลาและพัทลุง ส่งผลให้เกิดปัญหาในองค์ความรู้ในการเรียนวิชาฟิสิกส์พื้นฐานและกลศาสตร์ได้ไม่ครบถ้วน อีกทั้งยังส่งผลให้จำนวนของเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติการไม่เพียงพอต่อจำนวนนิสิต

บทความนี้จึงนำเสนอการสร้างชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง เพื่อที่จะออกแบบและพัฒนาอุปกรณ์ตรวจจับเวลา ความเร็วและความเร่งในการเคลื่อนที่ของวัตถุ ในการศึกษาหาความสัมพันธ์ของการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง และมีการควบคุมและประมวลผลในการเคลื่อนที่ของวัตถุด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์แสดงผลผ่านจอ LCD ขนาด 20X4 ตัวอักษร เพื่อใช้เป็นชุดทดลองสำหรับใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนในวิชาฟิสิกส์ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ชุดทดลองนี้ มีต้นทุนการผลิตต่ำ หลักการทำงานไม่ซับซ้อน ไม่ต้องใช้กระบวนการผลิตขั้นสูง จึงสามารถผลิตได้เองภายในประเทศ เพื่อให้บุคคลทั่วไปสามารถใช้เทคโนโลยีสื่อการเรียนการสอนได้ง่ายยิ่งขึ้น

2.วิธีการวิจัย

2.1 การเคลื่อนที่เมื่อความเร่งคงที่

เมื่อทราบว่าวัตถุมีจุดเริ่มต้นเคลื่อนที่จากตำแหน่งไหน ความเร็วต้นเท่าใดและมีความเร่งเท่าใด สามารถอธิบายเมื่อกำหนดให้ตำแหน่งเริ่มต้นคือ x_0 ความเร็วต้น คือ v_0 ความเร่งคือ a ความเร่งเมื่อเป็นฟังก์ชันของเวลาคือ a_t ความเร็วเมื่อเป็นฟังก์ชันของเวลาคือ v_t ตำแหน่งเมื่อเป็นฟังก์ชันของเวลาคือ x_t ความเร่งเมื่อเป็นฟังก์ชันของตำแหน่งคือ a_x และความเร็วเมื่อเป็นฟังก์ชันของตำแหน่งคือ v_x ในกรณีที่วัตถุเคลื่อนที่ด้วยความเร่งคงที่สมการการเคลื่อนที่กรณีนี้ เรียกว่า “สมการจลศาสตร์” โดยกำหนดให้ $a_t = a$; $a_x = a$ เมื่อ a คือความเร่งคงที่ สมการความเร็วเมื่อเป็นฟังก์ชันของเวลาพิจารณาได้จากนิยามความเร่งเฉลี่ย

$$\vec{a} = \frac{\Delta v}{\Delta t} \quad (1)$$

$$a = \frac{v_t - v_0}{t - 0} \quad (2)$$

$$v_t = v_0 + at \quad (3)$$

โดยที่สมการ(3) เป็นสมการความเร็วเมื่อเป็นฟังก์ชันของเวลา และเมื่อตำแหน่งเป็นฟังก์ชันของเวลาพิจารณาได้จากความเร็วเฉลี่ย ($\bar{v}$)ได้ดังนี้

$$\bar{v} = \frac{\Delta x}{\Delta t} \quad (4)$$

$$x_t - x_0 = \frac{1}{2}(v + v_0)t \quad (5)$$

แทน v ด้วย v_t จากสมการ(3)ซึ่งเป็นสมการความเร็วเมื่อฟังก์ชั่นของเวลาจะได้สมการดังนี้

$$x_t = x_0 + v_0 t + \frac{1}{2}at^2 \quad (6)$$

ในทำนองเดียวกันความเร็วเมื่อเป็นฟังก์ชั่นของตำแหน่ง สามารถหาได้โดยหาเวลาจากสมการความเร็วที่เป็นฟังก์ชั่นของเวลา จากนั้นนำเวลาที่ได้แทนลงในสมการตำแหน่งเมื่อเป็นฟังก์ชั่นของเวลาดังนี้

$$v_t = v_0 + at \quad (7)$$

จากสมการ(6) และ(7) เราสามารถเขียนสมการใหม่ได้ดังนี้และพบว่าเมื่อ a คงที่ความเร็วจะเป็นฟังก์ชั่นของระยะทางเขียนใหม่ได้เป็น

$$v_t^2 = v_0^2 + 2a(x - x_0) \quad (8)$$

จากรูปที่ 1 แสดงการพิจารณาการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรงในรางอากาศที่ไร้แรงเสียดทาน กรณีมีมวลถ่วง กำหนดให้จุดเริ่มต้นของการเคลื่อนที่มีความเร็วต้นในการเคลื่อนที่เท่ากับศูนย์จากกฎการเคลื่อนที่ข้อที่ 2 ของนิวตัน

$$\sum F = ma \quad (9)$$

ในการเคลื่อนที่จะมีแรงกระทำที่เกิดจากมวล m_1 คือ $F = m_1 g$

เมื่อค่า g คือ ค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลกและมีมวลของรถในการเคลื่อนที่ m_2 เขียนสมการใหม่ดังนี้

$$m_1 g = (m_1 + m_2)a \quad (10)$$

เมื่อความเร็วต้นของมวลรถ m_2 การเคลื่อนที่คือศูนย์จะได้ความสัมพันธ์ความเร็วในการเคลื่อนที่กับเวลา ดังนี้

$$v(t) = v = \left(\frac{m_1 g}{m_1 + m_2}\right)t \quad (11)$$

จะได้ความสัมพันธ์ระยะทางในการเคลื่อนที่กับเวลา ดังนี้

$$s = \frac{1}{2}\left(\frac{m_1 g}{m_1 + m_2}\right)t^2 \quad (12)$$

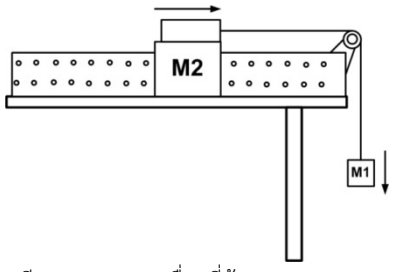

รูปที่ 1กรณีรถมวล m_2 เคลื่อนที่ด้วยการถูกมวล m_1 กระทำ

2.2 หลักการออกแบบสื่อการเรียนการสอนชุดทดลองการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง

2.2.1 รางสำหรับวางวัตถุที่ไม่มีแรงเสียดทานและเครื่องปล่อยลม

ศึกษาหาคุณลักษณะรูปร่างของรางอากาศที่ใช้สำหรับวางวัตถุมีลักษณะรูปสามเหลี่ยมทำจากวัสดุที่เป็น อลูมิเนียม ขนาดความยาว 2 เมตร แล้วทำการเจาะรูทั่วรางเป็นระยะห่างเท่าๆ กัน สำหรับปล่อยลมเพื่อลดแรงเสียดทานในการเคลื่อนที่ โดยต่อกับเครื่องปล่อยลมที่ต่อเข้ากับรางอากาศ เมื่อลมถูกปล่อยใส่ลงในรางอากาศแล้วลมที่เข้าไปในรางจะสามารถยกวัตถุให้ลอยขึ้นได้ และเมื่อวัตถุมีการเคลื่อนที่ก็จะไม่มีแรงเสียดทาน ส่วนวัตถุจากวัสดุที่เป็นอลูมิเนียม ลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมสามารถวางบนรางอากาศได้

2.2.2 ส่วนปล่อยวัตถุให้เคลื่อนที่อย่างอิสระ

ขั้นตอนในการทำงานการปล่อยวัตถุจะใช้หลักการจ่ายกระแสไฟฟ้าก็จะทำให้แกนเหล็กเปลี่ยนสภาพเป็นแท่งแม่เหล็กชั่วคราวสำหรับยึดวัตถุ เมื่อทำการควบคุมกระแสไฟฟ้าวัตถุก็จะถูกปล่อยออกมาอย่างอิสระ ประกอบด้วยแม่เหล็กโซลินอยด์ ซึ่งภายในแม่เหล็กโซลินอยด์จะประกอบด้วยแกนเหล็กที่มีขดลวดพันล้อมรอบภายนอก โดยขดลวดต่อกับสายไฟ สำหรับการปล่อยวัตถุจะมีไมโครคอนโทรลเลอร์ทำงานควบคุมการทำงานของแม่เหล็กโซลินอยด์ ในการทำงานเมื่อกระแสไฟฟ้าไหลเข้าแม่เหล็กโซลินอยด์ จะไปทำให้แกนเหล็กของแม่เหล็กโซลินอยด์ มีสภาพเป็นแม่เหล็กชั่วคราวไว้สำหรับยึดวัตถุ เมื่อทำการปล่อยวัตถุไมโครคอนโทรลเลอร์ จะไม่จ่ายกระแสไฟฟ้าให้กับแม่เหล็กโซลินอยด์ จะไปทำให้แกนเหล็ก ของแม่เหล็กโซลินอยด์ มีสถานะหมดสภาพการเป็นแม่เหล็กทำให้วัตถุเคลื่อนที่ออกมาอย่างอิสระ ไม่ถูกยึดและจะมีแรงดึงจากมวลที่ถูกผูกติดกับวัตถุให้เคลื่อนที่บนรางโดยไม่มีแรงเสียดทาน ดังรูปที่ 2

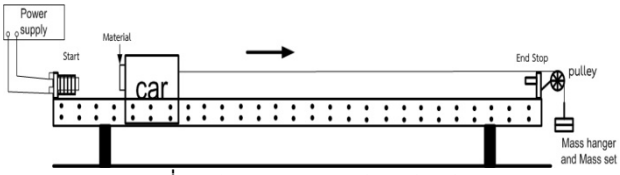

รูปที่ 2หลักการทำงานของส่วนปล่อยวัตถุ

2.2.3 หลักการทำงานส่วนการจับเวลาและความเร็วในการเคลื่อนที่

ออกแบบและสร้างเครื่องตรวจจับเวลาและความเร็วเมื่อวัตถุเคลื่อนที่ผ่าน สร้างชุดรับส่งแสงเป็นตัวตรวจจับเวลาโดยประมวลผลผ่านไมโครคอนโทรลเลอร์ โดยใช้ไดโอดเลเซอร์ (Diode Laser) สำหรับปล่อยแสง และโฟโต้ทรานซิสเตอร์(PHOTOTRANSISTOR) เป็นตัวรับแสง หลักการทำงาน คือ การส่งสัญญาณแสงเลเซอร์จากเซนเซอร์ตัวส่งไปยังเซนเซอร์ตัวรับ ดังรูปที่ 3 โดยที่เซนเซอร์ตัวส่งกับเซนเซอร์ตัวรับอยู่คนละตำแหน่ง การทำงานของวงจรแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกหรือภาคส่ง ในส่วนนี้จะเป็นการรับแสงเลเซอร์จากภาคส่งเพื่อใช้ในการสร้างสัญญาณลอจิกที่เป็น ลอจิก “0” และ ลอจิก “1” สัญญาณที่เป็นลอจิก “0” จะเกิดขึ้นในกรณีที่ไม่มีวัตถุเคลื่อนที่ผ่าน ส่วนสัญญาณลอจิก “1” จะเกิดขึ้นในกรณีที่มีวัตถุเคลื่อนที่ผ่าน จากหลักการดังกล่าวสามารถนำมาทำเป็นเซนเซอร์จับเวลาได้ เมื่อวัตถุเคลื่อนที่ผ่านเซนเซอร์ตรวจจับเวลาตัวที่ 1 จากสัญญาณลอจิก 0 กลายเป็นสัญญาณลอจิก 1 จะทำให้เซนเซอร์ตรวจจับเวลา เริ่มจับเวลา พอวัตถุเคลื่อนที่ผ่านเซนเซอร์ตัวที่ 2 จากสัญญาณลอจิก 0 กลายเป็นสัญญาณลอจิก 1 ส่วนหลักในการจับความเร็วของวัตถุคือ เมื่อวัตถุที่มีตัวบังแสงระยะขนาดคงที่(S) เคลื่อนที่ผ่านชุดรับส่งแสงทำการเริ่มจับเวลา และเมื่อวัตถุและตัวบังแสง(S) เคลื่อนที่ผ่านชุดรับแสง ไมโครคอนโทรลเลอร์จะทำหน้าที่คำนวณหาเวลาที่ตัวบังแสงใช้ในการเคลื่อนที่ของวัตถุในขณะนั้น และสามารถนำมาคำนวณหาความเร็วในการเคลื่อนที่ของวัตถุได้ แล้วนำค่าที่วัดได้ทั้งสองไปผ่านการประมวลผลด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ แล้วแสดงผลทางหน้าจอ LCD ขนาด 20x4 ตัวอักษร

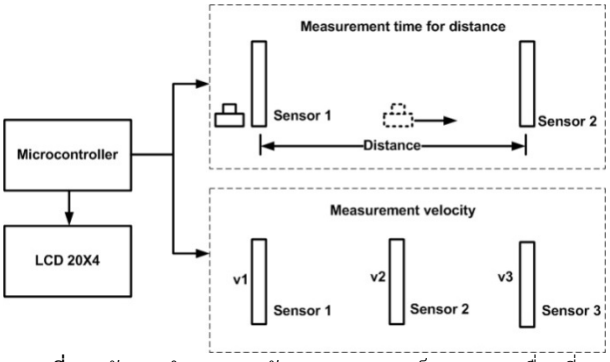

รูปที่ 3 หลักการทำงานตรวจจับเวลาและความเร็วของการเคลื่อนที่

นำข้อมูลที่ได้ทำการทดลองศึกษาหาค่าความสัมพันธ์ต่างๆ ได้ดังนี้ คือ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วของวัตถุ ณ ตำแหน่งต่างๆกับเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนที่ ความสัมพันธ์ของความเร่งของวัตถุกับมวลของวัตถุที่ใช้ในการเคลื่อนที่ และระยะทางที่วัตถุเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรงกับเวลาเฉลี่ยยกกำลังสองและหาค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก นำมาประมวลผ่านไมโครคอนโทรลเลอร์แสดงผลผ่านทางจอ LCD ขนาด 20x4 ตัวอักษรและสามารถที่จะส่งผลข้อมูลผ่านทางโปรแกรมแสดงผลไปยังหน้าคอมพิวเตอร์

3. ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

จากการออกแบบและสร้างชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง ซึ่งจะประกอบด้วยรางอากาศ เครื่องเป่าลม วัตถุรูปสามเหลี่ยมที่ใช้ในการเคลื่อนที่ ด้าย รอก หัววัดตรวจจับเวลาและความเร็วของวัตถุ มวลถ่วงและแม่เหล็กโซลินอยด์ โดยอาศัยหลักการตรวจจับการตกของวัตถุด้วยแสงเลเซอร์ พร้อมทั้งวัดความเร็วของวัตถุ ณ ตำแหน่งต่างๆ ในการเคลื่อนที่ คือ เมื่อทำการปล่อยวัตถุที่จากชุดปล่อยวัตถุโดยการกดสวิทช์ วัตถุจะ เคลื่อนที่ผ่านชุดตรวจจับความเร็วตำแหน่งต่างๆ และเมื่อผ่านชุดตรวจจับเวลาเรียบร้อยแล้ว วงจรควบคุมการทำงานจะทำงานผ่านไมโครคอนโทรลเลอร์จะทำการคำนวณเวลาในการเคลื่อนที่ระยะทางและความเร็วของวัตถุที่ตำแหน่งของชุดตรวจจับความเร็วต่างๆ ซึ่งชุดหัววัดจะประกอบไปด้วย คือ ตัวส่ง ไดโอดเลเซอร์ (Laser Diode) และตัวรับ โฟโต้ไดโอด (photo diode) ซึ่งสองจะถูกติดตั้งอยู่ที่กล่องชุดหัววัดแต่ละชุด เซนเซอร์จะทำงานตามโปรแกรมคำสั่งที่ได้เขียนไว้ในไมโครคอนโทรลเลอร์รุ่น UNO และแสดงผลทางหน้าจอ LCD ขนาด 20x4 อักษร ดังรูปที่ 4

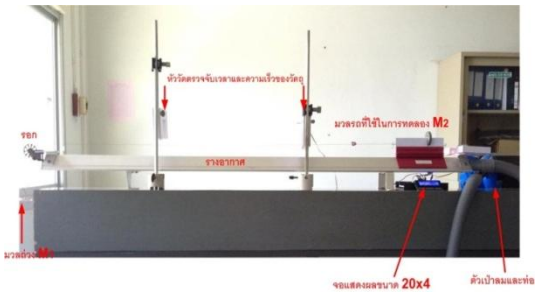

รูปที่ 4 ชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง

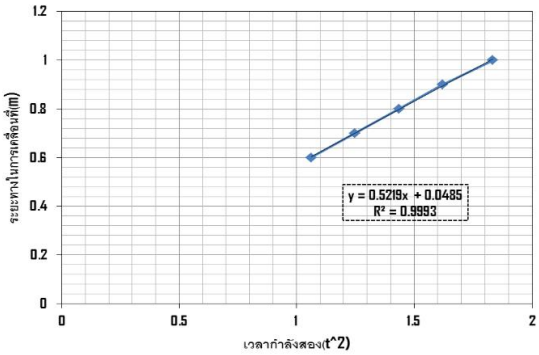

รูปที่5 ความสัมพันธ์ระหว่างระยะทางกับเวลาในการเคลื่อนที่ยกกำลังสองของวัตถุ m_2

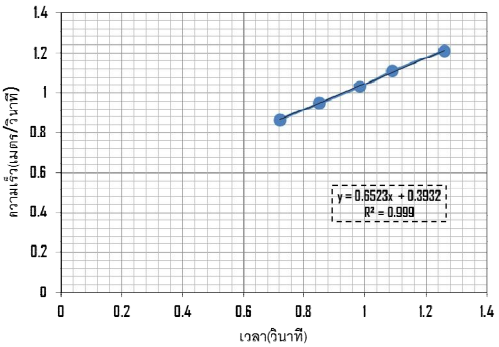

รูปที่6 ความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วกับเวลาในการเคลื่อนที่ของวัตถุ m_2 เมื่อวัตถุเคลื่อนที่ด้วยความเร่ง

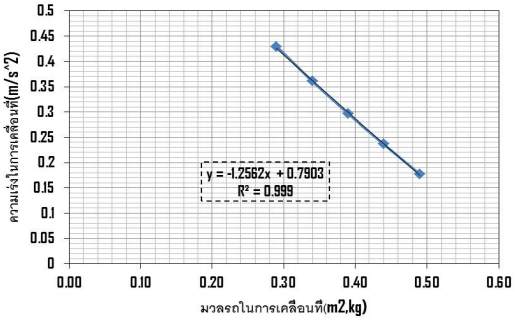

รูปที่7 ความสัมพันธ์ระหว่างความเร่งในการเคลื่อนที่กับมวลของวัตถุ m_2 เมื่อวัตถุมวล m_1 คงที่

4. สรุปผลการวิจัย

บทความนี้ได้ศึกษาการออกแบบและสร้างชุดสาธิตการทดลองเรื่องการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง อุปกรณ์ตรวจจับเวลาและความเร็วในการเคลื่อนที่ของวัตถุที่สร้างขึ้น โดยใช้ตัวตรวจจับการเคลื่อนที่แบบใช้แสงเลเซอร์ ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วของวัตถุ ณ ตำแหน่งต่างๆ กับเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนที่ ความสัมพันธ์ของความเร่งของวัตถุกับมวลวัตถุที่ใช้ในการเคลื่อนที่ และระยะทางที่วัตถุเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรงกับเวลาเฉลี่ยยกกำลังสองและสามารถหาค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก พบว่า ได้ค่าความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก 10.21 m/s^2 มีค่าความคาดเคลื่อน 2.30 % ซึ่งอยู่ในช่วงที่ยอมรับได้ นอกจากนี้ยังสามารถทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องการเคลื่อนที่เพิ่มมากขึ้นและยังสามารถช่วยลดปัญหาในการเรียนการสอนรายวิชากลศาสตร์และวิชาปฏิบัติการฟิสิกส์พื้นฐานเนื่องจากอุปกรณ์มีไม่เพียงพอและเป็นการตอบสนองนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงอีกด้วย

5. เอกสารอ้างอิง

[1] ศักดิ์ชาย สิงห์ทอง, โชคศิลป์ธนเฮือง, ดร.อุดม ทิพราช, การใช้ชุดปฏิบัติการของไหลเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 2554

[2] อาจารย์สาขาวิชาฟิสิกส์, “คู่มือปฏิบัติการฟิสิกส์ 1 สำรับวิศวกร”, น. 33-38, คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล, กรุงเทพ, 2554.

[3] ผศ.ทนงอัครธีรานนท์, การพัฒนาชุดทดลองคลื่นนิ่งบนเส้นเชือกประสิทธิภาพสูงสำหรับทำปฏิบัติการและการเรียนการสอนวิชาฟิสิกส์เรื่องคลื่น, ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2555.

STO-03

การวัดระดับน้ำโดยใช้หลักการความจุไฟฟ้า
Measurement of water level using a capacitance

นันท์นภัส เพชรมณี[1] ศุภกร กตาธิการกุล[2*] สุวิทย์ คงภักดี[2]และมารีนา มะหนิ[2]
[1]สาขาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
[2]สาขาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)*
E-mailaddress: supagone@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอการวัดระดับน้ำโดยใช้เทคนิคการวัดความจุไฟฟ้า โดยมีหัววัดเป็นแบบคู่ขนานที่ทำจากแผ่นวงจรพิมพ์(PCB) พบว่า ค่าความจุไฟฟ้าจะแปรผันตรงกับระดับน้ำที่เปลี่ยนไปซึ่งค่าอยู่ในช่วงนาโนฟารัด(nF) พบว่า ค่าความไม่เป็นเชิงเส้นมีค่า 11.88 %FSO(precent of the full scale output)ค่าความสามารถในการทำซ้ำ 5.43 % และฮีสเทอรีซีสมีค่า 2.00% FSO สามารถนำไปใช้ตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงระดับน้ำได้ทันที อีกทั้งยังมีราคาถูก ใช้งานง่าย พกพาสะดวก แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งานสูง

คำสำคัญ: การวัดระดับน้ำ , ความจุไฟฟ้า , หัววัดความจุไฟฟ้าแบบแผ่นคู่ขนาน

Abstract

This paper presents the water level measurement technique using a capacitance measurement. The probe is parallel to the printed circuit board (PCB). Results show that the measured voltage is in the range of millivolt (mV) and is proportional to the variation in water level, Results show non-linear and 11.88% FSO, repeatability 5.43% and hysteresis error were 2.00%FSO respectively. This technique can be efficiently used in real-time water level measurement. Moreover, it is low cost, easy to use, and portable.

Keywords: Water level measurement, Capacitance , Probe is parallel to the printed circuit board

1. บทนำ

ปัญหาระดับน้ำที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันได้ และมีส่วนในทางกระบวนการผลิตในอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก [1] แต่เทคนิคการเรียนรู้ในการวัดระดับน้ำที่มีอยู่ในการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยยังมีจำนวนน้อย เข้าใจยาก ราคาแพงและนำเข้ามาจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ จึงส่งผลต่อการเรียนรู้และความเข้าใจต่อวิธีการวัดระดับน้ำ และจากการศึกษาเทคนิคที่ใช้ตรวจวัดระดับน้ำหลายๆ ประเภท[2] ไม่ว่าจะเป็นอาทิเช่น เทคนิคการใช้แขนกลขนาดเล็ก (Cantilever Beam)เทคนิคการใช้หัววัดอุลตร้าโซนิก[3]หรือใช้หลักการวัดความจุไฟฟ้าแบบหัววัดกึ่งทรงกระบอกพบว่าการใช้เทคนิคด้านต่างๆ มาประยุกต์ใช้เป็นเซนเซอร์จะมีข้อจำกัดบางอย่างในการวัด เทคนิคการสร้างการวัดที่ยุ่งยากและยังมีราคาสูงดังนั้นจึงมีแนวความคิดในการสร้างเครื่องวัดระดับน้ำอย่างง่ายที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการเพื่อให้เกิดองค์ความรู้และหลักการที่ถูกต้องสำหรับวิธีการวัดระดับน้ำเทคนิคหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ตรวจวัดระดับน้ำในการเรียนการสอนได้ง่าย คือ การวัดค่าความจุไฟฟ้าที่เป็นความรู้พื้นฐานของการเรียนในวิชาฟิสิกส์ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดการเรียนรู้และนำมาใช้งานได้จริง โดยมีหลักการพื้นฐานคือการใช้ขั้วไฟฟ้า 2 ขั้ว ทำการวัดระดับน้ำด้วยการวัดปริมาณไดอิเล็กตริกของน้ำซึ่งมีอยู่ในคุณสมบัติของน้ำอาทิเช่น ความเข้มข้น สารแขวนลอย และการเจือปน โครงสร้างส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแผ่นหรือแท่งตัวนำที่แยกออกเป็น 2 ส่วน อย่างไรก็ตามเมื่อค่าไดอิเล็กตริกเปลี่ยนจะส่งผลต่อค่าที่ตรวจวัดได้[5]

บทความนี้นำเสนอเทคนิคสำหรับตรวจวัดระดับน้ำโดยวัดค่าความจุไฟฟ้าระหว่างแผ่นอิเล็กโตรดคู่ขนาน โดยประกอบด้วยหัววัดมีลักษณะเป็นแบบคู่ขนานที่ทำจากแผ่นวงจรพิมพ์เชื่อมต่อกับวงจรไฟฟ้าแบบบริดจ์ และไมโครคอนโทรลเลอร์สำหรับคำนวณระดับน้ำ แสดงผลบนหน้าจอ LCD ขนาด 16x4 ตัวอักษร พร้อมทั้งสามารถเก็บข้อมูลด้วยSD Card โดยเครื่องมือที่ประดิษฐ์มีข้อดีคือการติดตั้งที่ไม่ยุ่งยาก มีความสะดวก ปลอดภัยและง่ายต่อการบำรุงรักษา นอกจากนี้ยังมีราคาถูกและสามารถประดิษฐ์ขึ้นได้โดยการใช้เทคโนโลยีที่ไม่ซับซ้อนและอุปกรณ์มีจำหน่ายภายในประเทศ ดังนั้นสามารถสร้างขึ้นมาใช้เองได้ซึ่งจะเป็นการลดการนำเข้าเครื่องมือที่มีราคาแพงจากต่างประเทศได้[4]

2. หลักการพื้นฐานการหาค่าความจุไฟฟ้า

การหาค่าความจุไฟฟ้าอย่างง่ายสามารถหาได้จากแผ่นโลหะที่มีพื้นที่ของแผ่นโลหะ(A) อย่างน้อยสองแผ่นวางระยะห่างน้อยที่สุดของช่องว่าง(d) มีฉนวนหรือไดอิเล็กตริกกั้นกลางอยู่มีค่าคงที่ของไดอิเล็กตริก(ε_r) และมีค่า permittivity of free space(ε_0)มีเท่ากับ 8.85 (pF/m) สามารถคำนวณหาได้จากสมการของตัวเก็บประจุแผ่นเพลตแบบขนานได้คือ

$$C = \varepsilon_0 \varepsilon_r \frac{A}{d} \quad (1)$$

รูปแบบของเครื่องวัดระดับน้ำด้วยหลักการความจุไฟฟ้า

ลักษณะของเครื่องวัดระดับน้ำที่อาศัยเทคนิคการวัดความจุไฟฟ้า โดยรูปแบบของเครื่องวัดทำจากแผ่นวงจรพิมพ์มีอิเล็กโตรดที่เป็นแผ่นคู่ขนานทำจากแผ่นทองแดง โดยที่แผ่นวงจรพิมพ์ให้เป็นรูปแบบคู่ขนานมีความสูงเท่ากับ b ความกว้างเท่ากับ a มีช่องว่างน้อยที่สุดเท่ากับ d และมีความหนาของแผ่นวงจรพิมพ์ t ในกรณีที่ไม่มีน้ำมีเพียงอากาศ ดังรูปที่ 1a สามารถวิเคราะห์ค่าความจุไฟฟ้าของการวัดระดับน้ำแบบความจุไฟฟ้าได้โดยเปรียบเสมือนมีค่าความจุไฟฟ้ารวมระหว่างตำแหน่ง A และ B ที่เกิดจากค่าไดอิเล็กตริกของวัสดุที่ใช้ทำและค่าไดอิเล็กตริกภายในคืออากาศ วงจรสมมูลของค่าความจุไฟฟ้าที่ต่ออนุกรมกันแสดงดังรูปที่ 2 โดยสามารถหาความจุไฟฟ้าจากแผ่นคู่ขนาน ได้เป็น

$$C = \left(\frac{1}{C_{air}} + \frac{1}{C_{material}}\right) \quad (2)$$

ในกรณีมีไดอิเล็กตริกเป็นอากาศกับน้ำ ดังรูปที่ 1b พบว่าค่าความจุไฟฟ้าของหัววัดจะแบ่งเป็นความจุไฟฟ้าที่ได้จากน้ำรวมกับความจุไฟฟ้าที่เป็นอากาศ นั่นคือความจุไฟฟ้าของทั้งสองต่อกันแบบขนาน คำนวณหาค่าความจุไฟฟ้าได้จากสมการดังนี้

$$C = C_{water} + C_{air} \quad (3)$$

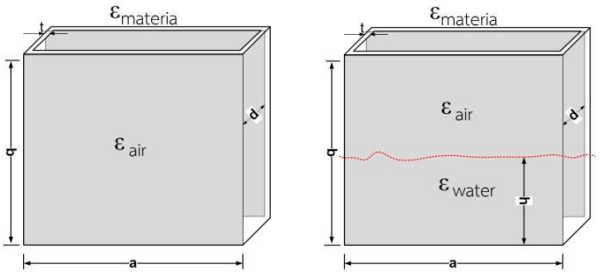

a. b.

รูปที่ 1 รูปแบบเครื่องวัดระดับน้ำที่อาศัยเทคนิคการวัดความจุไฟฟ้า

รูปที่ 2 วงจรสมมูลของค่าความจุไฟฟ้า

แต่วัสดุที่ใช้ทำหัววัดมีค่าไดอิเล็กตริกด้วย ดังนั้นต้องคิดค่าความจุไฟฟ้าที่ได้จากวัสดุด้วย แสดงการต่อกันดังวงจรสมมูลที่แสดงในรูปที่ 3 สามารถหาค่าความจุไฟฟ้ารวมได้เป็น

$$C = \left(\frac{1}{C_{liquid}} + \frac{1}{C_{material}}\right) + \left(\frac{1}{C_{air}} + \frac{1}{C_{material}}\right) \quad (4)$$

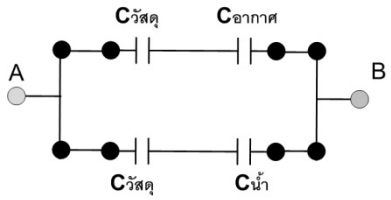

รูปที่ 3 วงจรสมมูลของค่าความจุไฟฟ้าสำหรับแผ่นคู่ขนาน

3. ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

ออกแบบการวัดระดับน้ำที่ใช้หัววัดทำจากแผ่นวงจรพิมพ์ให้ทองแดงในแผ่นเป็นรูปคู่ขนานที่มีความสูงเท่ากับ 19 เซนติเมตรความกว้างเท่ากับ 1 เซนติเมตรมีช่องว่างน้อยที่สุดเท่ากับ 0.5 เซนติเมตรและมีความหนาของแผ่นวงจรพิมพ์ 0.02 เซนติเมตร ดังรูปที่ 4ในการวัดค่าความจุไฟฟ้าจะใช้มัลติมิเตอร์ยี่ห้อ PeakTechรุ่น 2005 ต่อเข้ากับหัววัดที่ทำจากแผ่นวงจรพิมพ์ ดังรูปที่ 5

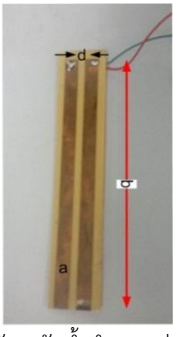

รูปที่ 4 หัววัดระดับน้ำทำจากแผ่นวงจรพิมพ์

รูปที่ 5 การวัดค่าความจุไฟฟ้าด้วยมัลติมิเตอร์

ค่าความเป็นเชิงเส้น(Linearity)

วัดความจุไฟฟ้าของหัววัดค่าที่ได้จะแปรผันตรงกับค่าระดับน้ำที่เปลี่ยนไปโดยค่าความจุไฟฟ้าอยู่ในช่วงนาโนฟารัด(nF)เมื่อระยะห่างของแผ่นโลหะ 0.5เซนติเมตร การทดลองโดยวัดระดับน้ำตั้งแต่ 0ถึง19 เซนติเมตรเพิ่มระดับน้ำครั้งละ 1 เซนติเมตรคุณสมบัติความเป็นเชิงเส้นแสดงดังรูปที่ 6และคำนวณค่าความไม่เป็นเชิงเส้นได้ค่าเป็น 11.88 % FSO

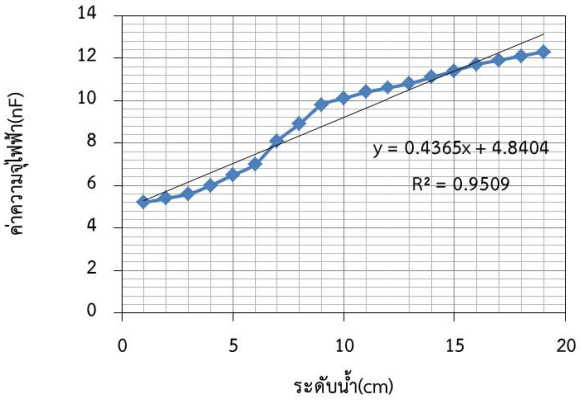

รูปที่6 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าความจุไฟฟ้าและระดับน้ำ

ค่าความสามารถในการทำซ้ำ(Repeatability)

เมื่อวัดความจุไฟฟ้าของหัววัดเมื่อระยะห่างของแผ่นโลหะ 0.5 เซนติเมตร ตั้งแต่ระดับน้ำค่า 1 ถึง 19 เซนติเมตร โดยเพิ่มขึ้นครั้งละ 1 เซนติเมตร และทดลองซ้ำ 30 ครั้ง จะได้ค่าความสามารถในการทำซ้ำ ดังรูปที่ 7 จะได้ค่าความสามารถในการทำซ้ำ 5.43 % ที่ระดับน้ำ 4 เซนติเมตร

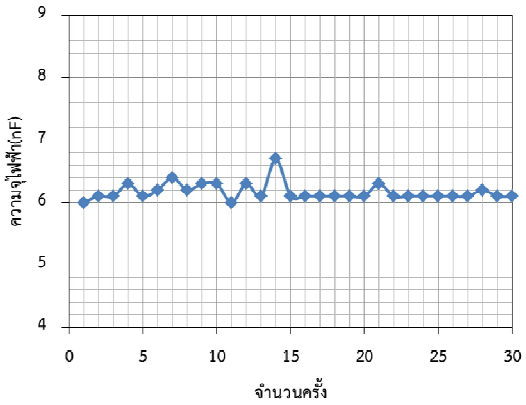

รูปที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างความจุไฟฟ้ากับจำนวนครั้ง ที่ระดับน้ำ 4 เซนติเมตร

ค่าฮีสเตอรีซีส (Hysteresis)

วัดความจุไฟฟ้าเทียบกับระดับน้ำที่เปลี่ยนแปลงในลักษณะเพิ่มและลดระดับน้ำความสัมพันธ์ระหว่างค่าฮีสเตอรีซีสแสดงดังรูปที่8 เมื่อค่าระยะห่างระหว่างแผ่นโลหะเท่ากับ 0.5 เซนติเมตร จากกราฟได้ค่าความผิดพลาดของฮีสเตอรรีซีสเท่ากับ 2.00 %FSO

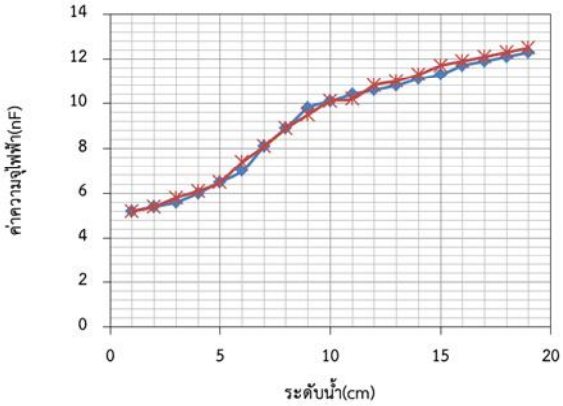

รูปที่ 8 ค่าความผิดพลาดแบบฮีสเทอรีซีสของการวัดระดับน้ำ

4. สรุปผลงานวิจัย

การวัดระดับน้ำโดยใช้หลักการวัดความจุไฟฟ้าสำหรับห้องปฏิบัติการ โดยมีหัววัดเป็นแบบคู่ขนานที่ทำจากแผ่นวงจรพิมพ์ (PCB) ให้ทองแดงในแผ่นเป็นรูปคู่ขนานที่มีความสูงเท่ากับ 19 เซนติเมตรความกว้างเท่ากับ 1 เซนติเมตรมีช่องว่างน้อยที่สุดเท่ากับ 0.5 เซนติเมตรและมีความหนาของแผ่นวงจรพิมพ์ 0.02 เซนติเมตร พบว่า ค่าความจุไฟฟ้าจะแปรผันตรงกับระดับน้ำที่เปลี่ยนไปซึ่งค่าอยู่ในช่วงนาโนฟารัด(nF)พบว่า ค่าความไม่เป็นเชิงเส้นมีค่า 11.88 % FSO ความสามารถในการทำซ้ำ 5.43% และฮีสเทอรีซีสมีค่าความผิดพลาด 2.00% FSO ดังนั้นจากผลการศึกษาการวัดระดับน้ำโดยใช้เหลักการวัดความจุไฟฟ้า และสามารถตรวจวัดระดับน้ำได้อย่างต่อเนื่อง ใช้งานง่าย พกพาสะดวกอีกทั้งยังมีราคาถูก แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งานสูง

5. ข้อเสนอแนะ

ในการทดลองหากหัววัดมีรอยขูดขีดเกิดขึ้นจะส่งผลต่อการวัดค่าความจุไฟฟ้า และควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของความคงทนของหัววัดในการใช้งาน

6. กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จได้เนื่องจากได้ความกรุณาในการใช้ห้องปฏิบัติการฟิสิกส์ของสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

7. เอกสารอ้างอิง

[1] Donlagic D. ZavrsnikM,Sirotic I, “The use of one-dimensional acoustical gas resonator for fluid level measurements,” IEEE Transactions on Instrumentation and Measurement, Vol 49, Issue 5, pp.1095 – 1100,2000.

[2] Eldar M and Sait E K ,“A novel liquid level detection method and its implementation,” *Sensors and Actuators A: Physical*, Vol 109, Issue 1, pp.21-24, 2003.

[3]ปฏิพัทธศรีแสง,ศุภกรกตาธิการกุลและมารีนามะหนิ, “เครื่องวัดระดับน้ำเพื่อใช้ในการส่งข้อมูลผ่านเซนเซอร์ไร้สาย,”วารสารมหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ 3, ฉบับที่17(ฉบับพิเศษ), หน้า 51– 59, 2557

[4] ศุภกร กตาธิการกุล และคณะ, "เซนเซอร์ความจุไฟฟ้าแบบกึ่งทรงกระบอกเพื่อวัดระดับของเหลว," ในการประชุมวิชาการทางวิศวกรรมไฟฟ้า ครั้งที่ 32, ปราจีนบุรี,26-30 ตุลาคม 2552

[5] S.C. Bera J.K. Ray S. Chattopadhyay," A low-cost noncontact capacitance- type level transducer for a conducting liquid" , *IEEE Trans. Instrum. Meas.*,Vol 55,no.3, pp.778–786, 2006.

STO-04

ชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน
Wireless Set For Controlling A Light Of A Bicycle

ณัฐวัตร บัวพรหม[1] ศุภกร กตาธิการกุล[2*] สุวิทย์ คงภักดี[2] และมารีนา มะหนิ[2]

[1] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000
[2] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000
[*]Corresponding author: E-mail address: supagone@hotmail.com Tel. 082-4384686

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้นำเสนอการพัฒนาต้นแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน โดยใช้สวิตช์แบบสัมผัสป้อนคำสั่งไปยังส่วนประมวลผลและส่งผ่านข้อมูลคำสั่งไปยังส่วนรับด้วยระบบสื่อสารไร้สาย NRF24L01 แสดงผลด้วย LED Dot Matrix เทคนิคการวิจัยนี้สามารถใช้งานได้ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน สามารถสังเกตเห็นได้ชัดในระยะไกล และสามารถช่วยลดอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นจากการใช้จักรยานเป็นพาหนะได้เป็นอย่างดี อีกทั้งได้เครื่องมือที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ ใช้งานง่าย แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งาน

คำสำคัญ: แสงไฟรถจักรยาน, สวิตช์แบบสัมผัส, NRF24L01, LED Dot Matrix

Abstract

This research presents the development of wireless set for controlling a light of a bicycle. By using touch switch input commands to the processor and data transfer commands to the receiver by wireless NRF24L01 to display with LED Dot Matrix. Consequently this technique can be used effectively both day and night and can be noticeable at a distance, help reduce accidents to happen from a bike ride as well. Moreover, it's low cost, easy to use, and portable

Keywords: A light of a bicycle, Touch switch, NRF24L01, LED Dot Matrix

1. บทนำ

ปัจจุบันนี้ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ผู้คนนิยมออกกำลังกายด้วยการขี่จักรยานกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องดีที่คนเราหันมาออกกำลังกายกัน แต่การขี่จักรยานตามท้องถนน มักเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุอย่างที่เห็นกันตามข่าวในช่วงหลังๆ ซึ่งมีหลายปัจจัยที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น สภาพท้องถนนไม่เอื้ออำนวย คนขับรถยนต์ไม่รู้จักวิธีใช้ถนนร่วมกับผู้ขี่จักรยาน และยิ่งหากเป็นการขับขี่ในเวลากลางคืนด้วย ยิ่งจะอันตรายมากขึ้นเป็น 2 เท่า ดังนั้นหลาย ๆ คนจึงซื้อไฟท้ายจักรยานที่มีขายตามท้องตลาดมาติดตั้ง เพื่อแสดงให้รถคันอื่นที่ตามมาเห็นและจะได้หลบทัน แต่เนื่องจากไฟท้ายจักรยานที่ซื้อมาส่วนมากจะเป็นหลอด LED กระพริบธรรมดา จึงยากที่จะสื่อสารให้รถคันอื่นสามารถรับรู้ได้ล่วงหน้าและเกิดความเข้าใจตรงกันในสิ่งที่จะสื่อสารระหว่างผู้ขับขี่จักรยานกับผู้ใช้ถนนร่วม [1],[2]

จากข้อมูลที่กล่าวมาจึงเสนอการวิจัยและพัฒนาต้นแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน ซึ่งควบคุมด้วยระบบไร้สาย ชุดอุปกรณ์ประกอบไปด้วย โมดูลเซนเซอร์สวิตช์แบบสัมผัส ส่งผ่านข้อมูลคำสั่ง ประมวลผลและควบคุมการทำงานด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 อาศัยพลังงานไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ เพื่อส่งสัญญาณผ่านโมดูล NRF24L01 ไปยังส่วนแสดงผลด้วยโมดูลแสดงผล LED Dot Matrix ที่จะสามารถแสดงข้อความ หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ได้ โดยชุดอุปกรณ์ที่สร้างขึ้นมีข้อดี คือ การติดตั้งไม่ยุ่งยาก สามารถใช้งานได้ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน สามารถสังเกตเห็นได้ชัดในระยะไกล และสามารถช่วยลดอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นจากการใช้จักรยานเป็นพาหนะได้เป็นอย่างดี อีกทั้งได้เครื่องมือที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ ใช้งานง่าย แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งาน

2. วิธีการวิจัย

2.1 เซนเซอร์สวิตช์แบบสัมผัส (4-way Capacitive Touch Switch)

สวิตช์สัมผัสแบบ Capacitive 4 ช่อง (IC TTP224) ขนาด 35 mm x 29 mm มีเลข 1-4 กำกับไว้แต่ละช่อง ใช้งานง่ายเมื่อเอานิ้วไปสัมผัส จะมีคำสั่งเอาต์พุตออกที่ช่อง OUT1-OUT4 ตามช่องที่กด พร้อมไฟ LED แสดงสถานะเอาต์พุต ส่งสัญญาณเป็น Digital ใช้งานที่แรงดันไฟฟ้า 2.4V-5.5V DC ใช้พลังงานต่ำและมีราคาถูก สามารถนำไปควบคุมอุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ หรือส่งเป็นสวิตช์ให้กับไมโครคอนโทรลเลอร์แบบ Arduino ได้ [6] ดังรูปที่ 1

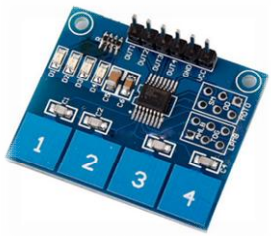

รูปที่ 1 เซนเซอร์สวิตช์แบบสัมผัส (4-way Capacitive Touch Switch)

2.2 โมดูลรับส่งสัญญาณแบบไร้สายรุ่น NRF24L01

NRF24L01 เป็นโมดูลรับส่งสัญญาณแบบไร้สายที่ความถี่ 2.4 GHz จึงสื่อสารได้รวดเร็วและไม่ต้องการเสาอากาศที่ยาว สามารถส่งข้อมูลได้ระยะทางสูงสุดถึง 50 เมตร ใช้พลังงานต่ำ ที่แรงดันไฟฟ้า 3.3V มีขนาดเล็กสะดวกในการต่อใช้งานและราคาถูก การใช้งานจะติดต่อสื่อสารแบบ SPI (Serial Peripheral Interface) สามารถเขียนโปรแกรมให้เป็นได้ ทั้งตัวรับและตัวส่ง สามารถใช้กับไมโครคอนโทรลเลอร์แบบ Arduino ได้หลาย ๆ ตัวพร้อมกัน สามารถประยุกต์ใช้งานได้หลายอย่างเช่น ใช้เป็นอุปกรณ์ส่งข้อมูลของเซนเซอร์อัตโนมัติสำหรับควบคุม และการแจ้งเตือนต่าง ๆ [5] ดังรูปที่ 2

รูปที่ 2 โมดูลรับส่งสัญญาณแบบไร้สายรุ่น NRF24L01

2.3 โมดูล LED Dot Matrix 8x8

LED Dot Matrix 8x8 Red Color เป็นโมดูล LED สำเร็จรูปที่ถูกจัดเรียงกันในรูปแบบเมตริก (Matrix) จำนวน 8x8 ดวง ขนาด 40x40 mm ภายในใช้ไอซี MAX7219 ควบคุมการแสดงผล ข้อดีหลักๆของไอซี MAX7219 นี้คือ ใช้ขาเพื่อควบคุมการแสดงผล (Interface) เพียง 3 ขา คือ LOAD (หรือ Chip Select), CLK และ DIN มีหน่วยความจำในตัวเพียงแค่ส่งข้อมูลเข้าไปในหน่วยความจำก็สามารถแสดงผลตามข้อมูลนั้นๆ ได้ ในกรณีที่ขับ LED Dot Matrix มากกว่าหนึ่งหลักจะต้องต่อ MAX7219 หลายตัว ต่ออนุกรมกัน [3],[4] ดังรูปที่ 3

รูปที่ 3 โมดูล LED Dot Matrix 8x8 Red Color

2.4 การออกแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน

สำหรับการออกแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยานนี้ เลือกใช้หลักการกดหรือสัมผัสสวิตซ์โดยใช้สวิตซ์สัมผัส และส่งข้อมูลผ่านระบบไร้สายโดยใช้โมดูลไร้สายควบคุมการทำงานด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ โดยชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยานสามารถแบ่งการทำงานได้ 2 ส่วนด้วยกัน คือ ส่วนที่ 1 เป็นชุดส่งสัญญาณใช้เซนเซอร์สวิตซ์สัมผัสแบบ Capacitive 4 ช่อง เมื่อกดปุ่มข้อมูลคำสั่งจะถูกส่งไปประมวลผลที่ไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 และส่งไปยังโมดูล NRF24L01 ไปยังส่วนรับข้อมูล ดังรูปที่ 4 โฟลว์ชาร์ตการทำงานของส่วนชุดส่งสัญญาณมีลักษณะการทำงานดังรูปที่ 5

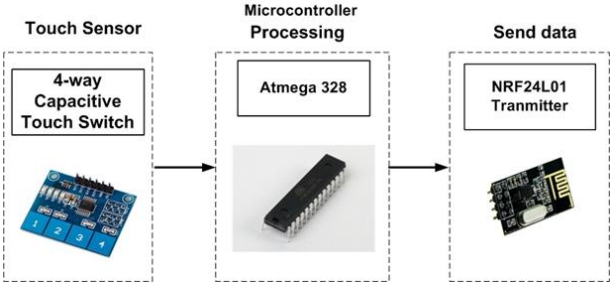

รูปที่ 4 หลักการทำงานชองชุดส่งสัญญาณ

ส่วนที่ 2 เป็นชุดรับสัญญาณโดยใช้โมดูล NRF24L01 รับข้อมูลมาประมวลผลที่ไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 ส่งมาแสดงผลที่โมดูล LED Dot Matrix 8x8 ที่นำมาต่อนุกรมกัน 4 ตัว เพื่อแสดงผลในรูปแบบข้อความต่างๆ ออกมา ดังรูปที่ 6 โฟลว์ชาร์ตการทำงานของชุดรับสัญญาณและแสดงผลมีลักษณะการทำงานดังรูปที่ 7

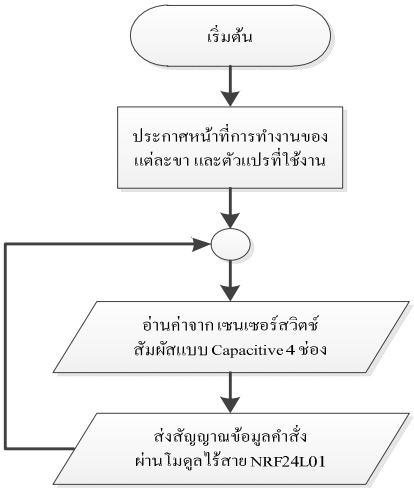

รูปที่ 5 โฟลว์ชาร์ตของชุดส่งสัญญาณ

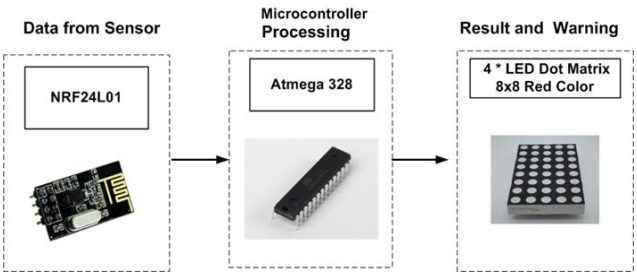

รูปที่ 6 หลักการทำงานของชุดรับสัญญาณ

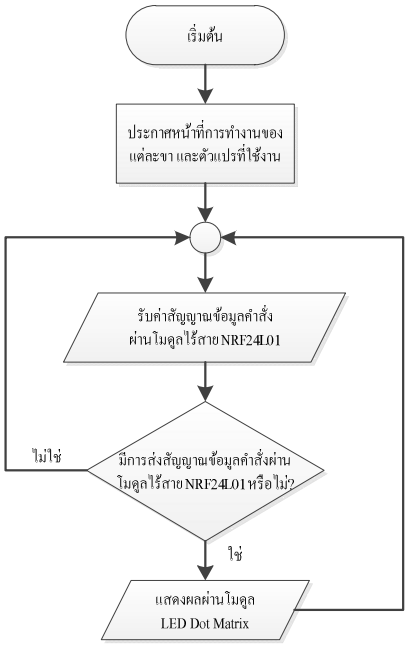

รูปที่ 7 โฟลว์ชาร์ตของชุดรับสัญญาณ

3. ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

การสร้างต้นแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน โดยใช้อุปกรณ์เซนเซอร์สวิตช์สัมผัสแบบ Capacitive 4 ช่อง ไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 โมดูล NRF24L01 และโมดูล LED Dot Matrix หลักการทำงานของชุดอุปกรณ์ทั้งตัวรับและส่งสัญญาณ คือ เขียนโปรแกรมคำสั่งลงบนไมโครคอนโทรลเลอร์เพื่อทำการประมวลผลในการกดสวิตช์หมายเลขต่างๆ ข้อมูลที่ได้จากชุดส่งสัญญาณจะทำการส่งข้อมูลมายังชุดรับสัญญาณ โครงสร้างของชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 คือ ชุดส่งสัญญาณ ทำหน้าที่ควบคุมให้คำสั่งและส่งสัญญาณ ซึ่งจะติดตั้งบริเวณส่วนบังคับรถหรือแฮนด์ (Hand) ดังรูปที่ 10 โดยมีโครงสร้างภายในรายละเอียดดังรูปที่ 8 เซนเซอร์สวิตช์สัมผัสแบบ Capacitive 4 ช่อง (หมายเลข 1) ใช้ในการกดสวิตช์หมายเลขต่างๆ ข้อมูลคำสั่งจะอินพุตไปยังไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 (หมายเลข 2) เพื่อประมวลผลและส่งสัญญาณข้อมูลคำสั่งไร้สายด้วยโมดูล NRF24L01 (หมายเลข 3) ไปยังชุดรับสัญญาณ เพื่อทำการแสดงผลต่อไป โดยใช้แบตเตอรี่เป็นแหล่งพลังงาน อุปกรณ์ทั้งหมดจะถูกบรรจุไว้ในกล่องพลาสติกสี่เหลี่ยม ซึ่งมีความทนทานต่อความชื้นและแสงแดด เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้วงจรเสื่อมสภาพเร็ว

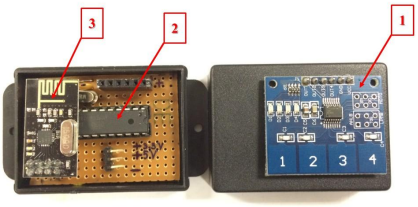

รูปที่ 8 ชุดส่งสัญญาณ

และส่วนที่ 2 คือ ชุดรับสัญญาณ ทำหน้าที่รับสัญญาณข้อมูลคำสั่งและแสดงผล ซึ่งจะติดตั้งบริเวณส่วนท้ายของรถจักรยาน หรือหลักอาน (Seat Post) ดังรูปที่ 10 โดยมีโครงสร้างภายในรายละเอียดดังรูปที่ 9 ชุดรับสัญญาณจะได้รับข้อมูลคำสั่งด้วยโมดูล NRF24L01 (หมายเลข 1) เพื่อทำการประมวลผลด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 (หมายเลข 2) และข้อมูลคำสั่งจะเอาต์พุตไปยังโมดูล LED Dot Matrix (หมายเลข 3) เพื่อทำการแสดงผลข้อความ หรือสัญลักษณ์ต่างๆ โดยใช้แบตเตอรี่เป็นแหล่งพลังงาน อุปกรณ์ทั้งหมดจะถูกบรรจุไว้ในกล่องพลาสติกสี่เหลี่ยม ซึ่งมีความทนทานต่อความชื้นและแสงแดด เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้วงจรเสื่อมสภาพเร็ว

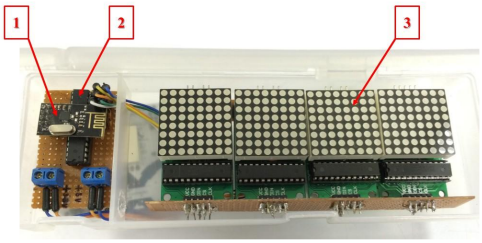

รูปที่ 9 ชุดรับสัญญาณ

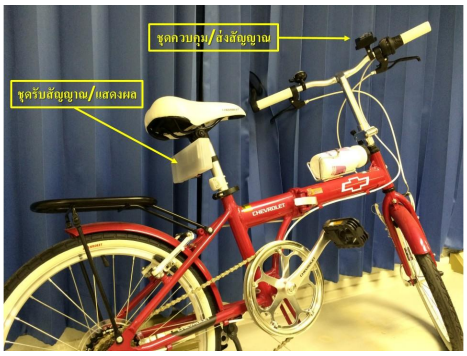

รูปที่ 10 การติดตั้งชุดอุปกรณ์กับจักรยาน

ทดสอบการใช้งาน โดยการเขียนโปรแกรมคำสั่งลงบนไมโครคอนโทรลเลอร์เพื่อทำการประมวลผลในการกดสวิตช์หมายเลขต่างๆ ข้อมูลที่ได้จากชุดส่งสัญญาณจะทำการส่งข้อมูลมายังชุดรับสัญญาณ สภาวะปกติเมื่อรถจักรยานเคลื่อนที่ เมื่อกดปุ่มสวิทช์หมายเลข 4 บนเซนเซอร์สวิตช์สัมผัสแบบ Capacitive เพื่อให้ชุดอุปกรณ์ทำงานและจะมีข้อความแสดงสถานะของการเคลื่อนที่บนโมดูล LED Dot Matrix 8x8 ที่ต่ออนุกรมกัน 4 ตัว คือ “ GO ” เมื่อจะทำการหยุดรถทำการกดปุ่มสวิตช์หมายเลข 3 จะมีข้อความแสดงสถานะของการหยุดรถ คือ “ STOP ” ในกรณีที่เลี้ยวซ้าย ทำการกดปุ่มสวิตช์หมายเลข 1 จะมีสัญลักษณ์ลูกศรแสดงสถานะของการเลี้ยวซ้าย คือ “ <<<< ” และกรณีที่เลี้ยวขวา ทำการกดปุ่มสวิตช์หมายเลข 2 จะมีสัญลักษณ์ลูกศรแสดงสถานะของการเลี้ยวขวา คือ “ >>>> ” ดังรูปที่ 11 ซึ่งรูปแบบการแสดงผลนี้ง่ายต่อการสื่อสารให้ผู้ใช้รถใช้ถนนร่วมกัน สังเกตเห็นและเข้าใจได้ และแตกต่างจากไฟกระพริบแบบธรรมดาที่มีขายตามท้องตลาด ดังรูปที่ 12

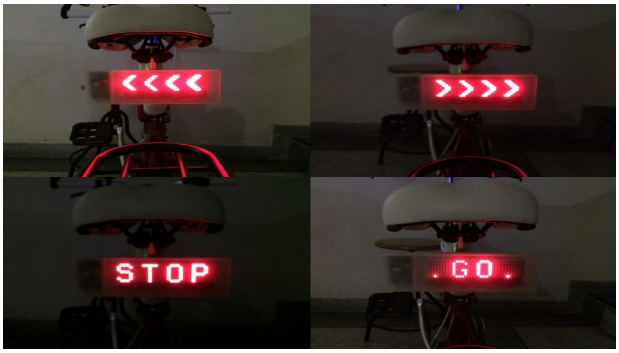

รูปที่ 11 การแสดงผลสถานะต่างๆของชุดอุปกรณ์

รูปที่ 12 ไฟกระพริบที่มีขายตามท้องตลาด

4. สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ชุดส่งสัญญาณและชุดรับสัญญาณ ซึ่งควบคุมด้วยระบบไร้สาย ชุดอุปกรณ์ประกอบไปด้วย โมดูลเซนเซอร์สวิตช์สัมผัสแบบ Capacitive 4 ช่อง ส่งผ่านข้อมูลคำสั่ง ประมวลผลและควบคุมการทำงานด้วยไมโครคอนโทรลเลอร์ Atmega 328 อาศัยพลังงานไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ เพื่อส่งสัญญาณผ่านโมดูล NRF24L01 ไปยังส่วนแสดงผลด้วยโมดูลแสดงผล LED Dot Matrix ที่จะสามารถแสดงข้อความหรือสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อบ่งบอกถึงสถานะของการเคลื่อนที่ของรถจักรยาน ดังนั้นจากผลการศึกษาการทดลองใช้งาน อุปกรณ์มีความแม่นยำในการส่งสัญญาณและรับสัญญาณ รวมถึงการแสดงผล การติดตั้งสะดวกและไม่ยุ่งยาก สามารถใช้งานได้ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน สามารถสังเกตเห็นได้ชัดในระยะไกล และสามารถช่วยลดอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นจากการใช้จักรยานเป็นพาหนะได้เป็นอย่างดี อีกทั้งได้เครื่องมือที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ ใช้งานง่าย แต่มีประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการใช้งานสูง

5. ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาและการออกแบบชุดอุปกรณ์ไร้สายควบคุมแสงไฟรถจักรยาน การติดตั้งและบรรจุวงจร ควรใช้กล่องพลาสติกที่มีขนาดกะทัดรัด มีความทนทานต่อความชื้นและแสงแดด เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้วงจรเสื่อมสภาพเร็ว

6. กิตติกรรมประกาศ

บทความงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน ขอขอบพระคุณที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจแก้ไข และให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ให้บทความงานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนสาขาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐานคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

7. เอกสารอ้างอิง

[1] วิติยา ปิดตังนาโพธิ์. “แรงจูงใจและอุปสรรคในการใช้จักรยานสำหรับคนที่เดินทางด้วยจักรยานในประเทศไทย”, ภาควิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2554

[2] อภิรักษ์ นามแก่ง. “ไฟท้ายจักรยานแบบ Dot-matrix แสดงข้อความและเอฟเฟ็กต์รูปแบบต่างๆได้ตามต้องการ”, เซมิคอนดักเตอร์อิเล็กทรอนิกส์, 2558

[3] Multiple LED Matrices with Arduino by tumaku [Online]. Available: http://www.instructables.com

[4] 8x8 LED Matrix + driver [Online]. Available: http://www.arduitronics.com

[5] วิธีใช้งาน NRF24L01 Module โมดูลสื่อสารไร้สาย NRF24L01 ความถี่ 2.4G ร่วมกับ Arduino [Online]. Available: http://www.arduinoall.com

[6] 4-way Switch Digital Touch Capacitive Module [Online]. Available: http://www.arduinoall.com

STO-05

การพัฒนาแบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคาร
Development of orbit model and phases of Mars

วิทยา ทวีพงศ์ศักดิ์[1] สุวิทย์ คงภักดี[2*] ศุภกร กตาธิการกุล[2] นายโยธิน ปล้องไหม[1] นายศรายุทธ ศูนย์ราษฎร์[1] และมารีนา มะหนิ[2]

[1] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

[2] สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

[*]Corresponding author: e-mail: kuniscience@windowslive.com Tel. 089-8675347

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและพัฒนาแบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคารให้สอดคล้องกับทฤษฎี แบบจำลองประกอบด้วยกล่องดำแทนห้องมืด หลอดไฟแทนดวงอาทิตย์ ดาวอังคารทำจากลูกปัดไม้ขนาดเส้นผ่านศูนย์ 1.5 เซนติเมตร ใช้กล้องเพอริสโคปแทนโลกสำหรับมองเฟสของดาวอังคาร และมีระบบเฟืองเป็นตัวขับเคลื่อนให้ดาวอังคารกับโลกโคจรสัมพัทธ์กัน

ผลการศึกษาพบว่า ดาวอังคารมีคาบดาราคติ 685 วัน มีค่าความผิดพลาดร้อยละ 0.002 เมื่อเทียบกับทฤษฎี และมีคาบซินอดิก 783 วัน มีความคลาดเคลื่อนร้อยละ 0.003 เมื่อเทียบกับทฤษฎี เมื่อมองจากโลกดาวอังคารจะปรากฏสว่างเกินครึ่งดวงตลอด ซึ่งแบบจำลองนี้สามารถแสดงเฟสและการเคลื่อนที่ของดาวอังคารได้ชัดเจน ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องระบบสุริยะมากยิ่งขึ้น

Abstract

This research aims to design and develop of orbit model and phases of Mars in accordance with the theory. The model consists of a black box instead of a dark room. Sun replacement bulbs. Mars is made of wood beads diameter 1.5 cm. Using a Periscope instead of the world for a phase of Mars. And a gear driven systems for Mars orbit relative to Earth.

The result of the study was found that Mars sidereal period is 685 days, by error 0.002 %, compared with the theory. And has a synodic period of 783 days, by error 0.003 %, compared with the theory. When it was observed from the Earth, Mars appears brighter than half the time. This model can show the motion of Mars phase and clear. Make students understand more about the solar system.

Keywords: Model, Mars, Astronomy

1. บทนำ

ดาราศาสตร์เป็นวิชาที่มีลักษณะเป็นนามธรรมยากต่อการทำความเข้าใจ ทำให้ผู้เรียนจำนวนมากมีมโนมติที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับเนื้อหาดาราศาสตร์พื้นฐาน [2,3,4] และหลักสูตรวิชาดาราศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษามีการทำปฏิบัติการทดลองน้อยมากทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เยี่ยงนักวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้เพราะว่าปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์เกี่ยวข้องกับระบบใหญ่และมีวัฏจักรยาวนานมาก [1] นอกจากนี้ประเทศไทยยังตั้งอยู่ใกล้กับเส้นศูนย์สูตรทำให้มีฝนตกเกือบตลอดทั้งปีซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการสังเกตปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ ที่สำคัญปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ส่วนใหญ่ต้องทำการสังเกตในเวลากลางคืนจึงไม่สามารถทำการศึกษาได้ในห้องเรียน ด้วยเหตุนี้จึงควรให้ผู้เรียนศึกษาปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์จากแบบจำลอง แต่แบบจำลองที่มีใช้อยู่บ้างในโรงเรียนขนาดใหญ่ล้วนนำเข้าจากต่างประเทศจึงมีราคาแพงและเมื่อชำรุดเสียหายก็ซ่อมไม่ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พัฒนาแบบจำลองการโคจร และเฟสของดาวอังคารสำหรับใช้เป็นสื่อประกอบการสอนหรือใช้เป็นอุปกรณ์การทดลองเพื่อศึกษาปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์แทนการ ศึกษาจากของจริง

2. วิธีการดำเนินงาน

2.1 การออกแบบ

1. ศึกษาเนื้อหาเรื่องระบบสุริยะจากหนังสือแบบเรียน บทความเกี่ยวกับเฟสของดาวอังคาร คาบการโคจรของดาวอังคาร และคาบการโคจรของโลก

2. ออกแบบแบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคารด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

3. คำนวณเฟืองที่ใช้ในแบบจำลอง ได้ชุดเฟืองที่มีอัตราทด 1.8787 ให้ใกล้เคียงกับอัตราส่วนระหว่างคาบการโคจรของดาวอังคาร (886.98 วัน) ต่อคาบการโคจรของโลก (365.25 วัน) ซึ่งเฟืองที่มีอัตราทดดังกล่าวจะทำให้โลกโคจรไป 1.8787 รอบ เมื่อดาวอังคารโคจรไป 1 รอบ

4. สร้างเฟืองด้วยโปรแกรม Wood gears

5. พิมพ์ภาพเฟือง แล้วนำภาพเฟืองมาติดลงบนแผ่นอะคลิลิก

6. นำเลื่อยฉลุมาตัดตามส่วนที่เป็นฟันเฟือง พร้อมทั้งเจาะรูตรงกลาง

7. นำท่อ PVC ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 16 มิลลิเมตร ยาว 15 เซนติเมตร มาทำแกนเฟืองชิ้นที่ 1 และใช้ท่อเส้นผ่านศูนย์กลาง 20 มิลลิเมตร ยาว 10 เซนติเมตร ทำแกนเฟืองชิ้นที่ 2 แล้วติดกาวให้เรียบร้อย

8. นำท่อ PVC ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 16 มิลลิเมตร ยาว 6 เซนติเมตร มาทำแกนเฟืองชิ้นที่ 3 และชิ้นที่ 4 แล้วติดกาวให้เรียบร้อย

9. สร้างฐานยึดเฟืองขนาด 16x23x5 เซนติเมตร เจาะรู 2 รู ขนาด 13 มิลลิเมตร แล้วนำท่อ เหล็กขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 13 มิลลิเมตร ความยาว 18 เซนติเมตร และ10 เซนติเมตร ตามลำดับ ใส่ในรูเพื่อเป็นแกนหมุนของเฟือง

10. สร้างกล้องเพอริสโคป ด้วยข้องอ PVC ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 40 มิลลิเมตร พร้อมแขนยึด

11. นำเฟืองมาใส่ในฐานยึดเฟือง แล้วติดตั้งกล้องเพอริสโคปแทนโลก ใช้ลูกบอลแทนดาวอังคาร หลอดไฟแทนดวงอาทิตย์

12. สร้างห้องมืดจากกกาละมังสีดำขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 54 เซนติเมตร พร้อมทั้งติดกลุ่มดาวจักราศีที่ข้างกล่อง และทำสเกลที่ฝากล่อง

13. นำแบบจำลองใส่ในกล่องดำ พร้อมทั้งติดกาวและตกแต่งให้เรียบร้อย

14. ตรวจสอบการเคลื่อนที่สัมพัทธ์ของดาวอังคารกับโลก คาบการโคจรของดาวอังคาร การเกิดเฟสของดาวอังคาร และการเคลื่อนที่ถอยหลังของดาวอังคาร โดยเปรียบเทียบกับทฤษฎี

3. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

ตอนที่ 1 การออกแบบชุดแบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร

1.1 ชุดแบบจำลอง ประกอบด้วยหลอดไฟแทนดวงอาทิตย์ ดาวอังคารทำจากลูกบอลพลาสติกขนาดเส้นผ่านศูนย์ 1.5 เซนติเมตร กล้องเพอริสโคปแทนโลกสำหรับมองเฟสของดาวอังคารสามารถหมุนปรับได้ 360 องศาและมีระบบเฟืองเป็นตัวขับเคลื่อนให้ดาวอังคารกับโลกโคจรสัมพัทธ์กันโดยนำเฟืองไปสวมกับแกนหมุนที่ยึดติดกับฐานแบบจำลอง

1.2 กะละมังแทนห้องมืดขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 50 เซนติเมตรภายในกะละมังจะติดดาวกลุ่มจักราศีโดยส่วนบนจะมีฝาครอบเส้นผ่านศูนย์กลาง 54 เซนติเมตร แล้วนำแผ่นพลาสติกใสสีชาตัดเป็นรูปวงกลมมีเส้นผ่านศูนย์กลาง 54 เซนติเมตร นำมาติดกับฝากะละมังพร้อมติดสเกลบนแผ่นพลาสติกใสสีชา และสามารถหมุนได้อิสระ แผ่นพลาสติกใสสีชาสามารถปิดกั้นการรบกวนของแสงจากภายนอก ดังภาพที่ 1

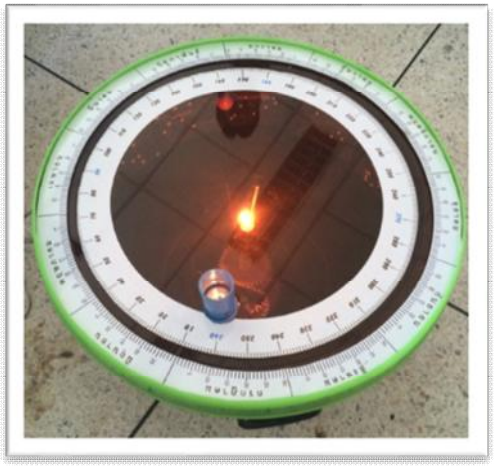

ภาพที่ 1 แบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร

ตอนที่ 2 การโคจรของดาวอังคาร

จากการทดลองใช้แบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร พบว่าแบบจำลองสามารถอธิบายการเคลื่อนที่ และแสดงตำแหน่งของโลกกับดาวอังคารได้อย่างชัดเจนเห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยกำหนดดาวฤกษ์ดวงหนึ่งเป็นจุดอ้างอิงแล้วก็หมุนทิศทวนเข็มนาฬิกา ซึ่งสามารถแสดงผล ได้ดังนี้

1.แสดงเวลาบนโลกเมื่อดาวอังคารโคจรรอบดวงอาทิตย์ครบ 1 รอบ โลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ได้ 1.87 ปี คิดเป็นวันได้ 685 วัน ซึ่งมีค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 0.002 เมื่อเทียบกับทฤษฎี

2.แสดงเวลาที่ดาวอังคารโคจรมาทันโลกอีกครั้งหนึ่ง (Synodic Period) โลกจะโคจรรอบดวงอาทิตย์ได้ 2.14 ปี ซึ่งมีค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 0.003 เมื่อเทียบกับทฤษฎี

ตอนที่ 3 จากการศึกษาการใช้ชุดแบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร เมื่อสังเกตดาวอังคารจากโลก (กล้องเพอริสโคป) พบว่าดาวอังคารจะมีเฟสสว่างเกินครึ่งดวงอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถเห็นเฟสของดาวอังคารขณะที่ดาวอังคารสว่างเต็มดวงตอนที่ดาวอังคารอยู่หลังหลอดไฟ (ดวงอาทิตย์) ได้เนื่องจากแสงจากหลอดไฟรบกวน และเมื่อดาวอังคารอยู่ใกล้โลกจะมีขนาดปรากฏที่ใหญ่กว่าขณะที่ดาวอังคารอยู่ห่างจากโลก ดังภาพที่ 2

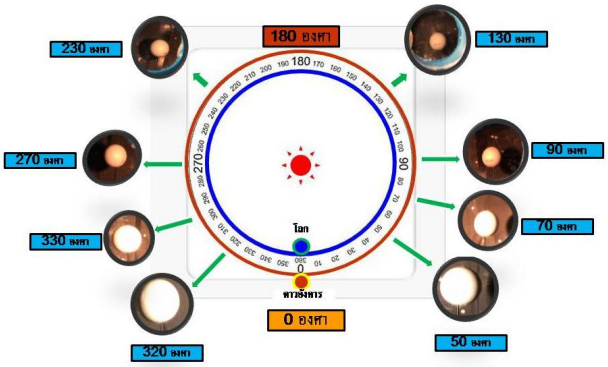

ภาพที่ 2 เฟสดาวอังคารจากแบบจำลองในตำแหน่งต่างๆ

4. สรุปและอภิปรายผล

ตอนที่ 1 การออกแบบแบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร แบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. ชุดแบบจำลองประกอบด้วยหลอดไฟแทนดวงอาทิตย์ ลูกปัดไม้ขนาดเส้นผ่านศูนย์ 1.5 เซนติเมตรแทนดาวอังคาร ใช้กล้องเพอริสโคปแทนโลกสำหรับมองเฟสของดาวอังคาร และมีระบบเฟืองเป็นตัวขับเคลื่อนให้ดาวอังคารกับโลกโคจรสัมพัทธ์กัน

2. กล่องดำ ประกอบด้วย กะละมังดำแทนห้องมืด ภายในกล่องจะติดดาวกลุ่มจักราศีส่วนบนของกล่องจะเป็นฝาปิด มีแผ่นพลาสติกกลมใส (สีชา) สามารถหมุนได้อิสระ

ตอนที่ 2 จากการศึกษาและทดลองการใช้แบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร พบว่าสามารถนำมาใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนเรื่องระบบสุริยะในหัวข้อการเคลื่อนที่ของดาวเคราะห์ได้ และสามารถอธิบายการเคลื่อนทีและแสดงตำแหน่งของโลกกับดาวอังคารได้อย่างชัดเจนเห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยแบ่งการศึกษาเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เวลาบนโลกเมื่อดาวอังคารโคจรรอบดวงอาทิตย์ครบ 1 รอบ (Sidereal period)

2. แสดงเวลาที่ดาวอังคารโคจรมาทันโลกอีกครั้งหนึ่ง (Synodic Period)

จากศึกษาและทดลองความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากแบบจำลองสาธิตการเคลื่อนที่และเฟสของดาวอังคาร พบว่ามีความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.002 % และ 0.003 % ตามลำดับ

ตอนที่ 3 จากการใช้แบบจำลองการโคจรและเฟสของดาวอังคารพบว่า เฟสของดาวอังคารจะสว่างเกินครึ่งดวงตลอดเวลา เมื่อดาวอังคารอยู่ใกล้โลกขนาดปรากฏของดาวอังคารจะใหญ่กว่าขณะที่ดาวอังคารอยู่ห่างจากโลก แต่เมื่อดาวอังคารอยู่ในตำแหน่งเดียวกับโลกเงาจากโลกจะไปบังดาวอังคารทำให้ไม่สามารถเห็นเฟสดาวอังคารได้ซึ่งเป็นข้อจำกัดที่ไม่

สามารถหาอุปกรณ์ที่จะมาทำกล้องเพอริสโคปให้มีขนาดเล็กลงได้โดยที่ไม่เสียมุมมองภาพ

จะเห็นว่าแบบจำลองชิ้นนี้สามารถนำไปใช้เป็นสื่อการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องคาบการโครจร และเฟสของดาวอังคารมากยิ่งขึ้น ซึ่งก่อนที่จะนำไปใช้ทุกครั้งควรมีการตรวจสอบอุปกรณ์ก่อนโดยการหาคาบการโคจรของดาวอังคาร 2-3 ครั้งดูว่าคาบที่หาได้มีความคลาดเคลื่อนมากเกินไปหรือไม่หากพบว่ามีความคลาดเคลื่อนมากเกินไปให้ลองสังเกตุที่เฟืองว่ามีเฟืองบางชิ้นที่ไม่ขบกันให้จัดให้เฟืองขบกันทุกตัว

5. กิตติกรรมประกาศ

บทความงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเนื่องจากได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน ขอขอบพระคุณ อ.ดร.สุวิทย์ คงภักดี และนายศุภกร กตาธิการกุลที่กรุณาให้คำแนะนำตรวจแก้ไข และให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ให้บทความงานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตลอดจนสาขาวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์พื้นฐาน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

6. เอกสารอ้างอิง

[1] สุวิทย์ คงภักดี, “ผลของการสอนแบบสืบเสาะโดยใช้แบบจำลองดาวศุกร์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ความพึงพอใจของนักเรียน เรื่องปรากฏการณ์เกี่ยวกับดาวศุกร์”, สาขาวิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2556

[2] Taylor, I.; Barker, M.; & Jones, A. (2003). Promoting mental model building in astronomy
Education. International Journal of Science Education, 25(10), 1205-1225.

[3] Trumper, R. (2001). A cross-age study of junior high school students’ conceptions of basic
astronomy concepts. International Journal of Science Education, 23(11), 1111-1123.

[4] Zeilik et al. (1998). Misconceptions and their change in university-level astronomy courses. The Physics Teacher. 36(2), 104-107.

สาขาคหกรรมศาสตร์

FSO-01

การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ
Development of durian peel paper from fibers, natural dyes

ลัคนา แก้วนก[1*] และ ปิยะพร สนธิพงษ์

[1]หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)E-mailaddress:nukky.girl@gmail.com*

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา กระบวนการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติอัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างกระดาษใช้แล้วต่อเส้นใยเปลือกทุเรียนการพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ และการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ ผลการวิจัย พบว่า อัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างกระดาษใช้แล้วต่อเส้นใยเปลือกทุเรียน คือ 300 กรัม: 2,000 กรัมผู้วิจัยนำกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ 3 รูปแบบ คือ ช่อมือถือ”โรสมีเดียร์” มงกุฎ “ฟลาวเวอร์ คราวน์” และ ช่อติดเสื้อ “คอร์สาร์ท ฟลาวเวอร์”ผลการศึกษาการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจ ช่อมือถือ “โรสมีเดียร์” ด้านสีสันมากที่สุด ค่าเฉลี่ย คือ 4.63 รองลงมา ด้านความคิดสร้างสรรค์ ภาพรวมของกระดาษและความชอบโดยรวม มีความพึงพอใจในสัดส่วนที่เท่ากัน ค่าเฉลี่ย คือ 4.53 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจ มงกุฎ “ฟลาวเวอร์ คราวน์” ด้านความสวยงามมากที่สุด รองลงมา ด้านความชอบโดยรวมและด้านความคิดสร้างสรรค์ ค่าเฉลี่ย คือ 4.66 4.56 และ 4.33 ตามลำดับ ส่วน ช่อติดเสื้อ “คอร์สาร์ท ฟลาวเวอร์” ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านความคิดสร้างสรรค์มากที่สุด ค่าเฉลี่ย คือ 4.73 รองลงมาด้านความชอบโดยรวม และด้านผิวสัมผัส ค่าเฉลี่ย คือ 4.63 และ 4.53 ตามลำดับ โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์จากกระดาษเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติรูปแบบที่ 3 คือ ช่อติดเสื้อ “คอร์สาร์ท ฟลาวเวอร์” มากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.50

คำสำคัญ: กระดาษทำมือ,งานประดิษฐ์, สีธรรมชาติ

Abstract

This is the research of product development of durian peel paper from fibers and natural dyeing. The research is the action research. The objectives are studying the processes of producing durian peel paper, doing natural dyeing and the proper ratio between used paper and durian peel fiber. According to the development of durian peel paper from fibers and natural dyeing, the research result is found the proper ratio between used paper and durian peel fiber that is 300 gram: 2,000 gram.The researchers use the durian peel papers from fibers with natural dyeing to create 3 types of products such as rose media hand-tied, flower crown, and corsage flower. As the result of acceptability from the products, it is found that the persons who did the questionnaire. The most colorful product is rose media hand-tied which is highest average at 4.63.Futhermore, the creativity , the overall and satisfaction on product is the same average at 4.53. Moreover, beauty of flower crown is the highest average at 4.66 and following by the overall of satisfaction at 4.56 and creativity at 4.33 respectively. For corsage flower, people agreed with creativity is the most preference which has the average is 4.73. Next to the overall of satisfaction and touch, the average is 4.63 and 4.53 respectively. In addition, the most preferable products among 3 types of products which are made by durian peel paper from fibers on the process of natural dyeing is “corsage flower”. It has the highest average at 4.50.

Keywords: Hand-made paper, crafts, nature.

1. บทนำ

กระดาษ เป็นวัสดุที่ผลิตขึ้นมาสำหรับการจดบันทึก มีประวัติศาสตร์ยาวนาน เชื่อกันว่ามีการใช้กระดาษครั้งแรกๆ โดยชาวอียิปต์โบราณ และชาวจีนตั้งแต่สมัยโบราณ แต่กระดาษในยุคแรกๆ ล้วนผลิตขึ้นเพื่อการจดบันทึกด้วยกันทั้งสิ้น จึงกล่าวได้ว่าระบบการเขียน คือแรงผลักดันให้เกิดการผลิตกระดาษขึ้นในโลก ปัจจุบันกระดาษไม่ได้มีประโยชน์ในการใช้จดบันทึกตัวหนังสือ หรือข้อความ เท่านั้น ยังใช้ประโยชน์อื่นๆ ได้มากมาย เช่น กระดาษชำระ กระดาษห่อของขวัญ กระดาษลูกฟูกสำหรับทำกล่อง เป็นต้น กระดาษของชาวอียิปต์โบราณผลิตจากหญ้าที่เรียกว่า ปาปิรุส (papyrus) และเรียกว่ากระดาษปาปิรุส พบว่ามีการใช้จารึกบทสวดและคำสาบาน บรรจุไว้ในพีระมิดของอียิปต์ นักประวัติศาสตร์เชื่อว่ามีการใช้กระดาษที่ทำจากปาปิรุสมาตั้งแต่ปฐมราชวงศ์ของอียิปต์ (ราว 3,000 ปีก่อนคริสตกาล)สำหรับวัสดุใช้เขียนนั้น ในสมัยโบราณมีด้วยกันหลายอย่าง เช่น แผ่นโลหะ หิน ใบลาน เปลือกไม้ ผ้าไหม เป็นต้น ผู้คนสมัยโบราณคงจะใช้วัสดุต่างๆ หลากหลายเพื่อการบันทึก ครั้นเมื่อราว ค.ศ. 105 ชาวจีนได้ประดิษฐ์กระดาษจากเศษผ้าฝ้าย และหลังจากนั้นได้มีการใช้วิธีผลิตกระดาษเช่นนี้แพร่หลายอย่างรวดเร็วประวัติการใช้กระดาษในสยามไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจน แต่วัสดุที่มีลักษณะอย่างกระดาษนั้น เรามีกระดาษที่เรียกว่า สมุดไทย ผลิตจากเยื่อไม้ทุบละเอียด

ต้มจนเปื่อย ใส่แป้งเพื่อให้เนื้อกระดาษเหนียว แล้วนำไปกรองในกระบะเล็กๆ ทิ้งไว้จนแห้ง แล้วลอกออกมาเป็นแผ่น พับทบไปมาจนตลอดความยาว จึงได้เป็นเล่มสมุด เรียกว่า สมุดไทยขาว และในปัจจุบันมีการพัฒนาการศึกษาค้นคว้าวัตถุดิบตัวใหม่ๆที่สามารถนำมาทำกระดาษเชิงหัตถกรรมหรือที่เรียกว่ากระดาษทำมือ ซึ่งวัตถุดิบที่ใช้ล้วนเป็นวัตถุดิบธรรมชาติ โดยเลือกใช้องค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของพืชที่มีคุณสมบัติในการทำเยื่อกระดาษได้และยังเหมาะแก่การทำกระดาษเชิงหัตถกรรม ซึ่งแหล่งของเส้นใย (fibres) สามารถนำมาจากพืชได้เกือบทุกชนิด แต่พืชที่เหมาะจะนำมาทำกระดาษควรจะมีปริมาณเส้นใยมากและมีลักษณะเส้นใยยาวเหมาะแก่การทำกระดาษ ในปัจจุบันได้มีผู้คิดค้นกระดาษทำมือจากเส้นใยไว้มากมาย เช่น กระดาษจากเปลือกข้าวโพด กระดาษจากต้นปอสา กระดาษจากผักตบชวา กระดาษจากใยสับปะรด เป็นต้น ซึ่งพอได้ประดิษฐ์กระดาษเหล่านี้ออกมาแล้ว สามารถที่จะใช้งานได้จริง และเนื้อของกระดาษแต่ละชนิดมีผิวสัมผัสที่แตกต่างกันออกไปและยังมีความสวยงาม คุณภาพดี สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างหลากหลาย (https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%94%E0%B8%B2%E0%B8%A9)

นอกจากนี้แล้วเพื่อให้กระดาษมีสีสันที่สะดุดตาออกไป ก็สามารถที่จะสกัดสีด้วยวิธีต่างๆได้เพราะ “สี” เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในชีวิต เพราะสีช่วยให้ชีวิตดูสดใส ร่าเริงมีสีสัน หรือเศร้าหมองก็ได้ช่วยให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้ง่ายขึ้น สีธรรมชาติอาจได้จากพืชและสัตว์ซึ่งนอกจากจะได้สีสันที่สวยงามแล้ว ยังได้กลิ่นเฉพาะตัวอีกด้วย สีที่เราสามารถสกัดได้จากพืชหลายสี เป็นสีที่ปลอดภัยและไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (http://mcpswis.mcp.ac.th/html_edu/cgi-bin/mcp/main_php/print_informed.php?id_count_inform=21734)

ผู้วิจัยมีความสนใจในกระดาษเชิงหัตถกรรมหรือกระดาษทำมือจากเปลือกผลไม้ต่างๆมากจึงได้ศึกษาเปลือกผลไม้ 1 ชนิดนั่นคือ “เปลือกทุเรียน”เนื่องจากประเทศไทยมีการปลูกทุเรียนมาก มีการส่งออกและจำหน่ายในประเทศปีหนึ่งกว่า 20,000 ล้านบาท จากการนิยมในการบริโภคเนื้อทุเรียนนี้เอง ที่ทำให้ในแต่ละปีจะมีเปลือกทุเรียนเหลือทิ้งเป็นจำนวนมาก ซึ่งปัจจุบันถ้าไม่นำไปทำเชื้อเพลิงหรือปุ๋ยชีวภาพ ก็ต้องกลายเป็นขยะทางเกษตรที่ต้องนำไปทิ้งหรือปล่อยให้ย่อยสลายไปเองตามธรรมชาติ การนำเปลือกทุเรียนมาทำเป็นกระดาษก็เป็นอีกทางเลือกในการแปรรูปและเพิ่มคุณค่าให้กับวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่าเปลือกทุเรียนมีเส้นใยที่คล้ายกับเส้นใยที่ได้จากไม้เนื้อแข็งและมีเจลและเพคตินอยู่ในตัวทำให้ต้านทานการซึมน้ำและไขมัน จึงสามารถทำเป็นกระดาษได้ ทั้งนั้นลวดลายในตัวจากหนามทุเรียนมีความโดดเด่นไม่เหมือนใคร โดยเส้นใยนุ่มจะเหนียวกว่าเนื้อกระดาษสา สามารถนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆได้หลากหลายชนิด นอกจากนี้ยังสามารถผสมเส้นใยของผักและยังสามารถนำสีที่สกัดมาจากธรรมชาติมาผสมให้เกิดสีสันสวยงามทำให้ได้กระดาษมีคุณสมบัติโดดเด่นเฉพาะตัวแตกต่างกันและเหมาะสำหรับทำเป็นบรรจุภัณฑ์ หรืองานประดิษฐ์ต่างๆ ซึ่งการนำเปลือกทุเรียนมาเป็นวัสดุก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากกระดาษวัสดุธรรมชาติ ซึ่งสามารถหาได้จากท้องถิ่นที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อีกทั้งยังเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมและเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์อีกช่องทางหนึ่งด้วย

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากระบวนการทำกระดาษจากเปลือกทุเรียน
2. เพื่อศึกษาการสกัดสีจากธรรมชาติสำหรับย้อมสีเปลือกทุเรียน
3. เพื่อศึกษาการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากกระดาษเปลือกทุเรียน
4. เพื่อศึกษาการยอมรับผลิตภัณฑ์จากกระดาษเปลือกทุเรียน

3. วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติเป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกระบวนการทำกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียน หาอัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างกระดาษใช้แล้วต่อเส้นใยเปลือกทุเรียน การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากกระดาษเส้นใยเปลือกทุเรียนและการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียน

ขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงทดลองมีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกระดาษ
1.2 กระบวนการผลิตกระดาษ
- การผลิตกระดาษเชิงอุตสาหกรรม
- การผลิตกระดาษเชิงหัตถกรรม
- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกระดาษรีไซเคิล
1.3 การย้อมสีธรรมชาติ
1.4 ทุเรียน :เปลือกทุเรียน
1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. วางแผนปฏิบัติ
2.1 เตรียมวัตถุดิบ-อุปกรณ์ในการผลิตกระดาษรีไซเคิล
2.2 ศึกษาขั้นตอน / วิธีทำ
2.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้
- แบบสังเกตของใยพืช
- แบบสอบถาม / ประเมินผล
2.4 ทดลองทำและหาอัตราส่วนที่เหมาะสมของกระดาษใช้แล้วต่อเส้นใยเปลือกทุเรียน สังเกต และจดบันทึก
2.5 พัฒนาผลิตภัณฑ์จากกระดาษเส้นใยเปลือกทุเรียนและศึกษาเรื่องสีธรรมชาติการยอมรับผลิตภัณฑ์
2.6 เก็บรวบรวมข้อมูล
3. ประเมินผลและวิเคราะห์ข้อมูล
4. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร**คือ** นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวนทั้งหมด 114 คน (ข้อมูลจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วันที่ 11 พฤศจิกายน 2558)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 30 คน เนื่องจากนักศึกษาเคยผ่านการทำชิ้นงานศิลปะประดิษฐ์จากผ้ารูปแบบต่างๆมาแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย หมายถึง แบบบันทึกผลการทดลอง และแบบประเมินผลชิ้นงานประกอบด้วยระดับคะแนนระดับความพึงพอใจ กำหนดให้มี 5 ระดับ คือ

5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

การประเมินผลที่ได้จากระดับความพึงพอใจจะนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์การแปลความหมายที่ตั้งไว้ตามหลักสถิติแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็นเฉลี่ย
4.50-5.00	มากที่สุด
3.50-4.49	มาก
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	น้อย
1.00-1.49	น้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การศึกษาเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติและการทำผลิตภัณฑ์จากกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ ในบทนี้ผู้วิจัยดำเนินการรายงานผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 กระบวนการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

ผู้วิจัยทำการทดลองการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ ซึ่งมีขั้นตอนในการผลิตกระดาษดังนี้

1.1 วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ ได้แก่ กระดาษใช้แล้ว เปลือกทุเรียน โซดาไฟ สารฟอกขาว ตะแกรง กระชอนกรอง น้ำเปล่า เกล็ดสบู่ สีสกัดจากธรรมชาติ ไม้สำหรับคน ตาชั่ง เครื่องปั่น กะละมัง หม้อ แก๊ส มีด

1.2 วิธีการผลิตกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

1.2.1 นำเปลือกทุเรียนมาล้างให้สะอาด จากนั้นนำมีดมาหั่นเปลือกทุเรียนให้เป็นชิ้นบางๆประมาณ 0.5 - 1ซม. และนำเปลือกทุเรียนที่ผ่านการหั่นแล้วมาสับหรือปั่นให้ละเอียดและนำเปลือกทุเรียนที่ปั่นละเอียดแล้วไปตากลงบนตะแกรง ใช้เวลา 2-3 วัน โดยขั้นตอนการนำเยื่อเปลือกทุเรียนไปตากแดด เนื่องจากผู้วิจัยทำการทดลองโดยไม่ผ่านขั้นตอนการตากแดด ผลปรากฏว่าลักษณะกระดาษที่ได้เป็นสีเข้ม

1.2.2 นำกระดาษเหลือใช้มาฉีกเป็นชิ้นเล็กๆแล้วแช่น้ำเป็นเวลา1คืน จากนั้นนำกระดาษที่ผ่านการแช่น้ำไปปั่นให้ละเอียด

1.2.3 นำเยื่อทุเรียนที่ผ่านการตากแดดจนแห้งเป็นสีน้ำตาลแล้ว มาใส่ลงในภาชนะสำหรับใช้ต้ม โดยใส่ส่วนผสมของการต้มลงไปตามลำดับคือ กาบกล้วยและโซดาไฟ ซึ่งใช้เวลาการต้มเป็นเวลา 10-12 ชั่วโมงและไฟสำหรับต้มกระดาษเปลือกทุเรียนต้องแรงคงที่

1.2.4 เมื่อเปลือกทุเรียนเปื่อยยุ่ยเต็มที่ นำกระชอนกรองช้อนเปลือกทุเรียนมาใส่ลงในกะละมังและล้างน้ำด้วยน้ำสะอาดจนเปลือกทุเรียนหายลื่น จากนั้นนำเปลือกทุเรียนที่ผ่านการล้างน้ำแล้วมาแช่ในสารฟอกขาวหรือคลอรีนเป็นเวลา 1 คืน

1.2.5 จากนั้นนำเปลือกทุเรียนที่ผ่านการฟอกขาวแล้วมาต้มอีกครั้ง โดยใส่ส่วนผสมคือ เกล็ดสบู่ และกระดาษปั่นละเอียด ใช้ไม้พายทำการคนส่วนผสมให้เข้ากัน โดยต้มเป็นเวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นจึงเทเยื่อเปลือกทุเรียนลงในตะแกรงไนล่อนที่ใช้ทำแผ่นกระดาษ ตะแกรงไนล่อนจะลอยน้ำเมื่อเทเยื่อลงไปในกะละมัง เยื่อก็จะลอยน้ำอยู่บนตะแกรง จากนั้นจึงทำการเกลี่ยเยื่อภายในตะแกรงให้มีความสม่ำเสมอกันทั้งแผ่น ถ้าเยื่ออยู่บนตะแกรงมีความสม่ำเสมอดีก็แสดงว่าใช้ได้ และนำไปตากแดด เมื่อแห้งแล้วก็ค่อยๆ ลอกกระดาษออกจากตะแกรง

การทดลองสกัดสีจากธรรมชาติ

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองการสกัดสีจากธรรมชาติ ซึ่งการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

จากการทดลองเพื่อหาสีธรรมชาติที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ทำการทดลองจำนวน 2 ครั้ง เพื่อให้สีที่ได้มามีความอ่อนแก่สวยงาม โดยครั้งที่ 1 ใช้ดอกกระเจี๊ยบ 100 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากดอกกระเจี๊ยบ มีสีแดงอ่อน ใช้แครอท200 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการปั่น 3-5 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากแครอท มีสีส้มอ่อน ใช้ผงขมิ้น 200 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 15 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากผงขมิ้น มีสีเหลืองเข้ม ใช้ใบเตยแก่ 500 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการปั่น 3-5นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากใบเตยแก่ มีสีเขียวเข้ม โดยครั้งที่ 2 ใช้ดอกกระเจี๊ยบ 200 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากดอกกระเจี๊ยบ มีสีแดงเข้ม ใช้แครอท 200 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการปั่น 3-5 นาที ผลการดำเนินการพบว่าสีจากแครอท มีสีส้มเข้ม จากผู้วิจัยได้ทำการทดลองสกัดสีจากธรรมชาติทั้ง 2 ครั้ง สีที่ได้ทำการทดลองสกัดสีเป็นการทดลองที่น่าพอใจ ได้สีที่เหมาะสมไม่อ่อนเกิน หรือเข้มเกิน เพราะสีที่สกัดได้มีสีเข้มพอประมาณ และลักษณะ ของสีเหมาะที่จะนำมาทำผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์

1.3 ข้อเสนอแนะในการผลิตกระดาษ

ในการผลิตกระดาษจากเปลือกทุเรียนก่อนจะนำมาทำเป็นกระดาษ ควรสับหรือปั่นเปลือกทุเรียนให้ละเอียดที่สุด เนื่องจากเปลือกทุเรียนมีลักษณะของเส้นใยที่แข็งแรงและหยาบมาก ซึ่งถ้าไม่สับหรือปั่นให้เปลือกทุเรียนละเอียด เวลาต้มเปลือกทุเรียนจะสังเกตได้ว่าเส้นใยจะไม่ละเอียดทำให้กระดาษที่ตีแผ่นออกมามีเนื้อหยาบ ผิวสัมผัสที่ไม่น่าจับต้อง หากทำเป็นชิ้นงานจะทำให้ชิ้นงานดูไม่สวยงาม และสำหรับการลงสีสกัดจากธรรมชาติลงในกระดาษเปลือกทุเรียน หากใส่สีในขณะต้มส่วนผสมต่างๆจะทำให้สีออกมาไม่สวยงาม สีจะด่างเป็นจุดๆ ผู้วิจัยจึงได้เปลี่ยนการลงสีสกัดจากธรรมชาติเป็นช่วงตอนที่ตีแผ่นกระดาษเป็นอันเสร็จแล้ว เนื่องจากพอกระดาษแห้งจะทำให้การลงสีมีความง่ายยิ่งขึ้นและสีติดสม่ำเสมอทั่วแผ่นกระดาษ

ตอนที่ 2 อัตราส่วนที่เหมาะสมในการทำกระดาษจากเส้นใยทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองศึกษาอัตราส่วนที่เหมาะสมในการทำกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติซึ่งการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

2.1 อัตราส่วนที่เหมาะสมในการทำกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติทั้ง 3 ครั้ง

จากการทดลองเพื่อหาอัตราส่วนที่เหมาะสมในการทำกระดาษจากเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติเพื่อพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเป็นจำนวน 3 ครั้ง โดยครั้งแรกใช้เปลือกทุเรียน 500 กรัม กระดาษใช้แล้ว 500 กรัม กาบกล้วย 300 กรัม โซดาไฟ 300 กรัม น้ำเปล่า 4 ลิตร ต้มกับโซดาไฟ 5-6 ชั่วโมง ผลการดำเนินงานพบว่าเมื่อตีแผ่นกระดาษกระดาษจะไม่จับตัวกันเป็นแผ่นและสีกระดาษกับผิวสัมผัสกระดาษยังไม่เป็นที่พอใจของผู้วิจัยและกระดาษยังมีความหนามากเกินไป

ผู้วิจัยจึงทำการทดลองเป็นครั้งที่ 2 โดยใช้เปลือกทุเรียน 1,000 กรัม กระดาษใช้แล้ว200 กรัม กาบกล้วย 500 กรัม โซดาไฟ 500 กรัม สารฟอกขาว 100 กรัม น้ำเปล่า 5 ลิตร ต้มกับโซดาไฟ 8-9 ชั่วโมง สารฟอกขาว 24 ชั่วโมง ผลการดำเนินงานพบว่า กระดาษเมื่อตีแผ่นออกมากระดาษยังจับตัวไม่แน่นพอและกระดาษยังมีความหนามากเกินไป

ผู้วิจัยทำการทดลองครั้งที่ 3 โดยใช้เปลือกทุเรียน 2,000 กรัม กระดาษใช้แล้ว 300 กรัม กาบกล้วย 200 กรัม โซดาไฟ 500 กรัม น้ำเปล่า 7 ลิตร เกล็ดสบู่ 300 กรัม สารฟอกขาว 200 กรัม ต้มกับโซดาไฟ 10-12 ชั่วโมง แช่สารฟอกขาว 24 ชั่วโมง ผลการดำเนินพบว่ากระดาษมีลักษณะที่เหมาะสม เส้นใยเปลือกทุเรียนมีความพอดีกระดาษไม่แข็งและไม่หนาจนเกินไป ผิวสัมผัสเรียบและละเอียด สีกระดาษเหมาะสำหรับการนำไปทำผลิตภัณฑ์

ตอนที่ 3 การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

ผู้วิจัยนำกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ 3 รูปแบบได้แก่ ชิ้นที่1 ช่อดอกไม้ (โรสมีเดียร์) ผลิตภัณฑ์ชิ้นที่ 2 มงกุฎดอกไม้(ฟลาวเวอร์ คราวน์) ผลิตภัณฑ์ชิ้นที่ 3 ช่อติดเสื้อ(คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริงในโอกาสต่าง ๆ

ชิ้นที่1 ช่อดอกไม้ (โรสมีเดียร์)

ชิ้นที่ 2 มงกุฎดอกไม้ (ฟลาวเวอร์ คราวน์)

ชิ้นที่ 3 ช่อติดเสื้อ (คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์)

ตอนที่ 4 การยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

จากการศึกษาการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 30 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งเป็นเพศหญิง (56.6%) ที่เหลือเป็นเพศชาย (43.3%) ผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าสามในห้ามีอายุระหว่าง 21-25 ปี (63.3%) ที่เหลืออายุระหว่าง 19-20 ปี (36.7%)(ตารางที่1)

ตารางที่ 1ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน
n=30

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	17	56.6
หญิง	13	43.3
อายุ		
19-20	11	36.7
21-25	19	63.3

4.2ความพึงพอใจผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ (แบบที่ 1)

จากการศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ แบบที่ 1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์โรสมีเดียร์มากที่สุดด้านความสวยงาม ร้อยละ 66.66 รองลงมามีความพึงพอใจระดับดีมากด้านสี ร้อยละ 63.33 และด้านภาพรวมของกระดาษ ร้อยละ 60 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยด้านสีมากที่สุดค่าเฉลี่ยคือ 4.63

รองลงมาด้านความสวยงามค่าเฉลี่ยคือ4.6 และด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านภาพรวมของกระดาษและความชอบโดยรวมมีสัดส่วนที่เท่ากัน ค่าเฉลี่ยคือ4.53โดยมีค่าเฉลี่ยรวมคือ 4.47

จากการศึกษาความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์โรสมีเดียร์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในด้านผิวสัมผัสน้อย ซึ่งสังเกตได้จากคะแนนจากตาราง ความพึงพอใจส่วนใหญ่อยู่ในด้านของสี มากที่สุดทั้งนี้มาอาจเนื่องจากการเลือกวัสดุที่นำมาทำชิ้นงาน

4.3ความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ฟลาวเวอร์ คราวน์ จากกระดาษเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ (แบบที่ 2)

จากการศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามผลิตภัณฑ์ฟลาวเวอร์ คราวน์ กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้สอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านความสวยงามระดับดีมากร้อยละ66.66 รองลงมาด้านความเหมาะสมและในด้านสัดส่วนที่เหมาะสมระดับดีมาก ร้อยละ 63.33 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ร้อยละ60 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยด้านความสวยงามมากที่สุด ค่าเฉลี่ยคือ4.66 รองลงมาด้านความชอบโดยรวม ค่าเฉลี่ยคือ4.56 และในด้านความคิดสร้างสรรค์และความเหมาะสมในสัดส่วนเท่ากัน ค่าเฉลี่ยคือ4.33 โดยมีคะแนนเฉลี่ย คือ 4.5

จากการศึกษาความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในด้านของสีน้อยที่สุด ซึ่งสังเกตได้จากคะแนนจากตาราง ความพึงพอใจส่วนใหญ่อยู่ในด้านของความสวยงามและความชอบโดยรวม มากที่สุด

4.3 ความพึงพอใจผลิตภัณฑ์คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์ จากกระดาษเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ (แบบที่ 3)

จากการศึกษาความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามผลิตภัณฑ์คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์ กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้สอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านความคิดสร้างสรรค์ระดับดีมากร้อยละ 73.33 รองลงมาด้านความชอบโดยรวมความพึงพอใจระดับดีมากร้อยละ 66.66 ด้านผิวสัมผัสและด้านความสวยงามมีสัดส่วนที่เท่ากัน ร้อยละ 53.33 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยด้านความคิดสร้างสรรค์มากที่สุด ค่าเฉลี่ยคือ 4.73 รองลงมาด้านความชอบโดยรวม ค่าเฉลี่ยคือ4.63ในด้านผิวสัมผัส ค่าเฉลี่ยคือ4.53 โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวม คือ 4.50

จากการศึกษาความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์คอร์ซาจ ฟลาวเวอร์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในด้านสีน้อยที่สุดซึ่งสังเกตได้จากคะแนนจากตาราง ความพึงพอใจส่วนใหญ่อยู่ในด้านของความคิดสร้างสรรค์มากที่สุดจะเห็นได้ว่าผู้กรอกแบบประเมินความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์ในแต่ละด้านแตกต่างกันมาก

4.4เปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ

จากการศึกษาการเปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์จากกระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติแบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดทุกด้านเมื่อเปรียบเทียบกับแบบที่ 1 ค่าเฉลี่ยรวม 4.47 ส่วนแบบที่ 2 มีค่าเฉลี่ยรวม 4.5 ความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ แบบที่ 3 มีค่าเฉลี่ยรวมคือ4.50จากการเปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติจะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ แบบที่ 3 มากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอาจเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์มีรูปแบบที่แปลกใหม่และคงทนจึงทำให้ผลิตภัณฑ์แบบที่ 1และแบบที่ 2 เป็นที่พึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม

5. สรุปและอภิปรายผล

การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า อัตราส่วนที่เหมาะสมระหว่างกระดาษใช้แล้วต่อเส้นใยเปลือกทุเรียน คือ 300 กรัม: 2,000 กรัมซึ่งเป็นอัตราส่วนที่มีความเหมาะสมเมื่อนำมาย้อมสีและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ 3 รูปแบบ คือ ช่อมือถือ”โรสมีเดียร์” มงกุฎ “ฟลาวเวอร์ คราวน์” และ ช่อติดเสื้อ “คอร์สาร์ท ฟลาวเวอร์”และผลการศึกษาการยอมรับผลิตภัณฑ์กระดาษจากเส้นใยเปลือกทุเรียนย้อมสีธรรมชาติ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ทั้งสามรูปแบบอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์ที่ทำมีสีสันสวยงาม มีการผสมผสานกันอย่างลงตัวทั้งในเรื่องสีสัน สัดส่วนและรูปทรง ตลอดจนสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้จริง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงอย่างยิ่งในการออกแบบผลิตภัณฑ์ในปัจจุบัน

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการผลิตกระดาษ ในการผลิตกระดาษจากเปลือกทุเรียนก่อนจะนำมาทำเป็นกระดาษ ควรสับหรือปั่นเปลือกทุเรียนให้ละเอียดที่สุด เนื่องจากเปลือกทุเรียนมีลักษณะของเส้นใยที่แข็งแรงและหยาบมาก ซึ่งถ้าไม่สับหรือปั่นให้เปลือกทุเรียนละเอียด เวลาต้มเปลือกทุเรียนจะสังเกตได้ว่าเส้นใยจะไม่ละเอียดทำให้กระดาษที่ตีแผ่นออกมามีเนื้อหยาบ ผิวสัมผัสที่ไม่น่าจับต้อง หากทำเป็นชิ้นงานจะทำให้ชิ้นงานดูไม่สวยงาม และสำหรับการลงสีสกัดจากธรรมชาติลงในกระดาษเปลือกทุเรียนหากใส่สีในขณะต้มส่วนผสมต่างๆจะทำให้สีออกมาไม่สวยงาม สีจะด่างเป็นจุดๆ ผู้วิจัยจึงได้เปลี่ยนการลงสีสกัดจากธรรมชาติเป็นช่วงตอนที่ตีแผ่นกระดาษเป็นอันเสร็จแล้ว เนื่องจากกระดาษแห้งจะทำให้การลงสีมีความง่ายยิ่งขึ้นและสีติดสม่ำเสมอทั่วแผ่นกระดาษ

7. กิตติกรรมประกาศ

โครงงานพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยได้รับความอนุเคราะห์เป็นอย่างดีจากอาจารย์ ฉัตรดาว ไชยหล่อ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงงานพิเศษที่กรุณาให้คำแนะนำ ตลอดจนช่วยแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นและตรวจสอบความถูกต้องของการปฏิบัติการทำโครงงานพิเศษและขอบคุณรุ่นพี่ที่ให้คำแนะนำในการทำผลิตภัณฑ์งานวิจัยตลอดจนรุ่นน้องที่ให้ความร่วมมือในการประเมินผลงานวิจัย

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ได้ให้ความรู้และสนับสนุนในการจัดทำโครงงงานพิเศษครั้งนี้ด้วยดีมาตลอด ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมาเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กระดาษทำมือ (ออนไลน์) http://www.kroobannok.com/blog/*33202*(วันที่ 27/10/58)

[2] ประวัติความเป็นมาของทุเรียน(ออนไลน์) http://kanchanapisek.or.th/kp6/sub/book/book.php?book=28&chap=4&page=t28-4-infodetail01.html(วันที่ 28/10/58)

FSO-02

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ
Product development tie-dye the natural color

เสาวลักษณ์ ทองชูช่วย[1,*] และ เทพพัทชรินทร์ รัตนโชเต[2]

[1,2]*หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา*

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)E-mailaddress:chatdaw.am@gmail.com*

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการโดยมีผู้วิจัยได้ทำการทดลองหาอัตราส่วนที่เหมาะสมในการสกัดสีจากธรรมชาติโดยใช้วัตถุดิบ 3 ชนิด คือ สีเหลืองจากขมิ้น สีม่วงจากลูกหว้า และ สีแดงจากแก่งฝาง ผลการศึกษาพบว่าอัตราส่วนที่เหมาะสมของวัตถุดิบต่อน้ำหนึ่งลิตร คือ ขมิ้น 100 กรัม ลูกหว้า 1,000 กรัม และ แก่งฝาง200 กรัม จากนั้นนำสีธรรมชาติที่ได้มาทำผ้ามัดย้อมและพัฒนาผลิตภัณฑ์เป็น 3 รูปแบบ คือ ผ้าพันคอมัดย้อม ดอกไม้ประดิษฐ์ และ กระเป๋าผ้ามัดย้อมพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจดอกไม้ประดิษฐ์ด้านสีสันมากที่สุดค่าเฉลี่ย คือ 4.67 รองลงมา ด้านความสวยงาม และความชอบโดยรวม ค่าเฉลี่ย คือ 4.53 และ 4.5 ตามลำดับ ส่วนผ้าพันคอมัดย้อม ผู้ตอบแบบสอบถามพึงพอใจด้านความคงทนมากที่สุด ค่าเฉลี่ย คือ 4.6 รองลงมา ด้านผิวสัมผัส และด้านสีสัน ค่าเฉลี่ย คือ 4.57 และ 4.47 ตามลำดับ และกระเป๋าผ้ามัดย้อม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านผิวสัมผัสมากที่สุด รองลงมาด้านความสวยงามและสีสัน ค่าเฉลี่ย คือ 4.53 4.43 และ 4.4 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจ ผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติในภาพรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอมัดย้อมมากที่สุด รองลงมาผลิตภัณฑ์กระเป๋ามัดย้อม และผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์ โดยมีค่าเฉลี่ยรวม คือ 4.44.354.33ตามลำดับ

คำสำคัญ: ผ้ามัดย้อม, ผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์,การย้อมสีธรรมชาติ

Abstract

This is the research of the product development tie-dye the natural color. The research is the action research. They were using 3 types of raw materials which have differences color such as the yellow of turmeric, the purple of jambolan plum and the red of sappan. Results show that the proper ratios of raw materials with 1 liter of water are 100 gram of turmeric, 1,000 gram of jambolan plum and 200 gram of sappan. The researchers used these natural colors to make tie-dyed fabric and develop the fabric in the form of 3 products. There are tie-dyed scarf, artificial flower and tie-dyed bag. The researchers found out that the color of artificial flower average is the highest at 4.67. For the average of beauty and overall of preference are 4.53 and 4.5 respectively, tie-dyed scarf is very endurable and it has the highest average at 4.6 and following by the touch and colorful of tie-dyed scarf have the average at 4.57 and 4.47 respectively. And the touch of tie-dyed bag's average is 4.53 following by the beauty 4.43 and color at 4.4 respectively. After comparing to satisfaction among 3 products, the people agreed with tie-dyed scarf is the most preference. The second preferable product is tie-dyed bag and following by artificial flower significantly. The overall average of these products are 4.4 4.35 and 4.33 respectively.

Keywords: Tie-dye, craft products,The natural color dyes

1. บทนำ

การมัดย้อมบนเนื้อผ้าได้เคยทำกันมาเกือบทุกส่วนของโลก ประวัติการทำผ้ามัดย้อมได้เริ่มต้นทำกันมาแล้วในสมัยเอเชียโบราณแผ่ขยายไปยังตอนกลางของทวีปอินเดียไปยังมาเลเซีย และข้ามไปยังแอฟริกา การทอผ้าที่มีมาแต่โบราณนอกจากจะขุดพบในสมัยจีนโบราณแล้ว ยังมาจากพวกคาราวานในสมัยก่อนรวมทั้งที่มาของการทำไหมก็เริ่มในยุคนี้ด้วย ในทวีปอเมริกาเริ่มการมัดย้อมจากชาวโคลัมเบียในยุคแรก เพื่อการทำวงกลม และสี่เหลี่ยม ด้วยแบบสีง่าย ๆ เป็นที่นิยมในเม็กซิโก กัวเตมาลา เปรูเดลิเวีย ปาลาไว และอาเจนตินาในอเมริกาใต้และชาวอินเดียแดง การทำผ้ามัดย้อมอาจได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้นในตอนต้นสมัยของประเทศอินเดียก่อนที่จะมาถึงประเทศญี่ปุ่น เสื้อผ้าของคนทั่วไปแสดงให้เห็นถึงการเขียนภาพสีน้ำบนผนังและเพดานถ้ำที่ อจันตาเป็นแบบวงกลมสีขาวคล้ายกับจะทำให้เห็นเป็นเหมือนการทำหางวงกลม ซึ่งเป็นที่รู้จักในอินเดียว่าปรังใจ ผ้ามัดย้อมที่มีในประเทศไทยและกัมพูชานั้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าการมัดย้อมเริ่มต้นมาจากสองประเทศนี้แพร่หลายเข้าไปยังประเทศอินโดนีเซีย วิธีการมัดย้อมยังนำไปใช้ในการตกแต่งผ้าไหมชั้นดีเพื่อใช้ทำผ้าคลุมไหล่ สไบ และโสร่ง สำหรับชายหญิงของชาวชวาและบาหลี การมัดย้อมในแต่ละประเทศแสดงให้เห็นถึงการออกแบบที่แตกต่างกันและลักษณะการใช้สี ซึ่งผู้ผลิตสามารถวางแนวทางและรูปแบบของผ้าเพื่อผลิตออกไปทั่วโลกในระยะเวลาที่แตกต่างกันตามรูปแบบของวัฒนธรรม

สีที่เราใช้กันในชีวิตประจำวันทั้งสีที่ผสมอาหารและสีย้อมผ้าได้มาจากการสังเคราะห์สารเคมีและสีจากธรรมชาติ แต่สีสังเคราะห์หลายชนิดหากนำมาใช้ผสมอาหารจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย แตกต่างจากสีที่ได้จากธรรมชาติ ซึ่งใช้ผสมอาหารได้โดยไม่มีอันตราย และใช้เป็นสีย้อมผ้าที่ให้สีสันสวยงามได้ด้วย สีธรรมชาติได้จากต้นไม้ในป่า โดยได้จากบางส่วนของ

ต้นไม้ เช่น ราก แก่น เปลือก ต้น ผล ดอก เมล็ด ใบ เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันผู้คนหันมาให้ความสำคัญในเรื่องของสุขภาพมากยิ่งขึ้นสีที่สกัดได้มาจากธรรมชาติยังไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภคน้ำทิ้งจากกระบวนการผลิตไม่เป็นอันตรายต่อ สิ่งแวดล้อม การย้อมสีธรรมชาติสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเป็นความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นตามประสบการณ์ สามารถ ถ่ายทอดให้แก่คนรุ่นหลัง เป็นภูมิปัญญาของท้องถิ่น ซึ่งสีที่ได้เรายังสามารถนำมาต่อยอดทำเป็นผลิตภัณฑ์สร้างรายได้สร้างอาชีพได้อีกด้วย เช่น การนำสีที่สกัดได้มาทำผ้ามัดย้อมนำมาออกแบบผลิตภัณฑ์ เช่นกระเป๋า ผ้าพันคอ ผ้าเช็ดหน้า เสื้อผ้าเป็นต้น เราสามารถออกแบบได้เพื่อใช้สอยหรือจำหน่ายเป็นการสร้างรายได้ สร้างอาชีพต่อไป

คณะผู้วิจัยเล็งเห็นประโยชน์ของสีที่ได้จากธรรมชาติซึ่งไม่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค เป็นการใช้วัสดุจากธรรมชาติอย่างรู้คุณค่าซึ่งเป็นวัตถุดิบที่สามารถหาได้ในท้องถิ่นตามฤดูกาล ได้แก่ ขมิ้น ลูกหว้า แก่นฝางเป็นต้น โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองสกัดสีจากวัตถุดิบดังกล่าวแล้วนำมาออกแบบลายมัดย้อมสำหรับผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์เพื่อเพิ่มมูลค่าให้ตัวผลิตภัณฑ์ และเป็นแนวทางในการเสริมสร้างอาชีพสร้างรายได้ให้ผู้สนใจต่อไป

2. วัตถุประสงค์

การทำวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1.เพื่อศึกษากรรมวิธีการสกัดสีธรรมชาติจากส่วนต่างๆของพืชที่สามารถนำมาย้อมผ้าได้

2.เพื่อศึกษากระบวนการย้อมผ้าด้วยเทคนิคการมัดย้อมจากวิธีการมัดแบบต่างๆ

3.เพื่อการออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

3.วิธีการดำเนินงาน

การวิจัยเรื่องผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสกัดสีจากธรรมชาติโดยนำสีที่ได้นำมาย้อมผ้าแล้วนำมาออกแบบลวดลายนำผ้าที่ได้มาออกแบบผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ผู้วิจัยได้แบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษากรรมวิธีการสกัดสีจากธรรมชาติโดยศึกษาเนื้อหาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสกัดสีจากธรรมชาติ

-สร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล ได้แก่ แบบบันทึก/สังเกตการณ์ทดลองและแบบสอบถาม

-ทดลองสกัดสีจากธรรมชาติโดยใช้อัตราส่วนที่เหมาะสมเพื่อมาใช้ในงานประดิษฐ์

-สังเกตและบันทึกผลการทดลอง

-สรุปผลการทดลอง

ขั้นตอนที่2 ทำผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติและศึกษาความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ทำผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ทั้งหมด จำนวน 3 ชิ้น ได้แก่ดอกไม้ประดิษฐ์จากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติและ กระเป๋าจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 120 (ข้อมูลจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2557)

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรมศาสตร์ สาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 30คน เนื่องจากนักศึกษาเคยผ่านการทำชิ้นงานออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้ารูปแบบต่างๆมาแล้ว

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

1.แบบบันทึกผลการทดลองสกัดสีจากธรรมชาติ กรรมวิธีในการสกัดสี อัตราส่วนที่เหมาะสมในการมัดย้อมผ้า

2.แบบสอบถามความพึงพอใจ 5ระดับ เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติซึ่งแบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่2ความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น/ ข้อเสนอแนะต่อผลิตภัณฑ์

3. ผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ จำนวน 3 ชิ้นงาน

ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์มัดย้อมจากสีธรรมชาติที่ผ่านกรรมวิธีในการสกัดสี การลงเยลลี่สำหรับลงผ้าในอัตราส่วนที่เหมาะสม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1.ศึกษาข้อมูลพืชที่จะนำมาใช้ในการสกัดสีเพื่อนำมาย้อมผ้า

2.ทดลองสกัดสีพืชที่จะทำการย้อมผ้า

3.ร่างแบบและทำแบบตัด

4.ทดลองการผลิต

5.การตกแต่งผลิตภัณฑ์

6.วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยดอกไม้ ผ้าพันคอ และกระเป๋า

4.วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย

วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผ้ามัสลินมีดคัตเตอร์เชือกฟางน้ำเปล่ากะละมัง กะทะไฟฟ้าถุงดำสีจากธรรมชาติ (สีเหลือง จากขมิ้น) (สีแดง จากแก่นฝาง) (สีม่วง จากลูกหว้า)ขวดน้ำเยลลี่ซิลิเกตกรรไกร

3.3 การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเองโดยศึกษาทดลองสังเกตและบันทึกผลการทดลองและนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาและแบบสอบถามความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ วิเคราะห์ข้อมูล หาค่าความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าสถิติ ในการเปรียบเทียบความพึงพอใจ ซึ่ง ระดับความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความพึงพอใจ ดังนี้

ระดับความพึงพอใจ กำหนดให้มี 5 ระดับ คือ

5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

การประเมินผลที่ได้จากความพึงพอใจจะนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์การแปลความหมายที่ตั้งไว้ตามหลักสถิติ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็นเฉลี่ย
4.50-5.00	มากที่สุด
3.50-4.49	มาก
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	น้อย
1.00-1.49	น้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทดลองการมัดย้อมจากสีธรรมชาติเพื่อนนำไปพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ และศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อผลิตภัณฑ์มัดย้อมจากสีธรรมชาติ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 อัตราส่วนที่เหมาะสมในการย้อมสีผ้า

ตอนที่ 2 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

ตอนที่ 3 การยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

ตอนที่ 1 อัตราส่วนที่เหมาะสมในการทดทองสกัดสีธรรมชาติ

1.1 การทดลองสกัดสีจากธรรมชาติ

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองการสกัดสีจากธรรมชาติ ซึ่งการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

จากการทดลองเพื่อหาสีธรรมชาติที่เหมาะสม ผู้วิจัยได้ทำการทดลองจำนวน 2 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 ใช้ขมิ้นผงสำเร็จ 50 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 15 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากขมิ้น มีสีเหลืองอ่อน ใช้ลูกหว้า 500กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากลูกหว้าได้สีม่วงอ่อน ใช้แก่นฝาง 100 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากแก่นฝางได้สีแดงอ่อน โดยครั้งที่ 2 ใช้ขมิ้น 100 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 15 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากขมิ้น มีสีเหลืองเข้ม ใช้ลูกหว้า 1,000 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากลูกหว้าได้สีม่วงเข้ม ใช้แก่นฝาง 200 กรัม กับน้ำ 1 ลิตร และใช้เวลาในการต้ม 30 นาที ผลการดำเนินงานพบว่าสีจากแก่นฝางได้สีแดงเข้ม จากผู้วิจัยได้ทำการทดลองสกัดสีจากธรรมชาติทั้ง 2 ครั้ง ครั้งที่2 เป็นการทดลองที่น่าพอใจ ได้สีที่เหมาะสมไม่อ่อนเกิน หรือเข้มเกิน เพราะสีที่สกัดได้มีสีเข้มพอประมาณ และลักษณะของสีเหมาะที่จะนำมาทำผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์

ตอนที่ 2 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ผู้วิจัยได้ทำการเลือกทำผลิตภัณฑ์ จำนวน 3 รูปแบบ คือ ดอกไม้ประดิษฐ์ ผ้าพันคอมัดย้อม กระเป๋ามัดย้อม ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในโอกาสต่าง ๆ

รูปแบบที่ 1 ดอกไม้ประดิษฐ์

รูปแบบที่ 2 ผ้าพันคอมัดย้อม

รูปแบบที่ 3 กระเป๋ามัดย้อม

ตอนที่ 3 การยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

จากการศึกษากระบวนการมัดย้อมผ้าจากสีธรรมชาติ และนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์ ผ้าพันคอมัดย้อม กระเป๋ามัดย้อม แล้วศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมินและความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ดังนี้

3.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมิน

จากการศึกษาการยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติมีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 30 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ(83.33) และเพศชายร้อยละ(16.67) ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุระหว่าง 20 กับ 22 ปี เท่ากันจำนวน 9 คน (30%) รองลงมาอายุ 21 ปี จำนวน 7 คน (23.33%) และอายุ 19 ปี จำนวน 5 คน (16.67%) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 และ 4 เท่ากัน จำนวน 9 คนร้อยละ (30) ชั้นปีที่ 3 จำนวน 7 คน ร้อยละ(23.33) ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 คนร้อยละ (16.67)

3.2ความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ

จากการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจระดับดีมากสูงที่สุดด้านสี ร้อยละ 66.67 รองลงมามีความพึงพอใจระดับดีด้านความสวยงามร้อยละ 56.67 และ

ความชอบโดยรวมมีความพึงพอใจระดับดีมากร้อยละ 53.33 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยด้านสีมากที่สุด คือ 4.67 รองลงมามีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยมีความพึงพอใจมากที่สุดด้านความสวยงาม ค่าเฉลี่ยคือ 4.53และความชอบโดยรวม ค่าเฉลี่ย คือ 4.5โดยคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยโดยรวมที่มีความพึงพอใจที่ดีมาก4.33

3.3 ความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ

จากการศึกษาความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจระดับดีมากสูงที่สุดด้านผิวสัมผัสและด้านความคงทน ในสัดส่วนที่เท่ากับ คือ ร้อยละ 60 รองลงมามีความพึงพอใจด้านความสวยงาม ร้อยละ 56.67 และมีความพึงพอใจระดับดีมากด้านสี ร้อยละ 50 โดยมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจด้านความคงทนมากที่สุด ค่าเฉลี่ย คือ 4.6 รองลงมาด้านผิวสัมผัส ค่าเฉลี่ย คือ 4.57 และคะแนนความพึงพอใจด้านสี และความสวยงามในสัดส่วนที่เท่ากัน ค่าเฉลี่ย คือ 4.47 โดยคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยรวมคือ 4.4

3.4 ความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ

จากการศึกษาความพึงพอใจผลิตภัณฑ์กระเป๋าจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน ซึ่งอธิบายได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในด้านผิวสัมผัสระดับความพึงพอใจมากที่สุด ร้อยละ 56.67 รองลงมาด้านความสวยงาม ร้อยละ 50 และมีความพึงพอใจในสัดส่วนที่เท่ากันด้านสี ด้านภาพรวมของผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ระดับความพึงพอใจมากที่สุด ร้อยละ 40 โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจโดยเฉลี่ยด้านผิวสัมผัสมากที่สุด ค่าเฉลี่ย คือ 4.53 รองลงมาด้านความสวยงาม ค่าเฉลี่ย คือ 4.43 และด้านสี ค่าเฉลี่ย คือ 4.4 โดยคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ยโดยรวมคือ 4.35

3.5 การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ

จากการเปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ จะพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ แต่ละด้านมากที่สุด เมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์มัดย้อมชนิดอื่นๆ โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจความคงทน ผิวสัมผัส ด้านสี ความสวยงาม ความชอบโดยรวม ความเหมาะสม ภาพรวมของผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ความคิดสร้างสรรค์ (x=4.6, 4.57, 4.47, 4.37, 4.3, 4.3, 4.13 ตามลำดับ) และเมื่อเปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติในภาพรวมพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติมากที่สุด รองลงมาผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ และผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ (x=4.4, 4.35, 4.33, ตามลำดับ)

5. สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์จากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์ดอกไม้ประดิษฐ์ ซึ่งสังเกตได้จากการให้คะแนน 2 ใน 4 อยู่ในด้านสี ในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 60มีความพึงพอใจในด้านความสวยงาม ความชอบโดยรวมทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ภาพรวมของผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติในระดับมากที่สุดไม่แตกต่างกันมาก ส่วนด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านผิวสัมผัส และความคงทน ไม่แตกต่างกันมากนัก จะเห็นได้ว่าความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันมาก และผู้ตอบแบบสอบถามให้คำแนะนำว่า การจัดดอกไม้ในกระถางควรคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติ สำหรับความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ ซึ่งสังเกตได้จากการให้คะแนน 3 ใน 5 อยู่ในด้านผิวสัมผัส และความคงทนในระดับมากที่สุด รองลงมามากกว่าครึ่ง ความพึงพอใจในด้านความสวยงาม และด้านสีในระดับมากที่สุดตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์ผ้าพันคอจากผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ มีความแปลกใหม่ มีความสวยงามเหมาะที่จะนำไปใช้งาน นอกจากนี้ ความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์กระเป๋าผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจในผลิตภัณฑ์กระเป๋ามัดย้อม ซึ่งสังเกตได้จากการให้คะแนนมากว่าครึ่งด้านผิวสัมผัสในระดับมากที่สุด รองลงมาด้านความสวยงามมีระดับคะแนนความพึงพอใจในระดับมากที่สุด จะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีความพึงพอใจแตกต่างกันมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์มีความใกล้เคียงกัน จากการเปรียบเทียบการยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ทั้งนี้เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละคนมีความชอบ ความสนใจในผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติที่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าคะแนนการยอมรับผลิตภัณฑ์ผ้ามัดย้อมจากสีธรรมชาติ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง และระดับคะแนนโดยเฉลี่ยแต่ละผลิตภัณฑ์ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก

6. ข้อเสนอแนะ

ลวดลายผ้าสามารถทำได้หลายรูปแบบ สามารถเลือกวัตถุดิบได้หลายชนิดที่จะนำมาสกัดสี เช่น กะหล่ำปลีม่วง ใบหูกวาง ต้นคราม เป็นต้น และการจัดดอกไม้ในกระถางควรคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติ

7. กิตติกรรมประกาศ

โครงงานพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดีจากอาจารย์ที่ปรึกษาโครงงานพิเศษ ซึ่งได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆของการวิจัยมาโดยตลอดและนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจ คหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวบข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงขอ กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

8. เอกสารอ้างอิง

[1] สีธรรมชาติ (ออนไลน์) http://arts.kmutt.ac.th/ssc210/Group%20Project/ASSC210/how%20to%20eat/cnature.html

[2] การสกัดสีจากธรรมชาติ(ออนไลน์) http://fieldtrip.ipst.ac.th/intro_sub_content.php?content_id=28&content_folder_id=281

FSO-03

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า

Product development of the fried fish cake with cultivated banana

ศิริลักษณ์ เรืองกูล[1,*] อภัสสร ไชยถาวร[2] และ อมราวดี ทองคง[3]

[1,2,3] หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** food and nutrition program Student*

E-mail address: siriluk_rueang@hotmail.com, Apassorn6596@gmail.com, leng_love_wg@hotmail.com

บทคัดย่อ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า วัตถุประสงค์เพื่อคัดเลือกสูตรพื้นฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลา หาสูตรมาตรฐานผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า และวิเคราะห์คุณภาพด้านต่างๆ ใช้สูตรพื้นฐานผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาจำนวน 3 สูตรในการคัดเลือก การหาอัตราส่วนที่เหมาะสมของเนื้อปลาทู : กล้วยน้ำว้า : ไข่ไก่ ในการทำสูตรมาตรฐาน โดยจัดการทดลองแบบ Mixture Design ได้ทั้งหมด 5 สูตร ดังนี้ 60 : 34 : 6, 60 : 32 : 8, 80 : 14 : 6, 80 : 12 : 8 และ 70 : 23 : 7 พบว่าสูตรพื้นฐานสูตรที่ 1 (พิมพ์เพ็ญ และนิธิยา) ได้รับการคัดเลือก อัตราส่วนของเนื้อปลาทู : กล้วยน้ำว้า : ไข่ไก่ เท่ากับ 60 : 32 : 8 มีคะแนนเฉลี่ยความชอบ ด้านสี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัสและความชอบรวมมากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ ($p \leq 0.05$) ได้แก่ 7.17, 7.87, 6.80, 7.00 และ 7.25 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่อัตราส่วน 60 : 32 : 8 พบว่า ผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าให้ค่าสี L*a*b* เท่ากับ 42.89, 13.55 และ 30.38 ตามลำดับ ค่าแรงตัด 2.54 กิโลกรัม คะแนนเฉลี่ยความชอบรวมเท่ากับ 8.32 อยู่ที่ระดับชอบมาก

คำสำคัญ: ทอดมันปลา, กล้วยน้ำว้า, ปลาทู

Abstract

Product development of the fried fish cake with cultivated banana. The purpose was to select the basic formula of fried fish cake, find the standard formula of fried fish cake with cultivated banana and analysis of the various aspects. The selection of three basic formulas of fish cakes recipe, found that Formula 1 (Pimpen and Nidhiya) has been selected. The trial Mixture Design has all five formula ; 60 : 34 : 6, 60 : 32 : 8, 80 : 14 : 6, 80 : 12 : 8 and 70 : 23 : 7, found that the ratio of 60 : 32 : 8 had significant highest score ($p \leq 0.05$) for all attribute (color, odor, taste, texture and overall liking) were 7.17 7.87 6.80 7.00 and 7.25 respectively. The quality analysis result of Cultivated banana Added Fried fish cake Products at a ratio 60 : 32 : 8 found that L * a * b * color values were 42.89, 13.55 and 30.38 respectively and 2.54 kilograms wage cut. The overall average score of like was very like (8.32),

Keywords: Fried fish cake, Cultivated banana, mackerel

1. บทนำ

ทอดมันปลา หมายถึง ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการนำเนื้อปลา เช่น ปลากราย ปลาอินทรี มาบดผสมให้เข้ากันกับพริกแกงที่ทำจากเครื่องเทศและสมุนไพร เช่น พริก ตะไคร้ หอมแดง กระเทียม พริกไทย รากผักชี ใบผักชี ปรุงรสด้วยเครื่องปรุงรส เช่น เกลือ น้ำปลา อาจเติมส่วนประกอบอื่นๆ เช่น ถั่วฝักยาว ใบมะกรูด นวดจนเหนียว ก่อนบริโภคต้องนำไปทอดให้สุก ซึ่งมีลักษณะคือ ต้องจับตัวเป็นก้อน ส่วนประกอบต้องผสมเข้ากันอย่างสม่ำเสมอ มีสีและกลิ่นรสที่ดีตามธรรมชาติของทอดมันปลา ปราศจากกลิ่นรสที่ไม่พึงประสงค์ เช่น กลิ่นอับ กลิ่นหืน รสเปรี้ยว รสขม มีลักษณะเนื้อสัมผัสเหนียว นุ่ม ไม่ยุ่ย[1] มีการใช้ไหลบัวผสมในทอดมันปลาที่ระดับร้อยละ 20 [2] กล้วยน้ำว้ามีธาตุเหล็กในปริมาณสูง ช่วยสร้างเม็ดเลือดแดง ป้องกันโรคโลหิตจาง มีแคลเซียม ฟอสฟอรัส และวิตามินซีช่วยบำรุงกระดูก ฟัน และเหงือกให้แข็งแรง ผิวพรรณดี มีเบต้าแคโรทีน ไนอาซีนและใยอาหาร ช่วยให้ระบบขับถ่ายคล่องขึ้น กล้วยน้ำว้าสุกจะช่วยระบายท้องและสามารถรักษาโรคเลือดออกตามไรฟันในเด็กเล็กได้ ช่วยลดอาการเจ็บคอ เจ็บหน้าอกที่มีอาการไอแห้งร่วมด้วย กล้วยน้ำว้าเมื่อสุกงอมเปลือกผลกล้วยจะเกิดจุดสีดำและหลุดร่วงจากขั้วได้ง่ายจึงทำให้อายุอาการเก็บสั้นเน่าเสียได้ง่าย ทำให้มีราคาถูก[5] ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีรสชาติแตกต่างไปจากเดิม สร้างความแปลกใหม่ให้กับผู้บริโภค และเพิ่มทั้งมูลค่าและคุณค่าทางอาหารของผลิตภัณฑ์อีกด้วย

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อคัดเลือกสูตรพื้นฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลา

2.2 เพื่อหาสูตรมาตรฐานผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า

2.3 เพื่อวิเคราะห์คุณภาพด้านต่างๆของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่พัฒนาขึ้น

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 การเตรียมวัตถุดิบ

3.1.1 การเตรียมเนื้อปลาทู เลือกปลาทูที่มีความสด นำปลาทูมาควักไส้ออกและล้างทำความสะอาด แล่และขูดเอาแต่เนื้อปลา นำเนื้อปลาไปโขลกด้วยครกจนเหนียว ใส่ภาชนะที่ปิดสนิทแล้วนำไปแช่เย็น

3.1.2 การเตรียมกล้วยน้ำว้า เลือกกล้วยน้ำว้าที่มีลักษณะสุกห่าม เปลือกภายนอกสีเหลืองแต่มีสีเขียวประปราย มีค่าความหวาน 25.13 °brix ตัดขั้วหัวท้ายและล้างทำความสะอาด นำมาบดให้ละเอียดด้วยเครื่องบด

3.2 วิธีการทำทอดมันปลา

นำปลาทูมาขูดเนื้อ นำไปโขลกกับครกให้ละเอียด นวดกับน้ำเกลือเล็กน้อยในอ่างที่รองน้ำแข็ง จนเนื้อปลาเหนียวขึ้น ใส่เครื่องแกงเผ็ดลงไปนวดให้เข้ากับเนื้อปลา ใส่ส่วนผสมและเครื่องปรุงในแต่ละสูตรลงไป นวดให้เข้ากันจนเหนียว ใส่ในพิมพ์วงกลมขนาดเส้นรอบวง 12.56 เซนติเมตร น้ำหนักชิ้นละ 18 กรัม แล้วนำออกจากพิมพ์ ทอดในน้ำมันที่ความร้อนปานกลางจนสุก พักไว้ให้สะเด็ดน้ำมัน

3.3 การคัดเลือกสูตรพื้นฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลา โดยใช้สูตรพื้นฐานทอดมันปลาจำนวน 3 สูตรดังแสดงในตารางที่ 3.1 ดำเนินการผลิตตามกรรมวิธี ประเมินคุณภาพทางประสาทสัมผัสในด้านลักษณะปรากฏ สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัสและความชอบโดยรวม ด้วยวิธีการให้คะแนนความชอบ 9 ระดับ (9 points Hedonic scale) โดยผู้ทดสอบชิมจำนวน 40 คน เพื่อคัดเลือกสูตรพื้นฐานทอดมันปลาที่เหมาะสม วางแผนทดสอบชิมแบบสุ่มในบล็อคสมบูรณ์ (Randomized Complete Block Design) เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยวิธี Duncan's New multiple Range Test

ตารางที่ 3.1 ส่วนผสมของทอดมันปลาสูตรพื้นฐาน

ส่วนผสม	สูตรที่ 1 น้ำหนัก(กรัม)	สูตรที่ 2 น้ำหนัก(กรัม)	สูตรที่ 3 น้ำหนัก(กรัม)
เนื้อปลาทูขูด	500	400	300
เครื่องแกงเผ็ด	36.5	18	10
ถั่วฝักยาว	57	46	46
ใบมะกรูด	2	9	6
ไข่ไก่	53	53	53
น้ำปลา	7	0	0
เกลือ	5.5	5.5	5.5
น้ำตาลทราย	6.5	6.5	6.5
แป้งทอดกรอบ	7	0	0
น้ำมันหอย	7.5	0	0

ที่มา : สูตรที่ 1 พิมพ์เพ็ญ และนิธิยา, 2556[3]
สูตรที่ 2 นิรนาม ก, 2555[4]
สูตรที่ 3 ประเวศ, 2553[6]

3.4 การหาสูตรมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า นำสูตรพื้นฐานผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดมาศึกษาอัตราส่วนผสมของเนื้อปลาทู : กล้วยน้ำว้า : ไข่ไก่ โดยวิธี Mixture design ได้ทั้งหมด 5 สูตร ดังตารางที่ 3.2 จากผลการการทดลองเบื้องต้นจึงกำหนดช่วงต่ำสุดและสูงสุดของส่วนประกอบหลักดังนี้ เนื้อปลาทู ร้อยละ 60-80 กล้วยน้ำว้า ร้อยละ 12 - 34 ไข่ไก่ ร้อยละ 6-8

ตารางที่ 3.2 อัตราส่วนผสมเป็นร้อยละของเนื้อปลาทู กล้วยน้ำว้า ไข่ไก่ โดยวิธี Mixture design

สูตร	เนื้อปลาทู	กล้วยน้ำว้า	ไข่ไก่
1	60	34	6
2	60	32	8
3	70	23	7
4	80	12	8
5	80	14	6

นำผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าทั้ง 5 สูตร ประเมินคุณภาพทางประสาทสัมผัสในด้านลักษณะปรากฏ สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัสและความชอบรวม ด้วยวิธีการให้คะแนนความชอบ 9 ระดับ ใช้ผู้ทดสอบชิมจำนวน 40 คน วิเคราะห์ผล

3.5 การวิเคราะห์คุณภาพผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด นำทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด มาวิเคราะห์คุณสมบัติทางกายภาพ ได้แก่ ค่าสี ค่าเนื้อสัมผัส และทดสอบการยอมรับอีกครั้งโดยวิธีการให้คะแนนความชอบ 9 ระดับ เพื่อดูการยอมรับ จำนวนผู้ทดสอบชิม 40 คน

4. ผลการทดลอง

4.1 ผลการคัดเลือกสูตรพื้นฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลา มีคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะต่างๆ แสดงดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ผลการทดสอบการยอมรับทางประสาทสัมผัสของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาสูตรพื้นฐาน

คุณลักษณะ	สูตร		
	1	2	3
สี	$8.42^{a}\pm0.95$	$6.62^{b}\pm1.14$	$6.48^{b}\pm1.01$
กลิ่น	$7.10^{a}\pm0.98$	$6.95^{a}\pm1.28$	$6.68^{a}\pm0.97$
รสชาติ	$7.48^{a}\pm1.58$	$6.70^{a}\pm1.26$	$6.50^{a}\pm1.26$
เนื้อสัมผัส	$6.45^{a}\pm1.44$	$6.23^{a}\pm1.18$	$6.20^{a}\pm1.06$
ความชอบรวม	$7.90^{a}\pm1.17$	$6.90^{a}\pm1.00$	$6.73^{a}\pm1.21$

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่อยู่ในแถวเดียวกันที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\leq0.05$)

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์คุณภาพทางประสาทสัมผัส พบว่าสีมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\leq0.05$) โดยสูตรที่ 1 ได้รับการยอมรับมากที่สุด แต่กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวมไม่มีความแตกต่างกัน โดยสูตรที่ 1 มีคะแนนด้านสี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวมดังนี้ 8.42, 7.10, 7.48, 6.45 และ 7.90 ตามลำดับ แสดงว่าส่วนผสมต่างๆในสูตรที่มีปริมาณแตกต่างกันไม่มีผลต่อเนื้อสัมผัส กลิ่น รสชาติ และความชอบรวม แต่มีผลต่อสี และจากคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะต่างๆ ดังนั้น ทอดมันปลาสูตรที่ 1 จึงมีความเหมาะสมที่จะใช้เป็นสูตรมาตรฐานสำหรับเสริมกล้วยน้ำว้าต่อไป

4.2 ผลการหาสูตรมาตรฐานทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่ผู้บริโภคยอมรับ การทดสอบการยอมรับทางประสาทสัมผัสแสดงดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการทดสอบการยอมรับทางประสาทสัมผัสของทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า

สูตร (ปลาทู : กล้วยน้ำว้า : ไข่ไก่)	คุณลักษณะ				
	สี	กลิ่น	รสชาติ	เนื้อสัมผัส	ความชอบรวม
1 (60:34:6)	6.72^{b}±1.08	6.82^{ab}±1.10	6.67^{a}±1.28	6.37^{b}±1.13	6.70^{a}±1.13
2 (60:32:8)	7.17^{a}±1.25	7.87^{a}±1.32	6.80^{a}±1.46	7.00^{a}±1.26	7.25^{a}±1.00
3 (80:14:6)	6.70^{b}±1.34	6.10^{b}±1.29	6.75^{a}±1.26	6.70^{ab}±1.26	6.90^{a}±1.08
4 (80:12:8)	6.65^{b}±1.23	6.50^{b}±1.12	6.65^{a}±1.27	6.50^{b}±1.32	6.80^{a}±1.06
5 (70:23:7)	6.65^{b}±0.98	6.27^{b}±1.26	6.32^{a}±1.30	6.72^{ab}±1.59	6.72^{a}±1.01

หมายเหตุ* ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่อยู่ในคอลัมน์เดียวกันที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันแสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ (P ≤ 0.05)

จากตารางที่ 4.2 ผลการทดสอบทางประสาทสัมผัส พบว่าสี กลิ่น และเนื้อสัมผัสมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p \leq 0.05$) แต่รสชาติและความชอบรวมไม่มีความแตกต่างกัน โดยสูตรที่ 2 ได้รับคะแนนมากที่สุดด้านสี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวม ดังนี้ 7.17, 7.87, 6.80, 7.00 และ 7.25 ซึ่งคะแนนโดยเฉลี่ยด้านรสชาติและความชอบรวมทั้ง 5 สูตร อยู่ในระดับเดียวกันคือ ชอบเล็กน้อยถึงปานกลาง

4.3 ผลการวิเคราะห์คุณภาพของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า จากการนำผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้ามาวิเคราะห์คุณภาพทางกายภาพแสดงดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 คุณภาพทางกายภาพของทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า

คุณสมบัติทางกายภาพ	ค่าที่วัดได้จากผลิตภัณฑ์		
ค่าสี	L*	a*	b*
	42.89	13.55	30.38
ค่าแรงตัด(firmness)	2.54 kg.		

หมายเหตุ L* แสดงค่า ความสว่าง, a* แสดงค่า สีเขียว – สีแดง, b* แสดงค่า สีน้ำเงิน – เหลือง

ผลการทดสอบการยอมรับของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้าที่มีอัตราส่วน 60 : 32 : 8 แสดงดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลวิเคราะห์การยอมรับผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า

คุณลักษณะ	จำนวนผู้ชิม		ค่าเฉลี่ย
	ยอมรับ*	ไม่ยอมรับ	
รูปร่าง	40	0	8.32
สี	40	0	8.07
กลิ่น	40	0	8.35
รสชาติ	40	0	8.62
เนื้อสัมผัส	40	0	8.35
ความชอบรวม	40	0	8.65

หมายเหตุ

* ยอมรับหมายถึงคะแนนที่ผู้ชิมให้มากกว่า 5 คะแนน

**เกณฑ์การแปลความหมายระดับความชอบกำหนดเป็นช่วงคะแนนดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49	แปลความว่า	ไม่ชอบมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49	แปลความว่า	ไม่ชอบมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49	แปลความว่า	ไม่ชอบปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49	แปลความว่า	ไม่ชอบเล็กน้อย
คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.49	แปลความว่า	เฉยๆ
คะแนนเฉลี่ย 5.50-6.49	แปลความว่า	ชอบเล็กน้อย
คะแนนเฉลี่ย 6.50-7.49	แปลความว่า	ชอบปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 7.50-8.49	แปลความว่า	ชอบมาก
คะแนนเฉลี่ย 8.50-9.00	แปลความว่า	ชอบมากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 ผลการทดสอบการยอมรับผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า พบว่า รูปร่าง สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวม ค่าที่ได้คือ 8.32, 8.07, 8.35, 8.62, 8.35 และ 8.65 ตามลำดับ อยู่ในช่วงชอบมากถึงชอบมากที่สุด

5. สรุป

5.1 การคัดเลือกสูตรพื้นฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลา พบว่าทอดมันปลาสูตรที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยความชอบมากที่สุดในทุกด้านได้แก่ สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัสและความชอบรวมดังนี้ 8.42, 7.10, 7.48, 6.45 และ 7.90 ตามลำดับ

5.2 การหาสูตรมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า พบว่าอัตราส่วนของเนื้อปลาทู : กล้วยน้ำว้า : ไข่ไก่ = 60 : 32 : 8 มีคะแนนเฉลี่ยความชอบมากที่สุดในทุกด้าน ได้แก่ สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวมดังนี้ 7.17, 7.87, 6.80, 7.00 และ 7.25 ตามลำดับ โดยมีส่วนผสมได้แก่ เนื้อปลาทู กล้วยน้ำว้า ไข่ไก่ เครื่องแกงเผ็ด ถั่วฝักยาว ใบมะกรูด น้ำปลา เกลือ น้ำตาลทราย แป้งทอดกรอบ และน้ำมันหอย เทียบหน่วยเป็นร้อยละได้ดังนี้ 48.65, 25.94, 6.49, 5.53, 8.36, 0.3, 1.03, 0.80, 0.95, 1.03 และ 1.1 ตามลำดับ

5.3 การวิเคราะห์คุณภาพของผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า มีค่าสี L* 42.89 a* 13.55 b*30.38 และค่าแรงตัด 2.54 กิโลกรัม การยอมรับผลิตภัณฑ์ทอดมันปลาเสริมกล้วยน้ำว้า ด้านรูปร่าง สี กลิ่น รสชาติ เนื้อสัมผัส และความชอบรวม ได้รับการยอมรับที่ระดับชอบมากที่สุด

6. ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยครั้งนี้มีปัญหาหลายอย่าง โดยเฉพาะปัญหาในด้านกระบวนการผลิต การทดลองควรมีการควบคุมตัวแปรให้ชัดเจนและรัดกุม เพื่อให้ผลการทดลองออกมาตรงกับความจริงมากที่สุด ปัญหาสำคัญที่สุดคือผู้ทดสอบชิม ซึ่งควบคุมให้เป็นไปตามหลักวิชาการค่อนข้างยาก ทำให้เกิดการคลาดเคลื่อนมาก ในการทดลองจึงต้องควบคุมปัจจัยเหล่านี้ให้ดีที่สุด

7. กิตติกรรมประกาศ

แผนงานพิเศษฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากอาจารย์ที่ปรึกษาแผนงานพิเศษด้านอาหารและโภชนาการ คืออาจารย์อภิวัน สมบูรณ์ดำรงกุล ที่ได้ให้คำแนะนำทุกขั้นตอนจนงานวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์ สุดท้ายนี้ความดีใดๆ อันเนื่องมาจากใช้ประโยชน์จากแผนงานพิเศษเล่มนี้ ข้าพเจ้าขอมอบแก่ครูบาอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน หากมีข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขอน้อมรับไว้ ณ ที่นี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] ศศพินทุ์ ดิษนิล. “ทอดมันปลากราย”. ในคอลัมน์ : เข้าครัว นิตยสารหมอชาวบ้าน เล่มที่ : 302 ตุลาคม 2547 สืบค้น 2 กันยายน 2558 จาก http://doctor.or.th/index-php?option.com

[2] สุพรรณิการ์ และคณะ. “ การใช้ประโยชน์จากบัวหลวงเป็นส่วนประกอบในอาหารเพื่อเพิ่มมูลค่า”. งานวิจัยสาขาอาหารและโภชนาการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2552.

[3] พิมพ์เพ็ญ พรเฉลิมพงศ์และนิธิยา นัตนาปนนท์. “ทอดมันปลา”. ม.ป.ป. สืบค้น 15 กันยายน 2557. จาก http://www. Foodnet work solution.com

[4] นิรนาม ก. “ทอดมัน”. 2555. สืบค้น 10 ตุลาคม 2558. จาก http://white-rose-mingkung.bblogspot.com/2010/03/blog-post_25.html

[5] นิรนาม ค. 2556. กล้วย. สืบค้น 10 กันยายน 2558, จาก http://th.wikipedia.org/wiki/กล้วย

[6] ประเวศ นามวิเศษ. “วิธีการนวดปลาสำหรับทำทอดมัน”. 2553. สืบค้น 20 กันยายน 2558. จาก http://nsss-class. blogspot. com/2101/04/blog-post_30.html

สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

HSO-01

การมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว
Participation in and Management of KhlongHae Floating Market for Tourism

วิชชุตา รักษาสัตย์ และ อุทิศ สังขรัตน์

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปศาตรมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแห เทศบาลตำบลคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ วิธีการวิจัยประกอบด้วยการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการศึกษาพบว่า เทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการร้านค้า และคนในชุมชนคลองแหใกล้ๆ ตลาดน้ำ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว เนื่องจากตลาดน้ำคลองแหเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประดิษฐ์สร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองการท่องเที่ยวโดยเฉพาะของอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในรูปแบบตลาดไทยย้อยยุค ตามแผนนโยบายแนวคิดของอดีตนายกเทศบาลตำบลคลองแห ในปี พ.ศ. 2551 มีการกำหนดวันเวลาในการค้าขายเฉพาะวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ โดยพบว่าทุกฝ่ายร่วมกันมีส่วนร่วม ดังนี้ 1) ร่วมกันสร้างอัตลักษณ์ความเป็นท้องถิ่น เช่น การแต่งกายของผู้ประกอบการร้านค้า จะเป็นเอกลักษณ์ไทยย้อนยุค นุ่งผ้าปาเต๊ะ ซึ่งผ้าปาเต๊ะเป็นเครื่องแต่งกายประจำภาคใต้ สวมใส่เสื้อลายดอก 2) ร่วมกันอนุรักษ์ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยผู้ประกอบการร้านค้า มีความร่วมมือในการใช้ภาชนะบรรจุอาหารที่ทำจากวัสดุธรรมชาติ เช่น กระทงใบตอง แก้วน้ำทำมาจากกระบอกไม้ไผ่ เป็นต้น 3) ร่วมกันใช้คำว่า “ตลาดน้ำคลองแห” บนหีบห่อบรรจุภัณฑ์สินค้า เสื้อผ้า หรือของที่ระลึกจากตลาดน้ำคลองแห 4) ร่วมกันจัดระบบระเบียบของตลาด ซึ่งผู้ประกอบการร้านค้า เทศบาลตำบลคลองแห และคนในชุมชน ต่างร่วมกันร่างระเบียบในการขายสินค้า และบริการ เช่น การแบ่งโซนสินค้า การจัดระเบียบการวางขายสินค้าไม่ให้ขวางทางเดิน การจัดระบบห้องน้ำให้สะอาดตลอดเวลา เป็นต้น

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมและการจัดการ , ตลาดน้ำคลองแห, การท่องเที่ยว

Abstract

The purpose of this study was to investigate participation in and management of KhlongHae Floating Market, KhlongHae Sub-district, Hat Yai District, Songkhla Province. The data of this qualitative research were collected through non-participant observations and in-depth interviews with 20 informants consisting of members of KhlongHae Municipal Committee, vendors, Thai and foreign tourists.The results of the study revealed that KhlongHae Municipality, vendors, and people living in KhlongHae Community, especially those living near the floating market affected participation in and the management of KhlongHae Floating Market for tourism because the floating market is a tourist attraction created for tourism, especially in Hat Yai District.

This floating market is arranged in a retro style planned according to the policy and concept of a former lord mayor of MueangKhlogHae Municipality in 1008.The market is open only every Friday, Saturday, and Sunday, and all parties participate in the following activities. 1) initiating its local identity-vendors’ dressing in the retro Southern Thai style costumes wearing a Batik sarong and a flower patterns top; 2) conserving the nature and environment-vendors cooperate using food containers madefrom natural material such as banana leave, bamboo trunk, etc., 3) using packaging with the brand “KhlongHae Floating Market” printed on it for all products and souvenirs sold in the market, and 4) setting rules and regulations for the market-all parties concerned including vendors and people in the community jointly set rules and regulations on sales of products and services such as product zoning, product display, clean toilet services, etc.As a result of participation of all parties concerned in the management, KhlongHae Floating Market has become an important and well-known tourist attraction and a “must visit” place for Thai and international tourists who visit Hat Yai. If participation of all parties concerned remains under rules and regulations agreed on, KhlongHae Floating Market will be a sustainable tourist attraction in the future.

Keywords: participation and management, khlongHae floating market, tourism

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายมาก อาทิเช่น ภูเขา ทะเล น้ำตก ถ้ำ แม่น้ำ โบราณสถานและโบราณวัตถุอีกมากมาย ซึ่งทำให้เกิดสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ๆเกิดขึ้นมากมาย และมีสถานประกอบการด้านธุรกิจท่องเที่ยวเกิดขึ้นมากมายเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มาจากทั่วทุกมุมโลก มีการแข่งขันกันทางด้านคุณภาพการให้บริการเพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้สนใจท่องเที่ยวมากขึ้น (มณีวรรณ ผิวนิ่ม และปรารถนา จันทรุพันธุ์, 2546) ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยแต่ละจังหวัดได้มีการประยุกต์สถานที่ท่องเที่ยวให้ดูแปลกใหม่มากยิ่งขึ้นโดยมุ่งเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไทยของคนสมัยก่อน ความเป็นอยู่แบบไทยๆ อาหารไทยร่วมไปถึงการแต่งกายแบบไทย เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เห็นถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทยในสมัยก่อน

สังคมไทยสมัยก่อนมีความสัมพันธ์กับน้ำมาตั้งแต่สมัยโบราณ มีการเดินทางขนส่งทางน้ำโดยใช้เรือเพราะการขนส่งทางบกและทางอากาศยังไม่ได้รับการพัฒนา ต่อมาเมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นการใช้เรือในการเดินทางจึงขยายตัวจะเห็นได้จากการพัฒนารูปแบบของการเดินทาง การขุดคลอง และการพัฒนาภูมิทัศน์ตามริมฝั่งแม่น้ำลำคลองจนทำให้เกิดลักษณะที่เรียกว่า “ตลาดน้ำ” ขึ้นเป็นสิ่งที่แสดงความผูกพันระหว่างท้องน้ำและเรือ(มณีวรรณ ผิวนิ่ม และปรารถนา จันทรุพันธุ์, 2546) ตลาดน้ำ เป็นลักษณะการค้าหนึ่งของสังคมไทยสมัยก่อน เป็นที่ๆพ่อค้า แม่ค้าพาเรือบรรทุกสินค้ามาขายในบริเวณชุมชนที่อาศัยอยู่ริมน้ำ เช่น ตลาดน้ำดำเนินสะดวก เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของจังหวัดราชบุรี ตลาดน้ำดำเนินสะดวก เกิดขึ้นจากพระราชดำริของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่าการคมนาคมในท้องถิ่นไม่มีถนนเชื่อม อำเภออื่นส่วนมากใช้เรือเป็นพาหะ โดยคลองนี้จะเชื่อมแม่น้ำท่าจีนและแม่น้ำแม่กลองเข้าด้วยกัน ทำให้ในอดีตตลาดน้ำดำเนินสะดวกมีความสำคัญในการเป็นศูนย์กลางทางการค้าขายพืชผักและผลไม้ ของชาวสวนไร่นาเกษตรกรบริเวณนั้น แต่ในปัจจุบันตลาดน้ำดำเนินสะดวกมีการจัดการและการมีส่วนร่วมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ประกอบการร้านค้ามีทั้งตลาดบกและตลาดน้ำ คือการขายของทั้งบนบกและในเรือ ทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้าไปสัมผัสบรรยากาศย้อนยุคเดินเที่ยวชมได้สบาย(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2524 อ้างถึงใน ไรหนับ ศรีอาหมัด 2554,น.2)

สำหรับพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นพื้นที่ที่มีลำคลองสายสำคัญ คือ คลองอู่ตะเภา และมีคลองสาขาที่แยกจากคลองอู่ตะเภา หนึ่งในลำคลองสาขานั้นก็คือ คลองแห เป็นคลองสายเล็กๆที่หล่อเลี้ยงชีวิตผู้คนจากรุ่นสู่รุ่นมาเป็นเวลาอย่างยาวนานปัจจุบันคลองแหได้ถูกประดิษฐ์และจัดการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญ ของอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในชื่อ “ตลาดน้ำคลองแหวัฒนศิลป์ถิ่นใต้” เป็นตลาดน้ำแห่งแรกของภาคใต้ ที่เปิดให้มีการค้าขายบนเรือในคลองแห่งนี้เกิดขึ้นโดยมีหน่วยงานเทศบาลตำบลคลองแหเป็นเสาหลักที่ดูแลในการดำเนินการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย เช่น การแต่งกายด้วยชุดไทย อีกทั้งยังมีการอนุรักษ์ธรรมชาติด้วยการใช้วัสดุจากธรรมชาติในการบรรจุสินค้าจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว (เทศบาลเมืองคลองแห 2552 อ้างถึงใน ไรหนับ ศรีอาหมัด 2554,น.3)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วม

โดเฮน และอัพฮอฟฟ์ (Cohen and Uphoff 1980, p.324-328) ได้กล่าวถึง การมีส่วนร่วมว่าประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ และการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์

อคิน ระพีพัฒน์ (2527, น.7-8)กล่าวถึงขั้นตอนการมีส่วนร่วมไว้ 4 ขั้นตอน ร่วมในการค้นหาสาเหตุและปัญหา ตลอดจนแนวทางการแก้ไขปัญหาขั้นที่สอง ร่วมในการตัดสินใจเลือกแนวทางและวางแผนพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหา ขั้นตอนที่สาม ร่วมในการปฏิบัติงานในกิจกรรมการพัฒนาขั้นตอนที่สี่ ร่วมในการประเมินผลงานกิจกรรมการพัฒนา

ศลิษา หมัดลัง (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา ชุมชนบ้านคลองสน กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนชาวบ้านคลองสน มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในด้านร่วมศึกษาค้นหาปัญหา ร่วมในการวางแผน ร่วมในการดำเนินงาน และร่วมในการติดตามผล ทุกด้านอยู่ในระดับมีส่วนร่วมน้อย ชาวบ้านคลองสนยังมีความเข้าใจไม่ตรงกัน และปัญหาที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา ชุมชนบ้านคลองสน สรุปเป็นประเด็นดังนี้ 1.การตระหนักถึงความสะอาดแหล่ท่องเที่ยว 2.การเอาใจใส่ต่อนักท่องเที่ยว 3.ความรู้ในการอธิบายแหล่งท่องเที่ยว 4.ความไม่แน่หรือการฉวยโอกาสในการกำหนดราคาสิ้นค้าและบริการต่างๆของชาวบ้านคลองสน 5.การเข้ารวมกลุ่มต่างๆของสมาคม ชมรมต่างๆของชาวคลองสน ส่วนอุปสรรคที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการมีส่วนร่วมของชาวคลองสนต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สรุปได้คือ 1.การศึกษา หรือความรู้ความเข้าใจกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2.อาชีพ 3.เจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ

ไรหนับ ศรีอาหมัด (2554,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ตลาดน้ำคลองแห: พื้นที่ประดิษฐ์เพื่อการท่องเที่ยวและการบริโภค” ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวิถีชีวิตของผู้คนในชุมชนกับตลาดน้ำคลองแหที่มีผลต่อการประดิษฐ์ตลาดน้ำคลองแห พบว่า ผู้คนใช้ชีวิตเรียบง่าย มีความผูกพันกันเสมือนญาติ ภายในชุมชนคลองแหมีทรัพยากรธรรมชาติสำคัญที่ผู้คนจะสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ และถือเป็นสาธารณสมบัติของชาวคลองแห การประดิษฐ์ตลาดน้ำคลองแหให้กลายเป็นพื้นที่ของการท่องเที่ยวและการบริโภค พบว่า ตลาดน้ำคลองแหถูกทำให้เป็นพื้นที่ของการประดิษฐ์เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ต้องการสัมผัสกับความเป็นอดีตของสังคมไทยริมน้ำ ตลาดน้ำคลองแหจึงได้ประดิษฐ์พื้นที่แห่งนี้เพื่อสร้างบรรยากาศของการย้อนวันวานผ่านการประดิษฐ์พื้นที่ วันเวลา การแต่งกาย อาหาร เรือ และกิจกรรมประเพณี เพื่อสร้างความรู้สึกให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกถึงความเป็นโบราณกาลของสังคมไทย ซึ่งในการประดิษฐ์พื้นที่และเวลา เป็นการปรับปรุงพื้นที่ชุมชนสร้างเป็นตลาดน้ำที่เปิดให้บริการเพียงช่วงเย็นของวันศุกร์ เสาร์ และอาทิตย์ ประดิษฐ์การแต่ง

กายด้วยการเน้นการแต่งกายแบบโบราณและสร้างความเป็นอาหารไทยผ่านการใช้วัสดุธรรมชาติที่นำมาบรรจุอาหาร เพื่อให้อาหารดูน่ารับประทาน เช่น ใบตอง ใบบัว กระบอกไม้ไผ่ นอกจากจะสื่อถึงความเป็นไทยเดิมแล้วยังช่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้ด้วย การประดิษฐ์เรือถือเป็นจุดขายของความเป็นตลาดน้ำคลองแห เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เต็มอิ่มกับบรรยากาศของความเป็นตลาดน้ำที่มีเรือขายของอยู่กลางลำน้ำ จึงส่งผลให้ตลาดน้ำคลองแหกลายเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ประดิษฐ์เพื่อการท่องเที่ยวและการบริโภค

วิธีการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ให้ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย สมาชิกเทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการร้านค้า นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ จำนวน 10 คน

เครื่องมือและวิธีการเก็บข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์เจาะลึกโดยมีวิธีการเก็บข้อมูลดังนี้ 1.การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)2.การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมตามวัตถุประสงค์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึกการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมมาวิเคราะห์เพื่อค้นหาข้อมูล โดยใช้แนวคิดที่เกี่ยวข้องเป็นกรอบให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการศึกษา หลังจากที่ได้ข้อมูลครบถ้วนเพียงพอแล้วผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาถอดรหัส ตีความและสังเคราะห์ข้อมูลต่อไป แล้วนำเสนอข้อมูลเชิงพรรณนาเชิงวิเคราะห์

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า เทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการร้านค้า และคนในชุมชนคลองแหใกล้ๆ ตลาดน้ำ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยว เนื่องจากตลาดน้ำคลองแหเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประดิษฐ์สร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองการท่องเที่ยวโดยเฉพาะของอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในรูปแบบตลาดไทยย้อยยุค ตามแผนนโยบายแนวคิดของอดีตนายกเทศบาลตำบลคลองแห ในปี พ.ศ. 2551 มีการกำหนดวันเวลาในการค้าขายเฉพาะวันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ โดยพบว่าเทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการร้านค้า และคนในชุมชนร่วมกันมีส่วนร่วม ดังนี้

1) ร่วมกันสร้างอัตลักษณ์ความเป็นท้องถิ่น เช่น การแต่งกายของผู้ประกอบการร้านค้าสามารถเห็นได้ชัดเจนถึงความเป็นอัตลักษณ์ไทยย้อนยุค ซึ่งผู้ประกอบการเหล่านั้นผู้หญิงจะนุ่งผ้าปาเต๊ะสวมใส่เสื้อลายดอก ซึ่งผ้าปาเต๊ะเป็นเครื่องแต่งกายประจำภาคใต้ ในขณะเดียวกันผู้ประกอบการผู้ชายบางคนโดยเฉพาะผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะนุ่งผ้าโสร่ง สวมใส่เสื้อลายดอก แต่ยังพบเห็นผู้ประกอบการบางคนไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าตามที่เทศบาลกำหนดขึ้น

2) ร่วมกันอนุรักษ์ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยผู้ประกอบการร้านค้า มีความร่วมมือในการใช้ภาชนะบรรจุอาหารที่ทำจากวัสดุธรรมชาติ เช่น กระทงใบตอง แก้วน้ำทำมาจากกระบอกไม้ไผ่ เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่สามารถแสดงถึงการย้อนยุคสื่อให้เห็นถึงอดีตในการใช้ประโยชน์จากวัสดุธรรมชาติ และเป็นการใส่ใจอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้กับนักท่องเที่ยวอีกด้วย

3) ร่วมกันใช้คำว่า “ตลาดน้ำคลองแห” จะเห็นได้จากสินค้าที่นำมาวางจำหน่ายในพื้นที่ตลาดน้ำคลองแหบนหีบห่อบรรจุภัณฑ์สินค้าและสินค้าที่ระลึกจากตลาดน้ำคลองแห ได้แก่ เสื้อผ้า กระเป๋าผ้า อีกทั้งยังมีการสกรีนคำพูดลงบนเสื้อผ้าและกระเป๋าผ้า เช่น “ถึงแล้วน่ะตลาดน้ำคลองแห”, “ตลาดน้ำคลองแห วัฒนศิลป์ถิ่นใต้”

4) ร่วมกันจัดระบบระเบียบของตลาด ซึ่ง ผู้ประกอบการร้านค้า เทศบาลตำบลคลองแห และคนในชุมชน ต่างร่วมกันร่างระเบียบในการขายสินค้า และบริการ เช่น การแบ่งโซนสินค้าจะมี2โซน มีทั้งบนบกและบนเรือ ในการจัดการขายสินค้าบนเรือจะมีท่าน้ำที่มีความแข็งแรงและกว้างสำหรับนักท่องเที่ยวได้เดินลงไปเที่ยวชมและซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการบนเรือได้ ส่วนการจัดการบนบกมีการจัดระเบียบการวางขายสินค้าไม่ให้ขวางทางเดิน การจัดระบบห้องน้ำให้สะอาดตลอดเวลา และมีอาสาสมัครดูแลรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ

อภิปรายผล

จากการศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหเพื่อการท่องเที่ยวเห็นได้ว่า หน่วยงานเทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการ และคนในชุมชนคลองแหได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดตั้งตลาดน้ำคลองแหให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เน้นอัตลักษณ์ความเป็นไทย ดึงดูดความสนใจให้กับการท่องเที่ยวมากขึ้นและยังสามารถเพิ่มรายได้ให้แก่คนในชุมชนคลองแห ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Cohen and Uphoff 1980, p.324-328 ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมว่าประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ และการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ สอดคล้องกับการมีส่วนร่วมระหว่างหน่วยงานเทศบาลตำบลคลองแห ผู้ประกอบการและคนในชุมชนตลาดน้ำคลองแห ในการจัดการตลาดน้ำคลองแห เช่น แบ่งโซนสินค้าการจัดระเบียบการวางขายสินค้าไม่ให้ขวางทางเดิน อีกทั้งจัดห้องน้ำให้สะอาดตลอดเวลา ในขณะที่ ไรหนับ ศรีอาหมัด (2554,บทคัดย่อ) กล่าวว่า ตลาดน้ำคลองแหถูกทำให้เป็นพื้นที่ของการประดิษฐ์เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ต้องการสัมผัสความเป็นไทยในอดีตของตลาดน้ำ เช่น การแต่งกายของผู้ประกอบการเป็นอัตลักษณ์ของไทยย้อนยุคในอดีต จึงทำให้พื้นที่ตลาดน้ำคลองแหเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประดิษฐ์สร้างขึ้นและมีชื่อเสียงของอำเภอหาดใหญ่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตลาดน้ำคลองแหยังมีความจำเป็นที่ต้องปรับปรุงในด้านการมีส่วนร่วม ในเรื่องของการแต่งกายของผู้ประกอบการบางรายที่ยังมีการแต่งกายแตกต่างไปจากข้อกำหนดจากเทศบาลตำบลคลองแห ซึ่งผู้วิจัยมองเห็นว่า ถ้าผู้ประกอบการมีการแต่งกายอัตลักษณ์ไทยย้อนยุคทั้งหมดจะทำให้เกิด

ความสวยงาม อีกทั้งยังส่งผลให้เป็นสิ่งที่น่าจดจำแก่นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแหแห่งนี้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมองว่าควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการจัดการตลาดน้ำคลองแหกับตลาดน้ำของจังหวัดอื่นๆ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ ดร.อุทิศ สังขรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ที่เอาใจใส่การถ่ายทอดแนวคิด วิธีการ และกระบวนการทำงานวิจัย ตลอดจนคอยให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำตักเตือน และข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย และขอบคุณเพื่อนๆ สาขาพัฒนามนุษย์และสังคม รุ่นที่ 10 ที่คอยให้กำลังใจมาโดยตลอด ขอบคุณผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จนได้ความรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงสมบรูณ์ไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

มณีวรรณ ผิวนิ่ม และปรารถนา จัทรุพันธุ์,(2546). *โครงการพัฒนาการและผลกระทบของการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำ : โครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*, สืบค้นเมื่อวันที่ 13 มกราคม 2558. http://rir.nrct.go.th/drupal-ir/node/24981

ไรหนับ ศรีอาหมัด. (2554, น.3) ตลาดน้ำคลองแห: พื้นที่ประดิษฐ์เพื่อการท่องเที่ยวและการบริโภค

ศลิษา หมัดลัง. (2548). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา ชุมชนบ้านคลองสาน กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

อคิน ระพีพัฒน์. (2527).การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาชนบทในสภาพสังคม และวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร:ศักดิ์โสภาการพิมพ์.

Cohen and Uphoff.1980, p324-328. Participation's Place in Rural Debelopment: Seeking clarity Through Specificity. World Development.

บุคลานุกรม

ก๊ะเร๊าะ (2558, 12ธันวาคม) สัมภาษณ์ที่ ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ก๊ะหยี (2558, 12 ธันวาคม) สัมภาษณ์ที่ ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

เกรียงศักดิ์ ยักพันธุ์ (2558, 5 ธันวาคม) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

เจี๊ยบ (2558, 5 ธันวาคม) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ชัย (2558, 21พฤศจิกายน) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ซูซูเฉี้ยน (2558, 21พฤศจิกายน) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

บังหยัด มูฮาหมัด (2558, 7 พฤศจิกายน) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ฟาเร๊าะ หลีเจริญ (2558, 7พฤศจิกายน) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ลี่เซี่ยง (2558, 4 ตุลาคม) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สมศักดิ์ ศรีบุญเรือง (2558, 4 ตุลาคม) สัมภาษณ์ที่ตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ฝายมีชีวิต: ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

A Living Dam: Outcomes of Participation in Water Resources Conservation of Chai Montri Community, Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province

ธัญพร เกื้อชู และ อุทิศ สังขรัตน์

สาขาวัฒนธรรมศึกษา ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลจากการมีส่วนร่วมของคนชุมชนไชยมนตรี ในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ ของคนชุมชนไชยมนตรีอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ได้มาจากการใช้เวลาศึกษาข้อมูลด้านเอกสาร การเก็บข้อมูลภาคสนาม การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการเก็บข้อมูลเชิงลึก โดยได้จากการสัมภาษณ์คนในชุมชนไชยมนตรีซึ่งอาศัยอยู่ใน 3 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 3,4 และ 5 จำนวน 15 คน ตลอดถึงผู้ริเริ่มในการก่อตั้งฝายมีชีวิต ซึ่งมีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุน และให้การช่วยเหลือในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำจำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน โดยนำเสนอผลการศึกษาในลักษณะการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Description Method)

ผลจากการศึกษาพบว่า ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนชุมชนไชยมนตรีแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ผลทางด้านสังคม จากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนชุมชนไชยมนตรีทำให้คนในชุมชนมีความสัมพันธ์กันมากขึ้นกว่าเดิม เกิดความร่วมมือในการจัดการอนุรักษ์น้ำ มีกิจกรรมร่วมกันมากขึ้น 2) ด้านเศรษฐกิจ ผลจากการร่วมอนุรักษ์น้ำ ทำให้คนในชุมชนมีการจัดสรรน้ำเพื่อทำการเกษตรโดยเฉพาะการปลูกพืชผักสวนครัวริมคลอง เกิดรายได้เพิ่มขึ้น เศรษฐกิจในชุมชนและครัวเรือนดีขึ้น และ3) ผลทางด้านระบบนิเวศ ทำให้ระบบนิเวศความสมบูรณ์ขึ้น มีปลาหลากหลายพันธุ์ในคลอง มีพันธุ์ไม้ริมคลองที่คนในชุมชนร่วมกันอนุรักษ์ รวมทั้งพืชน้ำเป็นต้น คนในชุมชนล้วนตระหนักถึงความสำคัญแหล่งน้ำและระบบนิเวศภายใต้จิตสำนึกในการดูแลรักษาร่วมกัน ส่งผลให้ทรัพยากรน้ำภายในชุมชนไชยมนตรียังคงอุดมสมบูรณ์อยู่คู่กับชุมชนอย่างยั่งยืนสืบไป

คำสำคัญ :ฝายมีชีวิต, การมีส่วนร่วม, ชุมชนไชยมนตรี, การอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ

Abstract

The objective of this study was to explore outcomes of participation in water resources conservation of people in Chai Montri Community, Mueang District, Nakhon Si Thammarat Province. Data of this qualitative research were collected from related documents, and field data were collected through participant observations and in-depth interviews with 20 informants consisting of 15 people living in three villages: Village Nos. 3, 4, and 5, and five people who initiated the living dam and have played important roles in promoting, supporting, and assisting in water resources conservation. The results of the study were presented using a descriptive method.

The results of the study revealed that the outcomes of participation in water resources conservation of people in the Chai Montri Community could be classified into three aspects as follows. 1) Socially, there have been more relationships, more cooperation and more activities among people in the community; 2) Economically, there has been improvement in people's income, community economy, and household economy as a result of water allocation to agriculture, especially vegetable plantations along the canal. 3) Ecologically, there have been improvements in ecological systems with varieties of fish in the canal and varieties of trees and plants along the canal. Moreover, people in the community have more awareness in importance of water resources and ecological systems

Keywords: living dam, participation, Chai Montri Community, water resources conservation

บทนำ

ลำน้ำคลองท่าดี มีต้นน้ำที่เกิดจากแหล่งน้ำหลายสาขาในเขตเทือกเขานครศรีธรรมราช หรือชาวบ้านเรียกว่า เขาหลวง ต้นน้ำมาจากเขาคีรีวงเขตตำบลกำโลน อำเภอลานสกาไหลผ่านอำเภอเมือง เรียกว่า คลองท่าดี ผ่านตำบลกำแพงเซา ตำบลไชยมนตรี ตำบลมะม่วงสองต้น อำเภอเมือง เมื่อไหลมาถึง ก่อนเข้าเมือง คลองแบ่งแยกเป็นหลายสาขา สายหนึ่งไหลเลียบตัวเมืองขึ้นไปทางตะวันออกผ่านตัวเมือง ที่สะพานราเมศวร์ ตำบลท่าวัง ผ่านตำบลท่าซัก ออกทะเลที่ปากพญาเรียกว่าคลองปากพญา"คลองท่าดีถือเป็นเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยง ชีวิตผู้คน พี่น้อง สองฝั่งคลอง และชาวในเมืองนครศรีธรรมราช มานานหลายปี เนื่องจากเทศบาลนครศรีธรรมราชได้ใช้น้ำในคลองแห่งผลิตน้ำประปาเพื่อผู้คนในชุมชนเมือง (ประดิษฐา พรหมจรรย์, 2557)

ป่าต้นน้ำซึ่งเกิดจากการไหลผ่านของลำน้ำมีความหลากหลายทางระบบนิเวศน์เป็นอย่างมาก สร้างประโยชน์และมูลค่าเพิ่มให้กับทุกภาคส่วนทั้งทางเศรษฐกิจสังคม เมื่อประชากรเพิ่มมากขึ้น ความต้องการทางด้านปัจจัยสี่ก็มีมากขึ้นเช่นกัน ทำให้ต้องขยายพื้นที่ทำมาหากิน ทำให้เกิดการบุกรุกพื้นที่ป่าต้นน้ำกันมากขึ้น การนำภูมิสังคม ภูมินิเวศมาเป็นฐานข้อมูลในการจัดการทรัพยากรแบบมีส่วนร่วมเกิดผลกระทบมากขึ้นเป็นทวีคูณ เช่น น้ำท่วม ภูเขาถล่ม น้ำแล้ง น้ำหลาก น้ำกัดเซาะตลิ่ง เป็นต้น ล้วนเกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็น พื้นที่ชุ่มน้ำต่างๆ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง ซึ่งถ้าหากมองย้อนไปแล้ว การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมโดยนำองค์ความรู้ภูมิสังคมเดิมในแต่ละพื้นที่มาประยุกต์ใช้ สามารถยับยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นได้ ทำให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างรู้เท่าทัน การสร้างฝายมีชีวิตชะลอน้ำมิให้กระแสน้ำไหลหลาก ลดความรุนแรงของการกัดเซาะชายฝั่งและการพัดพาของน้ำ กล่าวคือฝายมีชีวิตจะช่วยพยุงเศษซากพืช ซากสัตว์ ไม่ให้ถูกพัดพาลงสู่แหล่งน้ำทางตอนล่างหมด ช่วยให้คุณภาพน้ำดีขึ้น การสร้างฝายโดยไม่ศึกษาระบบนิเวศน์ ถือเป็นบทเรียนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังนั้นการสร้างฝายมีชีวิตจึงให้ความสำคัญในขั้นตอนและองค์ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาของคนในชุมชนรวมกับภูมิทางสังคมของความหลากหลายทางชีวภาพ เป้าหมายคือจะต้องให้ฝายนั้นมีชีวิตให้ได้ ถ้าเป็นเพียงฝายกักตะกอนก็จะทำให้ระบบนิเวศน์เปลี่ยนไป สร้างผลกระทบตามมาอีกมากมาย แทนที่จะเป็นการฟื้นฟูระบบนิเวศน์ให้มีความอุดมสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้จะต้องมีมาตรการด้านการอนุรักษ์ธรรมนูญเข้ามามีบทบาทโดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนมีส่วนสำคัญมากในการทำให้ชุมชนมีความเป็นเจ้าของฝายตั้งแต่ต้น และพัฒนากระบวนการดูแลรักษาฝายมีชีวิตควบคู่กับผลลัพธ์ที่ได้ เช่น ระบบนิเวศน์ที่ดีขึ้น ปริมาณนำสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง เพิ่มผลผลิตหรือคุณภาพ ให้ประโยชน์ต่อตนเองและชุมชนอย่างไร จึงจะทำให้เกิดฝายมีชีวิตอย่างยั่งยืน (สมเดช คงเกื้อ, 2558)

จากสภาพปัญหาการขาดแคลนน้ำของชุมชนไชยมนตรี ทำให้ชาวบ้านพบบทเรียนเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินชีวิตเปลี่ยนไป จากการที่ต้องซื้อน้ำมาดื่ม สัตว์น้ำในลำคลองสายนี้แทบจะไม่มีแล้ว บ่อน้ำแห้งไปทั้งหมู่บ้าน เคราะห์ร้ายที่สุด คนในชุมชนมีสวนผลไม้ คนละนิดหน่อยส่วนหนึ่งต้องแห้งเฉาตาย บางส่วนผลิตออกดอกออกผลได้จริงแต่ผลไม่เจริญเติบโตเท่าที่ควร เพราะไม่มีน้ำไปหล่อเลี้ยงสวนผลไม้หลายชุมชนต้นน้ำ จึงเลือกที่จะบริหารจัดการน้ำด้วยตัวเอง จากภาวะน้ำแล้งที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หลายชุมชน เช่น ชุมชนคีรีวง ชุมชนกำแพงเซา ชุมชนไชยมนตรี ชุมชนมะม่วงสองต้น เป็นต้น เริ่มได้คิดและรับรู้ถึงความแห้งแล้งดังนั้นจึงเกิดความร่วมมือหลายฝ่าย ผลักดันให้เกิดฝายเพื่อจุดประกายให้ชุมชนมาร่วมกันลงแขกลงขันลงทุนอุปกรณ์และแรงงานทั้งหมดทั้งสิ้นโดยไม่ใช้งบประมาณจากภาครัฐเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์สำคัญของโครงการที่ตั้งใจจะให้ชุมชนเป็นพลังสำคัญในการเปลี่ยนแปลงเริ่มตั้งแต่การระดมความคิด การร่วมกันตัดสินใจจนกระทั่งร่วมลงมือทำ กระบวนการเหล่านี้เอง เรียกว่า “การสร้างชุมชนเพื่อเกิดการมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืน” การสร้างฝายมีชีวิตในครั้งนี้ไม่เพียงแต่ได้เรียนรู้กับภูมิปัญญาของคนในชุมชนที่สร้างฝายจากไม้ไผ่ ใช้ทรายจากลำธารและเทคนิคการมัดเชือกเท่านั้น ยังเป็นนวัตกรรมที่เลียนแบบธรรมชาติสามารถเรียกปลา เรียกป่ากลับคืนมา เรียกชุมชนที่เข้มแข็งกลับคืนมา จะเห็นได้ว่าการทำฝายมีชีวิตของชุมชนไชยมนตรีสามารถเป็นต้นแบบแห่งความสำเร็จจากต้นน้ำที่ขยายต่อๆ ไปจนถึงปลายน้ำคลองท่าดี สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในอนาคตได้ (ภูมิพิณเทพ, 2558)

ฝายมีชีวิตไชยมนตรี สร้างจากความต้องการแก้ปัญหาการขาดแคลนน้ำของชุมชนอย่างยั่งยืน คนในชุมชนได้รวบรวมความรู้และแรงกำลังจากชุมชนเองโดยอาศัยความร่วมมือจากภาคีเครือข่ายภายนอกสนับสนุน การลุกขึ้นมายืนหยัดด้วยพลังชุมชนเพื่อปกป้องตนเองของชุมชนไชยมนตรีในครั้งนี้ ส่งผลให้อีกหลายชุมชนในหลายพื้นที่มีกำลังใจ มั่นใจและกล้าที่จะลุกขึ้นตัดสินใจ เพื่อรักษาและฟื้นคืนความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศน์ในชุมชนของตน ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นผลดีต่อการพัฒนาชุมชนในมิติต่างๆ ได้เป็นอย่างดีจากกระบวนการจัดการฝายมีชีวิตดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาผลที่เกิดจากการที่คนในชุมชนไชยมนตรีเข้าไปมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและเกิดความยั่งยืนได้ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนชุมชนไชยมนตรี

คำถามการวิจัย

ผลที่เกิดจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรีเป็นอย่างไร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Reserch) โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึก การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาศัยอยู่ใน3 หมู่บ้านคือ หมู่ที่ 3,4 และ 5 จำนวน 15 คน ตลอดถึงผู้ริเริ่มในการก่อตั้งฝายมีชีวิตซึ่งมีบทบาทในการส่งเสริมสนับสนุน และให้การช่วยเหลือในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำจำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน โดยนำเสนอผลการศึกษาในลักษณะการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Description Method)

โดยผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาข้อมูลภาคสนาม โดยแบ่งออกเป็น7 ขั้นตอนคือ พื้นที่ทำการศึกษา ผู้ให้ข้อมูล วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การตรวจสอบคุณภาพข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และเนื้อหาที่นำมาวิเคราะห์

การศึกษาเรื่อง “ฝายมีชีวิต: ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช”ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นศึกษาไว้ คือ ศึกษาผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนชุมชนไชยมนตรีอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผลจากการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ฝายมีชีวิต: ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราชผู้วิจัยได้ศึกษาผลของการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนในชุมชนไชยมนตรีสามารถจำแนกผลของการมีส่วนร่วมได้ดังนี้

1. ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรีทางด้านสังคม

1.1 ฝายมีชีวิตทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีของคนในชุมชน โดยการระดมความคิดและกระบวนการในการทำงาน ทำให้คนในชุมชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินการสร้างฝาย เมื่อต่างคนได้เข้ามาร่วมมือช่วยกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จากคนที่ไม่เคยพูดกันก็หันหน้ามาช่วยเหลือกันแต่ละคนที่มีความคิดที่แตกต่างกันก็มีความคิดที่ตรงกัน เป็นการปรับทัศนคติให้เข้ากัน การมีปฏิสัมพันธ์อันดีทำให้การดำเนินการสร้างฝายเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและสร้างประโยชน์ต่อชุมชนอย่างคุ้มค่าที่สุด

1.2 ฝายมีชีวิตทำให้เกิดกิจกรรมทางสังคมแบบมีส่วนร่วม กล่าวคือ การที่คนในชุมชนไชยมนตรีเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ ทำให้เกิดการสร้างกิจกรรมภายในชุมชน โดยเริ่มจากการทำประชาเข้าใจ ให้คนในชุมชนได้เข้าใจถึงหลักการและวิธีการสร้างฝาย เมื่อคนในชุมชนเข้าใจหลักการดังกล่าวแล้ว จึงเกิดการร่วมแรงร่วมใจระดมเงินทุนโดยการทอดผ้าป่าชุมชนขึ้นมา เพื่อหาเงินทุนมาใช้ในการสร้างฝายมีชีวิต โดยไม่พึ่งเงินจากรัฐบาล เกิดการร่วมแรงร่วมใจกันสร้างกิจกรรมทางสังคมขึ้นมาเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนโดยการพึ่งพาตนเองของชุมชนไชยมนตรี กิจกรรมดังกล่าวสามารถเป็นต้นแบบให้กับชุมชนอื่นสามารถนำไปใช้เป็นแบบอย่างได้ในอนาคต

1.3 ฝายมีชีวิตทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เมื่อคนภายในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำโดยการสร้างฝายมีชีวิตขึ้น ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ในการอนุรักษ์และการฟื้นฟูทรัพยากรภายในท้องถิ่น ซึ่งนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ภายในชุมชน สามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการเรียนการสอนของเยาวชนให้ตระหนักถึงความสำคัญของฝายมีชีวิตเป็นการปลูกฝังให้เยาวชนมีความรักและหวงแหนทรัพยากรชุมชนและเพื่อการอนุรักษ์อย่างยั่งยืนในอนาคตได้

2. ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรีทางด้านเศรษฐกิจฝายมีชีวิตเป็นกระบวนการหรือกลยุทธ์ในการสร้างความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจชุมชนฐานเศรษฐกิจที่แท้จริงของชุมชนคือสภาพการกินดี อยู่ดีของคนในชุมชน สภาพดังกล่าวไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าขาดความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรการผลิตของชุมชน เมื่อคนในชุมชนเกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ ทำให้เกิดระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ดังเดิมมาเป็นฐานการผลิตทรัพยากรชุมชน เกิดเป็นเศรษฐกิจชุมชนที่ยั่งยืนได้ กล่าวคือ

2.1 คนในชุมชนมีทางเลือกในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นเมื่อเกิดการสร้างฝายมีชีวิตไชยมนตรี เกิดแหล่งเรียนรู้ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทำให้คนในชุมชนมีรายได้เสริมจากสินค้าที่ผลิตโดยชุมชน และการบริการนักท่องเที่ยวที่ได้มาเยี่ยมชมภายในชุมชน เช่น การจัดตั้งโฮมสเตย์เพื่อเป็นที่พักให้กับนักท่องเที่ยวได้พักผ่อนหย่อนใจการจัดกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับทรัพยากรธรรมชาติที่มีภายในชุมชน การจำหน่ายสินค้าที่ผลิตขึ้นโดยชุมชน เป็นทางเลือกใหม่ในการประกอบอาชีพของคนในชุมชน

2.2 คนในชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นเมื่อเกิดการจัดการทางด้านการท่องเที่ยว ทำให้เกิดอาชีพ นำมาซึ่งรายได้ที่เพิ่มขึ้นให้กับคนในชุมชน ซึ่งรายได้นั้นเกิดจากรายได้หลักที่ในบางครอบครัวมีอาชีพประจำแล้ว หลังว่างจากการทำงานก็จะมาหารายได้เสริมจากการจำหน่ายสินค้า และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวในการเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ หรือจะเป็นการจัดกิจกรรมแก่นักท่องเที่ยว เป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชน นำไปสู่การพึ่งพาตนเองได้ในอนาคต

2.3 มีเงินทุนหมุนเวียนในชุมชนเมื่อเกิดการท่องเที่ยวและการบริการ คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการการผลิตและการจำหน่ายสินค้ามีเงินทุนหมุนเวียนภายในชุมชนเพื่อการผลิตและการจำหน่ายต่อไป

3. ผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรีทางด้านระบบนิเวศ

3.1 ฝายมีชีวิตเป็นตัวที่ช่วยชะลอมิให้กระแสน้ำไหลหลาก ลดความรุนแรงของการกัดเซา และพัดพา ช่วยพยุงเศษซากพืชซากสัตว์ไม่ให้พัดพาลงสู่แหล่งน้ำตอนล่าง ทำให้คุณภาพน้ำตอนล่างดีขึ้น การสร้างฝายมีชีวิตจึงเกิดจากการร่วมมือของคนในชุมชนที่ให้ความสำคัญในขั้นตอนและองค์ความรู้ที่เป็นภูมิปัญญาชาวบ้านและภูมิสังคม ทำให้เกิดการฟื้นฟูระบบนิเวศนำไปสู่การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

3.2 ฝายมีชีวิตเป็นแหล่งอนุบาลสัตว์น้ำ จากการชะลอน้ำไม่ให้ไหลผ่านไปอย่างเร็วทำให้สัตว์น้ำเข้ามาอาศัยและเหมาะสมแก่การสืบพันธุ์ เพิ่มจำนวนสัตว์น้ำและทำให้เกิดความสมดุลทาง ระบบนิเวศ ฝายมีชีวิตจึงเป็นฝายที่สร้างชีวิตอีกมากมาย พร้อมทั้งยังคืนความอุดมสมบูรณ์ให้กับชุมชนไชยมนตรีอีกด้วย

3.3 ฝายมีชีวิตช่วยพลิกฟื้นผืนป่า เมื่อมีการสร้างฝายมีชีวิตแล้วเกิดการชะลอน้ำ ทำให้คนในชุมชนมีน้ำใช้ในการทำสวนผลไม้ พืชที่อยู่ในบริเวณฝายและลำน้ำต่างได้รับน้ำในการดำรงชีวิต ทำให้ผืนป่าบริเวณชุมชนไชยมนตรีกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษางานวิจัยเรื่อง “ฝายมีชีวิต: การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช”เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Reserch) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลจากการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนชุมชนไชยมนตรี อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราชใช้วิธีการศึกษาข้อมูลด้านเอกสาร การเก็บข้อมูลภาคสนาม การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วม แนวคิดการอนุรักษ์ทรัพยากรสิ่งแวดล้อม แนวคิดการจัดการทรัพยากรน้ำ การเก็บข้อมูลเชิงลึก และวิเคราะห์จัดทำเป็นเนื้อหาข้อมูลได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ ทั้งนี้ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ ตีความ แล้วนำมาหาข้อสรุป นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีการเชิงพรรณนา จากการผลศึกษาพบว่าผลของการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนในชุมชนไชยมนตรีสามารถสรุปรูปแบบความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนในชุมชนไชยมนตรีไว้ 3 ส่วน คือ ผลทางด้านสังคม ผลทางด้านเศรษฐกิจ ผลทางด้านระบบนิเวศ กล่าวคือ

1.ผลทางด้านสังคม

การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำส่งผลให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชน เมื่อคนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างฝายมีชีวิตเกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ ทำให้คนในชุมชนมีการพบปะพูดคุยกันมากขึ้น มีการเสนอแนวคิดในการดูแลรักษาทรัพยากรน้ำ พร้อมทั้งมีการร่วมกันเสนอกระบวนการในการจัดการทรัพยากรน้ำภายในชุมชน เกิดเครือข่ายชุมชนสร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชน เกิดการได้รับประโยชน์ร่วมกันภายในชุมชนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนได้ เยาวชนเรียนรู้การจัดการทรัพยากรในชุมชนจากครอบครัวตนเอง เกิดเป็นกระบวนการเรียนรู้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำร่วมกันและทำให้คนในชุมชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของฝายมีชีวิตนำไปสู่การจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของไพรัตน์ เตชะรินทร์ (๒๕๒๗ : ๒๑๒-๒๑๓) กล่าวถึงขั้นตอนของการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน คือ การร่วมทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในองค์การ ร่วมคิดหรือสร้างรูปแบบวิธีการพัฒนาเพื่อแก้ไขและลดปัญหาขององค์การ หรือเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อองค์การ

2.ผลทางด้านเศรษฐกิจ

การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำส่งผลทางด้านเศรษฐกิจ กล่าวคือเมื่อเกิดการสร้างฝายมีชีวิตขึ้นมา ทำให้เกิดระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ขึ้น การปรับภูมิทัศน์ของสองฝั่งน้ำทำให้เกิดเป็นธรรมชาติที่สวยงาม มีการสร้างจุดชมวิวทิวทัศน์จากแหล่งต้นน้ำเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาสัมผัสกับบรรยากาศที่สดชื่นของธรรมชาติ จนเกิดการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรชุมชน และเกิดเป็นแนวคิดการจัดตั้งวิสาหกิจชุมชน จากการหลั่งไหลเข้ามาชมธรรมชาติของนักท่องเที่ยว เกิดการนำสินค้าชุมชนมาจำหน่าย สร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน คนในชุมชนมีรายได้เสริมจากการทำสวนและการหาปลานำมาซึ่งการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของคนในชุมชน เกิดเป็นระบบเศรษฐกิจ เมื่อเกิดเป็นผลผลิตจึงมีการนำเข้าสู่การกระจายรายได้ให้กับคนภายในชุมชนและคนภายนอกชุมชน เกิดการหมุนเวียนของระบบเศรษฐกิจที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนได้ในที่สุดซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ WHO and UNICEF ได้เสนอการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินกิจกรรมไว้ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน ประชาชนต้องมีส่วนร่มในการวิเคราะห์ปัญหาจัดอันดับสำคัญ ตั้งเป้าหมาย การตัดสินใจด้วยตนเอง การดำเนินกิจกรรมประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการและบริหารการใช้ทรัพยากร การใช้ประโยชน์ ประชาชนต้องมีความสามารถในการเอากิจกรรมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

3. ผลทางด้านระบบนิเวศ

การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ นอกจากจะพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจชุมชนแล้ว ยังส่งผลต่อระบบนิเวศอีกด้วย การสร้างฝายมีชีวิตเป็นการช่วยพลิกฟื้นผืนป่าให้กลับมามีความอุดมสมบูรณ์อีกครั้ง เป็นแหล่งสร้างสิ่งมีชีวิตอนุบาลสัตว์น้ำให้มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นซึ่งเป็นแหล่งอาหารของคนในชุมชน การมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาทรัพยากรน้ำช่วยให้คนในชุมชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรชุมชนที่กำลังจะหมดไป และสามารถใช้ประโยชน์ทรัพยากรชุมชนได้อย่างยั่งยืนอีกด้วย การร่วมกันดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งน้ำอันเกิดจากการเข้ามาของนักท่องเที่ยวช่วยให้คนในชุมชนได้ร่วมกันสร้างจิตสำนึกให้กับคนภายในและภายนอกชุมชนได้มีส่วนสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำและระบบนิเวศอีกทางหนึ่งด้วยซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (พรชัย ธรณธรรม และจินตนา ทวีมา, 2538) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะต้องยึดหลักการอนุรักษ์วิทยา เพื่อประกอบการดำเนินงานในการจัดการ คือ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมเหตุสมผล

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลของการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำของคนในชุมชนไชยมนตรีนั้นพบว่าการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำส่งผลให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ของคนในชุมชนเมื่อคนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างฝายมีชีวิตเกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ ทำให้คนในชุมชนมีการพบปะพูดคุยกันมากขึ้น มีการเสนอแนวคิดในการดูแลรักษาทรัพยากรน้ำร่วมกัน ทำให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืนได้ ทางด้านเศรษฐกิจ เกิดการปรับปรุงระบบนิเวศสู่การจัดการท่องเที่ยวภายในชุมชน และทางระบบนิเวศทำให้ระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์กลับคืนมาดังเดิมดังนั้นผลการวิจัยนี้สามารถนำไปสู่ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปซึ่งสามารถสรุปข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1.1 ควรมีแบบสอบถามเพื่อให้คนในชุมชน และคนภายนอกชุมชนที่เข้ามาเยี่ยมเยือนชุมชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมมากขึ้น

1.2 ควรมีสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการจัดตั้งสถานที่ในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้เป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวภายในชุมชน

1.3 ควรส่งเสริมให้ความรู้แก่เยาวชนในเรื่องของการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน เพื่อให้เกิดความรักและหวงแหนทรัพยากรชุมชน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรนำผลการวิจัยนี้ไปทดลองใช้ภายในชุมชน แล้วประเมินวิเคราะห์ว่าประสบความสำเร็จมาก - น้อยเพียงใด

2.2 ควรมีการศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดจากการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในชุมชน เพื่อเป็นการนำข้อมูลมาปรับปรุงการท่องเที่ยวภายในชุมชนอย่างยั่งยืนต่อไป

2.3 ควรให้เยาวชนศึกษาถึงสภาพของชุมชน แล้วนำมาสรุปเป็นองค์ความรู้เพื่อทำเยาวชนให้ทราบถึงความเป็นมาและทรัพยากรที่มีอยู่ภายในชุมชน เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืนต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้เกิดจากการที่ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ แรกเริ่มคือการเล็งเห็นว่าชุมชนไชยมนตรีเป็นชุมชนที่เกิดการร่วมมือกันในการสร้างฝายเพื่อแก้ปัญหาขาดแคลนทรัพยากรน้ำที่มีอยู่อย่างจำกัดภายในชุมชนไชยมนตรี ทำให้ผู้วิจัยอยากทราบถึงผลที่เกิดจากการที่คนในชุมชนไชยมนตรีเข้ามาร่วมมือกันในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้อาจเป็นเพียงความพยายามขั้นต้นในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้กับคนภายในชุมชน ซึ่งถ้าคนในชุมชนตระหนักถึงความสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ จะทำให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืนในอนาคตได้

งานวิจัยนี้สำเร็จโดยอาศัยการสนับสนุนและช่วยเหลือจากหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดร.อุทิศ สังขรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ที่เอาใจใส่ในการถ่ายทอดแนวคิด วิธีการ และกระบวนการทำวิจัย ตลอดจนคอยให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อเสนอแนะต่างๆ ในการทำงานวิจัยนี้ให้เป็นงานวิจัยที่สมบูรณ์ ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมในลำดับต่อไป ขอขอบคุณ คนในชุมชนไชยมนตรีที่ได้ให้การต้อนรับ และยอมสละเวลาในการให้ความรู้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

ประดิษฐา พรหมจรรย์.**(2558).ฝายมีชีวิตไชยมนตรีการจัดการบริหารน้ำแบบพึ่งพาตนเองของชุมชน.** สืบค้นจาก :http://damwaterlife.blogspot.com/2015/01/blog-post_4.html[15 มกราคม 2559]

กองทัพภาค 4. 2558.การเชื่อมโยงบทเรียนเครือข่ายฝายมีชีวิต สู่การจัดการน้ำ โดยชุมชน ระดับประเทศ. เอกสารการประชุม.1, 1(2-3 ธันวาคม 2558): 4-26

สมเดช คงเกื้อ.(2558).ฝายมีชีวิตไชยมนตรี.สืบค้นจาก http://www.thaihealth.or.th/blog/myblog/topic.[15 มกราคม 2559]

สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

THO-01

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา
The Participation of Bang KlamCommunity in Tourism Management, BangKlam Sub-District,Bang Klam District, Songkhla Province

หทัยภัทร นุ่มผ่อง[1,*] อาทิตยา พูลสมบัติ[2] และ ธารินทร์ มานีมาน[3]
[1,2,3]หลักสูตรสาขาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

**ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)*
E-mail address: S-lekua@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำและนักท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่าคนในชุมชนมีส่วนช่วยส่งเสริมด้านแรงงาน ความสามารถ และทุนทรัพย์ เพื่อส่งเสริมการจัดการการท่องเที่ยว และบริหารจัดการให้เกิดผลประโยชน์แก่ทุกคนในชุมชน แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำอำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลาควรมีการพัฒนาชุมชนในด้านต่างๆ ได้แก่ จัดพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยว สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมในแหล่งท่องเที่ยวปรับปรุงถนนการเข้าถึงชุมชน ปรับทัศนียภาพในแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสวยงาม ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์และส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของชุมชน

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมการท่องเที่ยวชุมชน ชุมชนบางกล่ำ

Abstract

The objectives of this researchwere tostudy the participation of BangKlam Community in tourism management and the guidelines for tourism development of BangKlam Community.This research is the qualitative research. The data were collected by interviewing people in the communities who participate in tourism management and tourists. The study showed thatpeople in the community have contributed in workforce, ability and funds to promote tourism management for benefits of people in the community. BangKlam Community should develop tourist attraction areas and landscape, promote tourism activities, provide more tourism facilities and accessibilities. Moreover, they should promote their tourism via internet and encourage people in the community to conserve natural resources and cultures.

Keywords: participation, community-based tourism, Bangklam Community

1. บทนำ

จากสถานการณ์ในปัจจุบันกระแสทางด้านการท่องเที่ยวเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้นและจากการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหรือ ททท. ทำให้กระแสทางการท่องเที่ยวไทยในปัจจุบันได้รับทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสร้างความนิยมและฟื้นฟูเอกลักษณ์ของไทยให้กลับมากลับที่สนใจของต่างประเทศรวมทั้งชาวไทยในด้านการท่องเที่ยววิถีชีวิต ธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่ในประเทศไทยมีความได้เปรียบเพราะมีความหลากหลายทางด้านพื้นที่สภาพอากาศที่ดี และทรัพยากรที่สามารถจัดรูปแบบการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายได้และน่าดึงดูดใจสามารถตอบสนองถึงกระแสนิยมของการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวในปัจจุบันได้ และสิ่งหนึ่งที่สามารถตอบสนองการท่องเที่ยวแบบวิถีชีวิต ธรรมชาติ วัฒนธรรม และประเพณี คือ ชุมชน เพราะชุมชนในประเทศไทยส่วนใหญ่การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพยังคงพึ่งพาทรัพยากรทางธรรมชาติภายในชุมชนอยู่ถึงแม้ว่าในปัจจุบันอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านของการดำรงชีวิต และรูปแบบการใช้ชีวิตในรูปแบบอื่นๆ เข้ามาให้พื้นที่ชุมชนแต่ชุมชนก็ยังคงสามารถถ่ายทอดความเป็นเอกลักษณ์ได้เป็นอย่างดีซึ่งการท่องเที่ยวชุมชนสามารถตอบโจทย์ให้กับนักท่องเที่ยวได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การเดินทางเพื่อพักผ่อน เพื่อการเรียนรู้ และเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ธรรมชาติและเชิงนิเวศ

ซึ่งชุมชนบางกล่ำเป็นอีกชุมชนหนึ่งที่มีการพัฒนาและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวชุมชนจากคนในชุมชนเอง ซึ่งคนในชุมชนยุคปัจจุบันส่วนน้อยที่จะสนใจพัฒนาชุมชนและอนุรักษ์บ้านเกิดของตน เพราะยุคสมัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทำให้การกระทำโดยไม่หวังผลตอบแทนเริ่มมีน้อยลงคนส่วนใหญ่กระทำเพื่อหวังผลประโยชน์หรือรายได้ที่สูงขึ้นโดยไม่ได้คาดหวังถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตว่าจะมีการลดจำนวนของทรัพยากรถึงแม้ว่าชุมชนบางกล่ำเป็นชุมชนที่มีการก่อตั้งเป็นชุมชนมาเป็นเวลานานแล้วแต่การพัฒนาชุมชนให้กลายเป็นชุมชนการท่องเที่ยวเพิ่งได้มีการริเริ่มได้ไม่นาน ซึ่งภายในชุมชนมีทรัพยากรที่หลากหลายทั้งทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรทางธรรมชาติ และภายในชุมชนมีส่วนที่ช่วยเชื่อมความสัมพันธ์ และสายใยความเป็นชุมชนบางกล่ำ นั่นคือ คลอง ที่

ชาวบ้านเรียนกันว่าคลองบางกล่ำ โดยคลอดสายนี้เป็นคลองที่ยาวทอดผ่านวัดซึ่งเป็นสถานที่ที่สำคัญของชุมชนเป็นศูนย์รวมจิตใจของชุมชน ทอดผ่านบ้านเรือนของคนในชุมชนที่ยังคงประกอบอาชีพและดำรงชีวิตที่ยังต้องพึ่งพาทรัพยากรของชุมชนและภายใต้ลำคลองมีสมบัติลำค่า คือดินสามน้ำ ซึ่งคนในชุมชนได้นำประโยชน์จากดินใต้น้ำนำมาประดิษฐ์สร้างเป็นผลิตภัณฑ์ของชุมชนได้สวยงามและมีคุณค่า นั่นคือ เครื่องปั้นดินเผา เซารามิค จากดินสามน้ำ ของบ้านบางกล่ำดินเผาสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์โดยลูกหลานในชุมชนซึ่งในปัจจุบันถือเป็นผลิตภัณฑ์ที่สร้างชื่อเสียงของชุมชนบางกล่ำและชุมชนยังเผยแพร่ขั้นตอนการทำผลิตภัณฑ์สู่คนภายนอกที่สนใจ รวมทั้งภายในชุมชนยังจัดสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเพื่อพักผ่อน คือ

บ้านทางไทโฮมสเตย์ เป็นโฮมสเตย์ริมคลองบางกล่ำ ภายหลังจากการกระแสการเดินทางเข้ามาเยือนของนักท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้เกิดโฮมสเตย์ขึ้นมากมายแต่เพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ทั่วถึงและเพิ่มทางเลือกในการพักผ่อนที่หลากหลายให้กับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ชุมชนยังเป็นตัวแทนของชุมชนเศรษฐกิจพอเพียงโดยการใช้พื้นที่ภายในชุมชนให้เกิดประโยชน์ซึ่งประกอบไปด้วยพื้นที่ทำนาข้าว ปลูกพืชผักสวนครัว สวนผลไม้ซึ่งโดยคนในชุมชนจะเป็นผู้ให้ความรู้กับผู้ที่สนใจให้ลงมือปฏิบัติ และนอกจากนี้ชุมชนมียังการวางแผนพัฒนาเพื่อให้ชุมชนกลายเป็นชุมชนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม เพื่อตอบรับกระแสและสอดคล้องกับความต้องการของการท่องเที่ยวในยุคปัจจุบัน นั่นคือ ปีของการท่องเที่ยววิถีไทยโดยชุมชนจะจัดตั้งศูนย์กลางของชุมชนอยู่ที่วัดบางกล่ำจัดเป็นสถานที่ให้ข้อมูลจัดนิทรรศการเกี่ยวกับชุมชนให้กับผู้ที่สนใจ และจากปัจจุบันผู้ปกครองในชุมชนส่วนใหญ่จะส่งบุตรหลานออกไปศึกษาในเมือง ทำให้บุตรหลานห่างไกลจากชุมชนมากขึ้นชุมชนบางกล่ำจึงเห็นชอบในอนาคตจะมีการจัดตั้งโรงเรียนคนรักษ์คลองบางกล่ำเป็นศูนย์การเรียนรู้ของชุมชนโดยคนในชุมชนและเป็นศูนย์รวมของการทอดถ่ายให้กับลูกหลานบางกล่ำให้รับทราบเกี่ยวกับระบบการจัดการและทรัพยากรภายในชุมชนให้มีความรักและหวงแหนบางกล่ำโดยเป็นการทำกิจกรรมภายในชุมชนเอง

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา โดยจำแนกประเด็นศึกษาดังนี้

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ

3. วิธีการดำเนินงาน

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องในชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา
2. ผู้นำกลุ่มทางการท่องเที่ยวบางกล่ำบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา
3. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในชุมชนบางกล่ำบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา

จากกลุ่มกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ผู้วิจัยศึกษาโดยกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละด้าน ดังนี้

1. องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมด 1 องค์กร
2. ผู้นำกลุ่มทางการท่องเที่ยว ทั้งหมด 5 คน
3. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในชุมชน ทั้งหมด 10 คน

เครื่องมือในการศึกษา

ผู้วิจัยใช้หลักการสัมภาษณ์โดยใช้อุปกรณ์ในการบันทึกเสียง ผู้วิจัยเลือกใช้การรวบรวมข้อมูลโดยการสร้างแบบสัมภาษณ์หัวข้อหลักดังต่อไปนี้

1. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชน
   - 1.1 การมีส่วนร่วมในขั้นริเริ่มโครงการ
   - 1.2 การมีส่วนร่วมในขั้นวางแผนพัฒนา
   - 1.3 การมีส่วนร่วมในขั้นดำเนินโครงการ
   - 1.4 การมีส่วนร่วมในขั้นรับผลที่เกิดจากโครงการพัฒนา
   - 1.5 การมีส่วนร่วมในขั้นประเมินผลโครงการพัฒนา
2. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน
   - 2.1 การพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยว
   - 2.2 การพัฒนาด้านการบริการการท่องเที่ยว
   - 2.3 การพัฒนาด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่สำรวจและศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยการสำรวจและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งเอกสารต่าง ๆเพื่อเป็นข้อมูลความรู้พื้นฐานและเป็นแนวทางในการเขียนเค้าโครงงานวิจัย

2. เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนและการแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา จากแหล่งเอกสารต่างๆ

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากการสัมภาษณ์

3. จัดกระทำกับข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 นำข้อมูลที่ได้จากเอกสารมาสรุปสาระสำคัญ

3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ถอดความข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่บันทึกไว้ในแบบสัมภาษณ์ และสรุปสาระสำคัญตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.เขียนบันทึกลงในงานวิจัยโดยการพรรณนาและบรรยายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าทั้งจากการลงพื้นที่ชุมและจากการหาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับชุมชนทางอินเตอร์เน็ต

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา

1. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชน

1.1 การมีส่วนร่วมในขั้นริเริ่มโครงการ

บางกล่ำเต็มเปี่ยมไปด้วยทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ทั้งทรัพยากรทางธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อชุมชนปัจจุบันส่วนใหญ่ยังคงประกอบอาชีพและดำเนินชีวิตที่ยังคงต้องพึ่งพาทรัพยากรทางธรรมอยู่ ซึ่งคนในพื้นที่จะได้รับประโยชน์จากทรัพยากรทางธรรมชาติมากจึงทำให้คนในชุมชนได้โดยการริเริ่มจากสร้าง

กลุ่มอาชีพต่างๆ เป็นของชาวบ้านก่อนนั้นก็คือ ธุรกิจโฮมสเตย์ ดินเผา ชาวประมง เกษตรกรรม แม่บ้าน ซึ่งแต่ละกลุ่มเป็นผู้สร้างผลประโยชน์ต่างๆ ให้กับชุมชน เช่น การส่งเสริมอาชีพ รายได้ และความเป็นอยู่ที่ดีของคนในชุมชน และด้วยความมุ่งมั่นและความตั้งใจที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นชุมชนที่สามารถสร้างประโยชน์ต่างๆ ที่ดีเพิ่มขึ้นแก่ชุมชน จึงได้มีการรวมตัวกันช่วยกันแก้ไข้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในชุมชน และนำไปสู่การพัฒนาชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว

1.2 การมีส่วนร่วมในขั้นวางแผนพัฒนา

โดยเริ่มแรกของการรวมกลุ่มพัฒนาได้มีการจัดตั้งประธานในการดำเนินงาน คือ ผู้นำกลุ่มโฮมสเตย์ เป็นผู้ประสานงานโดยผ่านในที่ประชุมจากกลุ่มผู้นำทั้ง 5 กลุ่มรวมทั้งชาวบ้านในกลุ่มต่างๆ ด้วย และได้มีการกำหนดแผนงานในการพัฒนาชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาส่วนต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชาวบ้านภายในชุมชน ด้านอาชีพและรายได้ โดยการวางแผนจะเกี่ยวกับการกระตุ้นการเดินทางเข้ามาของบุคคลภายนอกให้มากยิ่งขึ้น จึงได้มีการคิดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เพราะเนื่องจากกระแสการท่องเที่ยวชุมชนกำลังมาแรงจึงได้มีการกำหนดกิจกรรมขึ้น โดยมีชาวบ้านภายในชุมชนเป็นผู้ดำเนินงานในด้านต่างๆ และกำหนดกิจกรรมในส่วนของกลุ่มตนเองเพื่อใช้ในการรองรับนักท่องเที่ยว

1.3 การมีส่วนร่วมในขั้นดำเนินโครงการ

เป็นส่วนที่ได้ดำเนินงานตามแผนที่ได้วางไว้ ซึ่งจะเป็นในส่วนของกิจกรรมทางการท่องเที่ยวชุมชน จากแผนที่ได้วางไว้จะมีจุดนำชมทั้งหมด 4 จุดหลักด้วยกัน จุดที่ 1 บ้านบางกล่ำดินเผา เป็นการสาธิตการทำเครื่องปั้นดินเผา และให้นักท่องเที่ยวรวมทำดินเผาเป็นของที่ระลึกกลับบ้านด้วย จุดที่ 2 จุดในการชม ในจุดที่ 1 จะเป็นการนำล่องเรือชมทัศนียภาพภายในคลองบางกล่ำและสองฝั่งคลองบางกล่ำซึ่งระหว่างทางนักท่องเที่ยวจะได้ชมความเก่าแก่ของสะพานสลิงที่มีอายุถึง 40 ปีที่ซึ่งตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชาวบ้านในชุมชนยังคงใช้เป็นสะพานเพื่อข้ามฝั่งคลองในการข้ามสะพานสามารถข้ามโดยรถจักรยานยนต์ได้อีกด้วยถือว่าเป็นสะพานที่ยังคงความแข็งแรงอยู่ จุดที่ 3 นำล่องเรือออกไปชมความสวยงามของทะเลสาบสงขลา ชมการประกอบอาชีพของคนในชุมชนในการทำประมง และจุดที่ 4 นำชมพืชเศรษฐกิจของชุมชน ข่าตาแดงและพืชผักชนิดอื่นๆ ในพื้นที่ชุมชนๆ อื่นๆ เพื่อเป็นการกระจายรายได้ และส่งเสริมอาชีพให้แก่ชาวบ้านพื้นที่ชุมชนใกล้เคียง

1.4 การมีส่วนร่วมในขั้นรับผลที่เกิดจากโครงการพัฒนา

ช่วยส่งเสริมรายได้และอาชีพของคนในชุมชน และชาวบ้านพื้นที่ใกล้เคียง พัฒนาด้านการเดินทางเข้ามาของนักท่องเที่ยวมากขึ้น เป็นโอกาสที่ดีในการขยายช่องทางทางการตลาดให้แก่ชาวบ้านที่เข้ามามีส่วนร่วม ในกิจกรรมให้ได้รับผล เช่นรายได้ จากการเข้ามาทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ได้รับโอกาสทางการประชาสัมพันธ์ที่ดีจากการมีรายการโทรทัศน์ เข้ามาถ่ายทำ เช่น รายการคู่รักตะลอนทัวร์ เป็นการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของชุมชนได้ดี

1.5 การมีส่วนร่วมในขั้นประเมินผลโครงการพัฒนา

ชุมชนเห็นความสำคัญต่อทรัพยากรภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้นและช่วยกันดูแลให้ความใส่ใจเพิ่มมากขึ้น มีองค์กรภาครัฐให้ความสำคัญต่อการเข้ามาพัฒนาพื้นที่ในชุมชนและช่วยส่งเสริมสนับสนุนการจัดการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ รวมทั้งมีส่วนที่บอกได้ถึงการพัฒนาที่ดีขึ้น และชุมชนมีศักยภาพทางการประกอบอาชีพและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นนั่นคือ มีธุรกิจต่าง ๆ เข้ามาเปิดตัวภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีกลุ่มนักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือนกลุ่มใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้นเป็นการช่วยส่งเสริมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวชุมชน และช่วยแก้ปัญหาทางด้านรายได้และอาชีพที่ชาวบ้านเคยประสบปัญหามา

2. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน

2.1 การพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยว

การจัดกิจกรรมที่ดึงดูดการเข้ามาของนักท่องเที่ยวหรือบุคคลภายนอกคือการแข่งเรือพายซึ่งการแข่งเรือพายจะมีการจัดขึ้นทุกวันเสาร์แรกของเดือนพฤศจิกายนของทุกปีซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจากคนภายในพื้นที่และบุคคลจากภายนอกเข้ามาชม การพัฒนาสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจแก่นักท่องเที่ยว การปรับทัศนียภาพให้สวยงามโดยการปลูกต้นไม้ริมคลองเพื่อทำให้คลองดูอุดมสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากบริเวณคลองบางกล่ำและบริเวณใกล้เคียงไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมจึงสามารถพัฒนาให้คลองได้ง่ายและให้อุดมสมบูรณ์ดียิ่งขึ้น การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยรับรองนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนให้เพียงพอต่อความต้องการและมีการสร้างฐานต่าง ๆ ให้นักท่องเที่ยวได้ทำกิจกรรมร่วมกับการเข้ามาพักผ่อน และการรักษาในเรื่องของวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและสิ่งแวดล้อม ให้อยู่ควบคู่ไปกับแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นส่วนที่ช่วยถ่ายทอดความเป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวได้เข้ามายังชุมชน

2.2 การพัฒนาด้านการบริการการท่องเที่ยว

2.2.1 การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ในการพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกภายในชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็นประเด็นการศึกษาออกเป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย

2.2.1.1 ด้านป้ายบอกทิศทาง

ป้ายหรือสัญลักษณ์ที่บอกทิศทางหรือช่วยอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงของนักท่องเที่ยว เป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยสื่อความหมายให้กับนักท่องเที่ยวซึ่งมีความสำคัญต่อนักท่องเที่ยว โดยการเพิ่มป้ายบอกทางในจุดต่าง ๆ ที่สำคัญให้มากขึ้นและมีตัวอักษรที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

2.2.1.2 ด้านถนน

เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างหนึ่งจำเป็นต่อการเข้าถึงของนักท่องเที่ยวให้สามารถเข้าถึงชุมชนได้ง่ายซึ่งในส่วนนี้ชุมชนได้มีการพัฒนาเป็นประจำทุกปี

2.2.1.3 ด้านที่พัก

สถานที่พักเป็นสถานที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับนักท่องเที่ยว โดยการพัฒนาภูมิทัศน์โดยรอบของสถานที่พักให้มีความร่มรื่น สะอาด ความแปลกใหม่และความสวยงาม

2.2.1.4 ด้านร้านอาหาร

ร้านอาหารเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยว ในชุมชนมีร้านอาหารที่คอยให้บริการนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนภายในชุมชน ทางร้านอาหารพัฒนาให้มีป้ายบอกทางเพื่อให้ง่ายต่อการเดินทางเข้ามาของนักท่องเที่ยว และมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆให้เพียงพอต่อการเข้ามาของนักท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถ

2.3 การพัฒนาด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

เนื่องจากผู้นำโครงการเป็นนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียงอยู่แล้วการพัฒนาการส่งเสริมทางการท่องเที่ยวของบางกล่ำจึงง่ายต่อการกระจายข่าวสารและข้อมูลอื่น ๆ และการเพิ่มประโยชน์ในการเข้ามาของนักท่องเที่ยวและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้มีความแตกต่างและสามารถรับรองนักท่องเที่ยวได้จำนวนมากและการเพิ่มตัวเลือกที่หลากหลายให้กับนักท่องเที่ยวในการเลือกทำกิจกรรมหรือพักผ่อนเพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจให้กับนักท่องเที่ยวได้การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงของบางกล่ำเพื่อต่อยอดและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่

ต้องการของบุคคลภายนอกมากขึ้น และในส่วนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาการส่งเสริมทางการท่องเที่ยวคือองค์กรที่เกี่ยวข้องคือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางกล่ำในการช่วยประชาสัมพันธ์ผ่านเว็บไซต์ขององค์กรและให้องค์กรช่วยประสานความช่วยเหลือจากบุคคลภายนอกเข้ามาช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชน ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา

5. สรุปและอภิปรายผล

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้ สามารถสรุปและอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชน

จากผลการศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา ปรากฏว่า ชุมชนบางกล่ำเป็นสถานที่ที่เหมาะกับการท่องเที่ยวอีกที่หนึ่งในภาคใต้ ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านทรัพยากรทางด้านภูมิทัศน์ธรรมชาติและปัจจัยอื่น ๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวและโดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมภายในชุมชนที่มีความอุดมสมบูรณ์ การมีส่วนร่วมของชุมชนได้มีการริเริ่มมาจากคนในชุมชนที่มีความประสงค์จะเข้ามาพัฒนาชุมชนให้เป็นชุมชนที่น่าสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวในชุมชนบางกล่ำมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศป่าชายเลนคลองโคน จังหวัดสมุทรสงคราม ของอรวรรณ เกิดจันทร์ (บทคัดย่อ : 2556) การมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวป่าชายเลนคลองโคนทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้นมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว โดยมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรและการชมวิถีชีวิตของคนในชุมชนท้องถิ่นโดยได้มีการกำหนดแผนงานจัดกิจกรรมที่ช่วยให้คนในชุมชนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวและที่สำคัญมีการกระจายรายได้ให้กับคนในชุมชน โดยมีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก ของวิภาดา มุกดา (บทคัดย่อ : 2557) ทำให้ชุมชนเกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ มีหน่วยงานภาครัฐเข้ามาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการการท่องเที่ยวและมีการพัฒนาปรับปรุงพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวทำให้เกิดความสวยงาม โดดเด่น และปลอดภัยสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้ประโยชน์ได้จริง ปรับปรับเส้นทางคมนาคมเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว มีบริการที่พัก บริการอาหารและมีศูนย์กลางในการประสานงานให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ด้านแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมผ่านทางเว็ปไซต์ ตลอดจนขยายช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสังคมและวัฒนธรรมมีการจัดงานเทศกาลเพื่อดึงดูดความสนใจให้แก่นักท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ควบคู่ไปกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การให้ความรู้แก่ประชาชนและผู้ประกอบการในการช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติให้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการอนุรักษ์และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนคีรีวง อำเภอลานสกา จังหวัดนครศรีธรรมราช ของกิ่งแก้ว บัวเพชร (บทคัดย่อ : 2549) ชุมชนคีรีวงเป็นพื้นที่ที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน กระบวนการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้รับการสนับสนุนจากองค์กรพัฒนาเอกชนในด้านแนวคิดการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน ได้เรียนรู้แนวทางจากชุมชนที่ประสบความสำเร็จในการจัดการการท่องเที่ยว และให้ชาวบ้านร่วมเป็นสมาชิกได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชาวบ้านร่วมปฏิบัติตามแผนงานแต่การวางแผนและการติดตามผลเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐโดยตรง

2. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ

ผลการศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา ปรากฏว่า แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนบางกล่ำมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชนบางกล่ำมาแต่เดิมจึงทำให้การพัฒนาทรัพยากรในชุมชนเป็นไปได้ไม่ยากและคนในชุมชนสามารถช่วยเหลือและรับผิดชอบในส่วนของตนเองได้หากประชาชนมีจิตสำนึกในการพัฒนาชุมชนอย่าแท้จริงซึ่งคนในชุมชนต้องมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์ของชุมชนและคนในชุมชนต้องร่วมมือกันในการพัฒนาให้เกิดผลที่ดีไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของเศรษฐกิจและสังคมหรือการพัฒนาอาชีพของคนในชุมชนซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องขึ้นอยู่กับคนในชุมชนให้มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนอย่างจริงจังและภาครัฐก็จะเข้ามาช่วยพัฒนาชุมชนให้ยังยืนและพัฒนาการส่งเสริมให้มั่นคงขึ้น จึงจะทำให้ได้รับความสนใจและได้เสียงตอบรับที่ดีจากนักท่องเที่ยวที่เคยได้มาร่วมทำกิจกรรมของชุมชน และมีแนวทางพัฒนาเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวยังคงความสวยงามของธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับความหมาย กรมการพัฒนาชุมชนของประเทศไทย ว่า การพัฒนาความรู้ความสามารถของประชาชน เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในการช่วยตนเอง เพื่อนบ้านและชุมชนให้มีมาตรฐานความเป็นอยู่ดีขึ้นโดยการรวมมือกันระหว่างประชาชนกับรัฐบาล สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของชุมชนบ้านทุ่งมะปรัง ตำบลควนโดนและบ้านโตนปาหนัน อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ของปาริฉัตร สิงห์ศักดิ์ตระกูล (บทคัดย่อ : 2557) เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลางและมีแนวทางการพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยวที่ควรสร้างจุดเด่นของพื้นที่โดยธรรมชาติ ปรับปรุงความสะอาดและภูมิทัศน์ให้สวยงาม ด้านความพร้อมทางการท่องเที่ยวจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกจัดทำสื่อความหมายทางธรรมชาติและมัคคุเทศก์ท้องถิ่น ด้านการพัฒนาการตลาดจัดทำถนนเส้นทางให้สะดวกมากขึ้น เน้นกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีการเรียนรู้ จัดทำโฆษณาทางเว็บไซต์ แผ่นพับใบปลิว พัฒนาเว็บไซต์สำหรับประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีความยั่งยืนโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการระดมความคิดวางแผนการดำเนินงานในการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ในชุมชน สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวเที่ยวเชิงนิเวศ : กรณีศึกษาชุมชนทุ่งเพล ตำบลฉมัน อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี ของวรลัญช์ สัจจาภิรัตน์ (บทคัดย่อ :2557) ชุมชนทุ่งเพลนั้นต้องพัฒนาทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านกิจกรรมการทางเที่ยว ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ด้านการตลาดประชาสัมพันธ์ และด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาให้ชุมชนทุ่งเพลได้ดำเนินการและพัฒนาประโยชน์กับชุมชนต่อไป และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเกาะยอ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ของสุภาพร รัตนตรัย (บทคัดย่อ : 2548) ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างศึกษา 3 กลุ่ม ประกอบด้วย คณะองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะยอ กลุ่มผู้นำชุมชนที่เกี่ยวข้อง และเกษตรกรเกาะยอที่ทำการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีเครื่องมือในการวิจัย คือ เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องข้อคำถาม

สำหรับการประชุม ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาสภาพพื้นที่ จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการสร้างข้อสรุปในการวิจัยเชิงคุณภาพและนำเสนอผลการวิจัยแนวทางการพัฒนาจุดท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกาะยอขึ้นอยู่กับเข้าของจุดท่องเที่ยวนั้นๆ โดยมีความต้องการที่จะพัฒนาทั้งสินค้าและบริการ มีแนวคิดที่จะพัฒนาจุดท่องเที่ยวแห่งใหม่โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้น มีโครงการพัฒนาถนนและป้ายเพื่อนการท่องเที่ยว มีการพัฒนาด้านไฟฟ้าและการจัดการขยะ โดยเน้นเพิ่มความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่ม ประสานงานร่วมมือกับสมาชิกในชุมชนและองค์กรภายนอก

6. ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวชุมชนบางกล่ำ ตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ควรเพิ่มความหลากหลายของที่พักและกิจกรรมให้มีรูปแบบใหม่ๆ เพื่อเป็นทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมและการพักผ่อนและเพื่อให้การท่องเที่ยวมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

1.2 ควรมีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและกระจายให้ทั่วถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวที่หลากหลายเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีนักท่องเที่ยวที่หลากหลายมากขึ้นและเข้ามาท่องเที่ยวที่ชุมชนบางกล่ำเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะสนับสนุนให้มีการศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนในลักษณะนี้ในแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ

2.2 ควรศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังชุมชนบางกล่ำตำบลบางกล่ำ อำเภอบางกล่ำ จังหวัดสงขลาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อไป

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายฝ่าย โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธารินทร์ มานีมาน โดยการแนะนำให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง ตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้ข้อเสนอแนะและติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ สุภานิตย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรวิจิตร อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาวิจัยเพื่อการท่องเที่ยว และให้คอยให้คำแนะนำในหัวข้อและวัตถุประสงค์ในงานวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณปลัดองค์กรบริหารส่วนตำบลบางกล่ำ คุณวิชาญ ช่วยชูใจ คุณชาญชัย ทิพย์มณี ชาวบ้านตำบลบางกล่ำทุกท่าน และเพื่อนๆหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาตลอดบุคคลอื่นๆที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวนาม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและความปรารถนาดีของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอขอบพระคุณไว้ในโอกาสนี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] อคิน รพีพัฒน์. (2547). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนา.**กรุงเทพฯ: ศูนย์การศึกษา นโยบายสาธารณสุข.

[2] พรพิมล วิกรัยพัฒน์ (2546) **ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว** กรุงเทพฯ

[3] โกวิทย์ พวงงาม. **การจัดการของชุมชนและท้องถิ่น.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพ : บพิธการพิมพ์, 2553.

[4] ชัชพล ทรงสุนทรวงศ์. **เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ** หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช, 2549.

[5] เทิดชาย ช่วยบำรุง. **บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนบนฐานแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : 2552.

[6] บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. **การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** พิมพ์ครั้งที่ 3. คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

[7] พรพิมล วิกรัยพัฒน์. **ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ : 2546

[8] มนัส สุวรรณ. **การบริหารและการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล(อบต.)และสภาตำบล (สต.).** พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : โครงการศึกษาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2541.

[9] ราณี อิสิชัยกุล. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช, 2548.

[10] วรรณา ศิลปะโอชา. **การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว.** พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : แสงจันทร์ การพิมพ์, 2549.

[11] วิไลลักษณ์ รัตนเพียรธัมมะ. **การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนศึกษากรณีชุมชนท่าคา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม.** มหาวิทยาลัยเกริก, 2550.

[12] สนธยา พลศรี. **เครือข่ายการเรียนรู้ในงานพัฒนาชุมชน.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพ : โอเดียนส โตร์, 2550.

[13] _____. **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพ : โอเดียนสโตร์, 2544.

[14] อุดม เชยกีวงศ์. **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพ : แสงดาว, 2548.

[15] “บ้านทางไทโฮมสเตย์” [ข้อมูลออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

[16] “ตำบลบางกล่ำ” [ข้อมูลออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.bangklam.go.th/otop/detail/288/data.html วันที่ 6 เมษายน 2558.

THO-02

การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
Tourism Management of Ban Khao Community, Ban Khao Sub District, Ranot District, Songkhla Province

วรัญญา หนูแก้ว[1] และ สิริมา ขวัญเพชร[2]และ ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล[3]

[1,2,3]หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

E-mail address : waranya_klt@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวและเพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 140 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าชุมชนได้นำทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีอยู่มาจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยว โดยชุมชนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวมีองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาวสนับสนุนชุมชน และได้ร่วมกันกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมชุมชนมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวบ้าน โดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแบบอย่าง ชุมชนมีการส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น ในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวจะสอดแทรกความรู้เรื่องการอนุรักษ์และสร้างจิตสำนึกให้แก่นักท่องเที่ยว ชุมชนจัดให้มีการบริการและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ชุมชนบ้านขาวมีการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวผ่านทางสื่อออนไลน์ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อโทรทัศน์ เพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : การท่องเที่ยวชุมชน, ชุมชนบ้านขาว

Abstract

The objectives of this study were to study tourism management of Ban Khao Community and to study guidelines for tourism promoting of Ban Khao Community. The sample of research were 140 tourists who traveling to Ban Khao Community, Ban Khao Sub District, Ranot District, Songkhla Province. The research instrument were questionnaires and interviews. The study showed that Ban Khao Community has natural and cultural resources of tourism activities to attract tourists. People in the community participate in tourism activities with supporting from Ban Khao District Administrative Organization. The community participates in determining environmental and cultural management rules and regulations. Tourism activities are organized in line with the lifestyle and culture of the locals based on the philosophy of sufficiency economy. The community promotes natural conserving by educating tourists about conservation and raises their awareness. The community provides services and facilities for tourists. They promote tourism via social media, printed media and television.

Key words: community-based tourism, Ban Khao Community

1. บทนำ

ประเทศไทยจัดได้ว่ามีแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นทะเลน้ำตกป่าเขาลำเนาไพร หรือแม้แต่โบราณสถานโบราณวัตถุกลายเป็นมรดกอันเลอค่า มีปราสาทราชวังที่งดงาม มีอาหารคาวหวานที่ลือเลื่อง มีสินค้าภูมิปัญญาไทย และรอยยิ้มต้องยกให้ Land of Smile ซึ่งนับได้ว่าเป็นความโชคดีของประเทศไทยที่มีสภาพพื้นที่ สภาพสังคมวัฒนธรรมที่ทำให้ไทยได้เปรียบเรื่องทรัพยากรการท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ถือได้ว่าทรัพยากรเหล่านี้สามารถทำรายได้กับประเทศไทยอย่างมาก อีกทั้งภาพพจน์ของประเทศไทยที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ปลอดภัย แหล่งจับจ่ายซื้อสินค้า และอาหารไทยซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

ภาคใต้ของประเทศไทยเป็นคาบสมุทรแคบ ๆ เริ่มตั้งแต่จังหวัดระนองซึ่งมีชายแดนติดกับพม่า เรื่อยลงไปจรดมาเลเซียดินแดนแห่งนี้จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวร่ำรวยด้วยมรดกทางวัฒนธรรมอันหลากหลาย นักท่องเที่ยวที่มาเยือนจะได้สัมผัสวิถีชีวิตไทย ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรม ภาษาถิ่น และตำหรับอาหารที่แตกต่างรวมทั้งประวัติศาสตร์และศาสนาท้องถิ่น ส่วนภูมิทัศน์ประกอบไปด้วยภูเขาอันสวยงาม หาดทรายที่ยังคงใสบริสุทธิ์ และเกาะรูปทรงแตกต่าง มีมนต์เสน่ห์ดึงดูดใจไม่แพ้กัน

จังหวัดสงขลา เป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นเมืองท่าและเมืองชายทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งของภูมิภาคมาตั้งแต่สมัยโบราณ และเป็นเมืองที่มีอารยธรรมเจริญรุ่งเรืองมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษ นอกจากนี้สงขลายังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติทั้งชายทะเล

ทะเลสาบ ป่าไม้น้ำตก และมีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ทั้งบนบกและทางน้ำ มีอำเภอหาดใหญ่เป็นศูนย์กลางการค้าและการคมนาคมเป็นที่ตั้งของสนามบินนานาชาติแห่งสำคัญของภูมิภาคและของประเทศ

พื้นที่ชุมชนบ้านขาว เป็นที่ราบลุ่มใกล้ทะเลสาบสงขลาและมีป่าพรุทะเลน้อย พื้นที่บางส่วนเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ มีบางส่วนเป็นเขตป่าพรุ มีนกน้ำอาศัยเป็นจำนวนมาก นับว่าเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพและยังเหมาะแก่การท่องเที่ยวเป็นอย่างดี จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้หน่วยงานท้องถิ่นนั้นได้ร่วมมือกับแกนนำชุมชน ผลักดันให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นำเอาฐานทรัพยากรธรรมชาติและทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นมาจัดการใหม่ให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจนำไปสู่การสร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน ก่อให้เกิดการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น “วิถีชีวิตและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชุมชน ความเข้มแข็งของชุมชนจะทำให้ชุมชนสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคม โดยที่ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมและปรับประยุกต์ให้สอดคล้องกับยุคสมัย มีการสืบทอดสู่คนรุ่นหลังได้อย่างต่อเนื่อง” รวมถึงทำให้ประชาชนในชุมชนมีความภาคภูมิใจในความเป็นท้องถิ่นของตน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในหัวข้อ การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการการท่องเที่ยวและแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการจัดการและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ที่ดีและเหมาะสมต่อไป

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้

1) เพื่อศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

2) เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวและทำกิจกรรมการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 54,230 คน (จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา พ.ศ. 2557)

3.1.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทางองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว และกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ชุมชนบ้านขาว ไม่ได้มีการบันทึกจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวอย่างจริงจัง ดังนั้นเพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงขอกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 140 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

3.2.1 แบบสอบถามนักท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

1) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม
2) ด้านองค์กรชุมชน
3) ด้านการจัดการ
4) ด้านการเรียนรู้

3.2.2 แบบสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ประกอบด้วยเนื้อหา ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้านองค์กรชุมชน ด้านการจัดการ ด้านการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มบุคคลที่จะสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

1) เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 4 คน
2) ผู้นำกลุ่ม จำนวน 7 คน
3) ชาวบ้าน จำนวน 15 คน
4) นักท่องเที่ยว จำนวน 33 คน

3.3.3 แบบสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ประกอบด้วยเนื้อหา ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว ด้านการตลาดการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มบุคคลที่จะสัมภาษณ์ไว้ดังนี้

1) เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 6 คน
2) ผู้นำกลุ่ม จำนวน 7 คน
3) ชาวบ้าน จำนวน 5 คน
4) นักท่องเที่ยว จำนวน 8 คน

3.3 การรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลภาคสนามจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในชุมชนจำนวน 140 ชุด ประกอบด้วยเนื้อหา 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ลักษณะกลุ่มเดินทาง การใช้เวลาอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว สื่อประชาสัมพันธ์ วัตถุประสงค์ในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ฐานการเรียนรู้ที่ชื่นชอบ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การไปยังแหล่งท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้านองค์กรชุมชน ด้านการจัดการ ด้านการเรียนรู้ รวมทั้งข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดยได้กำหนดระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ในการศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว เป็น 5 ระดับดังนี้

5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นการจัดการการท่องเที่ยวระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นการจัดการการท่องเที่ยวระดับมาก

3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นการจัดการการท่องเที่ยวระดับปานกลาง

2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นการจัดการการท่องเที่ยวระดับน้อย

1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นการจัดการการท่องเที่ยวระดับน้อยที่สุด

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ข้อมูลที่ได้จากเอกสารมาสรุปสาระสำคัญตามขอบเขตเนื้อหา
2) ข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์

2.1 ถอดความข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่บันทึกไว้ในแบบสัมภาษณ์

2.2 สรุปสาระสำคัญตามขอบเขตด้านเนื้อหา

3) ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา แสดงความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม	4.50	มาก
- ด้านองค์กรชุมชน	4.46	มาก
- ด้านการจัดการ	4.52	มากที่สุด
- ด้านการเรียนรู้	4.58	มากที่สุด
รวม	**4.52**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา มีความคิดเห็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.52) โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นด้านการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.58) ความคิดเห็นต่อการจัดการในด้านการจัดการการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.52) ความคิดเห็นต่อการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.50) และมีความคิดเห็นต่อการจัดการด้านองค์กรชุมชนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.46) ตามลำดับ ซึ่งสามารถสรุปการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวดังนี้

จากการศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว พบว่า ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยพื้นที่ส่วนใหญ่ของชุมชนบ้านขาวเป็นพื้นที่ราบลุ่มทะเลสาบสงขลา มีป่าพรุทะเลน้อย พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำจึงเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของนกน้ำนานาชนิดและพันธุ์บัวหลายสายพันธุ์ อาทิเช่น พันธุ์บัวหลวง บัวแดงนอกจากนี้ชาวบ้านภายในชุมชนก็ยังมีวิถีชีวิตการประกอบอาชีพการทำการเกษตรแบบเศรษฐกิจพอเพียง จึงทำให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่น่าสนใจอีกทั้งทางชุมชนมีการจัดการกับทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว โดยการนำวัสดุเหลือใช้ในท้องถิ่นมาจัดการสร้างมูลค่าให้แก่สิ่งของเหล่านั้น เช่น การนำกะลามะพร้าวมาประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนและยังสามารถนำไปจัดจำหน่ายเป็นสินค้าของที่ระลึกของทางชุมชน การรณรงค์ให้ใช้ปุ๋ยอินทรีย์แทนปุ๋ยเคมีในการทำการเกษตร และนอกจากนี้ยังมีการจัดการในส่วนของการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น การทำประมงด้วยเครื่องมือประมงโบราณแทนการใช้เครื่องมือจับปลาที่ทันสมัย แต่ทำลายความสมดุลทางธรรมชาติ อาทิเช่น การยกยอ การดักไซนั่งไซนอน ซึ่งการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ นำมาเป็นส่วนหนึ่งของฐานกิจกรรมการล่องเรือชมวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชนบ้านขาว เป็นต้น ซึ่งในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนนั้นชาวบ้านจะร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ อาทิเช่น การช่วยกันดูแลรักษาทรัพยากรให้ยังคงอยู่ ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติภายในชุมชน และยังมีหน่วยงานของรัฐ โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาวนั้นได้จัดทำป้ายอนุรักษ์เพื่อเป็นป้ายที่สื่อถึงการอนุรักษ์ และยังมีป้ายเตือนให้ช่วยกันอนุรักษ์สัตว์ป่าและธรรมชาติ ไม่ทำลายแหล่งอาศัยของสัตว์ต่าง ๆ เช่น แหล่งอาศัยของนกท้องถิ่นและนกอพยพ หรือที่เรียกว่า ยวนนก และนอกจากนี้มีการอนุรักษ์ในเรื่องของศิลปวัฒนธรรมโดยทางชุมชนบ้านขาวได้มีการจัดการนำเด็กนักเรียนในชุมชนมาฝึกฝนศิลปะการแสดงต่าง ๆ อาทิเช่น การรำมโนราห์ การแสดงระบำพรานเด็ก และการแสดงหนังตะลุงคน เพื่อเป็นการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมให้แก่เยาวชนรุ่นหลังได้สืบทอดให้ยังคงอยู่ในอนาคต ซึ่งการจัดการทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเหล่านี้เป็นการสร้างจิตสำนึกให้แก่ชาวบ้านและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังชุมชนบ้านขาว

ด้านองค์กรชุมชน พบว่า การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวมีการจัดการโดยกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ประกอบด้วย หมู่ที่ 1 2 3 4 5 และ 6 โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาศูนย์เรียนรู้ตำบลสุขภาวะ (พศส.) ตำบลบ้านขาว เป็นทีมกลาง มีหน้าที่ประสานงาน และเชื่อมกลุ่มองค์กรต่าง ๆ ของชุมชนโดยมีแกนนำกลุ่มฐานกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีการบริหารจัดการภายในกลุ่มของตนเอง มีหน้าที่การทำงานอย่างชัดเจน ประกอบด้วยกิจกรรมฐานกลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง กิจกรรมฐานกลุ่ม 1 ไร่ 1 แสน กิจกรรมฐานกลุ่มปลาดุกร้า กิจกรรมฐานกลุ่มล่องเรือชมระบบนิเวศ กิจกรรมฐานกลุ่มผลิตภัณฑ์เครื่องแกง กิจกรรมฐานกลุ่มบ้านพักโฮมสเตย์ กิจกรรมฐานกลุ่มงานประดิษฐ์จากกะละมะพร้าว ซึ่งชาวบ้านได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลและจัดการโดยมีผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและความถนัดในด้านต่าง ๆ ในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวซึ่งแกนนำชุมชนในกลุ่มการเรียนรู้ต่าง ๆ เป็นผู้คอยให้ข้อมูลแก่ชาวบ้านและนักท่องเที่ยว และนอกจากนี้มีการฝึกให้เด็กนักเรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยมีการฝึกเด็กนักเรียนในเรื่องของการเป็นมัคคุเทศก์ที่คอยบรรยายและให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างรายได้ และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเกิดความหวงแหนในชุมชนของตน โดยมีองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาวได้เข้ามามีส่วนช่วยในการสนับสนุนกิจกรรมทางการท่องเที่ยวภายในชุมชนบ้านขาว

ด้านการจัดการ พบว่า การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวนั้นมีการจัดหน่วยงานดูแลทั้งในเรื่องของการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวและการดูแลในเรื่องความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งจะมีชาวบ้านที่ได้ผ่านการอบรมในเรื่องของการรักษาความปลอดภัย หน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) มาดูแลนักท่องเที่ยวขณะล่องเรือ และชาวบ้านที่เป็นเจ้าของเรือที่เป็นผู้ขับเรือก็ได้ผ่านการอบรมในเรื่องของการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวด้วย มีการจัดการในเรื่องของการดำเนินงานทางการท่องเที่ยวโดยเมื่อมีนักท่องเที่ยวติดต่อเข้ามา

ท่องเที่ยวผ่านทีมกลาง หรือองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว ก็จะมีการประสานงานต่อไปยังหัวหน้ากลุ่มต่าง ๆ ในการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ วันเวลา จำนวนนักท่องเที่ยว เพื่อประธานกลุ่มต่าง ๆ จะได้ประสานงานไปยังสมาชิกเพื่อจัดเตรียมความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยวภายในกลุ่มของตนเอง รวมถึงการจัดการการต้อนรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเป็นหมู่คณะ ทางชุมชนจะมีการเตรียมการแสดงศิลปวัฒนธรรมของชุมชนเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งมีบริการอาหารค่ำ ซึ่งเป็นอาหารท้องถิ่นของชุมชนมาให้นักท่องเที่ยวได้รับประทาน และนอกจากนี้ชุมชนยังมีการจัดการในเรื่องการอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานให้แก่นักท่องเที่ยว อาทิเช่น การบริการบ้านพักโฮมสเตย์ การบริการรถรับส่งไปยังแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน เป็นต้น ซึ่งเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังชุมชน ก็จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางชุมชน เช่น เมื่อเดินทางเข้ามาพักโฮมสเตย์ ห้ามนำเครื่องดื่มหรือของมึนเมาเข้ามายังบ้านพักโฮมสเตย์ และห้ามสูบบุหรี่ภายในบ้านพัก หากฝ่าฝืนจะมีการปรับเป็นจำนวนเงิน 1,000 บาท และจะไม่สามารถเข้าพักยังบ้านพักโฮมสเตย์ต่อได้

ด้านการเรียนรู้ พบว่า พื้นที่ของชุมชนบ้านขาวเป็นพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ สามารถสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ได้มากมายและหลากหลาย ทั้งกิจกรรมทางน้ำ กิจกรรมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพเกษตรกรของคนในชุมชน กิจกรรมเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ที่ผลิตจากของเหลือใช้ในชุมชน ซึ่งทางชุมชนจึงได้จัดตั้งขึ้นเป็นฐานต่าง ๆ ดังนี้ ฐานกิจกรรมการล่องเรือ เป็นการพานักท่องเที่ยวนั่งเรือไปชมบึงบัวชมนกในบริเวณยวนนก ซึ่งจะมีนกมากมายหลากหลายสายพันธุ์ทั้งนกอพยพและท้องถิ่น ก็จะมาอยู่รวมกันในบริเวณนั้น และนำนักท่องเที่ยวไปชมการยกยอหาปลาของชาวบ้านในบริเวณนั้น ฐานกิจกรรมการทำปลาดุกร้า เป็นการนำปลาที่ชาวบ้านเลี้ยงมาแปรรูปเป็นปลาดุกร้าซึ่งจะทำให้สามารถเก็บได้นาน และนำมาจัดจำหน่ายโดยผ่านตัวแทนของชุมชน ฐานกิจกรรมสิ่งประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว เป็นการนำเอากะลามะพร้าวที่สามารถหาได้ภายในหมู่บ้านมาประดิษฐ์เป็นของใช้ อาทิเช่น โถใส่ข้าว ที่เสียบปากกา โคมไฟต่าง ๆ ฐานกิจกรรมเครื่องแกง เป็นการนำเอาวัตถุดิบจากในท้องถิ่น เช่น พริกสด ตะไคร้ ซึ่งเป็นของที่ชาวบ้านปลูกขึ้นเองในท้องถิ่นนำมาทำเครื่องแกงจัดจำหน่ายซึ่งจะมีทั้ง เครื่องแกงเผ็ด และเครื่องแกงส้ม ฐานกิจกรรม 1 ไร่ 1 แสน เป็นการนำพื้นที่เพียง 1 ไร่ มาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุด เช่น การขุดบ่อเลี้ยงปลาส่วนหนึ่งและปลูกพืชบริเวณขอบบ่อน้ำ การเลี้ยงกบเลี้ยงเป็ด ภายในบริเวณเพียง 1 ไร่ แต่สามารถทำประโยชน์และเป็นเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวได้อีกทางหนึ่ง และฐานบ้านพักโฮมสเตย์ เป็นฐานกิจกรรมที่จัดให้นักท่องเที่ยวพักในบ้านของชาวบ้านในท้องถิ่น ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวได้สามารถเรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ และการประกอบอาชีพของชาวบ้านได้อย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น ซึ่งฐานกิจกรรมทั้งหมดนี้เป็นฐานที่ชาวบ้านในชุมชนมีส่วนร่วมในในทุก ๆ กิจกรรม

การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นให้มีอยู่อย่างยั่งยืน และสามารถสัมผัสวิถีชีวิต ปัจจุบันการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว มีส่วนช่วยในการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ดังนั้นการส่งเสริมและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก และดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังชุมชนบ้านขาวเพิ่มมากขึ้น โดยมีแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว 3 ด้านได้แก่ ด้านแหล่งท่องเที่ยว พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของชุมชนบ้านขาว เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นในเรื่องของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยมีฐานการเรียนรู้ที่นำนักท่องเที่ยวล่องเรือชมธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ ซึ่งนักท่องเที่ยวจะได้ชมธรรมชาติสองฝั่งของคลองบ้านขาวและคลองเสาธงในอนาคตทางชุมชนได้มีแนวทางในการส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยวในเรื่องการปรับแต่งภูมิทัศน์สองฝั่งคลองบ้านขาวและคลองเสาธงให้ดูสวยงามมากยิ่งขึ้น เช่นในทุก ๆ เดือน จะนำชาวบ้านเข้าไปเก็บขยะในแหล่งท่องเที่ยวและกำจัดเศษไม้ที่ขวางเส้นทางการล่องเรือ ซึ่งทำให้บดบังทัศนียภาพอันสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว จากนั้น นำขยะและเศษไม้ที่ได้เก็บมาจากแหล่งท่องเที่ยวนำมาทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด อาทิ การนำเศษไม้มาเป็นเชื้อเพลิง เป็นต้น และมีโครงการในการส่งเสริมให้ชาวบ้านในชุมชนหันมาเลี้ยงปลาในกระชังมากยิ่งขึ้น แทนการจับปลาในธรรมชาติ เพื่อเป็นการอนุรักษ์และฟื้นฟูพันธุ์ปลาที่กำลังจะสูญพันธ์ ซึ่งถือว่าเป็นการส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสวยงามและคงอยู่อย่างยั่งยืน และนอกจากนี้มีการวางแผนจะเปิดแหล่งเรียนรู้ใหม่ เช่น ดูนกกลับรัง ชมพระอาทิตย์ตกดิน เป็นต้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติยามเย็นและยามค่ำ

ด้านการบริการ พบว่า ชุมชนบ้านขาวมีการบริการจัดนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ภายในชุมชน โดยมีปราชญ์ชาวบ้านในการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวตามฐานกิจกรรมต่าง ๆ ไว้ทุก ๆ ฐานกิจกรรม ซึ่งได้ผ่านการอบรมในการเป็นมัคคุเทศก์ และต่อไปมีโครงการที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้มีมัคคุเทศก์น้อยเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีการบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานให้แก่นักท่องเที่ยว มีบริการบ้านพักโฮมสเตย์ไว้รองรับนักท่องเที่ยวจำนวน 30 หลัง หลังละไม่เกิน 2 ท่าน ซึ่งภายในบ้านพักก็มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน และต่อไปก็จะมีโครงการไปศึกษาดูงานในระดับภูมิภาค เช่น ไปศึกษาดูงานกลุ่มบ้านพักโฮมสเตย์ที่ภาคเหนือ ภาคอีสาน เป็นต้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมในส่วนของบ้านพักโฮมสเตย์ของบ้านขาวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการรองรับนักท่องเที่ยว การบริการอาหารและความบันเทิง มีการส่งเสริมให้นำวัตถุดิบที่มีอยู่ในชุมชนมาแปรรูปเป็นเครื่องดื่มต่าง ๆ เช่น น้ำมะม่วง เป็นต้น และการบริการการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีการปรับปรุงถนน ในส่วนที่เป็นถนนลูกรังให้เป็นถนนลาดยางไปจนถึงแหล่งท่องเที่ยว และมีโครงการที่จะพัฒนาท่าเทียบเรือ ให้นักท่องเที่ยวได้ขึ้นลงเรือได้อย่างสะดวก และนอกจากนี้ยังมีการบริการจำหน่ายสินค้าของที่ระลึกของชุมชน ซึ่งในอนาคตมีการวางแผนการปรับปรุงผลิตภัณฑ์ของชุมชนให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อาจจะเป็นการปรับปรุงตัวบรรจุภัณฑ์ให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น เช่น การสร้างบรรจุภัณฑ์เป็นกล่อง แล้วออกแบบบรรจุภัณฑ์ให้มีความน่าสนใจ โดยใส่ภาพที่เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนลงไป เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวของชุมชนให้บุคคลทั่วไปได้รู้จักมากยิ่งขึ้น และเป็นการพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้ดูมีมาตรฐาน ด้านการตลาด พบว่า ชุมชนบ้านขาวมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว ซึ่งให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชน อาทิเช่น ภาพกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ของตำบล ที่ตั้ง การติดต่อ เป็นต้น เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวสามารถติดต่อได้อย่างสะดวก โดยข้อมูลที่มีอยู่ในเว็บไซต์นั้น ยังไม่เพียงพอ จึงต้องการเพิ่มในส่วนของโปรแกรมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย โดยในอนาคตทางองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาวได้มีแผนที่จะพัฒนาเว็บไซต์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว รวมถึงการจัดโปรโมชั่น อาทิเช่น หากนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเป็นหมู่คณะตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จะได้รับส่วนลดในเรื่องของอัตราค่าบริการต่าง ๆ เพื่อเป็นการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และนอกจากนี้ยังมีการพัฒนาในเรื่องของการอัพเดทรูปภาพกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการทำการตลาดที่นักท่องเที่ยวสามารถหาข้อมูลจากเว็บไซต์ได้อย่างรวดเร็ว และมีการพัฒนาเว็บไซต์ให้เข้าสู่ระบบ เมื่อนักท่องเที่ยวค้นหาแหล่งท่องเที่ยวก็จะขึ้นการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ซึ่งวิธีต่าง ๆ เหล่านี้จะ

ช่วยเพิ่มช่องทางในการเข้าถึงข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวได้ดีอีกทางหนึ่ง

5. สรุปและอภิปรายผล

สรุปผล

การศึกษาเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนดจังหวัดสงขลา จากผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา พบว่าชาวบ้านในชุมชนบ้านขาวได้เข้ามามีส่วนร่วมในทุก ๆ กระบวนการทางการท่องเที่ยวและได้เข้ามาจัดการการท่องเที่ยวภายในชุมชน โดยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานในชุมชนบ้านขาว ได้แก่ องค์การการบริหารส่วนตำบลบ้านขาว ทำให้เกิดเป็นกิจกรรมทางการท่องเที่ยวภายในชุมชนบ้านขาว โดยสามารถสรุปประเด็นการศึกการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ออกเป็น 4 ประเด็นดังนี้

1) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ชุมชนบ้านขาวมีการจัดการการท่องเที่ยวในด้านทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยการนำฐานทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่เดิมภายในชุมชนมาเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวสนใจในเรื่องของวิถีชีวิตความเป็นอยู่และการพึ่งพาอาศัยระหว่างชาวบ้านและทรัพยากรธรรมชาติ ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่น อาทิเช่น การยกยก การดักนั่งไซนอน ซึ่งการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นเหล่านี้ จึงทำให้เกิดเป็นอัตลักษณ์ที่โดดเด่นและเกิดเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวขึ้น

2) ด้านองค์กรชุมชน การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว มีการจัดการการท่องเที่ยวโดยกลุ่มวิสาหกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ตำบลบ้านขาว ประกอบไปด้วย หมู่ที่ 1 2 3 4 5 และ 6 โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาศูนย์เรียนรู้ตำบลสุขภาวะ (พศส.) ตำบลบ้านขาว เป็นทีมกลางที่มีหน้าที่คอยประสานงานกับกลุ่มองค์กรต่าง ๆ ของชุมชน โดยจะติดต่อผ่านแกนนำกลุ่มฐานกิจกรรมต่าง ๆ ในการเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นองค์กรชุมชนที่ร่วมกันจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว สามารถแบ่งเป็นกลุ่มฐานกิจกรรมทั้งหมด 7 ฐาน โดยกิจกรรมในแต่ละฐานจะมีชาวบ้านเป็นผู้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลและจัดการ โดยมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดในด้านต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว และมีองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ และสนับสนุนการท่องเที่ยวของชุมชน

3) ด้านการจัดการ การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวมี มีการจัดตั้งกฎกติกาในการจัดการสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยชุมชนได้มีข้อตกลงร่วมกันในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อาทิเช่น กฎกติกาในการเข้าใช้บริการบ้านพักโฮมสเตย์ของชุมชน เป็นต้น และชุมชนบ้านขาวมีการจัดระบบในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว อาทิเช่น มีหน่วยบริการรับ - ส่ง นักท่องเที่ยวไปยังฐานกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ ของชุมชนบ้านขาว มีการต้อนรับนักท่องเที่ยวโดยชาวบ้านในชุมชน มีการจัดการในเรื่องของการดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว รวมถึงมีระบบการกระจายรายได้ให้กับชาวบ้านในชุมชน

4) ด้านการเรียนรู้ การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว มีการจัดการการท่องเที่ยวโดยการนำเอาฐานทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชน มาจัดเป็นกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดกระบวนการการเรียนรู้ ซึ่งทุก ๆ ฐานกิจกรรมมีความสอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิตของชาวบ้าน อาทิเช่น การนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำรงชีวิต การเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้าน เช่น การทำประมงโบราณ การเลี้ยงควายน้ำ เป็นต้น การใช้ภูมิปัญญาโดยการนำเอาสิ่งที่มีอยู่ในชุมชนมาประดิษฐ์เป็นสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ซึ่งสามารถนำมาวางจำหน่ายเป็นสินค้าของที่ระลึกในชุมชนได้อีกด้วย

จากการศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา พบว่า การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นให้มีอยู่อย่างยั่งยืนและสามารถสัมผัสวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชน มีการส่งเสริมการและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนบ้านขาว ให้แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนนั้นสามารถดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนบ้านขาวมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากการศึกษาการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นในการศึกษาออกเป็น 3 ด้านดังนี้

1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว

การส่งเสริมและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งเมื่อเกิดเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาวขึ้น ก็ต้องมีการส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยทางชุมชนบ้านขาวมีแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยมีการปรับปรุงภูมิทัศน์สองฝั่งคลอง ส่งเสริมให้ชาวบ้านหันมาเลี้ยงปลาในกระชัง และมีการเปิดแหล่งเรียนรู้ใหม่ รวมถึงแนวทางในการส่งเสริมทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งมีการส่งเสริมให้ศิลปวัฒนธรรมเผยแพร่แก่สาธารณชน และเปิดโอกาสให้เยาวชนร่วมสืบทอดศิลปวัฒนธรรมตามงานประเพณีเทศกาลต่าง ๆ และเปิดโอกาสในการก้าวสู่เวทีประกวด รวมถึงการส่งเสริมให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกงานประดิษฐ์จากกะลามะพร้าว จากนั้นนำผลงานไปจัดจำหน่าย และในอนาคตยังมีการพัฒนาฐานการเรียนรู้วิถีชีวิตของชาวบ้านเพิ่มขึ้น โดยมีการเพิ่มฐานการเรียนรู้ และให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม การดักไซนั่งไซนอน ซึ่งเป็นการจับปลาด้วยเครื่องมือประมงโบราณของชาวบ้านในชุมชนนอกจากการยกยอเพียงอย่างเดียว และมีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวในด้านนันทนาการและบันเทิง โดยในอนาคตมีการพัฒนาฐานกิจกรรมต่าง ๆ ให้สามารถรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรม ซึ่งถือว่าการส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนบ้านขาว เป็นการพัฒนาทางด้านต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้น

2) ด้านการบริการการท่องเที่ยว

การส่งเสริมและการพัฒนาด้านการบริการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวพบว่า ทางชุมชนได้มีโครงการในการสนับสนุนมัคคุเทศก์น้อย และพัฒนาศักยภาพของนักเรียนที่ได้เข้ารับการฝึกเป็นมัคคุเทศก์ให้มีความรู้ความสามารถ ส่วนทางด้านบริการสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานก็มีการส่งเสริมให้สมาชิกได้ไปศึกษาดูงานในระดับภูมิภาคเพื่อนำความรู้กลับมาประยุกต์ใช้กับโฮมสเตย์บ้านขาว และมีการพัฒนาในส่วนของการจัดทำป้ายเพื่อแสดงว่าเป็นบ้านพักโฮมสเตย์ นอกจากนี้ยังมีการให้สมาชิกโฮมสเตย์ปลูกผักริมรั้ว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประทานผักปลอดสารพิษ และมีแนวทางส่งเสริมในการบริการอาหารและความบันเทิง โดยมีการส่งเสริมให้มีการทำน้ำดื่มสมุนไพรโดยใช้วัตถุดิบภายในชุมชน และการเข้าถึงยังแหล่งท่องเที่ยว ทางชุมชนได้มีแนวทางในการพัฒนาเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มป้ายบอกทาง และการพัฒนาท่าเทียบเรือให้มีมาตรฐานมากขึ้น รวมทั้งการเพิ่มยานพาหนะที่ใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว และการบริการจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก มีแนวทางในการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ให้ดูมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวทางในการส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว เพื่อการบริการที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3) ด้านการตลาดการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวมีหลากหลายช่องทาง ทั้งทางเว็บไซต์ แผ่นพับ เฟสบุ๊ค และทางรายการโทรทัศน์ ซึ่งการส่งเสริมการตลาดดังที่ได้กล่าวมา ในอนาคตมีแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านการตลาด อาทิ มีการพัฒนาเว็บไซต์ให้ดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยมีการอัพเดทรูปภาพกิจกรรม การจัดโปรโมชั่นให้แก่นักท่องเที่ยว และมีการพัฒนาเว็บไซต์ให้เข้าสู่ระบบและสืบค้นข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวอย่างง่าย เมื่อมีการค้นหาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และมีการพัฒนาในส่วนของเฟสบุ๊คเกี่ยวกับภาพกิจกรรม การเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวอัพโหลดภาพกิจกรรมมายังเฟสบุ๊คของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชุมชนบ้านขาว ซึ่งถือเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะทำให้บุคคลทั่วไปที่ไม่รู้จักชุมชนบ้านขาว ได้รู้จักชุมชนมากยิ่งขึ้น รวมถึงมีการพัฒนาในส่วนของแผ่นพับ โดยมีการเพิ่มโปรแกรมกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย และทางชุมชนมีแนวทางที่สามารถให้สื่อต่าง ๆ สนใจในการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว โดยการแสวงหาหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนภายนอกในการสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเมื่อการท่องเที่ยวของชุมชนเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น ก็จะมีสื่อจากที่ต่าง ๆ เข้ามาสนใจมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1) การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จะเห็นได้ว่า ชุมชนบ้านขาวได้นำฐานทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่เดิมภายในท้องถิ่นมาสร้างให้เป็นจุดเด่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและเรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชุมชน โดยมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในด้านต่าง ๆ เป็นผู้นำในองค์กรชุมชน รวมทั้งชาวบ้านและหน่วยงานของทางภาครัฐได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว โดยในแต่ละกิจกรรมการท่องเที่ยวจะมีกฎกติกาในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อให้มีฐานทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน นอกจากนี้ชุมชนยังมีการกระจายรายได้ทางการท่องเที่ยวให้กับชาวบ้านภายในชุมชน ซึ่งการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวจะมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวเกิดกระบวนการเรียนรู้ระหว่างชาวบ้านกับนักท่องเที่ยว และสามารถสร้างจิตสำนึกในเรื่องของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิดานันท์ นาคแก้ว (2551 : บทคัดย่อ) งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านตะโล๊ะ ตำบลปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา สอดคล้องกันในเรื่องของปัจจัยที่ทำให้เกิดการเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยว โดยการมีผู้นำที่มีความรอบรู้ เป็นผู้รู้จักคิดและรู้วิธีการบริหารงานให้เกิดความก้าวหน้า ซึ่งจะส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิกในชุมชน ทำให้เกิดการตื่นตัวที่จะพัฒนาชุมชนร่วมกัน มีการจัดการที่ดีและพัฒนาความรู้อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการส่งเสริมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจากชาวบ้านในชุมชนและหน่วยงานภาครัฐ รวมถึงกระบวนการประชาสังคมที่อาศัยการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน และการได้รับรู้ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ อันมีผลทำให้การจัดการการท่องเที่ยวพัฒนาขึ้น ในด้านวิธีการเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านตะโล๊ะ สามารถดำเนินการมาได้ตามลำดับโดยอาศัยการอบรมเชิงปฏิบัติการจากเจ้าหน้าที่ที่เข้ามาให้การอบรม และมีการไปศึกษาดูงานทำให้ชาวบ้านเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิชย์ ไชยแสง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แหล่งมรดกโลกบ้านเชียง พบว่า การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน โดยการท่องเที่ยวมีความสอดคล้องกับความเป็นอยู่ของคนในชุมชน การกระตุ้นให้ชุมชนร่วมมืออนุรักษ์สิ่งที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว การร่วมมือกันระหว่างภาครัฐ องค์กรในชุมชนและชุมชน ในการระดมความคิดเพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ ให้เหมาะสมกับสภาพชุมชนโดยการสร้างเครือข่ายของชุมชนอย่างมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริวรรต สมนึก (2549 : บทคัดย่อ) การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมการศึกษาเรื่องการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูกับการอนุรักษ์วัฒนธรรมซึ่งมีความสอดคล้องกันดังนี้ การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูที่เน้นในด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น กระบวนการดำเนินงานของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงและการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูโดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องของชุมชนการสัมภาษณ์แกนนำและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูตลอดจนการประชุมกลุ่มย่อย (focusgroup) ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภู

2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จะเห็นได้ว่า การส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ได้มีการส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ในวิถีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ในการดำรงชีวิตของชาวบ้านในชุมชนและมีการอำนวยความสะดวกในการบริการการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว ทั้งในเรื่องของการบริการที่พักแรม การบริการอาหารท้องถิ่น กิจกรรมแก่นักท่องเที่ยว การบริการนำเที่ยวภายในชุมชนบ้านขาว และการบริการการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนี้การท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว มีการส่งเสริมในด้านการตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาวนั้นมีหลากหลายช่องทางทั้งทางสื่อออนไลน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ ทำให้เพิ่มช่องทางในการค้นหาข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนบ้านขาวเพิ่มขึ้น การศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานี แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ควรมีปรับปรุงในเรื่องของการคมนาคมการเข้าถึงยังแหล่งท่องเที่ยว และควรมีการปรับปรุงในเรื่องป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ กิจเจริญไพศาล (2553 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา การศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในจังหวัดประทุมธานี พบว่า มีความโดดเด่นด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนชาวมอญได้แก่ อาหารการกิน แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานี เน้นการพัฒนาคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญ อนุรักษ์และถ่ายทอดภูมิปัญญา และองค์ความรู้ให้คงอยู่อย่างต่อเนื่อง แนวทางการพัฒนาด้านกิจกรรมท่องเที่ยวของชุมชนชาวมอญ พัฒนาด้านการคมนาคม โดยการปรับปรุงถนน และพัฒนาเส้นทางการเดินทางไปสู่แหล่งท่องเที่ยวให้เชื่อมโยงถึงกัน ตลอดจนพัฒนาด้านบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยการให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวควบคู่กับการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

6. ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรจัดให้มีป้ายบอกทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในชุมชน เพื่อนักท่องเที่ยวที่สนใจในแหล่งท่องเที่ยว สามารถที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวด้วยตนเองได้

1.2 ควรมีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องให้เป็นที่รู้จัก และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการมีส่วนรวมของชาวบ้านในชุมชนเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

2.2 ควรศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังชุมชนบ้านขาว ตำบลบ้านขาว อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา เพื่อนำข้อมูลที่ได้ มาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อไป

7. กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ศุภวรรณ ตัณตสุทธิกุล ประธานควบคุมเล่มวิจัย ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำเล่มวิจัยฉบับนี้ และได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมาจนทำให้เล่มวิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรเจริญ อาจารย์ประจำรายวิชาวิจัยเพื่อการท่องเที่ยว ที่ได้ให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยเขียนงานฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ สุภานิตย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธารินทร์ มานีมาน และอาจารย์เศวตฉัตร นาคะชาต คณะกรรมการ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางและสละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้เล่มวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำเล่มวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณบิดามารดา เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านขาว และเพื่อน ๆ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

คุณความดีและประโยชน์อันพึงจะเกิดจากเล่มวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้บิดามารดา และเพื่อน ๆ ที่คอยห่วงใยและให้กำลังใจในการเขียนเล่มวิจัยนี้อยู่ตลอดเวลาจึงขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันหาที่สุดมิได้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กรวรรณ สังขกร. (2552). **แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงกับการท่องเที่ยวชุมชน.** เชียงใหม่ : ล๊อคอิน ดีไซน์เวิร์ด.

[2] กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. (2549). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://www.dla.go.th. (วันที่ค้นข้อมูล : 5 เมษายน 2558).

[3] ฐิดานันท์ นาคแก้ว. (2551). **ศึกษาการเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านตะโล๊ะ ตำบลปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา**. งานวิจัย: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

[4] ปริวรรต สมนึก. (2549). **การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านภูกับการอนุรักษ์วัฒนธรรม.** งานวิจัย : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

[5] พรทิพย์ กิจเจริญไพศาล. (2553). **การศึกษาทรัพยากรท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวมอญเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดปทุมธานี.** งานวิจัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

THO-3

องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช
Tourism Element of Krung Ching Sub-District, Nopphitum District, NaKhon Sri Thammarat Province

ฟอลีดาร์ ราชภักดี[1,*], กอดียะ เจ๊ะอาหลี[2] และ ธารินทร์ มานีมาน[3]

[1,2,3]หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

**ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)*
E-mail address: S-lekua@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช และแนวทางการพัฒนาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กับนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน และสถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความถี่ นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ โดยมีตารางและภาพประกอบ ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบของการท่องเที่ยวด้านสิ่งดึงดูดใจในแหล่งท่องเที่ยวมีความแตกต่างกัน ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีการคมนาคมขนส่งที่สะดวกและปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวมีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาองค์ประกอบของการท่องเที่ยวมีโครงการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและปรับปรุงภูมิทัศน์ มีการพัฒนาการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว มีการพัฒนาบุคลากรโดยการเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่และฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีศักยภาพในการให้บริการ และส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางต่าง ๆ

คำสำคัญ : องค์ประกอบของการท่องเที่ยว การพัฒนาองค์ประกอบการท่องเที่ยว

Abstract

This research aimed to study the tourism element of Krung Ching Sub-District and to study the guidelines in developing tourism element of Krung Ching Sub-District. The sampling group was 400 tourists. The statistics used for data analysis were percentage, average frequency and presentation by descriptive analysis the table and illustration. The results showed that the tourism element of tourist attractions is different. It's easy and safe to access to tourist's attractions and the facilities are well equipped to accommodate tourists. They have projects to develop tourist attractions landscape and roads. They plan to increase the number of staff and train them to provide the best service. They promote tourism via all channels and media.

Key words : tourism element, tourism development tourism Element.

1. บทนำ

การท่องเที่ยวจึงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องการเรียนรู้และค้นหาสิ่งแปลกใหม่ จนเกิดเป็นการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน ปัจจุบันการท่องเที่ยวจัดเป็นเป็นอุตสาหกรรมหนึ่ง ที่ทำรายได้เข้าสู่ประเทศในรูปเงินตราต่างประเทศจำนวนมหาศาล นับเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อประเทศ ซึ่งส่งผลให้เกิดการส่งเสริมการพัฒนาในหลายด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อรองรับการท่องเที่ยวที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังสามารถสร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้กับประชาชนในประเทศทั่วทุกภาค

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีข้อได้เปรียบทางธรรมชาติ เนื่องจากมีลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสม มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ อีกทั้งยังมีศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีที่โดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ จึงเป็นองค์ประกอบหลักที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้ เป็นอย่างดี การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ซึ่งจะนำประโยชน์มาสู่ประเทศชาติอย่างมาก และจะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาสู่ประเทศเพิ่มมากขึ้น [1]

ภาคใต้ของประเทศไทยเป็นภูมิภาคที่มีภูมิประเทศเป็นคาบสมุทรยื่นออกทะเลจึงเต็มด้วยแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ทะเล และหมู่เกาะต่างๆ โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียงเช่น หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ ถ้ำมรกต จังหวัดตรัง เกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล นอกจากนั้นยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เก่าแก่ เช่น พระบรมธาตุไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี วัดไชยธาราราม จังหวัดภูเก็ต วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างความประทับใจนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี [2]

จังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ทางตอนกลางของภาคใต้ เป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่ มีโบราณสถาน โบราณวัตถุมากมาย และมีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ ด้วยพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดนครศรีธรรมราชมีลักษณะเป็นเทือกเขาสลับซับซ้อน จึงมีสถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นและมีชื่อเสียง เช่น น้ำตกกรุงชิง น้ำตกพรหมโลก อุทยานแห่งชาติเขาหลวง อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะทะเลใต้ เป็นต้น

กรุงชิง ตำบลหนึ่งของอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีศักยภาพด้านการการท่องเที่ยวด้านธรรมชาติที่สมบูรณ์ ผู้คนดำรงชีพอยู่ ท่ามกลางสังคมเกษตรกรรมที่พึ่งพาอาศัยกัน มีอุทยานแห่งชาติ อยู่ 2 แห่ง คือ อุทยานแห่งชาติเขาหลวง และอุทยานแห่งชาติเขานัน ทั้ง 2 แห่ง นับเป็นอุทยานที่สำคัญของนครศรีธรรมราช มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจุดชมวิวทะเลหมอกบนยอดเขาเหล็ก ซึ่งเคยเป็นแหล่งเมืองแร่เหล็ก ถ้ำหงส์ ถ้ำที่ได้ชื่อว่ามีหินงอก หินย้อยงดงาม และเป็นแหล่งอาศัยของฝูงค้างคาว ลำคลองกลาย สายน้ำสำคัญและเปรียบดังเส้นเลือดใหญ่ของชาวกรุงชิงที่ไหลพาดผ่านบริเวณนี้ นอกจากช่วยให้ชาวบ้านได้บริโภคน้ำในลำคลองแล้ว สายน้ำนี้ยังงดงามและสามารถล่องแพได้อย่างดี หรือเดินป่าศึกษาธรรมชาติ เส้นทางสู่น้ำตกกรุงชิงซึ่งเป็นที่น่าสนใจเพราะนอกจะได้เห็นป่าดงดิบที่สมบูรณ์ ด้วยพรรณไม้นานาชนิดแล้ว ระหว่างทางสามารถแวะชมสถานที่และศึกษาประวัติศาสตร์เมื่อครั้งที่กรุงชิงเคยเป็นพื้นที่สีแดง แหล่งอาศัยของคอมมิวนิสต์

จากความพร้อมทุกด้านของกรุงชิงทำให้กรุงชิงเป็นแหล่งท่องเที่ยวซึ่งได้รับความนิยมเรื่อยมา ชาวบ้านในพื้นที่เกิดความหวงแหนและห่วงใยถึงเรื่องของสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน จึงได้ก่อตั้ง “กลุ่มทะเลหมอกกรุงชิง” ขึ้นในปี พ.ศ. 2548 จุดมุ่งหมายหลักเพื่อดูแลด้านสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น การนำเที่ยว จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2551 กลุ่มทะเลหมอกกรุงชิง ได้รับรางวัลอุตสาหกรรมท่องเที่ยวดีเด่นจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทำให้ชาวบ้านในชุมชนกรุงชิงมีความภาคภูมิใจและเกิดแรงกระตุ้นให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยว ตามมา รวมทั้งมีผู้เห็นความสำคัญของงานและให้การสนับสนุนของกลุ่มฯ มากขึ้น ปัญหาก็เกิดขึ้น สมาชิกในกลุ่ม และชุมชนเกิดความขัดแย้งเพราะมองต่าง คิดต่าง และปัญหาผู้มีอิทธิพลที่เข้ามาเพื่อมุ่งประโยชน์จากเมืองแร่ เนื่องจากกรุงชิงเป็นเหมืองแร่เหล็ก และปัญหาด้านการเมืองท้องถิ่น จากปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ชุมชนไม่สามารถควบคุมและดูแลปัญหาที่เกิดขึ้นได้ส่งผลให้การทำงานของกลุ่มเริ่มลดลง แม้ที่ผ่านมาเกิดความขัดแย้งทางความคิดแต่กิจกรรมของกลุ่มฯ ไม่ได้ยุติ กลับยังคงมีการดำเนินกิจกรรมการนำเที่ยวเรื่อย ๆ เพื่อที่จะดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งยังนำเที่ยวอยู่ทุกวัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว รวมถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งข้อมูลที่ศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลที่ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมไปถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อองค์กรชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อได้นำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปปรับใช้ในศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง และการพัฒนาชุมชนนี้ต่อไป

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาไว้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิงอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. แนวทางการพัฒนาการองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 1,262,623 คน (จากสถิติการเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในเดือนมกราคม 2557 ถึง เดือนธันวาคม 2557)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดตัวอย่างโดยการสุ่มขนาดตัวอย่าง กำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณหาค่า Taro Yamane

แทนสูตรเพื่อหาขนาดตัวอย่าง

$$n = \frac{1,262,623}{1+1,262,623\ (0.05)2}$$

$$= 399.87$$

เพื่อความสะดวกในการเก็บรวมรวมข้อมูลผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา 400 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

3.2.1 งานวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในศึกษาเรื่อง องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามคุณลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นดังต่อไปนี้

1. สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)
3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenity)

โดยในการศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนเป็น 5 ระดับดังต่อไปนี้

5 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมาก
3 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง
2 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อย
1 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาการท่องเที่ยว
2. การพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว
3. การพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3.2.2 งานวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการศึกษาเรื่ององค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยสัมภาษณ์บุคคลดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
2. ประชาชนในท้องถิ่น
3. นักท่องเที่ยว

3.3 วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

3.3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.3.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ควบคุมวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและรับการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.3.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์วิจัยทำการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ครอบคลุมเนื้อหา พร้อมที่จะนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

3.3.4 นำแบบสอบถามที่ได้ ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 ชุด เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ซึ่งจะได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ในการเก็บข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช นำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ คำนวณเป็นร้อยละ และค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามคุณลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นดังต่อไปนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)
2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenity)

โดยในการศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช นำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณเป็นค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ นำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาการท่องเที่ยว
2. การพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว
3. การพัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยว

โดยนำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์

3.4.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์

นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยการจดบันทึกและการบันทึกเสียงมาถอดความสรุปเป็นสาระสำคัญตามขอบเขตเนื้อหา ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์โดยมีตาราง และมีภาพ ประกอบบางตอน

3.5 ขั้นเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ โดยมีตาราง และมีภาพประกอบบางตอน

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

4.1 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิงอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 1 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิงอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	3.66	มาก
- การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.48	ปานกลาง
- สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	3.31	ปานกลาง
รวม	**3.48**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 1 พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีความคิดเห็นต่อสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.66) โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.48) และมีความคิดเห็นด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.31) ตามลำดับ

การศึกษาองค์ประกอบการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้ได้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1. สิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)

ตารางที่ 2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง ด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว

สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช	4.03	มาก
- ความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว	3.65	มาก

สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ความพร้อมของสถานที่ท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยว	3.76	มาก
- ความน่าสนใจหรือสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละจุด	3.87	มาก
- ความสะดวกของเส้นทางในการชมแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว	2.98	ปานกลาง
- ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว	3.53	มาก
- ความน่าสนใจของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว	3.79	มาก
- ความหลากหลายของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว	3.67	มาก
รวม	**3.66**	**มาก**

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง พบว่าด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.66) โดยนักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นในด้านความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ($\bar{x}$= 4.03) รองลงมาคือความน่าสนใจหรือสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละจุด ($\bar{x}$= 3.87) ความน่าสนใจของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 3.79) ความพร้อมของสถานที่ท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 3.76) ความหลากหลายของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 3.67) ความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 3.65) ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 3.53) และความสะดวกของเส้นทางในการชมแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x}$= 2.98) ตามลำดับ

2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)

ตารางที่ 3 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- เส้นทางคมนาคมภายนอก	3.37	ปานกลาง
- เส้นทางคมนาคมภายใน	3.46	ปานกลาง
- สถานที่จอดรถ	3.62	มาก
รวม	**3.48**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 3 พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีความคิดเห็นต่อการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$= 3.48) โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นด้านสถานที่จอดรถอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.62) มีความคิดเห็นด้านเส้นทางคมนาคมภายในอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.46) และมีความคิดเห็นด้านเส้นทางคมนาคมภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.37) ตามลำดับ

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenity)

สิ่งอำนวยความสะดวกของตำบลกรุง ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร สารธารณูปโภค ป้าย/สัญลักษณ์ ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์

ตารางที่ 4 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

สิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ที่พัก	3.56	มาก
- ร้านอาหาร	3.51	มาก
- สาธารณูปโภค	3.37	ปานกลาง
- ป้าย/สัญลักษณ์บอกทาง	3.22	ปานกลาง
- ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์	2.86	ปานกลาง
รวม	**3.30**	**ปานกลาง**

จากตารางที่ 4 พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีความคิดเห็นต่อสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$= 3.30) โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นด้านที่พักอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.56) มีความคิดเห็นด้านร้านอาหารอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.51) มีความคิดเห็นด้านสาธารณูปโภคอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.37)) มีความคิดเห็นด้านป้าย/สัญลักษณ์บอกทางอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=3.22) และมีความคิดเห็นด้านด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$=2.86) ตามลำดับ

4.2 แนวทางการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

การท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นให้มีอยู่อย่างยั่งยืน และทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ของท้องถิ่น ปัจจุบันการท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีส่วนช่วยในการเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชนจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก และดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช เพิ่มมากขึ้น การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว 3 ด้านได้แก่ ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยว และด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ทะเลหมอกกรุงชิง มีการพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพื่อเป็นการรักษาธรรมชาติที่สวยงาม และความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น ทั้งในพื้นที่มีความอุดมสมบูรณ์ ทั้งยังมีโครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงามและไม่ทำลายสภาพภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเดิม และบริเวณทางขึ้นไปยังจุดชมวิวทะเลหมอกซึ่งเอื้ออำนวยกับนักท่องเที่ยวทุกช่วงอายุ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และกระตุ้นให้มีการเดินทางมาชมทะเลหมอกเพิ่มมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้แล้วทางศูนย์ประสานงานกลุ่มทะเลหมอกกรุงชิงได้มีการจัดสร้างป้ายชื่อสถานที่ท่องเที่ยวขนาดใหญ่ เพื่อเป็นสถานที่เก็บภาพที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว แต่ในเมื่อปัจจุบันการท่องเที่ยวชะลอตัวลง รวมทั้งสมาชิกในกลุ่มขาดความร่วมมือ ส่งผลให้การดำเนินงานต้องยุติลง ทำให้มีการเปิดกลุ่มทะเลหมอกอีกกลุ่มหนึ่งขึ้น โดยใช้ชื่อว่า กลุ่มการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทะเลหมอกเขาเหลี้ยม โดยการปรับปรุงพื้นที่โดยเยาวชนภายในชุมชน จุดชมวิวทะเลหมอกเขาเหลี้ยมมีหมอกปกคลุมพื้นที่สามารถมองเห็นทิวทัศน์ที่มีหุบเขาสลับซับซ้อนมองเห็นวิวบรรยากาศถึง 270 องศา ความสูงวัดจากระดับน้ำทะเล 492 เมตร สามารถมองเห็นทะเลอ่าวไทย ทั้งนี้ “กลุ่มการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทะเลหมอกเขาเหลี้ยม” ได้รวมกลุ่มกันระดมความคิด

ในการจัดตั้งกลุ่มขึ้นเพื่อการรองรับนักท่องเที่ยวจากกลุ่มประชาคมอาเซียนและนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและหลายๆประเทศ

บ่อน้ำร้อนกรุงชิงจากความร่วมมือกลุ่มบ่อน้ำร้อนกรุงชิงเพื่อการท่องเที่ยว ได้มีการสร้างบ่อพักน้ำและศาลาสำหรับแช่น้ำ 2 ศาลา และห้องอาบน้ำขึ้นมาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวทุกเพศทุกวัย มีการปรับปรุงภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงาม และไม่ทำลายสภาพภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเดิม เนื่องจากบริเวณบ่อน้ำร้อนกรุงชิงมีพื้นที่ติดกับสำนักสงฆ์ การพัฒนาและจัดสรรพื้นที่สำหรับใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า มีการพัฒนาศาลาสำหรับแช่น้ำจากเดิมที่ เป็นศาลาที่มีสี่เหลี่ยมและมีหลังคา โดยใช้วิธีการแช่เท้าหรือบางคนก็จะดำน้ำเพื่อแช่ตัว ให้สามารถแช่น้ำได้ทั้งตัว มีการปรับปรุงบ่อให้มีพนักพิงและมีการตกแต่งโดยกระเบื้องเคลือบให้มีความสวยงาม นำหินมาตกแต่งบริเวณริมบ่อ และยังมีการสร้างบ่อเล็ก ๆ สำหรับล้างเท้าก่อนขึ้น มีการสร้างบ่อแช่น้ำขนาดเล็กสำหรับเด็ก เหมาะกับการเล่นน้ำของเด็ก มีความปลอดภัย ทั้งยังสร้างความสนุกสนานให้กับเด็ก

ถ้ำหงส์ มีการจัดสรรพื้นที่ออกเป็น 2 ส่วน ด้านหน้าอุทยานฯ จะเป็นเป็นพื้นที่สำหรับจอดรถ และในพื้นที่ด้านในจะเป็นเขตบ้านพักของอุทยานฯ และบริเวณถ้ำหงส์ ซึ่งมีการจัดเก็บกวาดขยะทุกวัน มีการตัดแต่งต้นไม้ประจำ มีการจัดเก็บเศษวัสดุไม้ ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย มีการปรับพื้นที่และการจัดหาวัสดุต่าง ๆ สำหรับการปลูกพันธุ์ไม้ยืนต้น การจัดสวนหย่อมเพื่อความสวยงามของพื้นที่

น้ำตกกรุงชิง อุทยานแห่งชาติเขาหลวง มีการพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการรักษาธรรมชาติที่มีความสวยงาม และเพิ่มความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยว อนุรักษ์ ส่งเสริม และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ในเขตพื้นที่ป่าเพื่ออนุรักษ์ โดยการควบคุมพื้นที่ป่าเดิมที่มีอยู่และฟื้นฟูพื้นที่ป่าที่เสื่อมโทรมลงให้กลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง มีการส่งเสริม กระตุ้น และปลูกจิตสำนึกให้ภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รู้สึกหวงแหนและมีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรในเขตพื้นที่ป่า เพื่อเป็นการรักษาสมดุลของระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากน้ำตกกรุงชิงเป็นแหล่งที่อยู่ของสัตว์ป่า เช่น นกเงือก เป็นแหล่งเรียนรู้และนันทนาการ ทั้งยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยว ควรมีการสนับสนุนอย่างบูรณาการ เช่น การจำลองกิจกรรม การเล่าเรื่องในอดีต การเดินย้อนเส้นทางประวัติศาสตร์ในวันสำคัญทางประวัติศาสตร์ การจัดสร้างหุ่นจำลองสถานการณ์ในอดีต รวมถึงการมีป้ายประชาสัมพันธ์หรือป้ายให้ข้อมูลเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความรู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตในแต่ละตำแหน่งที่นักท่องเที่ยวเดินผ่านเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีอารมณ์ร่วมกับประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา รวมทั้งเป็นแล่งข้อมูลการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียนนักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่นิยมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ล่องแก่งกรุงชิง มีการพัฒนาด้านสถานที่ และการจัดสรรทรัพยากรของชุมชนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีการพัฒนาสถานที่จอดรถเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว มีการเพิ่มจำนวนเรือที่ใช้ในการล่องแก่งให้มีความทันสมัย ความเพียงพอของพาหนะในการขนส่งนักท่องเที่ยวไปยังจุดล่องแก่งเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากในวันหยุดสุดสัปดาห์ วันเสาร์-อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ การพัฒนาด้านสถานที่ในการเข้าถึงจุดล่องแก่งมีการพัฒนาซ่อมแซมส่วนที่เป็นหลุมเป็นบ่อ เพื่อการสัญจรที่สะดวกสบายของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเนื่องจากพื้นที่ในการจัดกิจกรรมล่องแก่ง

2. แนวทางการพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว

การบริการการท่องเที่ยวถือเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านบุคลากร และด้านความปลอดภัย ซึ่งปรากฏผลการศึกษาดังนี้

2.1 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

การพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่พัก ร้านอาหาร ห้องน้ำ สาธารณูปโภค ป้าย/สัญลักษณ์บอกทาง จะมีแต่การพัฒนาแต่เฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น โดยในแต่ละพื้นที่มีการพัฒนาที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการจัดสรรงบประมาณหรือรายได้ของแต่ละพื้นที่ที่ได้รับ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของทะเลหมอกกรุงชิง ควรมีการพัฒนาในส่วนของป้าย/สัญลักษณ์บอกทางเนื่องจากเป็นถนนที่ลาดชันและมีความสูง ดังนั้นควรมีการจัดตั้งป้ายเตือน และการปรับปรุงซ่อมแซมสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ให้สม่ำเสมอ เนื่องจากในปัจจุบันมีการปล่อยละเลย จนทำให้สถานที่ท่องเที่ยวสกปรกและไม่น่าสนใจ ทางชุมชนควรปลูกจิตสำนึกให้มีส่วนร่วมในการดูแลทรัพยากรที่มีของชุมชนให้คงอยู่กับชุมชนตลอดไป

ปัจจุบันบ่อน้ำร้อนเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวและหน่วยงานต่าง ๆ แต่ละครั้งจะมีผู้เข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ทางกลุ่มวิสาหกิจบ่อน้ำร้อนไม่สามารถรองรับได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากความจำกัดของพื้นที่และบ่อในการแช่น้ำร้อน ในบางครั้งผู้เข้ามาใช้บริการหลายกลุ่มพร้อมกัน แต่ทางกลุ่มวิสาหกิจบ่อน้ำร้อนสามารถรองรับได้เพียง 2 กลุ่ม จึงทำให้ทางกลุ่มวิสาหกิจบ่อน้ำร้อน มีโครงการจะสร้างบ่อแช่น้ำร้อนเพิ่ม เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และผู้เข้ามาทำกิจกรรมได้มากขึ้น ควรมีร้านขายของที่ระลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน และมีการจัดตั้งซุ้มจำหน่ายอาหารบริการแก่นักท่องเที่ยว

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของถ้ำหงส์ มีนโยบายการพัฒนาระบบไฟฟ้า และมีเครื่องสำรองไฟฟ้า ดังนั้นจะไม่เกิดกรณีไฟฟ้าดับเป็นอันขาด มีการพัฒนาห้องน้ำให้เป็นห้องน้ำมาตรฐานสาธารณะเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดี รวมทั้งทำให้นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในความสะอาดและความปลอดภัยของห้องน้ำในแหล่งท่องเที่ยว

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของน้ำตกกรุงชิง เนื่องจากน้ำตกกรุงชิงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทีมีชื่อเสียงในการเดินศึกษาธรรมชาติ และเป็นสถานที่เข้าค่ายพักแรมของลูกเสือ-เนตรนารี จึงทำให้ทางอุทยานฯ มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว มีที่พักแรมและบ้านพักจำนวน 12 หลัง มีห้องประชุมขนาดใหญ่ 3 หลัง ทั้งยังมีพื้นที่สำหรับกางเต้นท์ในการจัดกิจกรรม เพื่อรองรับกลุ่มนักเรียนที่เข้ามาทำกิจกรรมบริเวณน้ำตกกรุงชิง เนื่องจากน้ำตกกรุงชิงเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ และมีระยะทางที่ต้องเดินทางเข้ามายังแหล่งท่องเที่ยว และในพื้นที่ของอุทยานฯ ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือที่สามารถใช้ติดต่อภายนอก

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของกิจกรมล่องแก่งกรุงชิง มีการพัฒนาเส้นทางในการเดินทางไปยังจุดล่องแก่งให้มีความสะดวกสบาย มีการจัดซื้อพาหนะในการขนส่งนักท่องเที่ยว เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในช่วงเทศกาล มีการจัดซื้อเรือ และอุปกรณ์ในการล่องแก่ง อย่างครบครัน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นั้นต้องไม่ชำรุด มีสภาพที่ดี พร้อมให้บริการอยู่ตลอดเวลาและจะต้องเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย มีการพัฒนาด้านสถานที่ คือศูนย์บริการนักท่องเที่ยวควรมีการจัดทำสื่อข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมการล่องแก่งเพิ่มขึ้น เพราะนักท่องเที่ยวจะได้มีความรู้ก่อนล่องแก่ง พร้อมทั้งป้ายคำแนะในการห้ามนำสิ่งของมีค่าติดตัวไปในขณะล่องแก่ง เพื่อป้องกันการสูญหาย

2.2 ด้านบุคลากร

การพัฒนาบุคลากรในการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวที่ทางองค์การบริหารกรุงชิงได้เน้นการพัฒนาความรู้และความสามารถของพนักงานในการให้บริการแนะนำให้ข้อมูลและดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เน้นให้พนักงานมีใจรักด้านการบริการ เพื่อยกระดับมาตรฐานทางการท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิงและ การปลูกจิตสำนึกให้คนในชุมชนรัก และหวงแหน ทรัพยากรธรรมชาติ

2.3 ความปลอดภัย

ทางองค์การบริหารส่วนตำบลกรุงชิงเล็งเห็นถึงความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ จึงจัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตระเวนตรวจตราตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนเป็นประจำทุกวัน สำหรับทางอุทยานเขาหลวงและอุทยานเขานัน จะมีโครงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ในการเตรียมความพร้อมในการรักษาความปลอดภัยเป็นประจำ ซึ่งจะมีหน่วยงานที่คอยอบรมความปลอดภัยให้แก่เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานส่วนกลาง มีการตรวจตราและลาดตระเวนทุกสัปดาห์

3. ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิงถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และเป็นกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวรู้จักพื้นที่และสามารถเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปี การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นแผ่นพับประชาสัมพันธ์ ป้ายไวนิล เว็บไซต์ การออกบูธ จัดนิทรรศการต่าง ๆ การออกเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบข้อมูลและเป็นแรงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเห็นถึงความสวยงามและความน่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิง การให้บริการข่าวสารข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวที่เป็นข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน และควรมีการเลือกสื่อการประชาสัมพันธ์ที่สามารถเข้าถึงนักท่องเที่ยว เช่น การโฆษณาผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต หรือการโฆษณาผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย ในปัจจุบันที่กระแสตอบรับดีมาก และสามารถเผยแพร่ได้ทั่วโลก

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาค้นคว้าเรื่อง องค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิงอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ในครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

1) จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตำบลกรุงชิงได้นำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ภายในท้องถิ่นมาสร้างให้เป็นจุดเด่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย อาทิ ชมทะเลหมอก แช่น้ำร้อน ลอดถ้ำและล่องแก่ง โดยมีผู้ที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในด้านต่าง ๆ เป็นผู้บริหารจัดการเกี่ยวกับกลุ่มต่าง ๆ รวมทั้งชาวบ้านและหน่วยงานของทางภาครัฐได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิง โดยในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวจะมีกฎกติกา รวมถึงองค์ประกอบของแต่ละพื้นที่ที่แตกต่างกันไป เพื่อเป็นสิ่งดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดรายได้การท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งการท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิงจะมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวมีจิตสำนักนึก หวงแหน และรักษาทรัพยากรของบ้านเกิด เพื่อให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มและคงอยู่กับชุมชนให้ยาวนาน สร้างจิตสำนึกเรื่องของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับนักท่องเที่ยวและคนในชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 28-29) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยว สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ หรือ 3A's ดังนี้ 1) ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2) ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง (Accessibility) และ 3) ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ซึ่งในแต่ละด้านทางชุมชนก็ได้มีการจัดการได้อย่างลงตัว นำเอาทรัพยากรมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด [3] สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องการศึกษาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่ของรัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร และคณะ (2557 : บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพของพื้นที่ในภาพรวมมีค่าความสำคัญอยู่ในระดับมาก คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจมากที่สุด ด้านการเข้าถึงและด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยปัจจัยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านลักษณะทางกายภาพ ด้านการรักษาคุณภาพและสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจและสังคม การบริหารและจัดการ ด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งแนวทางการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวถนนคนเดินที่หลากหลาย หาเอกลักษณ์หรือจุดเด่น ซึ่งต้องมีรูปแบบถนนคนเดินเฉพาะตัวให้เป็นเอกลักษณ์ของถนนคนเดิน เพื่อสร้างความแตกต่างกับแหล่งท่องเที่ยวถนนคนเดิน และมุ่งเน้นสร้างสิ่งอานวยความสะดวก [4] และสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ของอดิศยา พวงทอง (2549 : บทคัดย่อ) ชุมชนเกาะเกร็ดเป็นแหล่งศิลปกรรมที่สำคัญที่ผสมผสานระหว่างชาวไทยและชาวมอญ ทั้งโบราณสถาน โบราณวัตถุ และขนบธรรมเนียมประเพณี แต่สิ่งสำคัญจนเป็นชื่อเสียงของชุมชนเกาะเกร็ดนั่นคือ เครื่องปั้นดินเผา ในส่วนขององค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว ชุมชนเกาะเกร็ดมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประเด็น คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึงชุมชน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน เพื่อรองรับการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยว [5]

2) แนวทางการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

การพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช จะเห็นได้ว่า การพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิง ได้มีการพัฒนาทรัพยากรที่มี มีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ในการดำรงชีวิตของชาวบ้านในชุมชน และมีการอำนวยความสะดวกในการบริการการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวทั้งในเรื่องของการบริการที่พักแรม การบริการอาหาร การบริการบุคลากรและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และนอกจากนี้การท่องเที่ยวของตำบลกรุงชิง มีการส่งเสริมในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวของตำบลนั้นมีหลากหลายช่องทางทั้งทางสื่อออนไลน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ ทำให้เพิ่มช่องทางในการค้นหาข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิงเพิ่มมากขึ้น แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง ควรมีปรับปรุงในเรื่องของการคมนาคม การเข้าถึงยังแหล่งท่องเที่ยว และควรมีการปรับปรุงในเรื่องป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีแนวทางการพัฒนาของ พรพิมล วิกรัยพัฒน์ (2546 : 136-137) สรุปว่าการพัฒนาการให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่าง ขององค์ประกอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล นับตั้งแต่การให้บริการอำนวยความสะดวก ด้านการคมนาคมขนส่งทางบก ทางอากาศ การเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนการเดินทางต่อไปยังแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว การเข้าเมือง ที่พักแรม ร้านอาหาร ร้านค้าของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น [6] สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม โดยองค์การบริหารส่วนตำบล ลุ่มลำน้ำมูลตอนบน จังหวัดนครราชสีมาของวาทินี หมอไทย (2552 : บทคัดย่อ) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมกำลังเป็นที่นิยมในลุ่มน้ำมูลตอนบน จังหวัดนครราชสีมา แต่องค์การบริหารส่วนตำบลที่จัดการการท่องเที่ยวดังกล่าวยังไม่มีการจัดการการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สภาพการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม โดยองค์การบริหารส่วนตำบล ลุ่มน้ำมูลตอนบน พบว่า ไม่ปฏิบัติตามแผนที่ตั้งไว้ การพัฒนาพื้นที่ไม่เล็งเห็นความสำคัญของทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ระบบเครือข่ายถนนไม่ได้

มาตรฐาน ไม่มีระบบรักษาสิ่งแวดล้อม การพัฒนาบุคลากรไม่สอดคล้องกับการจัดการท่องเที่ยว ไม่นำศิลปวัฒนธรรมประเพณีการแสดงพื้นบ้านและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นสื่อในการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ และข้อมูลสารสนเทศการท่องเที่ยวไม่เป็นปัจจุบัน งบประมาณไม่เพียงพอ ขาดการประสานงานกับชุมชน [7]

6. ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้าเรื่ององค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิงอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราชผู้วิจัยได้มีข้อเสนอแนะดังนี้

1) ข้อเสนอแนะทั่วไป

การศึกษาองค์ประกอบของการท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ควรจะให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ถูกต้อง เพื่อให้ประชาชนรู้จักหวงแหน และรักษาแหล่งท่องเที่ยว

1.2 ควรจัดให้มีป้ายบอกทางจากตัวเมืองถึงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ภายในชุมชน เพื่อนักท่องเที่ยวที่สนใจในแหล่งท่องเที่ยวสามารถที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวด้วยตนเองได้

1.3 ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถทราบรายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวอยู่เสมอ

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2 ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตำบลกรุงชิง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

7. กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธารินทร์ มานีมาน ประธานควบคุมงานวิจัย ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำเล่มวิจัยฉบับนี้ และได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมาจนทำให้เล่มวิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรเจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ สุภานิตย์ อาจารย์ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล อาจารย์เศวตฉัตร นาคะชาต อาจารย์มณฑิรา เกียรติถาวรนันท์ และอาจารย์วิชชุลดา ไชยธานี คณะกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางและสละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้เล่มวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำเล่มวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามนี้ทุกท่าน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลเป็นที่ปรึกษาในการทำรายงานฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งมีส่วนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา เจ้าหน้าที่ประสานงานทะเลหมอกกรุงชิง กลุ่มวิสาหกิจบ่อน้ำร้อน เจ้าหน้าที่ถ้ำหงส์ เจ้าหน้าที่น้ำตกกรุงชิง ผู้ประกอบการล่องแก่งกรุงชิง และเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลกรุงชิง และเพื่อน ๆ ในหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา คุณความดีและประโยชน์อันพึงจะเกิดจากเล่มวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้บิดามารดา ตลอดจนสมาชิกในครอบครัวทุกท่าน และเพื่อน ๆ ที่คอยห่วงใยและให้กำลังใจในการเขียนเล่มวิจัยนี้อยู่ตลอดเวลาจึงขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันหาที่สุดมิได้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] วรรณา วงษ์วานิช. (2546). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

[2] บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.** กรุงเทพฯ : เพรส แอนด์ ดี ไซน์ จำกัด.

[3] _____. (2542). **การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน.** เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

[4] รัฐนันท์ พงศ์วิริทธิ์ธร และคณะ (2557). **เศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของถนนคนเดิน จังหวัดเชียงใหม่**. งานวิจัย: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ภาคพายัพ เชียงใหม่. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2559, จาก http://file:///C:/Users/Administrator/Downloads/26559-58520-1-SM.pdf

[5] อดิศยา พวงทอง. (2549). **แนวทางการการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี** .: ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกริก.

[6] พรพิมล วิกรัยพัฒน์. (2546). **ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.** เชียงใหม่ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ.

[7] วาทินี หมอไทย. (2552). **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมกำลังเป็นที่นิยมในลุ่มน้ำมูลตอนบน จังหวัดนครราชสีมา**. งานวิจัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

THO-04

ศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

The Behavior and Satisfaction of Tourists at Ram Dang Community,Ram Dang Sub-District, Singhanakorn District, Songkhla Province

ธัญญา มาลัยทอง[1,*] และ มัญชุพร หลุมเพ็ต[2] และ วิชชุลดา ไชยธานี[3]
[1,2]หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author*
E-mail address: tonkaw_885@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาและ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยว จำนวน 100 ชุด ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย อายุระหว่าง 20 - 30 ปี สถานภาพโสด ประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา เดินทางมาเป็นครั้งแรก เพื่อทัศนศึกษาในช่วงวันจันทร์ – วันศุกร์ ได้รับการแนะนำจากเพื่อนและคนรู้จักให้มาท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว ความสวยงามและความมีชื่อเสียงของสถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวและความเหมาะสมของสถานที่ในการทำกิจกรรม รวมไปถึงความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยวยังมีส่วนที่ทำให้เกิดการตัดสินใจเลือกเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในชุมชนรำแดงอีกด้วย

คำสำคัญ : พฤติกรรมนักท่องเที่ยว ความพึงพอใจ ชุมชนรำแดง

Abstract

The research aimed (1) to study the behavior of tourists who visited Ram Dang Community and (2) to study tourists' satisfaction of Tourism in Ram Dang Community. The sample is based on the accidental sampling of those visiting Ram Dang Community,Ram Dang Sub-District, Singhanakorn District, Songkhla Province. With this approach, the amount of samples was calculates by employing the formula proposed by Yamane. In particular, the calculation used a significance level of 0.10. According to the calculation, the sample is 100 people. The results showed that the majority of tourists are female between 20 - 30 years old. They are students and single. It was their first visit. The purpose of visit was having field trips on weekday. The tourists are satisfied in a variety of tourism activities, beautiful and famous tourist attractions. The attractiveness of tourist attractions and the suitable location for tourism activities and the security provide tourists more trust and confident. Moreover the sufficiency of facilities also contributes tourist's decision making to visit Ram Dang.

Key words: Tourist Behavior, Satisfaction, Ram Dang Community

1. บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมประเภทหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้นทำให้ประเทศมีรายได้เพิ่มมากขึ้น จากการอาศัยทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประเทศ มาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด จึงถือได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ลงทุนค่อนข้างต่ำ แต่กลับให้ผลตอบแทนที่สูง จึงทำให้หน่วยงานภาครัฐของแต่ละประเทศ ต่างพากันจัดตั้งองค์กรสนับสนุนทางด้านการท่องเที่ยว เพื่อมุ่งหวังที่จะทำให้เกิดการกระจายรายได้ การสร้างงาน สร้างอาชีพ และการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ไปยังประชาชน ภาคธุรกิจ และอุตสาหกรรมในพื้นที่ต่างๆภายในประเทศ เช่น ธุรกิจการโรงแรม การขนส่ง ศูนย์การค้า ภัตตาคาร การผลิตสินค้าหัตถกรรม และ ของที่ระลึก เป็นต้น ซึ่งรายได้จากการท่องเที่ยวนั้นสามารถทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านสาธารณูปโภค สาธารณสุข การคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ นอกจากนี้แล้วการท่องเที่ยวยังเป็นการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี สังคมและเศรษฐกิจของพื้นที่นั้นๆ ให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น

การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นการท่องเที่ยว วิถีชีวิต และวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่บอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชุมชน ความเข้มแข็งของชุมชนจะทำให้ชุมชนสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคม โดยที่ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรม และ ปรับประยุกต์ให้สอดคล้องกับยุคสมัย มีการสืบทอดสู่คนรุ่นหลังได้อย่างต่อเนื่อง และสร้างความภาคภูมิใจให้กับชาวบ้านในการนำเสนอของดี ชุมชนให้คนภายนอกได้รับรู้ การท่องเที่ยวชุมชนเป็นการ

ดึงดูดคนจากภายนอกมาเรียนรู้ชุมชน แรงจูงใจที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในชุมชน คือ วิถีชีวิตที่แตกต่างและวัฒนธรรมดั้งเดิม การท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นรายได้เสริมที่สามารถนำรายได้ไปหล่อเลี้ยงที่อยู่อาศัย โดยที่ชาวบ้านยังคงดำเนินวิถีดั้งเดิม จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เป็นเมืองท่าและเมืองชายทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งของภูมิภาคตั้งแต่สมัยโบราณ และยังเป็นเมืองที่มีอารยธรรมเจริญรุ่งเรืองมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษจึงมีแหล่งโบราณสถานและโบราณวัตถุมากมาย อีกทั้งยังมีมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จากบรรพบุรุษดั้งเดิม ทั้งขนบธรรมเนียม ประเพณี ภาษาและการละเล่นพื้นเมืองต่าง ๆ ที่น่าสนใจและน่าศึกษามากมาย นอกจากนี้สงขลายังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทั้งชายทะเล ทะเลสาบ ป่าไม้ น้ำตก และมีทรัพยากรทางธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ทั้งบนบกและในน้ำ มีอำเภอหาดใหญ่เป็นศูนย์กลางทางการค้าและการคมนาคม เป็นที่ตั้งของสนามบินนานาชาติแห่งสำคัญของภูมิภาคและของประเทศ จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นจำนวนมากในแต่ละปี (องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา, 2556) ชุมชนรำแดงเป็นชุมชนที่อยู่ในตำบลรำแดง อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองสงขลาประมาณ 16 กิโลเมตร ชุมชนรำแดงเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้โดยคนในชุมชนมีอาชีพหลักคือ การทำเกษตรกรรม เช่น การทำนา การแปรรูปผลิตภัณฑ์จากต้นตาลโตนด เป็นต้น เป็นการนำเอาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาก่อให้เกิดรายได้ภายในชุมชน มีการจัดทำฐานการเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้านและวิถีชีวิตวัฒนธรรมของคนภายในชุมชน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโครงการวิถีชีวิต โหนด นา ไผ่ คน คือ อัตลักษณ์ของตำบลรำแดง ภายใต้โครงการนี้ได้รับความร่วมมือของคนในชุมชน และคนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของนักท่องเที่ยวด้วย ทำให้ชุมชนรำแดงกลายเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้อย่างเต็มรูปแบบ และนอกจากชุมชนรำแดงจะเป็นการท่องเที่ยวโดยชุมชนแล้วยังเป็นการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้อีกด้วย (องค์การบริหารส่วนตำบลรำแดง, 2558)

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ เพื่อศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

การศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าและวิธีการดำเนินการค้นคว้า ดังต่อไปนี้

1.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวยัง ชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 2,456 คน (สถิตินักท่องเที่ยวองค์การบริหารส่วนตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา, 2557)

1.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดตัวอย่างโดยการใช้สูตรคำนวณของ Taro Yamane

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่างหรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนหน่วยทั้งหมดหรือ ขนาดของประชากรทั้งหมด

e = ความคาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้นได้ (0.10) แทนสูตรเพื่อหาขนาดตัวอย่าง

$$n = \frac{2,456}{1 + 2,456(0.10)^2}$$

$$n = 99.95$$

ดังนั้น เพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 100 ชุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การเก็บข้อมูลในการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 100 ชุด เพื่อศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1 แบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามในการศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เลือกเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย

ใครอยู่ในตลาดกลุ่มเป้าหมาย (Who is the target market?)
ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?)
ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why does the consumer buy?)
ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying?)
ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (When does the consumer buy?)
ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?)
และผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How does the consumer buy?)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ (Product) ด้านราคา (Price) ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) ด้านการส่งเสริมตลาด (Promotion) ด้านพนักงาน (People) ด้านกระบวนการให้บริการ (Process) และด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Evidence) โดยได้กำหนดระดับความคิดเห็นที่มีผลต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยกำหนดระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ความพึงพอใจต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความพึงพอใจต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวในระดับมาก

3 หมายถึง ความพึงพอใจต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวในระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความพึงพอใจต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวในระดับน้อย

1 หมายถึง ความพึงพอใจต่อการเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2.2 แบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลจากผู้นำชุมชน นักพัฒนาชุมชน พนักงานหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ชาวบ้านและนักท่องเที่ยว

3. วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

เพื่อให้เครื่องมือดังกล่าวมีประสิทธิภาพและสามารถตอบคำถามการวิจัยเชิงปริมาณได้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ควบคุมวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและรับการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้อาจารย์ควบคุมวิจัยทำการตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อให้ได้แบบวัดที่มีความครอบคลุมเนื้อหาพร้อมที่จะนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

4. การรวบรวมและการนำเสนอข้อมูล

4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามด้วยแบบสอบถามในหัวข้อการศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชน รำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

4.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์จากผู้นำชุมชน นักพัฒนาชุมชน พนักงานหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงนักท่องเที่ยว การสัมภาษณ์จะใช้วิธีการจดบันทึกและบันทึกเสียง จากนั้นนำมาถอดความโดยสรุปสาระสำคัญตามประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหา

4.3 แบบสอบถามใช้วิธีแจกแบบสอบถามแก่นักท่องเที่ยวที่เลือกเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยใช้วิธีสุ่มแบบง่าย

4.4 การจัดกระทำข้อมูล ดำเนินการดังต่อไปนี้

4.4.1 สรุปสาระสำคัญจากเอกสารตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.4.2 นำเสนอข้อมูลจากการจดบันทึกและภาพถ่ายมาสรุปสาระสำคัญตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.4.3 ถอดข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่บันทึกไว้ มาสรุปสาระสำคัญตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.4.4 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมารวบรวมและวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

4.4.5 นำข้อมูลตาม 4.4.1 , 4.4.2 , 4.4.3 , และ 4.4.4 มาวิเคราะห์ตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.5 นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์โดยมีตารางและภาพประกอบบางตอน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามดังต่อไปนี้

5.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการเลือกเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่คำนวณเป็นร้อยละ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา มีเกณฑ์การประเมินโดยหาค่าเฉลี่ย (X)ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกเดินทางท่องเที่ยวมา

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกเดินทางท่องเที่ยวปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกเดินทางท่องเที่ยวน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึงระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเลือกเดินทางท่องเที่ยวน้อยที่สุด)

5.2 วิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินและนำมาแปรผลการศึกษาโดยหา

5.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

5.2.2 ค่าเฉลี่ย (Average)

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

4.1 ศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

จากการศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ศึกษาในหัวข้อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่ได้เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยการใช้ทฤษฎี 6W และ 1H ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย (Who is the target market?)

จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ช่วงอายุระหว่าง 20 - 30 ปี มากที่สุด มีสถานภาพโสด

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี เป็นนักเรียน / นักศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 20,000 บาท และเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดงเป็นครั้งแรก

2. ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?) นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่จะเลือกเดินทางท่องเที่ยวเพื่อมาทำกิจกรรมฐานการเรียนรู้ทั้ง 4 ฐานการเรียนรู้ คือ ฐานการเรียนที่ 1 อบต.รำแดง บ้านทักษิณาธาร นักท่องเที่ยวจะรับฟังข้อมูลของชุมชนรำแดงและชมลักษณะเรือนพื้นถิ่นของบ้านทักษิณาธาร ฐานการเรียนรู้ที่ 2 ภูมิปัญญาตาลโตนด นักท่องเที่ยวร่วมทำกิจกรรมการเคี่ยวตาลโตนด การสานตับตาล และการสานปลาตะเพียนและตั๊กแตนจากใบตาล พายเรือชมคลองสทิงหม้อ ฐานการเรียนรู้ที่ 3 บ้านใบตาล นักท่องเที่ยวทำกิจกรรมในการชมบ้านใบตาลที่เป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านโดยไม่ใช้ตะปูและชมทุ่งปอเทืองบริเวณด้านหลังของฐานการเรียนรู้ที่ 3 และฐานการเรียนรู้ที่ 4 หัตถกรรมพื้นบ้าน นักท่องเที่ยวเข้าร่วมในการทำผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน เช่น ขนมตาลทอง ขนมพายลูกตาล น้ำมะม่วงเบา เป็นต้น

3. ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why does the consumer buy?) นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์หลักของการเดินทางคือเพื่อทัศนศึกษามากที่สุดเพราะเป็นแหล่งศึกษาเรียนรู้ และมีกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านให้นักท่องเที่ยวสามารถร่วมลงมือทำด้วยตนเอง

วัตถุประสงค์รองลงมาคือ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เพราะเป็นชุมชนที่อยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก สะดวกต่อการเดินทาง และนอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อติดต่อธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าผลิตภัณฑ์พื้นบ้านที่ฐานการเรียนรู้ที่ 4 หัตถกรรมพื้นบ้าน อีกด้วย

4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying?) นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้ที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกเดินทางของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากเพื่อน / เพื่อนร่วมงานมากที่สุด เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมาเป็นกลุ่มเพื่อนมากที่สุด เพื่อนจึงจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ผู้ที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจรองลงมาคือ คณะทำงาน / องค์กรธุรกิจและสถาบันการศึกษา ที่เดินทางมากับองค์กรของตนเพื่อศึกษาและร่วมทำกิจกรรมเกี่ยวกับภูมิปัญญาชาวบ้านและวิถีชีวิตของคนในชุมชน นอกจากนี้ครอบครัวก็ยังมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเดินทางเข้ามาในชุมชนอีกด้วยคือ เพื่อเดินทางมาเยี่ยมญาติ และผู้ที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจน้อยที่สุดคือ ตนเอง นักท่องเที่ยวบางคนเดินทางเข้ามาในชุมชนด้วยตนเองโดยมีการแนะนำจากบุคคลอื่น

5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (when does the consumer buy?)

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางมาเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จะนิยมเดินทางมาในช่วงวันธรรมดา จันทร์ - ศุกร์ มากกว่าช่วงวันหยุด เสาร์ - อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ซึ่งจะใช้ระยะเวลาในการทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเป็นระยะเวลา 1 วัน มากกว่าครึ่งวัน เนื่องจากระยะเวลา 1 วันสามารถทำกิจกรรมได้อย่างเต็มที่ และสามารถซักถามข้อสงสัยที่ตนอยากรู้ได้อย่างชัดเจน และนักท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาในชุมชนรำแดงเพียงครึ่งวันได้ให้เหตุผลว่าเนื่องจากไม่มีเวลาในการทำกิจกรรมมากนัก

6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?) นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่ติดต่อในการทำกิจกรรมฐานการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะง่ายต่อการติดต่อและสะดวกในการพูดคุย ซึ่งการสอบถามผ่านทางอินเทอร์เน็ต อาจเกิดความคลาดเคลื่อนในการติดต่อสื่อสาร ในขณะที่นักท่องเที่ยวอีกกลุ่มเลือกติดต่อชุมชนรำแดงผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพราะสะดวกรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How does the consumer buy?) นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง

อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่รับรู้ข่าวสารและโฆษณาของทางชุมชนผ่านทางอินเทอร์เน็ต / เว็บไซต์ รองลงมาคือ รู้จักชุมชนผ่านทางเพื่อน / คนรู้จัก เพราะได้รับคำบอกเล่าจากเพื่อนที่เคยไปมาแล้วนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมจ่ายค่าบริการโดยเงินสด ซึ่งมีความสะดวกและรวดเร็ว ในการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในชุมชน เพราะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากคนในชุมชนและประทับใจการถ่ายทอดภูมิปัญญาของคนในท้องถิ่นที่ทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจได้ง่าย และนักท่องเที่ยวจะมีการบอกกล่าวข้อมูลให้กับเพื่อนและคนใกล้ชิดได้เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงอย่างแน่นอน และนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความมั่นใจในการที่จะเดินทางกลับมาอีกครั้ง เพราะเห็นว่าสามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และได้รับประสบการณ์ที่ดีจากการถ่ายทอดของผู้นำชุมชนที่มีความสามารถเฉพาะด้าน

4.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ตารางที่ 1 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ด้านผลิตภัณฑ์บริการ	4.01	มาก
- ด้านราคา	3.85	มาก
- ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย	3.81	มาก
- ด้านการส่งเสริมด้านการตลาด	3.68	มาก
- ด้านพนักงาน	4.01	มาก
- ด้านกระบวนการให้บริการ	3.92	มาก
- ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ	3.92	มาก
รวม	**3.88**	**มาก**

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=3.88) หากจำแนกตามความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีมากที่สุดคือ ความพึงพอใจด้านผลิตภัณฑ์บริการและด้านพนักงาน ($\bar{x}$= 4.01) รองลงมาคือ ความพึงพอใจด้านกระบวนการการให้บริการและด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ($\bar{x}$= 3.92) ความพึงพอใจด้านราคา ($\bar{x}$=3.85) ความพึงพอใจด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ($\bar{x}$=3.81) และความพึงพอใจด้านการส่งเสริมการตลาด ($\bar{x}$ =3.68) ตามลำดับซึ่งสามารถสรุปความคิดเห็นได้ดังนี้

ผลิตภัณฑ์ (Product)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ด้านความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากสุด เพราะมีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่สามารถรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวและทำให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม รองลงมาคือ ความสวยงามและความมีชื่อเสียงของสถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ประกอบกับความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยว ความเหมาะสมของสถานที่ในการทำกิจกรรม ความปลอดภัยของสถานที่ท่องเที่ยว และความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกของสถานที่ท่องเที่ยวตามลำดับ

ราคา (Price)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในเรื่องของการบอกราคาที่ชัดเจนอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ราคาเหมาะสม / คุ้มค่ากับคุณภาพกับการบริการที่ได้รับอยู่ในระดับมาก เนื่องจากความเหมาะสมของราคาเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวควรจะได้รับ และไม่ให้รู้สึกว่าตนเองถูกเอาเปรียบจากการเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ซึ่งนักท่องเที่ยวมีความประทับใจการบริการที่ดีทำให้รู้สึกเกิดความคุ้มค่าและอยากกลับมาใช้บริการอีกครั้ง

ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจการติดต่อผ่านทางการให้คำแนะนำของคนในชุมชนมากที่สุด เนื่องจากสามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว รองลงมาคือ ติดต่อผ่านทางอินเทอร์เน็ต / เว็บไซต์ อยู่ในระดับมากเนื่องจากนักท่องเที่ยวบางกลุ่มนิยมติดตามข่าวสารผ่านทางสื่อออนไลน์

การส่งเสริมการตลาด (Promotion)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการส่งเสริมการตลาด ต่อการโฆษณาประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถ

ครอบคลุมกลุ่มลูกค้าได้อย่างทั่วถึง มีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี รองลงมาคือ การโฆษณาผ่านสื่อโปสเตอร์ นิตยสาร แผ่นพับ อยู่ในระดับมาก และการโฆษณาผ่านทางอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก และนอกจากนี้มีอัตราพิเศษ ส่วนลด หรือการซื้อขายแบบเหมารวม อยู่ในระดับมาก ด้วยเช่นกัน

พนักงาน (People)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อด้านพนักงานที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใสในการให้บริการ และมีบุคลิกภาพที่ดี สุภาพเรียบร้อย ดูแลเอาใจใส่ และมีมารยาทในการให้บริการอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการดูแลเอาใจใส่ พนักงานให้บริการมีความสำคัญที่จะสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี รองลงมาคือ การดูแลเอาใจใส่นักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก รวมทั้งพนักงานมีเพียงพอต่อการให้บริการอยู่ในระดับมาก ความเชี่ยวชาญด้านทักษะการให้บริการและการให้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง อยู่ในระดับมาก รวมถึงการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอยู่ในระดับมาก

กระบวนการให้บริการ (Process)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อกระบวนการให้บริการด้านความรวดเร็วเป็นระบบ ไม่ซับซ้อน อยู่ในระดับมาก ผู้ให้บริการจะต้องส่งมอบบริการด้วยขั้นตอนที่รวดเร็วเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจอย่างสูงสุด รองลงมาคือ มีระยะเวลาในการให้บริการที่เหมาะสม อยู่ในระดับมาก

สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Evidence)

นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อสิ่งแวดล้อมทางกายภาพด้านการตกแต่งที่เหมาะสม กลมกลืนกับธรรมชาติอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการจัดตกแต่งฐานการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ทำให้การพักผ่อนมีความผ่อนคลายและสบายใจอย่างแท้จริง รองลงมาคือ ความสะอาด ความสวยงามของชุมชน อยู่ในระดับมาก ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีและอากาศที่บริสุทธิ์แก่การพักผ่อน ทำให้รู้สึกสดชื่น รวมไปถึงมาตรการในการรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก และมีป้ายบอกทางที่เห็นได้อย่างชัดเจนสามารถสังเกตได้ง่ายอยู่ในระดับมาก

5. สรุปและอภิปรายผล

อภิปรายผล

จากการศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งได้ผลการวิจัยดังนี้

1. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20 - 30 ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤษกร ปัณทะจักร (2552) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการเข้าชมส่วนจัดแสดงแพนด้าในประเทศไทย ณ สวนสัตว์เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีนักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และมีความใกล้เคียงกับงานวิจัยของ จรัสนันท์ สิทธิเจริญ (2550) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีนักท่องเที่ยวทั้งเพศหญิงและชายที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน และอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21 - 40 ปี นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงนั้นส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด และเป็นนักท่องเที่ยวที่อยู่ในการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ จรัสนันท์ สิทธิเจริญ ที่กล่าวว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท / รัฐวิสาหกิจซึ่งมีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงนั้นส่วนใหญ่เดินทางมาเป็นครั้งแรก ขัดแย้งกับงานวิจัยของ สมาภรณ์ คงเจริญกาย (2548) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้เข้ามาท่องเที่ยวที่มีผลต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเฉลี่ยอยู่ที่จำนวน 2-4 ครั้ง และวัตถุประสงค์ของการเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงนั้นเพื่อ ทัศนศึกษา ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ สมาภรณ์ คงเจริญกาย ที่กล่าวว่ามีวัตถุประสงค์เข้ามาเพื่อไหว้พระ ส่วนงานวิจัยของ บุศรา เกิดแก้ว (2550) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยวที่มีแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี ที่กล่าวว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรัสนันท์ สิทธิเจริญ ที่กล่าวว่า วัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเช่นเดียวกัน ผู้ที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงนั้นคือ เพื่อน / เพื่อนร่วมงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุศรา เกิดแก้ว ที่กล่าวว่านักท่องเที่ยวเลือกเดินทางท่องเที่ยวมากับเพื่อน ในทางกลับกันงานวิจัยของ จรัสนันท์ สิทธิเจริญ ที่กล่าวว่า ตนเองและครอบครัวมีส่วนในการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยว และช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวเลือกเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงนั้น ส่วนใหญ่เลือกเดินทางช่วงวันธรรมดา จันทร์ – ศุกร์ และใช้ระยะเวลา 1 วัน ในการทำกิจกรรม มีความขัดแย้งกันกับงานวิจัยของ บุศรา เกิดแก้ว และงานวิจัยของ สมาภรณ์ คงเจริญกาย ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวเดินทางในช่วงวันเสาร์ – อาทิตย์ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ จรัสนันท์ สิทธิเจริญ ที่กล่าวว่า นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดตามเทศกาลต่าง ๆ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงรู้จักชุมชนผ่านทาง อินเทอร์เน็ต / เว็บไซต์ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ กฤษกร ปัณทะจักร ที่กล่าวว่า มีการรับรู้ข่าวสารผ่านทางโทรทัศน์ และงานวิจัยของ สมาภรณ์ คงเจริญกาย ที่กล่าวว่า มีการรับรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวโดยการบอกกล่าวจากญาติ และ เพื่อน นอกจากนี้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดงมีความพึงพอใจ เกิดการบอกกล่าว และมีแนวโน้มที่จะเดินทางกลับมาอีกอย่างแน่นอน

2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เลือกเดินทางเข้ามาในชุมชนเนื่องจากมีความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ความสวยงามและความมีชื่อเสียงของสถานที่ท่องเที่ยว มีการบอกราคาของสินค้าที่ชัดเจน และการให้คำแนะนำของคนในชุมชนเป็นไปด้วยดี ชาวบ้านยิ้มแย้มแจ่มใส และมีการโฆษณา / ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุธดี ชิดชอบ (2548) ที่ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยว ณ เกาะช้าง จังหวัดตราด ที่กล่าวว่าสถานที่ท่องเที่ยวสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี ความน่าสนใจของสถานที่ท่องเที่ยวและความเหมาะสมของสถานที่ในการทำกิจกรรม ความปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวช่วยสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจของนักท่องเที่ยว รวมถึงความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยวมีส่วนที่ทำให้เกิดการตัดสินใจ นอกจากนี้การบอกราคาที่ชัดเจนความเหมาะสมของราคาและความคุ้มค่ากับบริการที่ได้รับ ทำให้นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจและเกิดความรู้สึกคุ้มค่าและเลือกที่จะมาใช้บริการอีกครั้ง ในการเข้ามาทำกิจกรรมทางการท่องเที่ยวส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเข้ามาผ่านทางการแนะนำของคนในชุมชนรำแดงและสามารถให้คำแนะนำและช่วยเหลือด้านการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ นอกจากนี้การส่งเสริมการตลาดโดยการโฆษณาประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ดีช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้าถึงชุมชนได้อย่างง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษรา เกิดแก้ว (2550) ที่ศึกษาถึงพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้เข้ามาท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี ที่กล่าวว่า ส่วนกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัด

สุพรรณบุรี ที่จัดขึ้นสามารถดึงดูดความสนใจของกลุ่มผู้เข้ามาท่องเที่ยว คือ การจัดงานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ โดยทราบข้อมูลการจัดงานทางวิทยุ / โทรทัศน์ ในภาพรวมนักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมาภรณ์ คงเจริญกาย (2548) ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้เข้ามาท่องเที่ยวที่มีผลต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่กล่าวว่า ส่วนการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่สามารถดึงดูดกลุ่มผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยว คือ การจัดงานมรดกโลก โดยทราบข้อมูลการจัดงานผ่านทางวารสารทางการท่องเที่ยว และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก และชุมชนรำแดงมีพนักงานผู้ให้บริการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใสในการให้บริการ และ มีบุคลิกภาพที่ดี สุภาพเรียบร้อย ดูแลเอาใจใส่และมีมารยาทในการให้บริการ มีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี ช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีและส่งเสริมในการตัดสินใจให้ใช้บริการ ซึ่งตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ กฤษกร ปัณทะจักร (2552) ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการเข้าชมส่วนจัดแสดงแพนด้าในประเทศไทย ณ สวนสัตว์เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่กล่าวว่า ควรมีเจ้าหน้าที่หรือวิทยากรบรรยายหรือสอบถามได้ในขณะเข้าชม ชุมชนรำแดงมีกระบวนการให้บริการที่มีความรวดเร็วเป็นระบบ ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติงานอย่างเป็นขั้นตอนพนักงานมีความพร้อมให้การทำงานและสร้างความพึงพอใจได้มากยิ่งขึ้น ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ มีการตกแต่งให้เหมาะสมกลมกลืนกับธรรมชาติ ความปลอดภัยและความสะอาดในบริเวณพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญทำให้รู้สึกผ่อนคลายสบายใจ นอกจากนี้ ชุมชนรำแดงยังมีความสะดวกในการเดินทางเข้าถึงการตกแต่งสถานที่ได้สวยงามทันสมัย สร้างความสะดุดตาและน่าสนใจได้เป็นอย่างดี อีกทั้งมีร้านค้าและร้านอาหารบริการอยู่ในบริเวณโดยรอบและป้ายชื่อที่พักที่สังเกตเห็นได้ง่าย ล้วนเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจและสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวเลือกเดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ซึ่งตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ กฤษกร ปัณทะจักร ที่กล่าวว่า ควรมีการจัดแสดงข้อมูลหรือประวัติความเป็นมาของหมีแพนด้าบริเวณด้านนอกส่วนจัดแสดงและควรมีเก้าอี้ในส่วนจัดแสดงและบริเวณด้านนอกเพิ่มขึ้น

6. ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาค้นคว้าพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในชุมชนรำแดง ตำบลรำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1.ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรจะมีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ชุมชนผ่านทางหนังสือการท่องเที่ยว และทางวิทยุ เพื่อให้ที่พักเป็นที่รู้จักของลูกค้าในจำนวนที่มากขึ้น

1.2 การสร้างจุดเด่นบริเวณด้านหน้าทางเข้าที่พักและมีป้ายบอกทางขนาดใหญ่ตามแหล่งท่องเที่ยวและศูนย์การค้าต่างๆ จะทำให้เป็นจุดสนใจ เพื่อการเดินทางไปในชุมชนที่ง่ายขึ้น

2.ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อื่น ๆ ภายในอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

2.2 ควรจะมีการศึกษาในเรื่องของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อื่น ๆ ภายในอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

7. กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิชชุลดา ไชยธานี ประธานควบคุมวิจัยที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัยฉบับนี้ และได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ สุภานิตย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรเจริญ ผู้ช่วยศาสตรจารย์ธารินทร์ มานีมาน อาจารย์ศุภวรรณ ตันตสุทธิกุล อาจารย์เศวตฉัตร นาคะชาติ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง และสละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้วิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนสาขาการท่องเที่ยวทุกท่าน ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จด้วยดี ขอขอบพระคุณครอบครัวและญาติพี่น้อง บุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ พี่ ๆ สาขาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมาคุณความดีและประโยชน์อันพึงจะเกิดจากวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้ครอบครัวของผู้วิจัยและเพื่อน ๆ ที่คอยห่วงใย และให้กำลังใจในการเขียนวิจัยนี้อยู่ตลอดเวลา จึงขอน้อมระลึกถึงพระคุณอันหาที่สุดมิได้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] กฤษกร ปัณทะจักร. (2552). **ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการเข้าชมส่วนจัดแสดงแพนด้าในประเทศไทย ณ สวนสัตว์เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่**. ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

[2] จรัสนันท์ สิทธิเจริญ. (2550). **พฤติกรรมการท่องเที่ยวในภาคเหนือของนักท่องเที่ยวชาวไทย**. ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

[3] บุษรา เกิดแก้ว. (2550). **พฤติกกรรมและความพึงพอใจของผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุพรรณบุรี.** ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

[4] สุธดี ชิดชอบ. (2548). **ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะช้าง จังหวัดตราด**. ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยบูรพา

[5] สมาภรณ์ คงเจริญกาย. (2548). **พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้เข้ามาท่องเที่ยวที่มีผลต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา**.ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

[6] องค์การบริหารส่วนตำบลรำแดง, 2556. **ประวัติความเป็นมาและข้อมูลทั่วไปชุมชนรำแดง**. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2558. สืบค้นจาก www.ramdang.go.th

[7] สถาบันการท่องเที่ยวโดยชุมชน, 2555. **การท่องเที่ยวโดยชุมชน.** สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2559. สืบค้นจาก www.cbt-i.org

[8] องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลา. (2556). **ข้อมูลทั่วไปจังหวัดสงขลา**. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2559. สืบค้นจาก www.songkhla.go.th

THO-05

การท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
The Community tourism of Ban Koh Klang in Tumbon Klong prasong Muang District Krabi province

จุไรรัตน์ ทิพย์ประสงค์[1],* และ จัสมิน มุหมีน[2] และ กุลดารา เพียรเจริญ[3]

1,2 หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** ผู้เขียนผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding author)*
E-mail address: Jurirat6972@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการและแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม และสถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ โดยมีตารางและภาพประกอบ ผลการวิจัยพบว่า การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง มีการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ครบทั้ง 3 ด้าน ทั้งทางด้านทรัพยากรธรรมชาติที่มีความดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ด้านเส้นทางขนส่งเข้าถึงตัวชุมชนที่มีความสะดวกสบายและเพียงพอต่อความต้องการ แต่ควรปรับปรุงในเรื่องการขยายถนน และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร หรือระบบสาธารณูปโภค มีเพียงพอแต่ควรเพิ่มเติมในเรื่องของ ป้ายบอกทางและป้ายสื่อความหมาย แนวทางส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง มีการส่งเสริมทั้งแหล่งท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยว โดยเน้นส่งเสริมด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ภายในชุมชน เนื่องจากชุมชนจะเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหน่วยงานราชการและกลุ่มศึกษาดูงาน ดังนั้นควรมีการวางแผนร่วมกันระหว่างผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน ประชาชน และหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้การท่องเที่ยวของชุมชนมีการพัฒนาที่ถูกต้องและยั่งยืน

คำสำคัญ การท่องเที่ยวตามวิถีชุมชน การจัดการการท่องเที่ยว แนวทางการส่งเสริม

Abstract

The objectives of this were study about the community tourism management and Study about The way to promote the community Tourism of Ban Koh Klang in Tumbon Klong prasong Muang District Krabi Province. The instrument was a questionnaire. The statistics used for data analysis were percentage, mean ($\bar{x}$) and presentation by descriptive analysis the table and illustration Research findings were as follows: The community tourism management of Ban Koh Klang. Have perfect 3 managements. There are attractive natural, the convenient road around the Island but the road should be bigger and other tourists equipments are enough such as accommodation, restaurant or utilities. But should be more of signs and interpretive signage services. The way to promote the community Tourism of Ban Koh Klang. They have very perfect ways for promote the community Tourism such as the promotion of tourist attraction tourism service and tourism Marketing we will focusing promote about advertising and public relations. Because the communities of Ban Koh Klang are known as government agencies and and educational groups. So the promotion at Historical Tourism much be cooperate by Tour company, The leaders of local people, Local people and the government organization for perfect Tourism development and keep going on.

Keywords community tourism, Tourism Management, encouragement

1. บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีการขยายตัวสูง สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก จึงเป็นโอกาสในการสร้างเอกลักษณ์โดยใช้วัฒนธรรมและธรรมชาติของประเทศไทยให้เป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับ ในระดับสากล [1]

จังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ของประเทศไทย ที่ถือเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของภาคใต้ มีการท่องเที่ยวอีกหลากหลายรูปแบบที่เปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาสัมผัส ชุมชนบ้านเกาะ

กลาง จังหวัดกระบี่ เป็นหนึ่งในชุมชนที่ได้รับการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีชุมชน เนื่องจากความมีเอกลักษณ์ของวิถีชาวบ้าน และยังมีวิถีชีวิตของชาวประมง ความน่าสนใจจึงอยู่ที่การเข้าไปเรียนรู้และสัมผัสวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและพอเพียงของคนภายในชุมชน ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่จะมุ่งเน้นในเรื่องการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เพราะหลายคนจะคิดว่าจังหวัดกระบี่มีเพียงแต่ทะเล ภูเขา และมีกิจกรรมคือการ เล่นน้ำ ดำน้ำ นอนอาบแดด และการปีนหน้าผา แต่อันที่จริง จังหวัดกระบี่ยังมีการท่องเที่ยวอีกหลากหลายรูปแบบที่เปิดให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาสัมผัส โดยเฉพาะการท่องเที่ยวชุมชน ที่มีความโดดเด่นอย่างมากบนพื้นที่ “ชุมชนบ้านเกาะกลาง” ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็ถือว่ามีนักท่องเที่ยวรู้จักชุมชนนี่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากชุมชนบ้านเกาะกลางเป็นหนึ่งในชุมชนที่ได้รับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน เพราะตัวชุมชนมีความเป็นเอกลักษณ์ของวิถีชาวบ้านซึ่งคนบนเกาะส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และยังมีวิถีชีวิตของชาวประมงอยู่ด้วย ความน่าสนใจจึงอยู่ที่การเข้าไปเรียนรู้และสัมผัสวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและพอเพียงของคนในชุมชน และนอกจากนี้ยังมีกลุ่มเรียนรู้ต่าง ๆ ให้เข้าไปชมและเรียนรู้กันอีกด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวกลุ่มผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในหัวข้อการท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ และแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ เพื่อให้ทราบถึงกระบวนการจัดการภายในชุมชน และหาแนวทางการส่งเสริมส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ รณรงค์สร้างจิตสำนึกเรื่องการดูแลรักษาทรัพยากร ธรรมชาติและส่งเสริมการสืบสานวัฒนธรรมประเพณีและวิถีชีวิตชุมชน โดยผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานภายในชุมชนและบุคคลที่เกี่ยวข้องวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาการท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังนี้

1. การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่
2. แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่

2) ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่ โดยการใช้สูตรคำนวณของ Taro Yamane โดยขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

3.2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามประกอบด้วยเนื้อหา 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ โดยแบ่งแบบสอบถามดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามคุณลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

3.3 การรวบรวมข้อมูลการนำเสนอ

ผู้วิจัยได้รวบรวมแบบสอบถามคืนจำนวน 400 ชุด และสรุปประเด็น ตามเนื้อหา และนำเสนอโดยการบรรยาย สำหรับข้อมูลจากแบบสอบถาม วิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

และนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์โดยมีตารางและภาพประกอบบางตอน

4. ผลการศึกษา

4.1. การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

ตารางที่ 1 การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ	4.39	มาก
- ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง	4.19	มาก
- ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก	4.07	มาก
รวม	**4.21**	**มาก**

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลางอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.21) โดยนักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นในด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.39) รองลงมา คือด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.19) และรองลงมา คือด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.07) ตามลำดับ ซึ่งการพิจารณารายละเอียดแต่ละประเด็นปรากฏผลดังนี้

1. ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ

ตารางที่ 2 การจัดการด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเกาะกลาง	4.57	มากที่สุด
- ความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยว	4.49	มาก
- ความพร้อมของสถานที่ท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยว	4.28	มาก
- ความหลากหลายของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว	4.49	มาก
- ความสะดวกของเส้นทางในการชมแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว	4.26	มาก
- ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว	4.16	มาก
- ความน่าสนใจ หรือสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว	4.50	มาก
รวม	**4.39**	**มาก**

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลางในด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.39) โดยนักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.57) รองลงมา คือ ความน่าสนใจหรือสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.50) ความหลากหลายของกิจกรรมในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.49) ความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.49) ความพร้อมของสถานที่ท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.28) ความสะดวกของเส้นทางในการชมแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.26) ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.16) ตามลำดับ

2. ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง

ตารางที่ 3 การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีการจัดการด้านคมนาคม	4.26	มาก
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีการจัดการด้านสถานที่จอดรถ	4.10	มาก
รวม	**4.19**	**มาก**

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังชุมชนบ้านเกาะกลาง ส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการในด้านการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.19) โดยนักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีการจัดการด้านคมนาคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.26) รองลงมา คือการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึงด้านสถานที่จอดรถ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.12) ตามลำดับ

3. ด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก

ตารางที่ 4 การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก	4.25	มาก
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร	4.42	มาก
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภค	3.79	มาก
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้าย/สัญลักษณ์บอกทาง	3.72	มาก
- การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์	4.19	มาก
รวม	**4.07**	**มาก**

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังชุมชนบ้านเกาะกลาง ส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการในด้านทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.07) โดยนักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านร้านอาหาร อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.42) รองลงมา คือการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.25) รองลงมา คือการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 4.19) รองลงมา คือการจัดการ

ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภค อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.79) รองลงมา คือการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านป้าย/สัญลักษณ์บอกทาง อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$= 3.72) ตามลำดับ

4.2. การส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

4.2.1 การส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสวยงามและเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนบ้านเกาะกลาง ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สร้างแรงจูงใจให้เกิดความต้องการเดินทาง ดังนั้นความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ชุมชนบ้านเกาะกลางยังคงต้องมีการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักท่องเที่ยวและคนในชุมชน เส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยการใช้เรือหัวโทงในการสัญจรข้ามฝั่งซึ่งมีความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น คนในชุมชนและนักท่องเที่ยวมีความต้องการให้มีการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ขยายถนน และเพิ่มป้ายบอกทางในถนนเส้นหลักที่จะมาสู่ชุมชนบ้านเกาะกลาง เช่น บริเวณทางแยก สะพาน เป็นต้น และมีความต้องการให้สร้างสะพานข้ามฝั่ง นอกจากนี้ถนนและสะพานข้ามคลองภายในชุมชนควรมีการปรับปรุงให้มีความกว้างขวางและใหญ่กว่าเดิม เพื่อให้รถสามารถสวนกันได้สะดวกมากขึ้น อีกทั้งควรมีการปรับพื้นที่จัดเตรียมสถานที่จอดรถให้เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว เช่น บริเวณกลุ่มผ้าปาเต๊ะ อีกทั้งเรื่องของความปลอดภัยขณะนั่งเรือข้ามฝั่งเพื่อเข้าไปยังชุมชน การจัดให้มีอุปกรณ์ที่คอยอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัย นอกจากนี้ด้านระบบไฟฟ้าที่ส่องสว่างมีจำนวนน้อย ในเวลากลางคืนถนนบางช่วงไม่มีไฟฟ้า องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสมควรเข้ามาดูแลอย่างเร่งด่วนเพื่อให้เกิดความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวและคนในชุมชนเองด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีความเพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์เรือหัวโทงจำลอง ควรส่งเสริมให้มีโต๊ะเก้าอี้ที่เพียงพอ และรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเป็นหมู่คณะ ห้องน้ำสาธารณะไม่มีความเพียงพอ ในสถานที่ท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่แล้วไม่มีห้องน้ำห้องส้วม สมควรส่งเสริมให้มีการจัดทำและดูแลอย่างต่อเนื่อง เพื่อความสะดวกในการใช้บริการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ ดังนั้นการส่งเสริมให้เกิดความพร้อมทางด้านแหล่งท่องเที่ยว จึงมีความจำเป็นที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาจัดการและดูแลให้เกิดขึ้น

4.2.2 การส่งเสริมการบริการการท่องเที่ยว

การบริการการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การท่องเที่ยวมีความสมบูรณ์แบบ สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้ใช้บริการ ทำให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดการเดินกลับมาท่องเที่ยวอีก ซึ่งต้องอาศัยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อนำมาบริการแก่นักท่องเที่ยว ชุมชนบ้านเกาะกลางควรมี การบริการที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น ชุมชนมีความปลอดภัยสูงแต่ก็ยังคงบางส่วนที่ต้องมีการดูแลเพิ่มเติม เช่น การเพิ่มจำนวนไฟฟ้ายามย่ำคืนให้มีมากขึ้น บริการภัตตาคารและร้านอาหารก็มีจำนวนที่เพียงพอแล้ว แต่ควรส่งเสริมเรื่องของสุขอนามัย ความสะอาดของร้านอาหาร และการพัฒนาทักษะของพนักงานในเรื่องของการบริการ อาจจะต้องมีการฝึกอบรมพนักงานให้พูดภาษาราชการหรือภาษาอังกฤษ ควรมีการสร้างศูนย์รวมสินค้าจำหน่ายของฝากและสินค้าที่ระลึกหรือผลิตภัณฑ์ในชุมชน หางบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ต่างๆ บริการที่พักค้างแรมสำหรับนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นลักษณะของโฮมสเตย์ ดังนั้นคนในชุมชนต้องมีความรู้ในเรื่องของการบริการและการเป็นเจ้าบ้านที่ดี การส่งเสริมในส่วนของวิวทิวทัศน์บรรยากาศโดยรอบของที่พัก ให้มีความสะอาดและเหมาะสมแก่มาพักผ่อน จัดงบเข้ามาสนับสนุนในการส่งเสริมให้จัดการอบรมหรือพัฒนาบุคลากรให้มีทักษะด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้มีความรู้เพิ่มเติมในด้านต่าง ๆ ให้มีคุณภาพในเรื่องการบริการ การท่องเที่ยว การจัดการ กลวิธีในการใช้ภาษาหรือคำพูดที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยว ทักษะภาษาอังกฤษ กิริยามารยาทการวางตัว เป็นต้น ทั้งการเป็นมัคคุเทศก์ที่ดี การใช้ภาษาที่สุภาพและภาษาต่างประเทศ ชุมชนบ้านเกาะกลางเป็นชุมชนที่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามเป็นส่วนใหญ่ การส่งเสริมด้านการบริการจึงไม่มีความเหมาะสมเท่าที่ควร แต่จำเป็นที่จะต้องมีในบางส่วนหรือให้หน่วยงานที่สามารถจัดการได้เข้ามาดูแลให้เป็นระบบ ไม่กระทบกับชุมชนมากนัก เช่น การจัดกิจกรรมด้านดนตรี การละเล่นที่บงบอกความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน บริการด้านสารสนเทศของชุมชนยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร จึงจำเป็นต้องส่งเสริมให้มีการดูแลด้านสารสนเทศ การมีศูนย์กระจายข้อมูลของชุมชนที่เป็นประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวและคนในชุมชนและเป็นข้อมูลข่าวสารทที่มีความเป็นปัจจุบันและมีความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้แล้วอาจจะเป็นการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารโดยการใช้สัญญาณอินเตอร์เน็ต เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร การค้นหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ได้มากยิ่งขึ้น บริการด้านขนส่งทั้งการข้ามฟากหรือภายในชุมชน โดยมีเรือหัวโทงและรถสามล้อคอยให้บริการอยู่ แต่ผู้ให้บริการควรมีความรู้เกี่ยวกับชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆให้มากกว่าเดิมและสามารถถ่ายทอดให้นักท่องเที่ยวได้ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

4.2.3 การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว

การตลาดการท่องเที่ยว มีความสำคัญที่จะบ่งบอกความเป็นชุมชนให้แก่นักท่องเที่ยวได้รับทราบและสามารถรับรู้ข้อมูลเบื้องต้นก่อนการเดินทาง เราต้องทราบว่ากลุ่มลูกค้ากลุ่มใดที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อจะได้จัดบริการให้เหมาะสมกับความต้องการของลูกค้ากลุ่มนั้นๆ แผนการตลาดท่องเที่ยว จึงเป็นแนวทางที่จะช่วยให้การท่องเที่ยวของชุมชนมีแบบแผนและมีแนวทางในการจัดการ การดูแลหรือแก้ไขปรับปรุงได้ทันท่วงที เช่น แผนพัฒนาประจำเดือนหรือประจำปี ในสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนบ้านเกาะกลางมีความเป็นวิถีชีวิตพื้นบ้านของคนในชุมชน กลุ่มนักท่องเที่ยวหลักในพื้นที่ชุมชนบ้านเกาะกลาง เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการชื่นชมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชน ธรรมชาติ และการร่วมกันอนุรักษ์ไปพร้อม ๆ กัน สิ่งสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทางมาคือ การรู้จักหรือการรับรู้จากการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ หรือผ่านทางบุคลโดยตรงในการให้ข้อมูลชุมชนบ้านเกาะกลาง ได้รับการการสนับสนุนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงเป็นที่รู้จักอยู่พอสมควร นอกจากนี้ชุมชนเองยังคงต้องมีการประชาสัมพันธ์ด้วย เช่น การจัดทำแผ่นพับ บอร์ดนิทรรศการ ไวนิล

บูทฟรี หรือภาพกิจกรรมต่าง ๆ นำผลิตภัณฑ์ของกลุ่มไปแสดงและวางจำหน่าย ซึ่งสื่อต่าง ๆ ต้องมีการปรับปรุงใหม่ให้ทันสมัยอยู่เสมอ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษา จากการศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวตามวิถีชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ สรุปได้ดังนี้

การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนบ้านเกาะกลางถือว่ามีการจัดการที่ดีและครบองค์ประกอบเนื่องจากพื้นที่ภายในตำบลคลองประสงค์มีสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญหลายแห่ง มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ถึงแม้จะอยู่ใกล้ในเมืองแต่ไม่ได้ทิ้งวิถีชีวิตความเป็นอยู่แบบชาวบ้าน ซึ่งถือว่าเป็นเสน่ห์และเอกลักษณ์ของชุมชน อีกทั้งมีการวางแผนด้านนโยบายของทั้งภาครัฐและท้องถิ่น มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ และมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่สนใจในพื้นที่อยู่จริง ซึ่งสอดคล้องกับ ปัจจัยการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวที่สำคัญๆ ได้แก่ปัจจัยด้านสภาพพื้นที่ ด้านนโยบายของรัฐและท้องถิ่น ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านจำนวนนักท่องเที่ยว[2] ซึ่งปัจจัยทั้งหมดตรงกับสิ่งที่ชุมชนบ้านเกาะกลางมี และเพราะเหตุนี้จึงทำให้ชุมชนบ้านเกาะกลางกลายเป็นชุมชนแห่งการท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ที่มีระบบการจัดการที่ดี ซึ่งกว่าที่ชุมชนบ้านเกาะกลางจะเป็นแบบนี้ได้ก็ต้องมีการจัดการกันหลากหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติที่ต้องมีสิ่งดึงดูดใจ การมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง และต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันไม่ว่าจะเป็น เรื่องของที่พัก ร้านอาหาร สาธารณูปโภค ป้าย/สัญลักษณ์บอกทาง และ ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ สอดคล้องกับองค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยว สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ หรือ 3A's ดังนี้ 1. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางขนส่งเข้าถึง (Accessibility) และ 3. ทรัพยากรท่องเที่ยวต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) [3] ซึ่งทางชุมชนได้มีการจัดการได้อย่างดี มีการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ มีการจัดการในด้านความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว ด้านเส้นทางขนส่งเข้าถึงตัวชุมชนมีความสะดวกสบาย แต่ควรปรับปรุงเรื่องถนนให้รถสามารถขับสวนทางกันได้สะดวกมากขึ้น สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคภายในชุมชนมีการจัดการด้านระบบการไฟฟ้าและระบบน้ำใช้ที่ดีและมีเพียงพอ ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ภายในชุมชน ควรมีการทำสื่อสิ่งพิมพ์ โปรชัวร์ หรือแผ่นพับเพื่อเป็นสื่อโฆษณาแจกจ่ายให้ทั่วถึงทุกกลุ่มเป้าหมายและควรมีทั้งไทยและอังกฤษ นอกจากนี้ชุมชนบ้านเกาะกลางยังมีแนวทางการส่งเสริมของชุมชนโดยแบ่งการส่งเสริมออกเป็น 3 ด้าน คือ การส่งเสริมด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านการบริการการท่องเที่ยวและการส่งเสริมด้านการตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแนวทางการส่งเสริมโดยสรุปได้ดังนี้ 1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 2. การพัฒนาการบริการการท่องเที่ยว 3. การพัฒนาการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว [4] เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวมีการอบรมให้ความรู้เรื่องของการท่องเที่ยวให้กับชาวบ้าน การปลูกจิตสำนึกรักธรรมชาติและการอนุรักษ์ การกำหนดกฎเกณฑ์และบทลงโทษ เพิ่มสาธารณูปโภคให้ครบถ้วน มีการส่งเสริมการผลิตเรือหัวโทงจำลองและผ้าปาเต๊ะให้เป็นสินค้าของที่ระลึกประจำชุมชน โดยมีกลยุทธ์ด้านการกำหนดราคาให้มีความยุติธรรมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่คนในชุมชนและเพื่ออนุรักษ์วิธีชีวิตของชาวประมงในพื้นที่ชุมชนบ้านเกาะกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการกำหนดแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา กลยุทธ์ด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรมีการจัดโซน หรือกำหนดพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระบบและสอดคล้องกับสภาพของพื้นที่ กลยุทธ์ด้านการกำหนดราคา ควรมีการขอความร่วมมือกับผู้ประกอบการการท่องเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร สถานบันเทิง ฯลฯ ในการกำหนดราคาค่าบริการให้มีความยุติธรรมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง กลยุทธ์ด้านการจัดจำหน่าย ควรขอความร่วมมือกับภาคเอกชนในการัดกิจกรรมการท่องเที่ยว กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการขาย ชมรม สมาคม กลุ่มผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ควรมีการร่วมมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกัน [5]

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 หน่วยงานทางการท่องเที่ยวที่มีอำนาจหน้าที่สามารถปฏิบัติได้จริง ควรให้ความสำคัญและเข้ามาพัฒนาให้เกิดขึ้น เพื่อประโยชน์ของคนในพื้นที่

1.2 ความร่วมมือระหว่างชุมชนกับหน่วยงานราชการหรือเอกชนมีความจำเป็นต่อการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนให้เกิดความยั่งยืน

1.3 การเห็นถึงปัญหาและมีการคิดวิเคราะห์เพื่อการแก้ไขที่ถูกต้อง จะนำไปสู่การมีประสิทธิภาพของชุมชน คนในพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยว ที่จะสามารถนำไปสู่การมีงานทำ การมีรายได้ และเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดการผลิตภัณฑ์ในเขตพื้นที่ตำบลบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

2.2 ควรศึกษาถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมในชุมชนบ้านเกาะกลาง ตำบลคลองประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

7. กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและการอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรเจริญ ประธานควบคุมวิจัยที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัยฉบับนี้และได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จด้วยดี ขอขอบพระคุณ

คุณแม่โสภา ตลอดถึงครอบครัวและญาติพี่น้อง บุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมานี้

8. เอกสารอ้างอิง

[1] สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2554. “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (พ.ศ. 2555 - 2559) ฉบับที่ 11”. กรุงเทพฯ:การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

[2] ศุภโชค เพชรรัตน์. 2547. “การจัดการทรัพยากร ธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว ตำบลอ่าวนาง อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่”. วิทยานิพนธ์ สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.

[3] บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2543. “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวธุรกิจที่ไม่มีวันตายของประเทศไทย”. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ซี.พี.บุ๊คสแตนดาร์ต.

[4] พรพิมล วิกรัยพัฒน์. 2546. “ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” กรุงเทพ ฯ.

[5] สนใจ รชตวัฒนกุล. 2547. “แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพัทยา”. วิทยานิพนธ์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.

THO-06

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

Factor in the selecting restaurant area of Lopburi Ramet road, Hat Yai District, Songkhla Province

ขนิษฐา สิทธิวัง[1], สุมารินทร์ สิทธิวัง[2] และ กุลดารา เพียรเจริญ[3]

[1]หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

** Corresponding author*

E-mail address: leely2412@gmail.com, tidtee015@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการตัดสินใจต่อการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ 2) ศึกษาปัจจัยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามกับนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างจำนวน 381 คน และวิเคราะห์ข้อมูลเป็นค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลการศึกษาพบว่า 1) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ใช้บริการร้านอาหารเป็นนักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสงขลา นิยมเลือกสั่งอาหารพื้นบ้าน ช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวเลือกใช้บริการร้านอาหารมากสุดคือช่วงเวลา 12.01 – 15.01 น. มีการสำรองโต๊ะอาหารโดยตรงกับร้านอาหาร และชำระค่าบริการด้วยเงินสด 2) ปัจจัยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่อการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ พบว่าปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์บริการอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากรสชาติของอาหาร ความหลากหลายของรายการอาหาร ความมีชื่อเสียงของร้านอาหาร สภาพภูมิทัศน์ของร้านอาหาร

คำสำคัญ : พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว การบริการ ร้านอาหาร ปัจจัยในการเลือก

Abstract

The purposes of this study were : (1) to study the behavior in the decision to select the service restaurants area of Lopburi Ramet road, and (2) to study the factors in the decision of the tourists who selected to use the service restaurants area of Lopburi Ramet road. A sample was selected from 381 customers in restaurants area of Lopburi Ramet road. The data was analyzed by statistics : percentage and mean. The findings of the study were as follows : (1) the tourists mainly were the local tourists from Songkhla provice. They liked order the southern Thai traditional food. The during time, they were selected in service that was the 12:01 pm. to 03:01 pm. They directly made a meal reservation, they paid for food and beverage by cash (2) The Most factor in the selecting restaurant of tourists were products and services factor because of the food's taste, the variety of food items, the restaurant's reputation, The landscape of restaurants.

Keywords: the tourist behavior, service, the restaurant, the factor in the selecting

1. บทนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศจำนวนมาก จากการเดินทางของนักท่องเที่ยวทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จึงทำให้เกิดการจ้างงาน ตลอดจนการกระจายรายได้ออกไปยังบุคคลหลากหลายอาชีพและยังมีบริการที่เกี่ยวข้อง เช่น ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจของที่ระลึก ธุรกิจร้านอาหาร เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดการตัดสินใจในการเดินทาง ซึ่งในการเดินทางท่องเที่ยวการตัดสินใจเลือกร้านอาหารเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญและจะต้องคำนึงถึงเช่น ความสะดวกในการเข้าถึงทั้งสถานที่ท่องเที่ยวร้านอาหารต่างๆ เพื่อความสะดวกในการเลือกใช้บริการของนักท่องเที่ยวทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ

อำเภอหาดใหญ่ เมืองศูนย์กลางด้านการค้าและธุรกิจของภาคใต้ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และเป็นประตูผ่านไปยังประเทศเพื่อนบ้าน คือ มาเลเซีย และสิงคโปร์ เนื่องจากอยู่ห่างจากด่านสะเดาเพียง 60 กิโลเมตร ปัจจัยที่ทำให้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมากก็คือ การเป็นศูนย์กลางทางด้านต่าง ๆ ธุรกิจการค้า การขนส่ง การสื่อสาร การคมนาคม การศึกษา และการท่องเที่ยว ในตัวเมืองหาดใหญ่เป็นเมืองที่ค่อนข้างจะทันสมัย ประกอบด้วยอาคารบ้านเรือน ร้านค้าพาณิชย์ต่าง ๆ มากมาย อำเภอหาดใหญ่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของตัวเมืองจังหวัดสงขลา ระยะทางห่างจากตัวเมืองสงขลา 30 กิโลเมตร อำเภอหาดใหญ่เชื่อมกับเมืองสงขลา ศูนย์กลางของจังหวัด ด้วยทางหลวงหมายเลข 407 ถนนกาญจนวณิชย์ช่วงสามแยกคอหงส์ หาดใหญ่ - สามแยกสำโรง จังหวัดสงขลา และทางหลวงหมายเลข 414 ถนนลพบุรีราเมศวร์ ซึ่งไปบรรจบกับถนนกาญจนวณิชย์ที่ห้าแยกน้ำกระจาย และถนนลพบุรีราเมศวร์เป็นถนนที่เชื่อมต่อการคมนาคมทางบกที่เชื่อมต่อระหว่างอำเภอบางกล่ำ อำเภอหาดใหญ่ และอำเภอเมืองสงขลา ในการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา และถนนลพบุรีราเมศวร์ยังเป็นที่ตั้งของมัสยิดกลางจังหวัดสงขลา มัสยิดกลางเป็นมัสยิดที่ใหญ่และภายในตกแต่งได้สวยงามเหมาะแก่การทำจิตใจให้สงบและทำพิธีกรรมต่างๆ ทางศาสนา และได้รับการขนานนามว่า ทัชมาฮาลเมืองไทย ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยพุทธ มุสลิม และต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวที่มัสยิดแห่งนี้ซึ่งมีสถิติของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังจังหวัดสงขลามีจำนวน

3,502,966 คน นอกจากนี้ร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ มีความหลากหลายเข้าถึงได้ง่ายและสามารถรองรับนักท่องเที่ยว ด้วยอาหารทุกประเภททั้งร้านอาหารพื้นบ้านภาคใต้ที่สามารถหารับประทานได้ง่ายในบริเวณนี้ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นภาคใต้ตอนล่าง ร้านอาหารทะเลที่มีความสดใหม่ ร้านอาหารฮาลาลที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวมุสลิมและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ร้านอาหารไทยและร้านอาหารจีน รวมถึงบรรยากาศภายในร้านที่มีความเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละร้านและการให้บริการของพนักงาน

ดังนั้นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อจะนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ต่อหน่วยงาน ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสถานประกอบการและบุคคลที่น่าสนใจ ที่จะนำไปใช้ให้เป็นแนวทางในการพัฒนาธุรกิจร้านอาหารในบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ เพื่อให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวต่อไป

2. วัตถุประสงค์

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการตัดสินใจในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่างจังหวัดที่เลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

3. วิธีการดำเนินงาน

การศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าและวิธีการดำเนินการค้นคว้า ดังต่อไปนี้

3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์

3.1.2 ขนาดตัวอย่าง

เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากร ทราบแต่เพียงว่ามีจำนวนมาก ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้ใช้สูตร W.G. Cochran ดังนี้

$$n = \frac{P(1-P)z^2}{e^2}$$

กำหนดให้ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยต้องการจะสุ่ม

Z = ระดับความเชื่อมั่นที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่รับดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 มีค่าเท่ากับ 1.96 (ความเชื่อมั่น 95%)

e = สัดส่วนของความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ (0.05)

จะกำหนดเท่ากับ +/- 0.05 ภายในความเชื่อมั่น 95% จึงแทนค่าสูตรได้ดังนี้

แทนค่าสูตร

$$n = \frac{0.45\,(1 - 0.45)\,1.96^2}{0.05^2}$$

$$n = 380.318$$

ขนาดของตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 380.318 ตัวอย่าง หรือประมาณ 381 ตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม จำนวน 381 ชุด เพื่อศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 แบบประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย (Who is in the target market?)
2. ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?)
3. ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why does the consumer buy?)
4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying?)
5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (When does the consumer buy?)
6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?)
7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร **(How does the consumer buy?)**

ตอนที่ 2 แบบประเมินเกี่ยวกับปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยแบ่งหัวข้อศึกษาออกเป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ (Product)
2. ราคา (Price)
3. ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place)
4. การส่งเสริมการตลาด (Promotion)
5. พนักงาน (People)
6. กระบวนการให้บริการ (Process)
7. สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Evidence)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการใช้บริการ

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 ข้อมูลจากแบบสอบถาม

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 มาคำนวณเป็นร้อยละ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 ด้านปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา คำนวณเป็น ($\bar{X}$) โดยมีเกณฑ์ประเมินค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้บริการมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้บริการมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้บริการปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้บริการน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้บริการน้อยที่สุด

3. ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์จะใช้วิธีจดบันทึก จากนั้นนำมาเรียบเรียงโดยสรุปสาระสำคัญตามประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหา

3.4 การรวบรวมและการนำเสนอข้อมูล

3.4.1 ติดต่อเจ้าของกิจการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ขออนุญาตในการทำงานวิจัย แล้วจึงนำแบบสอบถามไปแจกผู้ตอบแบบสอบถาม

3.4.2 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามด้วยตนเองบริเวณร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

3.4.3 การสัมภาษณ์จะใช้วิธีการจดบันทึก จากนั้นนำมาถอดความโดยสรุปสาระสำคัญตามประเด็นที่กำหนดไว้ในขอบเขตเนื้อหา

3.4.4 การจัดกระทำกับข้อมูล ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. สรุปสาระสำคัญจากเอกสารตามขอบเขตด้านเนื้อหา
2. นำเสนอข้อมูลจากที่ได้จดบันทึกและภาพถ่ายมาสรุปสาระสำคัญตามขอบเขตด้านเนื้อหา
3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมารวบรวมและวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
4. นำข้อมูลตาม 4.4.1, 4.4.2 และ 4.4.3 มาวิเคราะห์ตามขอบเขตด้านเนื้อหา
5. นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์โดยตารางและภาพประกอบบางตอน

4. ผลการศึกษา / ผลการทดลอง

4.1พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

จากการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างของผู้ใช้บริการร้านอาหารจำนวน 381 ชุด สามารถสรุปข้อมูลที่เกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้ดังต่อไปนี้

1. ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย (Who is in the target market?)

1.1 เพศ

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีสัดส่วนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 50.91 และเป็นเพศชาย จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 49.08 ตามลำดับ

1.2 อายุ

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.24 รองลงมาคือ อายุมากกว่า 51 ปีขึ้นไป จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 25.72 อายุระหว่าง 41 – 50 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.99 อายุระหว่าง 21 - 30 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.89 และ อายุน้อยกว่า 20 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.13 ตามลำดับ

1.3 สถานภาพ

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีสถานภาพ คือ โสดมากที่สุด จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 48.03 รองลงมาคือ สมรส จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.24 และหย่าร้าง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.72 ตามลำดับ

1.4 ภูมิลำเนา

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาคือ จังหวัดสงขลามากที่สุด เป็นจำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 53.01 และรองลงมาคือจังหวัดอื่นๆ จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 46.98 ตามลำดับ

1.5 ระดับการศึกษา

พฤติกรรมในการเลือกใช้ร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 54.85 รองลงมาคือ ระดับอนุปริญญา (ปวส.) จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 26.77 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 60 คนคิดเป็นร้อยละ 15.74 และระดับมัธยมศึกษา (ปวช.) จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62 ตามลำดับ

1.6 อาชีพ

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่เป็น ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาคือ ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 28.34 ลูกจ้าง/พนักงานบริษัท จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.96 นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.49 เกษตรกร และอื่นๆ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.82 ตามลำดับ

1.7 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 30,000 บาท จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.24 รองลงมาคือ มีรายได้ 20,001 – 25,000 บาท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.12 มีรายได้ 15,001 – 20,000 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.81 มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 11.28 มีรายได้ 25,001 – 30,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.66 และรายได้ 10,001 - 15,000 บาท จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.87 ตามลำดับ

2. ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?)

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่จะสั่งอาหารพื้นบ้านภาคใต้ จำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 73.22 รองลงมาอาหารอื่นๆ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 26.77 ตามลำดับ

3. ทำไมผู้บริโภคจึงซื้อ (Why does the consumer buy?)

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เหตุผลในการเลือกใช้บริการส่วนใหญ่ ชื่อเสียงของร้านอาหาร จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 27.82 รองลงมารสชาติอาหาร จำนวน 100 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 26.24 ราคาของร้านอาหารที่เหมาะสมกับคุณภาพปริมาณ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.12 ความสดสะอาดของวัตถุดิบ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.12 บรรยากาศของร้าน จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.18 การบริการของพนักงานและการจัดตกแต่งร้าน

จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.87 และการจัดตกแต่งร้าน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.87 ตามลำดับ

4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying decision?)

พฤติกรรมในการเลือกใช้ร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกใช้ร้านอาหารคือครอบครัวจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 41.73 รองลงมาคือ เพื่อน จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 31.49 และตัวท่านเอง จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 26.77 ตามลำดับ สื่อที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจมากที่สุดคือ โฆษณาส่วนลด จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 65.61 รองลงมาคือแผ่นพับ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.37 และอินเตอร์เน็ต จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.74 ตามลำดับ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาใช้บริการร้านอาหารกับเพื่อน จำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 52.75 รองลงมาคือ ครอบครัว จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 และตัวท่านเอง จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.84 ตามลำดับ พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่านักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการ 1-2 ครั้ง จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 67.19 รองลงมา 5-6 ครั้ง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.37 และ 3-4 ครั้ง จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 14.43 ตามลำดับ

5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (When does the consumer buy?)

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารรบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่าช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวเลือกใช้มากสุดคือ 12.01 – 15.01 น. จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 73.75 รองลองมาเวลา 09.00 – 12.00 น. จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.74 เวลา 18.01 – 21.00 น. จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.87 และเวลา 09.00 – 12.00 น. จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62 ตามลำดับ

6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?)

พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวสำรองโต๊ะอาหารโดยตรงมากที่สุด จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 79.26 รองลงมาบริษัทนำเที่ยว จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 17.06 ทางอินเตอร์เน็ต จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.36 และโทรศัพท์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.31 ตามลำดับ พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวเลือกใช้ร้านเสน่ห์นางหอมมากที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.74 รองลงมาคือร้านแม่ประดับ ร้านข้าวดัง หอมดิน จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.12 ร้านร้านซามีคิดเช่น ร้านตำหรับอีสาน ร้านเรือนไม้ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 11.02 ร้านครัวราเมศวร์ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.87 ร้านป้ารีย์ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.24 ร้านครัวฟ้าใส ร้านสวนอาหารกรกช ร้านฮาลาน ร้านแม่ยาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62 และร้านนูร จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.31 ตามลำดับ ปัจจัยที่ในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวชำระเงินด้วยเงินสด จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 100 พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการเขาใช้บริการร้านอาหาร น้อยกว่า 500 บาท จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 52.49 รองลงมา 501 – 1,000 บาท จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.24 และ 1,001 – 1,500 บาท จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 ตามลำดับ นักท่องเที่ยวเคยใช้บริการมากกว่า 3 ครั้งมากที่สุด จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 32.80 รองลงมา เคย 1 ครั้ง จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 32.54 เคย 2 ครั้ง จำนวน 122 คิดเป็นร้อยละ 32.02 และ ไม่เคย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62 ตามลำดับ

7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How does the consumer buy?)

พฤติกรรมที่ในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวรู้จักร้านอาหารมากที่สุดจาก เพื่อน จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาสื่อโฆษณา จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.24 ตัวแทนนำเที่ยว จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.37 และพนักงานของร้านอาหาร จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 16.01 ตามลำดับ

พฤติกรรมที่ในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวรู้สึกพอใจมาก จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 78.74 รองลงมาพอใจปานกลาง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.74 และเฉย ๆ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.51 ตามลำดับ

พฤติกรรมที่ในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวกลับมา จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

จากการศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการร้านอาหาร โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 381 คน โดยใช้แบบสอบถามมาวิเคราะห์และประมวลผลทางสถิติ โดยการคำนวณระดับปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

การศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหรบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ศึกษาตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ ผลิตภัณฑ์บริการ ราคา ช่องทางการจัดจำหน่าย การส่งเสริมทางการตลาด พนักงาน กระบวนการให้บริการ และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ซึ่งปรากฏผลดังนี้

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังวัดสงขลา

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ผลิตภัณฑ์บริการ (Services Product)	4.52	มากที่สุด
- ราคา (Price)	4.52	มากที่สุด
- ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place)	4.86	มากที่สุด
- การส่งเสริมการตลาด (Promotion)	4.86	มากที่สุด
- พนักงาน (People)	4.54	มากที่สุด
- กระบวนการให้บริการ (Process)	4.82	มากที่สุด
- สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Evidence)	4.75	มากที่สุด
รวม	4.67	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.67) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านช่องทางการจัดจำหน่ายอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.86) ด้านการส่งเสริมการตลาด ($\bar{x}$= 4.86) รองลงมาด้านกระบวนการให้บริการ ($\bar{x}$= 4.82) ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ($\bar{x}$= 4.75) ด้านพนักงาน ($\bar{x}$= 4.54)ด้านผลิตภัณฑ์บริการ ($\bar{x}$= 4.52) และด้านราคา ($\bar{x}$= 4.52) ตามลำดับ ซึ่งปรากฏดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ด้านผลิตภัณฑ์บริการ (Services Product)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านผลิตภัณฑ์

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- รสชาติ และความหลากหลายของรายการอาหาร	4.49	มากที่สุด
- ความเหมาะสมของปริมาณอาหารต่อจาน/ถ้วย	4.00	มาก
- วัตถุดิบ สดสะอาด น่ารับประทาน	5.00	มากที่สุด
- การตกแต่งจานอาหารมีความสวยงาม	3.73	มาก
- ความมีชื่อเสียง/ความน่าเชื่อถือของร้านอาหาร	4.99	มากที่สุด
- ความเหมาะสมของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ลานจอดรถ,อ่างล้างมือ,ห้องน้ำ	4.68	มากที่สุด
- ความสวยงาม/การตกแต่งสภาพภูมิทัศน์ภายนอกของร้านอาหาร	4.78	มากที่สุด
รวม	4.52	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.52) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านผลิตภัณฑ์ในเรื่อวัตถุดิบ สดสะอาด น่ารับประทาน ($\bar{x}$= 5.00) รองลงมาคือ ความมีชื่อเสียง/ความน่าเชื่อถือของร้านอาหาร ($\bar{x}$= 4.99) ความสวยงาม/การตกแต่งสภาพภูมิทัศน์ภายนอกของร้านอาหาร ($\bar{x}$= 4.78) การตกแต่งจานอาหารมีความสวยงาม ($\bar{x}$= 4.73) ความเหมาะสมของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ลานจอดรถ,อ่างล้างมือ,ห้องน้ำ ($\bar{x}$= 4.68) รสชาติ และความหลากหลายของรายการอาหาร ($\bar{x}$= 4.49) ความเหมาะสมของปริมาณอาหารต่อจาน/ถ้วย ($\bar{x}$= 4.00) และการตกแต่งจานอาหารมีความสวยงาม ($\bar{x}$= 3.73) ตามลำดับ

2. ด้านราคา (Price)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านราคา

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ราคาของอาหารและเครื่องดื่มมีความเหมาะสม	4.78	มากที่สุด
- ความคุ้มค่าของราคากับผลิตภัณฑ์บริการที่ได้รับ	4.26	มาก
- มีป้ายแสดงราคาอาหารและเครื่องดื่มที่ชัดเจน	4.52	มากที่สุด
รวม	4.52	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านราคา อยู่ในระดับมากที่สุดที่ ($\bar{x}$= 4.52) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านราคาของอาหารและเครื่องดื่มมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.78) รองลงมาคือมีป้ายแสดงราคาอาหารและเครื่องดื่มที่ชัดเจน ($\bar{x}$= 4.52) และความคุ้มค่าของราคากับผลิตภัณฑ์บริการที่ได้รับ ($\bar{x}$= 4.26) ตามลำดับ

3. ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย (Place)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านช่องทางการจัดจำหน่าย

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ทำเลที่ตั้งของร้านอาหารสะดวกในการเข้าถึงการใช้บริการ	5.00	มากที่สุด
- มีช่องทางการจองที่หลากหลาย เช่น จองด้วยตัวเอง จองผ่านโทรศัพท์	4.73	มากที่สุด
รวม	4.86	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านช่องทางการจัดจำหน่ายอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.86) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านทำเลที่ตั้งของร้านอาหารสะดวกในการเข้าถึงการใช้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 5) และมีช่องทางการจองที่หลากหลาย เช่น จองด้วยตัวเอง จองผ่านโทรศัพท์ ($\bar{x}$= 4.73) ตามลำดับ

4. ด้านการส่งเสริมการตลาด (Promotion)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านการส่งเสริมการตลาด

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- มีโปรโมชั่นพิเศษ/ส่วนลดของราคาของอาหารและเครื่องดื่ม	4.27	มาก
- การโฆษณาร้านผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์, วิทยุ, ป้ายโฆษณา	4.78	มากที่สุด
- มีการแนะนำรายการอาหารและเครื่องดื่ม ผ่านพนักงาน	5.00	มากที่สุด
รวม	4.68	มากที่สุด

จากตาราง ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านการส่งเสริมการตลาดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.68) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านการส่งเสริมการตลาดในเรื่องมีการแนะนำรายการอาหาร และเครื่องดื่มผ่านพนักงานในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 5) รองลงมาคือการโฆษณาร้านผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์, วิทยุ, ป้ายโฆษณา ($\bar{x}$= 4.78) และมีโปรโมชั่นพิเศษ/ส่วนลดของราคาของอาหารและเครื่องดื่ม ($\bar{x}$= 4.27) ตามลำดับ

5. ด้านพนักงาน (People)

ตารางที่ 29 ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านพนักงาน

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- การเอาใจใส่ดูแลลูกค้าของพนักงาน	4.47	มาก
- พนักงานมีกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย	4.76	มากที่สุด
- พนักงานมีความกระตือรือร้นรวดเร็วในการทำงาน	4.76	มากที่สุด
- ทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศของพนักงาน	3.75	มาก
- พนักงานมีบุคลิกภาพที่ดี และสามารถแก้ไขปัญหาได้	4.77	มากที่สุด
- พนักงานเพียงพอต่อการให้บริการ	4.76	มากที่สุด
รวม	4.54	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อ ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านพนักงานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.54) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านพนักงานในเรื่อพนักงานมีบุคลิกภาพที่ดีและสามารถแก้ไขปัญหาได้ ($\bar{x}$= 4.77) รองลงมาคือพนักงานมีกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย ($\bar{x}$= 4.76) พนักงานมีความกระตือรือร้นรวดเร็วในการทำงาน ($\bar{x}$= 4.76) พนักงานเพียงพอต่อการให้บริการ ($\bar{x}$= 4.76) การเอาใจใส่ดูแลลูกค้าของพนักงาน ($\bar{x}$= 4.47) และทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศของพนักงาน ($\bar{x}$= 3.75) ตามลำดับ

6. ด้านกระบวนการให้บริการ (Process)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านกระบวนการให้บริการ

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- มีการบริการที่รวดเร็วและถูกต้อง	5.00	มากที่สุด
- มีการบริการที่มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการ	4.50	มากที่สุด
- มีการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอน	5.00	มากที่สุด
- มีการชำระเงินที่รวดเร็วและสะดวก ทั้งเงินสด/บัตรเครดิต	4.78	มากที่สุด
รวม	4.82	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านกระบวนการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.82) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านการบริการที่รวดเร็วและถูกต้อง ($\bar{x}$= 5) มีการปฏิบัติงานเป็นขั้นตอน ($\bar{x}$= 5) รองลงมาคือมีการชำระเงินที่รวดเร็วและสะดวก ทั้งเงินสด/บัตรเครดิต ($\bar{x}$= 4.78) และมีการบริการที่มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการ ($\bar{x}$= 4.50) ตามลำดับ

7. ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Evidence)

ปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ระดับความคิดเห็น
- ภาพลักษณ์และความมีชื่อเสียงของร้านอาหาร	5.00	มากที่สุด
- สถานที่มีความสะอาดถูกสุขลักษณะ	4.57	มากที่สุด
- การจัดตกแต่งร้านอาหารมีความสวยงาม	4.83	มากที่สุด
- มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้สะดวก	4.73	มากที่สุด
- สถานที่จอดรถเพียงพอ และสะดวกในการเข้าถึง	4.59	มากที่สุด
- ป้าชื่อร้านอาหารแสดงชัดเจน	4.83	มากที่สุด
รวม	4.75	มากที่สุด

จากตาราง จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้านกระบวนการให้บริการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$= 4.75) จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อด้านภาพลักษณ์และความมีชื่อเสียงของร้านอาหาร ($\bar{x}$= 5) รองลงมาคือการจัดตกแต่งร้านอาหารมีความสวยงาม ($\bar{x}$= 4.83) ป้ายชื่อร้านอาหารแสดงชัดเจน ($\bar{x}$= 4.83) มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้สะดวก ($\bar{x}$= 4.73) สถานที่จอดรถเพียงพอ และสะดวกในการเข้าถึง($\bar{x}$= 4.59) และสถานที่มีความสะอาดถูกสุขลักษณะ ($\bar{x}$= 4.57) ตามลำดับ

5. สรุปและอภิปรายผล

ผลจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.1 พฤติกรรมในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสัดส่วนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี และมีสถานภาพโสด โดยเหตุผลในการเลือกใช้บริการเพราะชื่อเสียงของร้านอาหารและจะสั่งอาหารพื้นบ้านภาคใต้ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนวันหยุดและผู้มีผู้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกใช้ร้านอาหารคือครอบครัวและเดินทางมาใช้บริการร้านอาหารกับเพื่อน อีกทั้งพบว่าช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวเลือกใช้มากสุดคือ 12.01 – 15.01 น. โดยร้านครัวเสน่ห์นางหอมมากที่สุดและรู้จักร้านอาหารจากเพื่อนมีการสำรองโต๊ะอาหารโดยตรงและชำระเงินด้วยเงินสดมีค่าใช้จ่ายในการเขาใช้บริการร้านอาหารน้อยกว่า 500 บาท และส่วนใหญ่รู้สึกพอใจมากและจะกลับมาใช้บริการร้านอาหารบริเวณนี้อีกซึ่งสอดคล้องกับ เสรี วงษ์มณฑา (2547 :31-32). การใช้สินค้าและบริการของผู้บริโภค ทำให้ทราบถึงลักษณะความต้องการและพฤติกรรมการซื้อ

5.2 ปัจจัยที่ในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นด้านผลิตภัณฑ์บริการอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากรสชาติ และความหลากหลายของรายการอาหารความมีชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของร้านอาหารความสวยงามรวมถึงการตกแต่งสภาพภูมิทัศน์ภายนอกของร้านอาหาร ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุณพร อธิมาตรไมตรี นิวัฒน์ สวัสดิ์แก้วและคณะ (2556). ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบความพึงพอใจการบริหารด้านการท่องเที่ยวของตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาพบว่าความสวยงามของสถานที่และบรรยากาศ ความหลากหลายและความมีคุณภาพของสินค้าสามารถสร้างความพึงพอใจกับนักท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ด้านราคาของอาหารและเครื่องดื่มมีความเหมาะสมมีป้ายแสดงราคาอาหารและเครื่องดื่มที่ชัดเจน และความคุ้มค่าของราคากับผลิตภัณฑ์บริการที่ได้รับ จัดเป็นปัจจัยต้น ๆ ที่ทำให้ตัดสินใจใช้บริการและช่องทางการจองที่หลากหลาย เช่น จองด้วยตัวเอง จองผ่านโทรศัพท์ เช่น เว็บไซต์, วิทยุ, ป้ายโฆษณาและมีโปรโมชั่นพิเศษ/ส่วนลดของราคา ยังเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเลือกใช้บริการ สอดคล้องกับการศึกษาของ ลลดา จันทร์สมบูรณ์ (2551). ศึกษาเรื่องพฤติกรรมในการบริโภคอาหารฟาสต์ฟู้ดของวัยรุ่นในจังหวัดเพชรบุรีพบว่าแหล่งรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งโทรทัศน์จะเป็นการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกใช้บริการ ด้านพนักงานในเรื่องพนักงานมีบุคลิกภาพที่ดี และสามารถแก้ไขปัญหาได้ มีกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อยมีความกระตือรือร้นรวดเร็วในการทำงาน และเพียงพอต่อการให้บริการการเอาใจใส่ดูแลลูกค้าเป็นอีกปัจจัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ อรุณพร อธิมาตรไมตรี นิวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว และคณะ (2556). ศึกษาเรื่องเปรียบเทียบความพึงพอใจการบริหารด้านการท่องเที่ยวของตลาดน้ำคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พบว่าการบริการ เช่น มีอัธยาศัยไมตรี ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเอง จะสามารถสร้างความพึงพอใจได้ดี

6. ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาปัจจัยในการเลือกใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

6.1ข้อเสนอแนะทั่วไป

6.1.1 ร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ควรมีการอบรมพนักงานในเรื่องภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการรองรับการเปิดอาเซียนในอนาคต

6.1.2 ควรเพิ่มการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ร้านอาหาร เช่น ไวนิล ป้ายโฆษณา เว็บไซต์ เพื่อช่วยสนับสนุนและกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวชาวไทย รวมทั้งชาวต่างชาติเดินทางมาใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์มากยิ่งขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้วิจัยครั้งต่อไป

6.2.1 ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในการใช้บริการร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

7. กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กุลดารา เพียรเจริญ ประธานควบคุม วิจัยที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัยฉบับนี้และได้สละเวลาในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดทั้งให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความรู้และสามารถทำวิจัยฉบับนี้ด้วยความสำเร็จด้วยดี ขอขอบพระคุณคุณแม่สงวน สิทธิวัง ตลอดถึงครอบครัวและญาติพี่น้อง บุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยวทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

8. เอกสารอ้างอิง

[1] เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้บริโภค

[1.1] ความหมายของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวหรือผู้บริโภค

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2550 : 41) อดุลย์ จาตุรงคกุล (2550 : 3) ฉัตยาพร เสมอใจ (2550 : 18) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2555 : 2)

[1.2] วิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ฉลองศรี พิมลสมพงศ์ (2544 : 33-34) ฉัตยาพร เสมอใจ (2550 : 30-31) เสรี วงษ์มณฑา (2547 : 31-32)

[2] เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยในการเลือกใช้บริการ

[2.1] ความหมายส่วนประสมทางการตลาด

ชัยสมพล ชาวประเสริฐ (2546 : 63) ปรีชญา ชุมศรี (2554 : 211) ยุพาวรรณ วรรณวาณิชย์ (2554 : 29) สุพรรณี อินทร์แก้ว (2549 : 106) ฉัตยาพร เสมอใจ และ ฐิตินันท์ วารีวนิช (2551 : 50)

[2.2] ความหมายของการบริการ

ปรีชญา ชุมศรี (2554 : 196) ชัยสมพล ชาวประเสริฐ (2546 : 18) สุดาดวง เรืองรุจิระ (2540 : 316) ศิวฤทธิ์ พงศกรรังศิลป์ (2547 : 316)

[2.3] ส่วนประสมทางการตลาด

สุพรรณี อินทร์แก้ว (2549 : 106-139) ชัยสมพล ชาวประเสริฐ (2546 : 63-79) ยุพาวรรณ วรรณวาณิชย์ (2548 : 29-33) สุดาพร กุณฑลบุตร (2550 : 132)

[2.4] ปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค

ฉัตยาพร เสมอใจ (2550 : 57-60) ปรีชญา ชุมศรี (2554 : 65) อดุลย์ จาตุรงคกุล และดลยา จาตุรงคกุล (2550 : 17) ฉลองศรี พิมลสมพงศ์ (2544 : 35)

[3] เอกสารเกี่ยวข้องกับธุรกิจร้านอาหาร

[3.1] ความหมายของร้านอาหารและภัตตาคาร

กุลวรา สุวรรณพิมล (2548 : 136) ฉันทัช วรรณถนอม (2552 : 249) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 155) ศรัณยา วรากุลวิทย์ (2546 : 157) นิศา ชัชกุล (2550 : 191)

[3.2] ประเภทของร้านอาหารและภัตตาคาร

ราณี อิสิชัยกุล และคณะ (2545 : 147-152) นิศา ชัชกุล (2550 : 202-208) ฉันทัช วรรณถนอม (2552 : 249-250) บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548 : 155-162)

[4] เอกสารที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดสงขลา

[4.1] ประวัติความเป็นมา

(ข้อมูลออนไลน์) http:// http://www.songkhla.go.th

[4.2] ร้านอาหารบริเวณถนนลพบุรีราเมศวร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ประกอบด้วยร้านอาหาร 13 ร้าน ได้แก่ ร้านป้ารีย์,ร้านแม่ประดับ,ร้านราเมศร์,ร้านเสน่ห์นางหอม,ข้าวดัง หอมดิน,ครัวฟ้าใส,สวนอาหารกรกช,ร้านซามี คิทเช่น,ตำหรับอีสาน,ครัวฮาลาล,ร้านนูร,ร้านแม่ยายและร้านเรือนไม้

ภาคผนวก

การประชุมวิชาการ

ครั้งที่ 1 ประจำปี 2559
วันที่ 24-25 มีนาคม 2559
ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

หลักการและเหตุผล

การทำวิจัยเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและถือเป็นกลไกสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและประเทศ ผลงานวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระและงานวิจัยของนักศึกษานับว่ามีความสำคัญยิ่ง เป็นแหล่งข้อมูลและองค์ความรู้ที่มีคุณค่า สามารถพัฒนาและนำไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติได้ต่อไป ในวาระที่คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จะมีวาระครบรอบ 1 ทศวรรษในปี 2559 จึงได้จัดการประชุมวิชาการเรื่องการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ครั้งที่ 1: “ศาสตร์บูรณาการงานวิจัย”1st Liberal Arts Conference: “Integrated Disciplines and Research (LAC 2016)” เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์คณะศิลปศาสตร์และเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่สาธารณชนให้ได้รับทราบ อีกทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นร่วมกันระหว่างนักศึกษาและนักวิจัยอันจะนำไปสู่การพัฒนาผลงานวิจัยให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการจัดการประชุมวิชาการในครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองครบรอบ 1 ทศวรรษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา
2. เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยและมหาวิทยาลัยอื่นๆ
3. เพื่อเป็นเวทีให้นักศึกษาได้นำเสนอผลงานการวิจัย โครงงาน หรือการศึกษาอิสระสู่สาธารณชนเปิดโอกาสให้มีการเสวนา แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างนักศึกษา คณาจารย์ และนักวิชาการ
4. เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานวิทยานิพนธ์และการศึกษางานวิจัยให้ก้าวสู่มาตรฐานสากล

การนำเสนอผลงานวิชาการจัดแบ่งเป็นกลุ่มสาขาดังนี้

1. สาขาโรงแรมและการท่องเที่ยว
2. สาขาคหกรรมศาสตร์
3. สาขาภาษาต่างประเทศ
4. สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
5. สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

คำสั่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
คณะศิลปศาสตร์
ที่ ๓๔ / ๒๕๕9
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินโครงการการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์
ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 1

ด้วยหลักสูตรรายวิชาวิทยาศาสตร์ สาขาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ได้กำหนดจัดโครงการการประชุมวิชาการด้านศิลปศาสตร์ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑ ณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ระหว่างวันที่ ๒๔ - ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน ดังนี้

๑. คณะกรรมการอำนวยการ

คณบดีคณะศิลปศาสตร์	ประธานกรรมการ
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย	กรรมการ
รองคณบดีฝ่ายบริหารและวางแผน	กรรมการ
รองคณบดีฝ่ายพัฒนานักศึกษา	กรรมการ
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ	กรรมการ
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์และการประกันคุณภาพ	กรรมการ
ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม	กรรมการ
หัวหน้าสาขาศึกษาทั่วไป	กรรมการ
หัวหน้าสาขาภาษาต่างประเทศ	กรรมการ
หัวหน้าสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว	กรรมการ
หัวหน้าสาขาคหกรรมศาสตร์	กรรมการ
หัวหน้าหลักสูตรสาขาวิชา/รายวิชา	กรรมการ
หัวหน้าหลักสูตรรายวิชาวิทยาศาสตร์	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> 1.ให้คำปรึกษาประสานงานกับฝ่ายดำเนินงาน ให้ข้อเสนอแนะ และสนับสนุนการดำเนินงานของคณะกรรมการทุกฝ่ายเพื่อให้การจัดโครงการฯ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

2. ติดตามผลจากคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ

/๒. คณะกรรมการ....

๒. คณะกรรมการดำเนินการ

๒.๑ คณะกรรมการฝ่ายประสานงาน

นายโกสินทร์	ทีปรักษพันธ์	ประธานกรรมการ
นางณิชา	ประสงค์จันทร์	กรรมการ
รศ.ทรรศนีย์	คีรีศรี	กรรมการ
นายสมบูรณ์	ประสงค์จันทร์	กรรมการ
นายนพดล	โพชกำเหนิด	กรรมการ
นายพลชัย	ขาวนวล	กรรมการ
นายอดิศักดิ์	จิตภูษา	กรรมการ
นางสาวฐิตินาร์ถ	คำยอด	กรรมการ
นางไพพรรณ	มุ่งศิริ	กรรมการ
ว่าที่ร้อยตรีหญิง จุฑาฎา	เทพวรรณ	กรรมการ
นายเวคิน	หนูนำวงศ์	กรรมการ
นางสาวสาริยา	ใคลคลาย	กรรมการ
นางสาวสายทิพย์	โมลิโต	กรรมการ
นางสาวอัญณี	บุญชัย	กรรมการ
นางสาวปวีณา	ลมุลศรี	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> 1. ติดต่อประสานงานกับบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยและหน่วยงานภายนอกในการเตรียมงาน
2. จัดทำเอกสารประกอบการประชุมวิชาการ
3. อำนวยความสะดวกสำหรับวิทยากรและผู้เข้าร่วมโครงการ
4. ประสานงานกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ
5. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.2 คณะกรรมการฝ่ายพิธีการ

นางเจริญขวัญ	ลิ่มศิลา	ประธานกรรมการ
นางสาววิชชุลดา	ไชยธานี	กรรมการ
นางสาวรวิวรรณ	พวงสอน	กรรมการ
นางสาวกิตติยา	พิศุทธางกูร	กรรมการ
นางสาวธินัฐดา	โกมล	กรรมการ
นางสาวปวีณ์กร	สุรบรรณ์	กรรมการ
นางสาววิลาสินี	สุขกา	กรรมการ
นายวราวุฒิ	ดวงศิริ	กรรมการ
นายอดิศักดิ์	จิตภูษา	กรรมการ
นางสาวมณฑิรา	เกียรติถาวรนันท์	กรรมการ
นางสาววิมภัทรา	เม่งช่วย	กรรมการและเลขานุการ

/หน้าที่....

<u>หน้าที่</u> ๑. จัดเตรียมคำกล่าวสำหรับพิธีเปิด-ปิด การประชุมวิชาการ
2. จัดหาพิธีกร จัดลำดับขั้นตอนและพิธีการ ในห้องจัดการประชุมและการอภิปราย
3. ดำเนินการประชุมและอภิปรายให้เป็นไปตามกำหนดการที่วางไว้
4. ประสานงานและดำเนินการร่วมกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
5. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.3 คณะกรรมการฝ่ายลงทะเบียนและฝ่ายต้อนรับ

นางณาฐวรา	จิรันดร	ประธานกรรมการ
นางสาวมาริสา	เส็นเหมาะ	กรรมการ
นางสาวสมิหลา	คีรีศรี	กรรมการ
นางสาวภัชศีรีย์	เหล่าทอง	กรรมการ
นายจิรายุ	สงเคราะห์	กรรมการ
นางสาวศุภรดา	พูนแก้ว	กรรมการ
นางสาวสาริยา	ใคลคลาย	กรรมการ
นางสาวจุฑารัตน์	เพ็งลักษ์	กรรมการ
นางสาวสุดา	บินสุริยะ	กรรมการ
นางสาวปวีณา	ลมุลศรี	กรรมการ
นางสาววชิราภรณ์	คงเต็ม	กรรมการ
นาวสาวมัธนา	อำภา	กรรมการ
นางสาวอัญณี	บุญชัย	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑. จัดเตรียมเอกสารและลงทะเบียนสำหรับผู้บริหาร ผู้ประสานงานจากหน่วยงานภายนอก และผู้เข้าร่วมประชุม
2. ประสานงานและอำนวยความสะดวกในการเดินทางของวิทยากร
3. จัดเตรียมของที่ระลึกสำหรับวิทยากร
4. จัดนักศึกษาสำหรับการต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุม
5. ประสานงานกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
6. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.4 คณะกรรมการตัดสิน

2.4.1 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ผศ.อุไรวรรณ	สุภานิตย์
นางสาวศุภวรรณ	ตันตสุทธิกุล

2.4.2สาขาภาษาต่างประเทศ

ผศ.กันทริน	รักษ์สาคร
ผศ.สุมณฑา	ดำรงเลาหพันธ์

2.4.3สาขาคหกรรมศาสตร์

ผศ.วิจิตรา	ค้ำไพโรจน์
นางวิชชุลฎา	ถาวโรจน์

/สาขามนุษศาสตร์ฯ....

2.4.4 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผศ.อดิศร	ศักดิ์สูง
ผศ.สมเกียรติ	อินทรักษ์

2.4.5 สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

รศ.นันทกาญจน์	มุรศิต
นางนุชลี	ทิพย์มณฑา

<u>หน้าที่</u> เป็นกรรมการตัดสิน

๒.5 วิทยากร

ผศ.อภิรักษ์	สงรักษ์
ผศ.อัญชลี	ชยานุวัชร
รศ.นันทกาญจน์	มุรศิต
ผศ.ไชยยะ	ธนพัฒน์ศิริ
รศ.ประมาณ	เทพสงเคราะห์
ผศ.นิพนธ์	ทิพย์ศรีนิมิต

<u>หน้าที่</u> ดำเนินการการบรรยายในหัวข้อต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย

๒.6 คณะกรรมการฝ่ายวิชาการ

ผศ.กุลดารา	เพียรเจริญ	ประธานกรรมการ
นายเวคิน	หนูนำวงศ์	กรรมการ
นายโกสินทร์	ทีปรักษพันธ์	กรรมการและเลขานุการ

2.6.1 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ผศ.กุลดารา	เพียรเจริญ	กรรมการ
นางชญาดา	เฉลียวพรหม	กรรมการ
นางสาวศุภวรรณ	ตันตสุทธิกุล	กรรมการ
นางสาวกาญจนพัฐ	กลับทับลัง	กรรมการ

2.6.2 สาขาภาษาต่างประเทศ

ผศ.สุมณฑา	ดำรงเลาหพันธ์	กรรมการ
รศ.ทรรศนีย์	คีรีศรี	กรรมการ

2.6.3 สาขาคหกรรมศาสตร์

ผศ.พงษ์เทพ	เกิดเนตร	กรรมการ
ผศ.วิจิตรา	ค้ำไพโรจน์	กรรมการ

2.6.4 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผศ.สมเกียรติ	อินทรักษ์	กรรมการ
ว่าที่พันตรี จักรกฤษณ์	จุฑาทิพรัตน์	กรรมการ

/๒.๖.๕ สาขาวิทยาศาสตร์ฯ.....

2.6.5 สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

นางนุชลี	ทิพย์มณฑา	กรรมการ
นางสุปราณี	วุ่นศรี	กรรมการ

<u>หน้าที่</u> ๑.จัดทำรูปแบบการสมัครผ่านระบบออนไลน์
2. รวบรวมข้อมูลการสมัครจากผู้เข้าร่วมการประชุมวิชาการ
3. ติดต่อประสานงานกับผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานภายนอก
4. พิจารณาคัดเลือกผลงานวิจัยทั้งบทคัดย่อและบทความฉบับเต็ม
5. ประสานงานกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
6. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ

2.7 คณะกรรมการฝ่ายจัดเตรียมเอกสาร

นายพลชัย	ขาวนวล	ประธานกรรมการ
นางไพพรรณ	มุ่งศิริ	กรรมการ
ว่าที่ร้อยตรีหญิง จุฑาฎา	เทพวรรณ	กรรมการ
นายเวคิน	หนูนำวงศ์	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑.จัดเตรียมเอกสารสำหรับใช้ในการประชุมและเกียรติบัตร
๒.แจกเอกสารให้กับผู้เข้าร่วมประชุม
3. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.8 คณะกรรมการฝ่ายสถานที่

นายสุธรรม	มัควัลย์	ประธานกรรมการ
ว่าที่พันตรี จักรกฤษณ์	จุฑาทิพรัตน์	กรรมการ
ผศ.พรรณพร	อุไรวงศ์	กรรมการ
นายนฤดม	แก้วประดิษฐ์	กรรมการ
นายธนกฤช	สุวรรณ	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑.จัดเตรียมสถานที่การจัดการประชุมวิชาการ
2. วางแผน ควบคุมและประสานงานด้านการจัดเตรียมสถานที่
3. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.9 คณะกรรมการโสตทัศนูปกรณ์

นายสรรชัย	สอนกชกร	ประธานกรรมการ
นายเรวัฒน์	ศิริยศ	กรรมการ
นายวิโรจน์	อะฆะนัง	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑.อำนวยความสะดวกในการจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับใช้ในการประชุมวิชาการ เช่น โปรเจกเตอร์ คอมพิวเตอร์ ไมโครโฟนและอุปกรณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

2.10 คณะกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์ บันทึกภาพนิ่งและเผยแพร่ผ่านสถานีวิทยุ

นายอดิศักดิ์	จิตภูษา	ประ

/๒.๑๐ คณะกรรมการ....

นายวิโรจน์	อะฆะนัง	กรรมการ
นายเวคิน	หนูนำวงศ์	กรรมการ
นายเรวัฒน์	ศิริยศ	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑.ติดต่อประสานงานและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ที่สนใจเข้าร่วมประชุม
๒.บันทึกภาพนิ่งกิจกรรมทั่วไปภายในบริเวณจัดงาน
๓.ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข่าวสารทางสื่อวิทยุและสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
4. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.11 คณะกรรมการฝ่ายอาหาร/เครื่องดื่ม

นางสาวจิราภรณ์	ตันติพงศ์อาภา	ประธานกรรมการ
นางจินตนา	เจริญเนตรกุล	กรรมการ
นางจิราพร	ศรีสายะ	กรรมการ
นางสาวปัญญรัศม์	ลือขจร	กรรมการ
นางสาววรรษวดี	แก้วประพันธ์	กรรมการ
นางสาววนิดา	บุรีภักดี	กรรมการ
นายนรินทร์ภพ	ช่วยการ	กรรมการ
นางสาวศุภรดา	พูนแก้ว	กรรมการ
นางสาวชญาดา	ไชยบัณดิษฐ์	กรรมการ
นางสาวบงกช	สุวรรณ์รัตน์	กรรมการ
นางดวงฤดี	สุวรรณรัตน์	กรรมการ
นางสาวศิริวัลย์	พฤฒิวิลัย	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑. จัดเตรียมอาหารกลางวัน อาหารว่างและเครื่องดื่มสำหรับคณะกรรมการและผู้เข้าร่วม
2. กำหนดสถานที่ในการให้บริการอาหารและเครื่องดื่ม
3. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

๒.12 คณะกรรมการฝ่ายบัญชีการเงินและเบิกจ่าย

นายโกสินทร์	ทีปรักษพันธ์	ประธานกรรมการ
นางสาวศุภรดา	พูนแก้ว	กรรมการ
นางสาวสายทิพย์	โมลิโต	กรรมการ
นายธีระชัย	ชูน้อย	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑. อำนวยความสะดวกในการเบิก-จ่ายงบประมาณในการดำเนินโครงการ
2. ดำเนินการออกใบเสร็จสำหรับผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุม
3. ประสานงานและดำเนินการร่วมกับคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

/๒.๑๓ คณะกรรมการ....

๒.13 คณะกรรมการฝ่ายสรุปผลและประเมินผล

ผศ.ผกากรอง	เทพรักษ์	ประธานกรรมการ

รศ.ศักดิ์ชัย	คีรีศรี	กรรมการ
นางสาวมาริสา	เส็นเหมาะ	กรรมการ
นายวีระชัย	ท่าดี	กรรมการ
นางสาวปวีณา	ลมุลศรี	กรรมการและเลขานุการ

<u>หน้าที่</u> ๑. จัดทำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ

๒. ประมวลผลข้อมูลและจัดทำสรุปรายงานผลการจัดทำโครงการ ตามแบบฟอร์มที่ถูกต้องเพื่อส่งไปยังคณะฯ และกองนโยบายและแผนมหาวิทยาลัย

3. ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ขอให้ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ สำเร็จลุล่วงไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ทุกประการ

สั่ง ณ วันที่ ๑๐ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

(นางนุชลี ทิพย์มณฑา)
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรองบทความ (Peer Review)

ดร.ปรัชญากร	ไชยคช	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
ผศ.อุไรวรรณ	สุภานิตย์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ดร.ลีชัย	ปัญญาวงศ์งาม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
ดร.ณัฐนันท์	ทองมาก	มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา
ผศ.ดร.เสาวณีย์	ชัยเพชร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
ดร.รัทรดา	สมพงษ์	มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
ผศ.ดร.อดิศร	ศักดิ์สูง	มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา
ดร.อุทิศ	สังขรัตน์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
รศ.ดร.นันทกาญจน์	มุรศิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
ดร.กนกกานต์	ฐิติภรณ์พันธ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
รศ.ทรรศนีย์	คีรีศรี	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ผศ.สมเกียรติ	อินทรักษ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ผศ.สุมณฑา	ดำรงเลาหพันธ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ผศ.พงษ์เทพ	เกิดเนตร	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ผศ.กุลดารา	เพียรเจริญ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ผศ.ดร.วิจิตรา	ค้ำไพโรจน์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ว่าที่พันตรี ดร.จักรกฤษณ์	จุฑาทิพรัตน์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ดร.นุชลี	ทิพย์มณฑา	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
ดร.สุปราณี	วุ่นศรี	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
นางชญาดา	เฉลียวพรหม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
นางสาวศุภวรรณ	ตันตสุทธิกุล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา
นางสาวกาญจนพัฐ	กลับทับหลัง	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตสงขลา